

THE
BEAUTIES
OF
HOMER

SELECTED FROM THE
ILIA D.

By WILLIAM HOLWELL B.D. F.A.S.
CHAPLAIN IN ORDINARY TO THE KING.

Ἐξ ὅπερ πάντες πολεμοῦ, καὶ πᾶσι θάλπωσε,
Καὶ πᾶσικ πρῆπε, καὶ φρέσιλα μυκοῦ πάντη. Iλ. φ'.

OXFORD:

PRINTED FOR J. AND J. FLETCHER IN THE TURLE:
AND SOLD BY J. AND J. RIVINGTON IN ST. PAUL'S
CHURCH-YARD, LONDON. MDCCCLXXV.

Advertisement to the Reader.

IF I imagined that the publication of the following sheets would prevent any one person from reading the *Whole Poem*, the work would never have been attempted by me. It is principally, if not wholly designed for those who are already well read in HOMER; and who would be glad to have their memories refreshed with the most remarkable passages, and his principal *Beauties* comprised in a pocket volume. Such, I flatter myself, may be tempted to recur more frequently to the perusal of their favourite passages, by having them in this manner collected together (out of the body of the *Poem*) and contained within such a compass as will not only make them more portable, but with the advantage of an *Index* present any celebrated *Speech*, *Description*, &c. which they may wish to find immediately to their view. This, I think, may tend to render the acquaintance of many with his incomparable *Poet* more familiar, which indeed was the original intention of this work. To preserve as much as possible the *Relative Beauties* of these *Extracts*, very concise *Introductions*

ductions are prefixed to each; sufficient, I apprehend, to recal to the Readers mind the several intermediate connecting parts.

Should these sheets however fall into the hand of those who have never read HOMER, it is presumed that the *Beauties* here selected will be so forcibly striking, as to excite them to an immediate and careful perusal of the most perfect of Human Compositions.

I shall conclude with the following apposite words of Quintilian — *Optime institutum est, ut ab HOMERO atque VIRGILIO lectio inciperet; quanquam ad intelligendas eorum virtutes firmiore judicio opus esset. Sed buic rei supereft tempus; nec enim semel legentur. Interim et sublimitate heroici carminis animus assurgat, et ex magnitudine rerum spiritum ducat, et optimis imbuatur.* W. H.

The
General Argument

Of each of the XXIV Books.

Book I. In the war of Troy, the Greeks, having sacked some of the neighbouring towns, and taken from thence two beautiful captives, Chryseis and Briseis, allotted the first to Agamemnon, and the last to Achilles. Chryses, the father of Chryseis, and priest to Apollo, comes to the Grecian camp to ransom her; with which the action of the poem opens, in the tenth year of the siege. The priest being refused, and insolently dismissed by Agamemnon, intreats for vengeance from his god, who inflicts a pestilence on the Greeks. Achilles calls a council, and encourages Chalcas to declare the cause of it, who attributes it to the refusal of Chryseis. The king being obliged to send back his captive, enters into a furious contest with Achilles, which Nestor pacifies; however, as he had the absolute command of the army, he seizes on Briseis in revenge. Achilles in discontent withdraws himself and his forces from the rest of the Greeks; and complaining to Thetis, supplicates Jupiter to render them sensible of the wrong done to her son, by giving victory to the Trojans. Jupiter granting her suit incenses Juno, between whom the debate runs high, till they are reconciled by the address of Vulcan.

The time of two and twenty days is taken up in this book; nine during the plague, one in the council and quarrel of the princes, and twelve for Jupiter's stay with the Æthiopians; at whose return Thetis prefers her petition. The Scene lies in the Grecian camp, then changes to Chrysa, and lastly to Olympus.

B. II. *Jupiter, in pursuance of the request of Thetis, sends a deceitful vision to Agamemnon, persuading him to lead the army to battle; in order to make the Greeks sensible of their want of Achilles. The general, who is deluded with the hopes of taking Troy without his assistance, but fears the army was discouraged by his absence and the late plague, as well as by the length of time, contrives to make trial of their disposition by a stratagem. He first communicates his design to the princes in council, that he would propose a return to the soldiers, and that they should put a stop to them if the proposal was embraced. Then he assembles the whole host, and upon moving for a return to Greece, they unanimously agree to it, and run to prepare the ships. They are detained by the management of Ulysses, who chastises the insolence of Thersites. The assembly is recalled, several speeches made on the occasion, and at length the advice of Nestor followed, which was to make a general muster of the troops, and to divide them into their several nations, before they proceeded to battle. This gives occasion to the poet to enumerate all the forces of the Greeks and Trojans, and in a large catalogue.*

The time employed in this book consists not entirely of one day. The scene lies in the Grecian camp and upon the sea-shore; toward the end it removes to Troy.

B. III. *The armies being ready to engage, a single combat is agreed upon between Menelaus and Paris (by the intervention of Hector) for the determination of the war. Iris is sent to call Helen to behold the fight. She leads her to the walls of Troy, where Priam sat with his counsellors observing the Grecian leaders on the plain below, to whom Helen gives an account of the chief of them. The kings on either part take the solemn oath*

oath for the conditions of the combat. The duel ensues, wherein Paris being overcome, is snatched away in a cloud by Venus, and transported to his apartment. She then calls Helen from the walls, and brings the lovers together. Agamemnon, on the part of the Grecians, demands the restoration of Helen, and the performance of the articles.

The three and twentieth day still continues throughout this book. The scene is sometimes in the fields before Troy, and sometimes in Troy itself.

B. IV. The gods deliberate in council concerning the Trojan war: they agree upon the continuation of it, and Jupiter sends down Minerva to break the truce. She persuades Pandarus to aim an arrow at Menelaus, who is wounded, but cured by Machaon. In the mean time some of the Trojan troops attack the Greeks. Agamemnon is distinguished in all the parts of a good general; he reviews the troops, and exhorts the leaders, some by praises, and others by reproofs. Nestor is particularly celebrated for his military discipline. The battle joins, and great numbers are slain on both sides.

The same day continues through this, as through the last book (as it does also through the two following, and almost to the end of the seventeenth book.) The scene is wholly in the field before Troy.

B. V. Diomed, assisted by Pallas, performs wonders in this day's battle. Pandarus wounds him with an arrow, but the goddess cures him, enables him to discern gods from mortals, and prohibits him from contending with any of the former, excepting Venus. Æneas joins Pandarus to oppose him, Pandarus is killed, and Æneas in great danger but for the assistance of Venus; who, as she is removing her son from the fight,

fight, is wounded on the hand by Diomed. Apollo secures her in his rescue, and at length carries off Helenus to Troy, where he is beaten in the temple of Pyrgamus. Mars rallies the Trojans, and assists Hector to make a stand. In the mean time Helenus is restored to the field, and they overthrew several of the Greeks; among the rest Telemenus is slain by Sarpedon. Juno and Minerva descend to resist Mars; the latter incites Diomed to go against that god; he wounds him, and sends him groaning to heaven.

The first battle continues through this book. The scene is the same as in the former.

B. VI. The gods having left the field, the Grecians prevail. Helenus, the chief augur of Troy, commands Hector to return to the city, in order to appoint a solemn procession of the queen and the Trojan matrons to the temple of Minerva, to entreat her to remove Diomed from the fight. The battle relaxing during the absence of Hector, Glaucus, and Diomed have an interview between the two armies; where coming to the knowledge of the friendship and hospitality past between their ancestors, they make exchange of their arms. Hector having performed the orders of Helenus, prevailed upon Paris to return to the battle; and taking a tender leave of his wife Andromache, hastens again to the field.

The scene is first in the field of battle, between the river Simois and Scamander, and then changes to Troy.

B. VII. The battle renewing with double ardour upon the return of Hector, Minerva is under apprehensions for the Greeks. Apollo seeing her descend from Olympus, joins her near

near the Scæan gate. They agree to put off the general engagement for that day, and incite Hector to challenge the Greeks to a single combat. Nine of the princes accepting the challenge, the lot is cast, and falls upon Ajax. These heroes, after several attacks, are parted by the night. The Trojans calling a council, Antenor proposes the delivery of Helen to the Greeks, to which Paris will not consent, but offers to restore them her riches. Priam sends a herald to make this offer, and to demand a truce for burning the dead, the last of which only is agreed to by Agamemnon. When the funerals are performed, the Greeks, pursuant to the advice of Nestor, erect a fortification to protect their fleet and camp, flanked with towers, and defended by a ditch and palisades. Neptune testifies his jealousy at this work, but is pacified by a promise from Jupiter. Both armies pass the night in feasting, but Jupiter disheartens the Trojans with thunder and other signs of his wrath.

The three and twentieth day ends with the duel of Hector and Ajax: the next day the truce is agreed: another is taken up in the funeral rights of the slain; and one more in building the fortification before the ships. So that somewhat above three days is employed in this book. The scene lies wholly in the field.

B. VIII. Jupiter assembles a council of the Deities and threatens them with the pains of Tartarus if they assist either side; Minerva only obtains of him that she may direct the Greeks by her counsels. The armies join battle: Jupiter on mount Ida weighs in his balances the fates of both, and affrights the Greeks with thunders and lightnings. Nestor alone continues in the field in great danger; Diomed relieves him; whose exploits, and those of Hector, are excellently described. Juno endeavours to animate Neptune to the assistance of the Greeks, but

but in vain. The acts of Teucer, who is at length wounded by Hector, and carried off. Juno and Minerva prepare to aid the Grecians, but are restrained by Iris, sent from Jupiter. The night puts an end to the battle. Hector continues in the field (the Greeks being driven to their fortification before the ships) and gives orders to keep the watch all night in the camp, to prevent the enemy from reimbarking and escaping by flight. They kindle fires through all the field, and pass the night under arms.

The time of seven and twenty days is employed from the opening of the poem to the end of this book. The scene here (except of the celestial machines) lies in the field toward the sea-shore.

B. IX. Agamemnon, after the last day's defeat, proposes to the Greeks to quit the siege, and return to their country. Diomed opposes this, and Nestor seconds him, praising his wisdom and resolution. He orders the guard to be strengthened, and a council summoned to deliberate what measures are to be followed in this emergency. Agamemnon pursues this advice, and Nestor farther prevails upon him to send ambassadors to Achilles, in order to move him to a reconciliation. Ulysses and Ajax are made choice of, who are accompanied by old Phœnix. They make, each of them, very moving and pressing speeches, but are rejected with roughness by Achilles, who notwithstanding retains Phœnix in his tent. The ambassadors return unsuccessfully to the camp, and the troops betake themselves to sleep.

This book, and the next following, take up the space of one night, which is the twenty-seventh from the beginning of the poem. The scene lies on the sea-shore, the station of the Grecian ships.

B. X.

X. Upon the refusal of Achilles to return to the army, the distress of Agamemnon is described in the most lively manner. He takes no rest that night, but passes through the camp, awaking the leaders, and contriving all possible methods for the publick safety. Menelaus, Nestor, Ulysses, and Diomed, are employed in raising the rest of the captains. They call a council of war, and determine to send scouts into the enemy's camp, to learn their posture, and discover their intentions. Diomed undertakes this hazardous enterprize, and makes choice of Ulysses for his companion. In their passage they surprise Dolon, whom Hector had sent on a like design to the camp of the Grecians. From him they are informed of the situation of the Trojan and auxiliary forces, particularly of Rhesus, and the Thracians who were lately arrived. They pass on with success; kill Rhesus, with several of his officers, and seize the famous horses of that prince, with which they return in triumph to the camp.

The same night continues; the scene lies in the two camps.

3. XI. Agamemnon having armed himself, leads the Grecians to battle: Hector prepares the Trojans to receive them; while Jupiter, Juno, and Minerva give the signals of war. Agamemnon bears all before him; and Hector is commanded by Jupiter (who sends Iris for that purpose) to decline the engagement, till the king shall be wounded and retire from the field. He then makes a great slaughter of the enemy; Ulysses and Diomed put a stop to him for a time; but the latter being wounded by Paris, is obliged to desert his companion, who is encompassed by the Trojans, wounded, and in the utmost danger, till Menelaus and Ajax rescue him. Hector comes against Ajax,

Ajan, but that herd alone opposet multitudes, and rallies the Greeks. In the mean time Machaon, in the other wing of the army, is pierced with an arrow by Paris, and carried from the fight in Nestor's chariot. Achilles (who overlooked the action from his ship) sends Patroclus to enquire which of the Greeks was wounded in that manner? Nestor entertains him in his tent with an account of the accidents of the day, and a long recital of some former wars which he remembred, tending to put Patroclus upon persuading Achilles to fight for his countrymen, or at least permit him to do it, clad in Achilles' armour. Patroclus in his return meets Euryppylus also wounded, and assists him in that distress.

This book opens with the eight and twentieth day of the poem; and the same day, with its various actions and adventures, is extended through the twelfth, thirteenth, fourteenth, fifteenth, sixteenth, seventeenth, and part of the eighteenth books. The scene lies in the field near the monument of Ilus.

B. XII. *The Greeks being retired into their entrenchments, Hector attempts to force them; but it proving impossible to pass the ditch, Polydamas advises to quit their chariots, and manage the attack on foot. The Trojans follow his counsel, and having divided their army into five bodies of foot, begin the assault. But upon the signal of an eagle with a serpent in his talons, which appeared on the left hand of the Trojans, Polydamas endeavours to withdraw them again. This Hector opposes and continues the attack; in which, after many actions, Sarpedon makes the first breach in the wall: Hector also casting a stone of a vast size, forces open one of the gates, and enters at the head of his troops, who victoriously pursue the Grecians even to their ships.*

B. XIII.

XIII. Neptune, concerned for the loss of the Grecians, upon seeing the fortification forced by Hector, (who had entered the gate near the station of the Ajaes,) assumes the shape of Calchas, and inspires those heroes to oppose him; then in the form of one of the generals, encourages the other Greeks who had retired to their vessels. The Ajaes form their troops in a close Phalanx, and put a stop to Hector and the Trojans. Several deeds of valour are performed; Marionus losing his spear in the encounter, repairs to seek another at the tent of Idomeneus: this occasions a conversation between those two warriors, who return together to the battle. Idomeneus signalizes his courage above the rest; he kills Othryoneus, Afus, and Alca-thous: Deiphobus and Æneas march against him, and at length Idomeneus retires. Menelaus wounds Helenus and kills Pisander. The Trojans are repulsed in the left wing; Hector still keeps his ground against the Ajaes, till being galled by the Locrian slingers and archers, Polydamas advises to call a council of war: Hector approves his advice, but goes first to rally the Trojans; upbraids Paris, rejoins Polydamas, meets Ajax again, and renewes the attack.

The eight and twentieth day still continues. The scene is between the Grecian wall and the sea-shore.

XIV. Nestor sitting at the table with Machaon, is alarmed with the encreasing clamour of the war, and hastens to Agamemnon: on his way he meets that prince with Diomed and Ulysses, whom he informs of the extremity of the danger. Agamemnon proposes to make their escape by night, which Ulysses withstands; to which Diomed adds his advice, that, wounded as they were, they should go forth and encourage the army with their presence; which advice is pursued. Juno seeing the partiality

siality of Jupiter to the Trojans, forms a design to over-ruin him ; she sets off her charms with the utmost care, and (the more surely to enchant him) obtains the magick girdle of Venus. She then applies herself to the god of Sleep, and, with some difficulty, persuades him to seal the eyes of Jupiter ; this done, she goes to mount Ida, where the god, at first sight, is ravished with her beauty, sinks in her embraces, and is laid asleep. Neptune takes advantage of his slumber, and succours the Greeks ; Hector is struck to the ground with a prodigious stone by Ajax, and carried off from the battle ; several actions succeed ; till the Trojans, much distressed, are obliged to give way : the lesser Ajax signalizes himself in a particular manner.

B. XV. Jupiter awaking, sees the Trojans repulsed from the trenches, Hector in a swoon, and Neptune at the head of the Greeks ; he is highly incensed at the artifice of Juno, who appeases him by her submissions ; she is then sent to Iris and Apollo. Juno repairing to the assembly of the gods, attempts with extraordinary address to incense them against Jupiter ; in particular she touches Mars with a violent resentment ; he is ready to take arms, but is prevented by Minerva. Iris and Apollo obey the orders of Jupiter ; Iris commands Neptune to leave the battle, to which, after much reluctance and passion, he consents. Apollo re-inspires Hector with vigour, brings him back to the battle, marches before him with his *Aegis*, and turns the fortune of the fight. He breaks down great part of the Grecian wall : the Trojans rush in, and attempt to fire the first line of the fleet, but are, as yet, repelled by the greater Ajax with a prodigious slaughter.

B. XVI.

XVI. Patroclus (in pursuance of the request of Nestor in the eleventh book) entreates Achilles to suffer him to go to the assistance of the Greeks with Achilles's troops and armour. He agrees to it, but at the same time charges him to content himself with rescuing the fleet, without farther pursuit of the enemy. The armour, horses, soldiers, and officers of Achilles are described. Achilles offers a libation for the success of his friend, after which Patroclus leads the Myrmidons to battle. The Trojans, at the sight of Patroclus in Achilles's armour, taking him for that hero, are cast into the utmost consternation: he beats them off from the vessels. Hector himself flies, Sarpedon is killed, though Jupiter was averse to his fate. Several other particulars of the battle are described; in the heat of which, Patroclus, neglecting the orders of Achilles, pursues the foe to the walls of Troy; where Apollo repulses and disarms him, Euphorbus wounds him, and Hector kills him: which concludes the book.

XVII. Menelaus, upon the death of Patroclus, defends his body from the enemy: Euphorbus, who attempts it, is slain. Hector advancing, Menelaus retires; but soon returns with Ajax, and drives him off. This Glaucus objects to Hector as a flight, who thereupon puts on the armour he had won from Patroclus, and renewes the battle. The Greeks give way, till Ajax rallies him: Æneas sustains the Trojans. Æneas and Hector attempt the chariot of Achilles, which is borne off by Automedon. The horses of Achilles deplore the loss of Patroclus: Jupiter covers his body with a thick darkness: the noble prayer of Ajax on that occasion. Menelaus sends Antilochus to Achilles, with the news of Patroclus's death: then returns to the fight,

whils,

where, though attacked with the utmost fury, he and Menoetes, assisted by the Ajaxes, bear off the body to the ships.

The time is the evening of the eight and twentieth day.
The scene lies in the fields before Troy.

B. XVIII. The news of the death of Patroclus, is brought to Achilles by Antilochus. Thetis hearing his lamentations, comes with all her sea-nymphs to comfort him. The speeches of the mother and son on this occasion. Iris appears to Achilles by the command of Juno, and orders him to shew himself at the head of the intrenchments. The sight of him turns the fortune of the day, and the body of Patroclus is carried off by the Greeks. The Trojans call a council, where Hector and Polydamas disagree in their opinions; but the advice of the former prevails, to remain encamped in the field: the grief of Achilles over the body of Patroclus.

Thetis goes to the palace of Vulcan to obtain new arms for her son. The description of the wonderful works of Vulcan; and lastly, that noble one of the shield of Achilles.

The latter part of the nine and twentieth day, and the night ensuing, take up this book. The scene is at Achilles's tent on the sea-shore, from whence it changes to the palace of Vulcan.

B. XIX. Thetis brings to her son the armour made by Vulcan. She preserves the body of his friend from corruption, and commands him to assemble the army, to declare his resentment at an end. Agamemnon and Achilles are solemnly reconciled: the speeches, presents, and ceremonies on that occasion. Achilles is with great difficulty persuaded to refrain from the battle till the troops have refreshed themselves, by the advice of Ulysses.

The

The presents are conveyed to the tent of Achilles; where Bris-
seis laments over the body of Patroclus. The hero obstinately
refuses all repast, and gives himself up to lamentations for his
friend. Minerva descends to strengthen him, by the order of
Jupiter. He arms for the fight: his appearance described.
He addresses himself to his horses, and reproaches them with
the death of Patroclus. One of them is miraculously endued
with voice, and inspired to prophesy his fate; but the hero,
not astonished by that prodigy, rushes with fury to the combat.

The thirtieth day. The scene is on the sea-shore.

3. XX. Jupiter upon Achilles's return to the battle, calls a
council of the gods, and permits them to assist either party.
The terrors of the combat described, when the deities are en-
gaged. Apollo encourages Æneas to meet Achilles. After a long
conversation, these two heroes encounter; but Æneas is pre-
served by the assistance of Neptune. Achilles falls upon the
rest of the Trojans, and is upon the point of killing Hector,
but Apollo conveys him away in a cloud. Achilles pursues the
Trojans with a great slaughter.

The same day continues. The scene is in the field before
Troy.

3. XXI. The Trojans fly from Achilles, some towards the town,
others to the river Scamander; he falls upon the latter with
great slaughter, takes twelve captives alive, to sacrifice to
the shade of Patroclus; and kills Lycaon and Asteropæus.
Scamander attacks him with all his waves; Neptune and Pallas
assist the hero; Simois joins Scamander; at length Vulcan, by
the instigation of Juno, almost dries up the river. This com-

that ended, the other gods engage each other. *Mēmōn*
Achilles continues the slaughter, drives the rest into Troy.
Agenor only makes a stand, and is conveyed away in a cloud
by Apollo; who (to delude Achilles) takes upon him Agenor's
shape, and while he pursues him in that disguise, gives the
Trojans an opportunity of retiring into their city.

The same day continues. The scene is on the banks and
in the stream of Scamander.

XXII. The Trojans being safe within the walls, Hector only
stays to oppose Achilles. Priam is struck at his approach, and
tries to persuade his son to re-enter the town. Hecuba joins
her intreaties, but in vain. Hector consults within himself
what measures to take; but at the advance of Achilles his reso-
lution fails him, and he flies; Achilles pursues him thrice round
the walls of Troy. The gods debate concerning the fate of
Hector; at length Minerva descends to the aid of Achilles.
She deludes Hector in the shape of Diaphobus; he stands the
combat, and is slain. Achilles drags the dead body at his chariot
in the sight of Priam and Hecuba. Their lamentations,
tears and despair. Their cries reach the ears of Andromache,
who, ignorant of this, was retired into the inner part of the
palace: she mounts up to the walls, and beholds her dead hus-
band. She swoons at the spectacle. Her excess of grief and
lamentation.

The thirtieth day still continues. The scene lies under
the walls, and on the battlements of Troy.

XXIII. Achilles and the Myrmidons do honour to the body of Patroclus. After the funeral-feast he retires to the sea-shore, where falling asleep, the ghost of his friend appears to him, and demands the rites of burial; the next morning the soldiers are sent with mules and waggons to fetch wood for the pyre. The funeral procession, and the offering their hair to the dead. Achilles sacrifices several animals, and lastly, twelve Trojan captives at the pile, then sets fire to it. He pays libations to the winds, which (at the instance of Iris) rise, and raise the flames. When the pile has burned all night, they gather the bones, place them in an urn of gold, and raise the tomb. Achilles institutes the funeral games: the chariot-race, the fight of the cestus, the wrestling, the foot-race, the single combat, the discus, the shooting with arrows, the darting the javelin: the various descriptions of which, and the various success of the several antagonists, make the greatest part of the book.

In this book ends the thirtieth day. The night following, the ghost of Patroclus appears to Achilles; the one and thirtieth day is employed in felling the timber for the pile; the two and thirtieth in burning it; and the three and thirtieth in the games. The scene is generally on the sea-shore.

XXIV. The gods deliberate about the redemption of Hector's body. Jupiter sends Thetis to Achilles to dispose him for the restoring it, and Iris to Priam, to encourage him to go in person, and treat for it. The old king, notwithstanding the remonstrances of his queen, makes ready for the journey, to which he is encouraged by an omen from Jupiter. He sets forth in his chariot, with a waggon loaded with presents under the

charge of Idæus the herald. Mercury descends in the shape of a young man, and conducts him to the pavilion of Achille. Their conversation on the way. Priam finds Achilles at the table, casts himself at his feet, and begs for the body of his son; Achilles, moved with compassion, grants his request, retains him one night in his tent, and the next morning sends him home with the body: The Trojans run out to meet him. The lamentations of Andromache, Hecuba, and Helen, with the solemnities of the funeral.

The time of twelve days is employed in this book, while the body of Hector lies in the tent of Achilles. And as many more are spent in the truce allowed for his interment. The scene is partly in Achilles's camp, and partly in Troy.

EAUTIES of HOMER.

BOOK THE FIRST.

ring the Trojan war, two very beautiful women were taken captives, Chryseis and Briseis; the former was allotted to Agamemnon, the latter to Achilles. Chryses, priest of Apollo, offers to redeem his daughter. Being impiously repulsed, Apollo, in vindication of his own honor, and in support of his servant, afflicts the army with a pestilence. Achilles calls a council to enquire into the cause of this pestilence. Calchas declares it to be the Detention of Chryseis. Thereupon a violent quarrel arises between Agamemnon and Achilles. Old Nestor endeavours, but in vain, to reconcile them. Achilles retires to his tent. Ver. 1—307.

Ι Η Ν Ι Ν ἔειδε, Θεὰ, Πηληιάδων Ἀχιλῆος
Οὐλομένου, ἡ μυρί 'Αχαιοῖς ἄλγες ἔθηκε.
λας δ' ιφθίμιας Φυχας αἰδή τε πάντα φέν-
όων, αὐτὸς δ' ἐλώρια τεῦχα κύποτιν,
οῖσι τε πᾶσι (Διὸς δ' επλέστη βύλη)
Ἐ δὴ τὰ πρῶτα Διεστήτου ἐρίσαντε
ρείδης π., αναξ ἀνδρῶν, καὶ διὸς Ἀχιλλεύς.

A

Tis

Τίς τ' ἄρ σφῶε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
 Λητᾶς καὶ Διὸς υἱός· οὐ γὰρ Βασιλῆι χαλωθεὶς
 Νῦσσον αὖτε σρατὸν ὥρσε πακῆν· ὀλέκοντο δὲ λαοί·
 Οὐνεκα τὸ Χρύσην ἡγίμηστ' ἀργητῆρα
 Ἀτρεῖδης· οὐ γὰρ ἦλθε Ιδᾶς ἐπεὶ νῆσος Ἀχαιῶν,
 Λυσίμχος τε θύγατρει, Φέρων τὸν ἀπερεῖσι ἀποινα,
 Στέριμπατ' ἔχων εἰς χερσὸν ἐκηβόλει· Απόλλωνος,
 Χρυσεών αὖτε σκῆπτρον· καὶ ἀλίσατο πάντας Ἀχαιάς,
 Ἀτρεῖδα δὲ μάλιστα, δύων κορμήτορε λαῶν.
 Ἀτρεῖδαι τε, καὶ ἄλλοι εὔκνημοις Ἀχαιοί,
 Τμῆν μὲν θεοὶ δοῖεν, ὀλύμπια δάματα ἔχοντες,
 Εκπέροι γε Πελάμενοι πόλιν, εὗ δὲ οἴκαδ' ἵκεσθαι·
 Παιδαὶ δὲ μοι λύσαγητε Φίλικεν, πόλι δὲ ἀποινα δέχεσθε,
 Αζόρδηνοι Διὸς υἱὸν ἐκηβόλον Απόλλωνα.

Ενθ' ἀλλοι μὲν πάντες ἐπειθημησοις Ἀχαιοί,
 Αἰδεῖσθαι δὲ ιερῆς, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἀποινα·
 Άλλ' οὐκ Ἀτρεῖον Ἀγαμέμενον τὴνδωνε Θυμῷ·
 Άλλα πακῆνας αὐτοῖς, προστερὸν δὲ ἐπὶ μῆδον ἐτέλε·
 Μή σε, γέρον, κοίλησιν ἐγὼ τῷδε τῷ νησὶ τοιχεῖω,
 Η νῦν δηθυνοντι, η ὑστερον αὖτις ἴονται,
 Μή νύ τοι δὲ γραιόσμη σκῆπτρον, καὶ σέμιμα θεοῖο.
 Τὴν δὲ εγὼ δὲ λύσω, πειν μιν καὶ γῆρας ἐπεισιν,
 Ήμετέρω εἰνὶ οἴκων, εἰν Ἀργεῖ, τηλόθι πάτρῃ,
 Ισὸν ἐποιχομηδύειν, καὶ εμὲν λέχος ἀντιόσσουεν·
 Άλλ' οὐδὲ, μή μι ερέθιζε, παστερὸς ὡς κε νένεσε.
 Ως ἔφατι· εδδεισεν δὲ οὐ γέρον, καὶ επειθετο μεύθω·
 Βῆ δὲ ἀκέων τῷδε· Σίνα πολυφλοιόσθοιο θαλάσσης,
 Πολλὰ δὲ ἐπειτ' ἀπάνευθε κιὰν ἥρας οὐ γέρειος

Απόλλων

πόλλων ἀνακτη, τὸν κύκλον τέχε λητώ·
λῦθι μεν, Ἀργυρότοξ, ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκε,
ἴλαν τε ζαθέλιο, Τανέδοιο τε ἴφι ἀνάστεις,
μινθεῦ εἰποτέ τοι χαρίεντ' ἔστιν τὸν ἐρεψα,
εἰ δῆ ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρὶ ἔκπαι
σύρων ἥδι αἰγῶν, τόδε μοι χρήμαν εέλδειρ·
ίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσιν.

Ως ἔφατι εὐχόμενος· τοῦ δὲ ἔκλιψε φοῖβος· Απόλλων
η ἦ κατ' ἀλύμπιον καρπίων χωρίμενον κῆρ,
οὗ ὄμοισιν ἔχων, ἀμφιρεφέα τε Φαρέτεμν·
κλαυχαν δὲ ἄρδισσον επ' ὄμων χωρίμενοιο,
ὑτῷ κινηθέντος· οὐδὲ τοιχτὶ ἐσικάσι.
Ζετέεπετις ἀπάνευδε νεῶν, μεία δὲ τὸν ἔηκε·
εινὴ δὲ κλαυγγὴ γένεται ἀργυρέοιο βιοῖο.

ὑρῆσας μὲν πρῶτον ἐστρίχετο, καὶ κύνος ἀργύρου·
ιτάρεπετις αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκές εφίεις,
ἄλλο· αἷς δὲ πυραὶ νεκύων καίσοντα θαμεῖαι.
ενυπημαρ μὲν ἀνὰ σρατὸν ὠχετα κῆλα θεοῖ·
η δεκάτῃ δὲ ἀγορηνδε καλέσατο λαὸν· Αχιλλεύς·
ω γάρ εἰστι φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος· Ήρη·
ήδετο γάρ Δαναῶν, ὅτι ρὰ θυμόκοντας ὄρατο.
οἱ δὲ ἐπεὶ διν ἡγερθεν, ὄμηγερέες τὸν ἐγένοντο,
οἵσι δὲ ἀνισάμδης μετέφη πόδας ὄκης· Αχιλλεύς·

Ατρείδη, νῦν ἀμμε παλιμπλαγχθέντας ὅιω
Αψι απονοσήσειν, εἴ κεν θανατόν γε φύγοιμι·
εἰ δῆ ὅμης πόλεμός τε δαμᾶ καὶ λοιμὸς· Αχαιός.
Αλλ' ἄγε δῆ τινα μάντιν ἐρείμεν, η ἱερῆα,
Η καὶ ὄνειροπόλον, (καὶ γάρ τὸν οὐαρ ἐκ Διός ἐζιν)

Ος καὶ εἶποι, ὅτι τόσον ἔχωσετο Φοῖβος Ἀπόλλων
 Εἰ τὸν δὲ σὺν εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, εἴδετο ἑκατόμβης.
 Αἱ κέν πως ἀργῶν κνίστης αἰγυῶν τε τελείων
 Βάλεται ἀντιάσσεις, ἥμιν δύτο λοιγὸν ἀμύνας.

Ἔτοι σὺν ὡς εἰπών, κατὰρ εἰδέτο τοῖσι δὲ ἀνέση
 Κάλχας Θεορίδης οἰωνοπόλων ὥχαριστος,
 Ος ἥδη τὰ τέλοντα, τὰ τέλος ἀσόμδυα, πρὸ τέλοντα,
 Καὶ τῆστος πρήσσεται Ἀχαϊῶν Πηλίου εἰσω,
 Ήν Διὸς μαντοσύνης, τὴν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων
 Ος σφιν εὐφρονέων ἀγορήσετο, καὶ μετέεσπεν.

Ων Ἀχιλεῦ, κέλεαί με, Διὸς Φίλε, μιθῆσαδαι
 Μῆνιν Ἀπόλλωνος, ἐκατηβελέταιο ἄνακτος.
 Τοιγάρ εὐγῶν ἐρέω σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μοι ὄμοσον,
 Ή μέν μοι περιφρῶν ἐπεστιν καὶ χερσὶν ἀργῆσιν.
 Ή γὰρ δίομαι ἀνδρα χολωσέμην, οὐ μέγα πάντων
 Ἀργείων κρατέει, καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοί.
 Κρείσων γάρ βασιλεὺς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρῃ.
 Εἰπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπεψῆ,
 Άλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κόστον, οὐ φραγτελέσῃ,
 Εν σύνθεστιν ἐοῖστο σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις.

Τὸν δὲ ἀπαμειβόμενος περισσέ φη πόδας ὥκης Ἀχιλλεύς
 Θαρσῆσας μάλα, εἰπὲ θεοπρότατον, ὅτι ποιῶθα.
 Οὐ μὰ γάρ Ἀπόλλωνα, Διὸς Φίλου, ωτε σὺ, Κάλχαν,
 Εὐχόμδυος Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφάνεις,
 Οὔτις, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δέρκομδύοιο,
 Σοὶ κοίλης παρὰ τηνοὶ Βαρείας χεῖρας ἐποίσθι.
 Συμπάντων Δαναῶν καὶ δὲ νῦν Ἀγαμέμνονα εἴπης,
 Ος νῦν πολλὸν ἀριστος ἐνὶ σρατῷ εὐχεται εἶναι.

Kai

Καὶ τότε δὴ Θάρονε, καὶ πῦδα μάντις ἀμύμων
 ὅτ' ἄρ' οὐ εὐχαλῆς ἐπιμέμφεται, γάθ' ἐκατόμβησ·
 λλ' ἐνεκ' ἀρητῆρος, δὲν ἡγίμησ' Ἀγαμέμνων,
 ὃδ' ἀπέλυσε Θύγατρα, καὶ όκον ἀπεδέξατ' ἀποινε.
 ὃνεκ' ἄρ' ἀλγεῖ ἐδάκεν Ἐκηβόλος, ηδὸν ἔτι δώσῃ·
 ὃδ' οὐγε πρὶν λοιμοῖο Βαρείας χεῖρας ἀφένει,
 οἵν γ' ὁπό πατρὶ φίλῳ δόμικαι εἰλικάπιδα κέρπει
 πελάτεις, ἀνάποινον, σύγδι θ' ἵερην ἐκατόμβην
 τοῦ Χρύσην· τότε κέν μιν ίλαστάμενοι πεπίθαιμό.
 Ἡτοι οὐ ως εἴπων κατ' ἄρ' ἐρέτο· τοῖσι δ' ἀνέση
 ρως Ἀτρείδης εύρυκρείων Ἀγαμέμνων
 χνύμενος· μήρεος δὲ μέχει φρένες ἀμφιμέλαινας
 μίπλανι, ὅσει δὲ οἱ πυρὶ λαμπτετόωντι εἴκτειν
 ἀλχαντα πράτισα κάκη δασομένος προσέειπε·
 Μάντι κακῶν, καὶ πώποτέ μοι τὸ κρήγυνον εἴπας·
 εἴ τοι τὰ κάκη ἐσι φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι·
 τῷδὲ τὸν δὲ τί πω εἴπας ἐπος, καὶ δὲ τέλεος·
 καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις,
 τοι δὴ τῷδε ἐνεκά σφιν Ἐκηβόλος ἀλγεῖα τεύχει,
 νεκ ἐγὼ κέρης Χρυσῆδος ἀγλάδα ἀποινα
 κ ἐθελον δέξασθαι· ἐπεὶ πολὺ βάλομαν αὐτέι
 κοι ἔχειν καὶ γάρ ρα Κλυταιμνήτρης προβέβλα,
 πιδίης ἀλόχου ἐπεὶ καὶ ἐθεν ἐσὶ χερείων,
 δέμας, καὶ δὲ φυὴν, γάθ' ἄρ' φρένας, καὶ τε τι ἔργα.
 Λλὰ καὶ ως ἐθελω δόμικαι πάλιν, εἰ τούτον ἄμεινον·
 λοιμὴ γάρ λαὸν σόν ἔμινεναι, η δοτολέσθαι.
 Ιτάρ εμοὶ γέρας αὐτίχει ἐτοιμάσσει, ὅφρα μηδοῖς

Ἄργειων ἀγέρασος ἔω· ἐτοῖς δὲ ἔοικε.

Λεύσετε γὰρ τόγε πάντες, ὁ μοι γέρας ἔρχε^{ται}) ἄλλη.

Τὸν δὲ ἡμεῖς εἴπετε ποδάρκης δίος Ἀχιλλεὺς·

Ἄτρειδη κύδιστε, Φιλοκτεανώπατε πάντων,

Πλῶς γάρ τοι δίσκοι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;
Οὐδέ τι πω ἴδμεν ἔωντα κείμηνα πολλά.

Ἄλλα τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομδι, τὰ δέδασαι,
Λαύς δὲ ἐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτα ἐπαγείρειν.

Ἄλλα σὺ μὲν νῦν τῆνδε Θεῶν πρόες αὐτὰρ Ἀχαιοί
Τριπλῆ τετραπλῆ τὸ δοτοίσσομδι, αἴ κέ ποθι Ζεὺς
Δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐγαλαπάζαι.

Τὸν δὲ ἀπαμειβόμδιος προσέφη κρείων Ἀχαιμέμνων·

Μηδὲ γάτως, ἀγαθός περ ἔών, Θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,

Κλέπτε νόω· ἐπεὶ δὲ παρελεύσεαι, δέδε με πείσεις.

Η εἴθελεις, ὁφρὸς αὐτὸς ἔχης γέρας, αὐτῷρει μὲν αὐτῶς

Ηαδὶς δευόμδιον; κέλεαι δὲ με τῆνδε δοτοδύναι;

Αλλ' εἰ μὴ δώσοτος γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί,

Αροστετες κατὰ Θυμὸν, ὅπως ἀνταγόνον ἔσορε.

Εἰ δέ κε μὴ δώσων, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἐλαμψῃ

Η τέον, η Αἴαντος, ιών γέρας, η Οδυσσῆος

Αἴων ἐλών· οὐ δέ κεν κεχολώσεται, οὐ κεν ἵκωμαι.

Αλλ' ητοι μὴ ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὗτις·

Νῦν δὲ ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσομεν εἰς ἄλλα δῖαν,

Ἐσ δὲ ἐρέτας ἐπιτηδεῖς ἀγείρομεν, εἰς δὲ ἐκατόμδην

Θείομεν, άν δὲ αὐτὴν Χρυσῆδα καλλιπάρησον

Βῆσσομεν· εἰς δέ τις ἀρχὸς ἀνὺρ Βεληφόρος ἔσω,

Η Αἴας η Ιδομενεὺς, η δίος Οδυσσεύς.

ἐ σὺ, Πηλείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν,
Φρέμιν Ἐκάεργον ἰλάστεραι οὐραὶ ρέζας.

Τὸν δ' αἴρ' ὑπόδρα τίδαν πόδας ὥχες Ἀχιλλεὺς
μοι, ἀναιδέτην επιειμένε, κερδαλεόφρον,
ὡς τίς τοι πόροφρων ἐπεσιν πείθηται Ἀχαιῶν,
οὐδὸν ἐλθέμεναι, ή ἀνδράσιν Ἠφι μάχεσθ;
οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἔνεκ τῆλυθον αἰχμητάων
εὗρο μαχησόμενος ἐπεὶ οὕτι μοι αἴτιοι εἰσιν.
οὐ γὰρ πώπολί ἐμας Βῆστηλαστιν, ὃδε μὲν ἐππάς,
οὐδέ ποτ' ἐν φθίνι ἐριβώλαικι Βατιανέρην
αρπὸν ἐδηλήσαντί· ἐπεὶ μάλα πολλὰ μεταξύ
ὑρεά τε σκιόεντα, Θάλασσά τε ἡχησα·
Αλλά σοι, ὃ μεγ' ἀναιδές, αἵμ' εἰσπόμεθ, ὅφρα σὺ χαιρεῖς,
Γιρὴν ἀργύμενοι Μενελάω, σοί τε, κυνῶπι,
Ιρὸς Τρώων τῶν οὕτι μετατρέπῃ, οὐδὲ ἀλεγύζεις·
Σαὶ δὴ μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσειδην ἀπειλεῖς,
Ωι ἐπι πόλλ' ἐμόγησο, δόσαν δέ μοι υἱες Ἀχαιῶν.
Οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὀππότε Ἀχαιοὶ¹
Γρώων ἐκπέρσωστ' εὐναιόμενον πολιεύθρον.

Αλλὰ τὸ μὲν πολεῖον πολυδάκινος πολέμοιο
Χειρεῖς ἐμαὶ διέπαστο· ἀτὰρ ην ποτε δασμὸς ἵκηται,
Σοὶ τὸ γέρας πολὺ μεῖζον, ἐγὼ δὲ ὁλίγουν τε φίλον τε
Ερχομένοις ἔχων ἐπὶ νῆας, εποῦν κεκάμενοι πολεμεῖσθαι.
Νῦν δὲ εἴμι φθίηνδ· ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν εστιν,
Οἶκαδ' ίμεν σὺν ηυσὶ κορωνίστιν· οὐδὲ σ' διέν,
Ενθαδέν ἀτιμος ἐών, ἀφενος οὐκ τοι πλεῖτον ἀφύγειν.

Τὸν δὲ ημεῖσθετ' ἐπειπτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀχαιμένων
Θεῦγε μαλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσαντο· οὐδὲ σ' ἐγωγε-

Λιόσομα,

Λίστοις, εἴνεκ' ἐμεῖο μένειν· πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι,
Οἱ κέ με τιμῆσσι· μάλιστε Ἰητίετο Ζεύς.

"Ἐχθίσος δέ μοι ἔστι διοπρεφέων βασιλήων,
Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε Φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τέ.
Εἰ μάλα καρτερός ἔστι, Θεός πά σοι τόγ' ἔδωκεν.

Οἶκαδ' ίαν, σὺν τησί τε σῆς, καὶ σοῖς ἑτάροισι,
Μύρμιδόνεστιν ἄναστε· σέθεν δ' ἐγὼ όχι ἀλεγίζω,
Οὐδὲ ὕδρου κατέσυντος· ἀπειλήσω δέ τοι ὅδε·

"Ως ἐμ' ἀΦαιρέσσαντα Χρυσῆδα φοῖβος· Απόλλων,
Τὴν μὲν ἐγὼ σὺν τῇ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἑτάροισι
Πέμψω· ἐγὼ δέ καὶ ἄγω Βρισηῖδα καλλιπάρην
Αὐτὸς ίαν κλιστίνδε, τὸ σὸν γέρας· ὅφε λεῖδης,
"Οαγον Φέρτερός είμι σέθεν, συγένη Ἰητίος
"Ισσον ἐμοὶ Φάσαρη, καὶ ὄμοιωθήμναι ἄντις.

"Ως Φάτο· Πηλείωνι δ' ἄχος γένεται· ἐν δέ οἱ ἥτορ
Στήθεστιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριζεν,
"Η ὅγε, Φάσαρον δέξαντας ἐρυαγάμηνος ποδαῖς μηρῷ,
Τὰς μεν ἀνασήσειν, οὐδὲ· Ατρείδην ἐναριζοι,
"Ηὲ χόλον πάντες εν, ἐρητύσει τε θυμόν.

"Εῶς οὐ πεῦθ' ὕδραινε κατὰ Φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
"Ελκετο δέ εκ κολεοῦ μέρος ξεφος, ἥλθε δέ· Αδήνη
Ούρανόθεν· πρὸ γὰρ ἥκε Θεὰ λευκώλευος Ήρη,
"Αμφω ὄμῶς θυμῷ Φιλέεσσά τε, κηδομένη τε·
Στῇ δέ ὅπιθεν, ξανθῆς Ἰητίος κόμης ἐλε Πηλείωνα,
Οἵω Φαινομένη, τῶν δέ ἄλλων ψήτις ὄρατο.
Θάμβησεν δέ· Αχιλεὺς, μετὰ δέ τετράπετρον, αὐτίκα δέ τε
Παλλάδον Αθηνάμην, δεινῶ δέ οἱ οὔτε Φάσανθεν·
Καὶ μιν Φωνῆσας ἐπεια περόεντα πεσοκύδα·

Τίππ' αὐτ', Αἰγιόχοιο Δίος τέκεσ, εἰλήλυθας;
ἴνα ύβριν ἴδης Ἀχαιμέμνονος Ἀτρεΐδαο;
ἄλλ' ἐκ τοι ἔρεω, τὸ δὲ καὶ τετελεσθ ὅτιο,
τις ὑπεροπλίησι τάχ' ἀν ποτε θυμὸν ὄλεσγι.

Τὸν δ' αὐτε προσέειπε Θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ἐλθον ἐγὼ πάντας τεὸν μένος, αἳ κε πίθηαι,
ὑρανόθεν πέρ δέ μ' ἥκε Θεὰ λευκώλενος Ἡρη,
μφω ὄμοις θυμῷ Φιλέεστά τε, κηδομένη τέ.
Ἄλλ' ἄγε, λῆγ' ἔριδος, μηδὲ ξίφος ἐλκεο χειρέ.
Ἄλλ' ἥτοι ἐπεσιν μὲν ὄνείδισσν, ὡς ἐστού περ.
Γде γὰρ ἐγέρεω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἐστι.
(αἵ ποτε τοι τρὶς τόσα παρέστε) ἀγλαὰ δῶρα,
βριος εἴνεκα τῆσδε σὺ δ' ἰσχεο, πειθεο δ' ἥμιν.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος, προσέφη πόδας ὡκὺς Ἀχιλλεὺς.
ἡρὴ μὴν σφαιτερὸν γε, Θεὰ, ἐπος εἰρύσαδαι,
αἳ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον ὡς γὰρ ἄμεινον.
ογκε Θεοῖς ἐπιπέιθηται, μάλα τ' ἔκλυνον αὐτῷ.

Ὕπερ, καὶ ἐπ' ἀργυρέῃ κάπη χέρει βαρεῖαν
ψήφ' ἐσ καλεὸν ὡσε μέτα ξίφος, όδ' απίθησε
ίθω Ἀθηνάις· ή δ' ἐλυμπόνδε βεβήκε,
ώματ' ἐσ αἰγιόχοιο Δίος, μὲν δαίμονας ἄλλας·
ηλείδης δ' ἐξαῦτις ἀπαρτηροῖς ἐτέεστιν
τρεῖδην προσέειπε, καὶ οὕπω λῆγε χόλοιο.

Οινοβαρὲς, κυνὸς ὄμιμοι ἔχων, κραδίην δὲ ἐλάφοιο.
ὕτε πότ' ἐσ πόλεμον ἄμα λαῶ θωρηχθῆναι,
ὕτε λόχονδ' ιέναι σὺν ἀριστήσιν Ἀχαιῶν,
ἐτληκας θυμῷ τὸ δὲ τοι κὴρ ἐίδε) εἴναι.
πολὺ λώιόν ἐσι, κατὰ σρατον εὔρυν Ἀχαιῶν

Δωρό

Δῶρ' ἀποδεῖται, ὅσις σέθεν ἀντίου εἴποι·
 Δημοσόρος βασιλεὺς, ἐπεὶ ἀπιδανοῖσιν ἀνάστης·
 Ἡ γὰρ ἀν., Ἀτρεΐδη, τὴν ὑπετελεῖσθαι.
 Άλλ' εἰ τοι ἔρεω, καὶ ἐπὶ μέχον ὄρκου ὁμώμοι,
 Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν ἔπος τοῦ Φύλλας καὶ ὃς
 Φύσης, ἐπειδὴ πρώτα τομὴν ἐν ὄρεος λέλοιπεν,
 Οὐδὲ ἀναθηλῆσθαι τέλει γάρ ρά εἰ χαλκὸς ἐλεφέ
 Φύλλα τε καὶ Φλοιόν· τὴν αὗτέ μιν τῆς Ἀχαιῶν
 Ἐν παλάρης Φορέας δικαστόλοι, οἵτε Θεμιστας
 Πρὸς Διὸς εἰρύαται· ὃ δέ τοι μέχοις ἔστεται ὄρκος·
 • Ἡ τοτὲ Ἀχιλλῆς ποθὴ ἴζεται τῆς Ἀχαιῶν
 Ξύμπαντας τοῖς δέ οὐτὶ δυνήσει, ἀχνύμενός περ,
 Χραισμένην, εὗτ' ἀν πολλοὶ οὐφέντες· Εκτορος ἀνδροφόνου
 Θυμόκοντες πίπιλοι· σὺ δέ ἔνδοθι θυμον ἀμυνέσθαι
 Χωρόμενος, ὅτι ἄριστον Ἀχαιῶν γέδεν ἔτιστας.
 Ὅτι φάτο Πηλεύδης· ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαῖη
 Χριστοῖς ἥλοισι πεπαρμένον· ἴζετο δέ αὐτός.
 Αγρεύδης δέ ἐτέραθεν ἐμήνιε· τοῦτο δὲ Νεῖσθρος
 Ἄδυεπής ἀνόρρογε, λιγὺς Πυλίων ἀγορητής,
 Τῷ καὶ δότο γλώσσης μέλιτος γλυκίων ρέεν αὐδή.
 Τῷ δέ ἥδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων
 Ἐφθίατρος, διοι οἱ πρόσθεν ἄμα τράφεν ἥδη ἐγένοντα
 Ἐν Πύλῳ ἥταθεν, μετὰ δὲ τριταῖσιν ἀναστην.
 Οσ σφιν ἐϋφρονεων ἀγορήσατο, καὶ μετέσπεν.
 Ω πότοι, ἡ μέσα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ικάνη.
 Η κεν γηθόσῃ Πριάμος, Πριάμοιο τε παῖδες,
 Άλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροίστο θυμῷ,
 Εἰ σφῶιν τάδε πάντα πυθοίτο μαρναμένοιιν,

Οὶ τεῖ μὲν Βελῆ Δαναῶν, τεῖ δὲ εἰςτε μάχεσθαι.

Αλλὰ πίθεος ἀμφω σὲ νεωτέρω εἶσον ἐμεῖο.

Ηδη γάρ ποτε εὐγά καὶ ἀρείστιν ἡπερ ύμιν,

Ανδράσιν ὥριλησα, καὶ τὸ ποτέ μὲν οἴγα ἀθέρισον·

Οὐ γάρ πω τούτοις ἴδον ἀνέρας, καὶ δεῖ ιδωματι,

Οἶνον Πειρήθοόν τε, Δρύαντα τε, ταῖμένα λαῶν,

Καινέα τέ, Εὔάδιον τε, καὶ τάντιθεον ΠολύΦημον,

Θησέα τέ, Αγγείον, ἐπιεικελον ἀθανάτοισι.

Κάρτισοι δῆ καῖνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν·

Κάρτισοι μὴν ἔστιν, καὶ καρτίστις ἐμάχοντο

Φηρσὶν ὄρεσκώσιτι, καὶ ἐκπάγλως διπόλεσσαν.

Καὶ μὲν τοῖσιν εὐγά μεθομιλεον, ἐκ Πύλας ἐλθὼν,

Τηλόθεν εὖτε Αἴσιος γείτος καλέσαντο γὰρ αὐτοῖς·

Καὶ μαχόμενοι κατέθησαν τοῖσιν εὐγά καίνοισι δὲ ἀντίσ

Τῶν, οἱ δὲ Σροτοί εἰσιν ἐπιχθονίοι, μαχέοιτο·

Καὶ μὲν μὲν Βελέων ξύνιον, πείθοντό τε μύθῳ.

Αλλὰ πίθεος καὶ ψυμεῖς, ἐπεὶ πίθεοις ἀμενον·

Μῆτε σὺ τὸνδέ, αγαθός περ ἔαν, διπολέρεο κέρη,

Αλλ' εἴς, ὡς οἱ πεῶτα δόσαν γέρας υἱες Ἀχαιῶν·

Μῆτε σὺ, Πηλείδη, Θέλεριζέμεναν Βασιλῆι·

Αντιβίην· ἐπεὶ οὐτοθέν δροσίης ἐμμορε τιμῆς

Σκηπτίχος Βασιλεὺς, ὃτε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.

Εἰ δέ σὺ καρτερός εἶσι, Θέλε δέ σε γείνατο μῆτηρ,

Αλλ' οὐε Φερτερός εἶνι, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάστρ.

Αργείδη, σὺ δέ παντες τέον μένος αὐταρ εὐγαγε

Λιασομ· Αχιλλῆι μεθέμεν χόλον, ὃς μέγα πᾶσιν·

Ἐρκος· Αχαιοῖσιν τέλεστα τολέμοιο κακοῖο.

Τὸν

Τὸν δ' ἀπαμεῖβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων.
 Ναὶ δὴ ταῦτα γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔπειτες.
 Ἀλλ' οὐδὲ ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἐμμενεῖ ἄλλων,
 Πάντων μὲν κρατεῖν ἐθέλει, πάντεσι δὲ ἀνάστεν,
 Πᾶσι δὲ σημαίνειν ἀτινὸν πείσεαδην οἶων.
 Εἰ δὲ μην αἰχμητῶν ἐθεσαν θεοὶ αἰὲν ὕστεροι,
 Τένεκά οἱ προθένσιν ὄνειδεα μυθήσασαδην.
 Τὸν δὲ ἄρετὸν θύμειόντος δῖος Ἀχιλλεὺς.
 Ή γάρ τοι δεῖλός τε καὶ ὑπιδανὸς καλεοίμην,
 Εἰ δῆ σοι πᾶν ἔργον ὑπέζομαι, οὐ τοι κανεὶς εἴποις.
 Ἀλλοισιν δὴ ταῦτα ἐπιτέλλεο, μὴ γὰρ ἐμοιγε
 Σῆμαν· καὶ γὰρ ἔγωγε τοι σοὶ πείσεαδην οἶων.
 Ἀλλο δέ τοι ἔρεω, σὺ δὲ ἐνὶ Φρεσὶ Βάλλεο σῆρος
 Χερσὶ μὲν οὔτι ἔγωγε μαχήσομαι, εἴνεκα κάρης,
 Οὔτε σοὶ, καὶ τῷ ἄλλῳ, ἐπεὶ μὲν ἀφέλεοτέ γε δύντες.
 Τῶν δὲ ἄλλων, οὐ μοι ἐσὶ θοῇ παρὰ τῇ μελαίη,
 Τῶν δὲ καὶ τοι πέρι φέροις ἀνελῶν, ἀσέκοντος ἐμέσοι.
 Εἰ δὲ ἀγε μήν, πείρησα, ίνα γνώστε καὶ οἴδε·
 Αἴψα τοι αἴμα κελαινὸν ἐρωκοτός περὶ δύροι.
 Ως τώ γε ἀντιβίοισι μαχεσαμένων ἐπέεσσιν
 Ἀνηστήσων δὲ ἀγορεὺς παρὰ τησσαν Ἀχαιῶν.
 Πηλείδης μεν ἐπὶ κλισίας καὶ γῆρας εἴσοις
 Ήίε, σύν τε Μενοιπάδῃ καὶ οἷς ἐτάροισιν.

Agamemnon sends two Heralds for Briseis.

Ver. 320 ---- 350.

Αλλ' ὅγε Ταλβύσιόν τε κὸς Εὐρυβάτην προσέειπε,
ώ οἱ ἔσταν κῆρυκε κὸς ὀτρηρῶ Θεράποντε·

"Ερχεσθον κλιστὴν Πυληϊάδεω Ἀχιλῆο,

εἰρὸς ἐλόντ' ἀγέμενον Βριστῆδα καλλιπάρην·

δέ κε μὴ δῶῃσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἐλαμαζ,
λθῶν σὺν πλεόνεσσι· τό οἱ κὸς ρίγιον ἔσαται.

"Ως εἰπῶν, τῷροις, κρατερὸν δὲπὶ μῦθον ἔτελλε.

ὑ δὲ ἀέκουτε βάπτην παρεὶ θῖν' ἀλλὰς ἀπευγέτοιο·

υρμιδόνων δὲπὶ τε κλισίας κὸς νῆας ἵκεσθην.

ὑ δὲ εἴρον παρεὶ τε κλισίη καὶ τῇ μελαινῇ

μενον· γόδε ἄρα τῷρειον ιδῶν γῆθησεν Ἀχιλλεύς·

ὑ μὲν παρεῖστηντες, κὸς αἰδομένων βασιλῆα,

ήτην, γόδε τι μὲν τῷροις φῶνεον, γόδε ἐρέοντο.

ταῦρος ὁ ἔγγων ἥπικ ἐνὶ Φρεσὶ, φῶνησέν τε·

Χαίρετε, κῆρυκες, Διὸς ἄγγελοι, γόδε Κανδρῶν·

τον οἵτι· γάτι μοι ψυμεις ἐπιτίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων,

σφῶι τῷροις βριστῆδος ἐνεκα κέρητις.

λ' ἄγε, διογενὲς Πατρόοκλεις, ἔγγαγε κέρητις,

ὑ σφῶιν δόσ ἄγειν τῷρει δ' αὐτῷ μάρτυροι ἔσων

οι τε θεῶν μακάρων, τῷρος τε θητῶν ἀνθρώπων,

ὑ τῷρει τῷ βασιλῆος ἀπηνέος· "Εἰπολε δ' αὐτε

παὶ ἐμεῖο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμύναται

τοι ἄλλοις· — ή γὰρ ὅγ' ὀλοῖσι Φρεσὶ θύει,

τε τι οἶδε νοῆσαι ἄμα τῷροις κὸς ὀπίστω,

Οπίστως

"Οππως οι παρὰ τηνὶ σόι μαχέσοντο Ἀχαιοί.

"Ως Φάτος Πάτερκλος δὲ φίλως ἐπεπέμψει ἐταύρῳ,
Ἐκ δὲ ἄγαλμα κλισίς βελτίδα καλλυπάρον,
Δῶκε δὲ ἄγενν τὸ δὲ αὐτὸς ἵππον παρὰ νῆσος Ἀχαιοῖ.
Ἡ δὲ ἀκρότητος ἄρμα τοῖσι γυνὴ χίστη αἰνάρῳ Ἀχιλλεὺς
Δακρύσσει, ἐτάρων ἄφαρ ἔζετε νόσφι λιανθεῖς,
Θῖν' εὖ φίλος παλιῆς, ὄρόων ἐπὶ οἴκοπες πάντοτε.

Jupiter confirms his promise to Thetis. V. 524 --- 530.

Εἰ δὲ ἄγε, τὰ κεφαλῆ κατανύσσεις, ὁ Φρες πεποίθης.
Τότε γαρ εἴ τι μέτεν γε μετ' ἀδενάτους μεγίστου
Τέκμερος ἢ γαρ εμέον παλινάγρειον, τοῦτο ἀπατηλὸν,
Οὐδὲ ἀτελεύτητον γένεται, οὐ, τι κεν κεφαλῆ κατανεύσω.

"Η, καὶ κινενέστιν ἐπ' οὐρανούσι νεῦσε Κρονίων
Αμβρόσιας δὲ ἄρα καῖτης ἐπερρώσσεις αἴσατος,
Κρατος ἀπ' ἀδενάτου μέγαιος δὲ ἐλέλιξεν Ολυμπον.

BEAUTIES of HOMER.

BOOK THE SECOND.

- 530. Agamemnon tries the disposition of the army.

Ver. 48 ---- 154

HΩΣ μέν ρα θεὰ τροτεβόστο μακρὸν Ὄλυμπον,
Ζηνὶ Φόως ἐρέκος καὶ ἄλλοις ἀδινάτοισι·
ὑπὲρ ὁ κηρύκεωσι λιγυφθόγοισι κέλευε,
ηρύσεν ἀγρόνιδε καρπομόσωνταις Ἀχαιές·
μὲν δὲ κήρυσον, τοὶ δὲ πρεσόντο μάλ' ὥκα.
ελὴν δὲ τρώτον μεταθύμων ἵζε γερόντων,
εσορέῃ παρὰ τῇ Πυληγενέος Βασιλῆος·
εἰς ὅյε συγκαλέσας, συκινὴν ἤρτυνετο βαλὴν
Κλῦτε, Φίλοι, Θεῖός μοι ἐπύπιον ἥλθεν Ὄνειρος,
μεβροσίην διὰ νύκτας μάλιστα δὲ Νέσορι διῶ,
ἴδος τε, μέγεθός τε, Φυῆν τ', ἄγχιστε ἐώκει.
τῇ δὲ ἕρε πέρ κεφαλῆς, καὶ με τρὸς μῆθον ἔσπειρ·
ἴδεις, Ἀτρέος νιὲ, δαιδρονος, ιπποδάμοιο;
ιὐ χρὴ παννύχιον εὔδειν βαληφόρον ἄνδρα,
ει λαοί τ' ἐπιτετράφατο, καὶ τόσα μέμηλε.
τον δὲ ἐμέθεν ξύνεις ὥκα· Διὸς δέ τοι ἄγειλός εἰμι,
Ος σευ, ἀνευδεν ἐών, μέλει κῆρεται, ηδὲ ἐλεσίρες.

Θωρῆαί

Θωρῆαί σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιὺς
 Πανουδίην τῦν γάρ κεν ἐλοις πόλιν εὐρυάγυιαν
 Τρώων δὲ γὰρ ἔτι ἀμφὶς Ὄλυμπια δῶματ' ἔχοντες
 Ἀθάνατοι Φράζονται ἐπέγκαμψεν γὰρ ἀπαντας
 Ἡρη λιογομένην Τρώεστι δὲ κήδε ἐΦῆπλα
 Ἐκ Διός ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσίν Ὡς οὐ μὲν εἰπὼν
 Οἰχετ' δοποπλάμενος ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὑπνος αἴηχεν.
 Ἀλλ' ἄγετ', αἴ κεν πᾶς Θωρῆομεν υἱας Ἀχαιῶν
 Πρῶτα δὲ ἐγών ἐπεστιν τειρήσσομαι, ηδὲ θέμις ἐστι,
 Καὶ φεύγειν σὺν τῷσι τολυκλῆσι κελεύσω
 Τμεῖς δὲ ἄλλοθεν ἄλλος ἐργτύειν ἐπέεστιν.

Ἡτοι οὐδὲ εἰπὼν, κατ' ἄρδετο τοῖσι δὲ ἀνέση
 Νέσωρ, ὃς τὸ Πύλοιο ἀναξ τὴν ἡμαδόεντος,
 οὐ σφιν ἐυφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέσπεν.

Ως φίλοι, Ἀργείων ἡγύτορες καὶ μεδαντες,
 Εἰ μέν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἐνισπε,
 Ψεῦδος κεν Φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον.
 Νῦν δὲ ἴδεν, ὃς μέγ' ἀριστος σὺν σρατῷ εὐχεταὶ εἶναι.
 Ἀλλ' ἄγετ', αἴ κεν πᾶς Θωρῆομεν υἱας Ἀχαιῶν.

Ως ἄρα Φωνήσας, βλῆταις εὔηρχε νέεσθαι.
 Οι δὲ ἐπανέσησαν, τείθοντό τε τοιμένι λαῶν,
 Σκηπίδχοι βασιλῆες ἐπεαγεύοντο δὲ λαοί.

Ὕπε τε ἔθνεα εἰσι μελισσάων ἀδινάων,
 Πέτρης δὲ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων,
 Βοτρυδὸν δὲ τετόντας ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν,
 Αἱ μέν τ' ἐνθα δέλις πεπογήσαται, αἱ δέ τε ἐνθα
 Ως τῶν ἔθνεα τολλὰ νεῶν ἀπὸ καὶ κλιστάων
 Ήιόνος τροπάροιδε βαθέστις εἰπχόωντο

Ιλαδον

λαδὸν εἰς ἀγορῆν· μετὰ δὲ σφισιν Ὅσα δεδηται,
πτύνεται ἵεναι; Διὸς ἄγγελος οἱ δ' ἀγέροντο
ετρύχει δ' ἀγορὴ, ὅπο δ' ἐσυναχίζετο χαῖς,
αῶν ἴζοντων, ὄμαδος δ' ἦν σύνεα δὲ σφεσι
ήρικες βοόωντες ἐρήτουν, ἐποτὲ σύτης
χοίατ', ἀκόσιαν ἢ διοτρεφέων βασιλήων.
πεδῆ δ' ἔρετο λαὸς, ἐρήτουθεν δὲ καθέδρας,
αυσάμιδνοι κλαγγῦμεν ἀνὰ δὲ κρέισον Ἀγαμέμνον
ινι, σκῆπτρον ἔχων τὸ μὲν ἩΦαιστος κάμβης τεύχαν.
Φαιστος μὲν δῶκε Διὶ Κρονίωνι ἀνακτι·
ὑτάρ ἄρα Ζεὺς δῶκε Διακτόρῳ Ἀργειφόντῃ·
ρμειδες δὲ ἀναξ δῶκεν Πέλοπι ταλπέππῳ·
ὑτάρ ὁ αὗτε Πέλοψ δῶκ' Ἀτρεῖ, πιμένι λεῶτ.
τρευς δὲ Θυήσκων ἔλιπε τολύαρην Θυέτη·
ὑτάρ ὁ αὗτε Θυές Ἀγαμέμνονι λεῖπε Φορῆναι,
ολλῆστοις νῆσοισι· Ἐ "Αργεῖ πικτὶ ἀνάστειν·
ῷ οὐ ἐρεσούρενος, ἐπει τοπέοντες ταρσούδα·
Ω φίλοι, πρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἀργος,
εύς με μέγα Κρονίδης ἀτῇ ἐνεδήσε Βαρεῖ·
χέτλιος, ὃς τῷριν μέν μοι τασέχετο καὶ κατένδυεν,
λιον ἐκπέρονυτ εὔτείχεον δύστονεαδή·
Ὕν δὲ κακὴν ἀπάτην βιλεύσατο, καὶ με καλεύδ
υσκλέσα, Ἀργος ἰκέαδη, ἐπεὶ τολιώ ἀλεσε λαὸν.
ὕτω πτε Διὶ μέλλει υπέρμενει φίλον σῖναι,
ος δῆ τολλάων τολίων κατέλυσε κάρηνα,
δ' ἔτι καὶ λύσα τῷ γῳ κράτος εἴσι μεγιστον.
ιχρὸν γὰρ τόδε γ' εἴσι καὶ ἐσομόδιοις ταυθέαδη,
ιαψι σύτω τοιόνδε τοσύνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν.

Απρηπον πόλεμον πολεμίζειν, ἥδε μάχεσθαι
 Ανδράσι ταυροτέροισι τέλος δ' ὅπω τι πέφανται.
 Εἴπερ γάρ καὶ ἐφέλεμεν Ἀχαιοῖ τε Τρῶες τε,
 Ὁρκια πιστὴ παμόντες, αἱρεθμηθένται ἄρφω.
 Τρῶοις μὲν λέγανται, ἐφέστοι ὅστοι ἔπειται
 Ἡμεῖς δ' εἰς δεκάδας Διακοπηθέμενοι Ἀχαιοῖ,
 Τρώων δ' ἄνδρα ἔκαστον ἀλούμενος οἰνοχοοῦσιν,
 Πολλαὶ καν δεκάδες δύνοισιος οἰνοχόειο.

Τόσον ἐγεν φῆμι τολέας ἔμμεναι νίας Ἀχαιῶν
 Τρώων, οἱ ναίστοι κατὰ πήλεικαν ἀλλ' ἐπίκυροι
 Πολλέων σὺν πολίσιον ἐγχέσταλοι ἄνδρες ἔσοιν,
 Οἵ με μέγα πολάζουσι, καὶ τὸν εἶναι ἐφέλοντα
 Ἰλίον σκηπέροντα εὐναιόμενον πολεύεθρον.

Ἐννέα δῆ βεβάσαι δίος μεγάλοις σηκωτοῖ,
 Καὶ δῆ δόρα σύσηπτε νέαν, καὶ παράρτα λέλιπται
 Αἱ δέ πτυ ηρέτεραί τ' ἀλοχοῖ, καὶ μήπτα τέκνα,
 Εἴαται σὺ μεγάραις πολιθημεναις ἄμειν δὲ ἔργον
 Αὕτας ἀκράσιτον, καὶ εἴνεκα δεῦρ' ικέμεδα.

Ἄλλ' ἄγεθ', ὡς ἀν ἐγαν τίπαι, πειθώμενοι πάντες
 Φεύγωμεν ποὺ πρὶν Φίλων εἰς πατρίδα γαῖαν.
 Οὐ γδ ἔτι Τροίην αἰρήσμεν εύρισκυμεν.

Ως Φάτο τῶι δὲ Θυρὸν σὺν σύνεστι ὄρινε,
 Πᾶσι μετὰ πληθὺν, ὅσιοις βελῆς ἐπάνικοι.
 Κινήη δ' ἀγορὴ, ὡς κύρια μακρῷ θαλάσσῃ
 Πόντῳ Ικαρίοι, τὰ μέν τ' Εὔρος τε Νότος τε
 Ωρορ, ἐπαΐζας πατρὸς Δίος σὺν νεφελάσων.
 Ως δ' ὅτε κινήσει Σέφυρος Βαζὴν ληιον, ἐλθὼν
 Λάβρος ἐπακγίζων, ἐπὶ τοιούτοις ἀπεχύσασται

25 τὸν τὸν δὲ πατέρα καὶ μηδηγέρη τὸν δὲ ἀλιπήτων
ῆνας ἐπεισεύοντο· ποδῶν δὲ ὑπένερθε τούτη
ευτέλειαν εἰσιρομένη· τοὶ δὲ τολμήποισι τέλεσσι,
πλεόχες νηῶν, οἵδε ἀλκέμειν τοῖς ἄλλοισι θίσιν,
ὑρέστις τὸν εὐεκάθαυρον αὐτὴν δὲ ἔργων ἵστη
καθέτειμένειν, υπὸ δὲ τῆς ἡρεσον ἀρραπτεῖται νηῶν.

Ulysses and Thersites. Ver. 207 ---- 278.

Ως ὅγε πορρανέαν θέλει τραπέαν οἱ δὲ ἀγροῦνδε
ὕτις ἐπεισεύοντο, νεῶν ἀπὸ καθειλισθέων;
Χῇ ὡς ὅτε κύριος τοσλυφλύσθειος Θαλάσσης
γιαλῶ μεγάλω θρέρισται, σμαραγδεῖ δέ τε πόντος.
Αλλοι μέν δὲ ἔζουντο, ἐρήτυθεν δὲ καθέδρας.
ροτίης δὲ ἔτι μενος ἀμετροεπῆς ἐκολάψα,
δὲ δὲ πετα Φρεσὶν ἥσιν ἀκοσμώτε τοστολά τε ἥδη,
ἀψ, ἀπὸρ εἰ κατὰ κούσμουν, ἐριζέμεναν βασιλεῦσιν,
λλ, ὁ, τι οἱ εἴσατο γελοῖσιν Ἀργείοισιν
ιμεναῖ· αἴδιος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ιλιον ἥλθε.
λκὸς ἔην, χωλὸς δὲ ἔτερον πόδας· τὰ δέ οἱ ὄμβοι
ρτῶ, ἀπὸς σῆδος συνοχωσθε· αὐτὸρ ὑπερέ
γος ἔην κεφαλὴν, φυετὴ δὲ ἐπενήρθε λάχη.
χθίσος δὲ Ἀχιλῆι μάλιτσ' ἥν, οὐδὲ Ὀδυσσῆι·
οὐδὲ νεκείεσκε. Τότε δέ Ἀγαμέμονος δίκαια
κεκληγότες λέγοντες τῷ δέροντος Ἀχαιοῖς
ιπάγλως κρίσοντο, νεκείεσκεν τὸν θυρῆ
τὸν οἱ μακρὸς βοῶν, Ἀγαμέμονος νέκτας μεθόποι.

Ἀτρείδη, τέο δ' αὐτὸν επιμέμφεα, ηδὲ χατίζεις;
 Πλεῖσται τοι χαλκὺς κλισία, πολλὰ δὲ γυναικες
 Εἰσὶν δὲν κλισίης ἔχαρετοι, ἃς τοι ἀχαιοὶ³
 Πρωτίστῳ σίδομεν, εὗτ' ἀν τοιόλιεθρον ἐλώμεν.
 Ἡ εἶτι καὶ χρυσὸς ὅπιδενεα, ὃν κέ τις οἴστ
 Τρώων ἵπποδάμαιν ἐξ Ἰλίου, νῖος ἀποινα,
 Ὁν κεν ἔγω δῆσταις ἀγάγω, ηδὲ ἄλλος ἀχαιῶν;
 Ήὲ γυναικα νέην, ἵνα μίσγεται ἐν Φιλότητι,
 Ήν τὸν αὐτὸν ἀπὸ νόσῳ κατίσχεα; Οὐ μὲν ἔοικεν
 Ἀρχὸν ἐόντος, κακῶν ἐπιβασκέμεν νῖας ἀχαιῶν.
 Ω πέπονες, κάκη ἐλέγυχε, ἀχαιοῖς, σοκὴ ἐτοιόλιοι,
 Οικαδέ περ σὺν ημοῖ νεώμεδα· τόνδε δὲ ἐῶμεν
 Αὐτῷ εὐτὶ Τροΐῃ γέρεα πεσέμεν, ὅφρα ἴδηται
 Η ῥά τι οἱ καὶ ἡμεῖς πεσοταμύνομεν, ηδὲ καὶ όκοι·
 Οσ καὶ νῦν ἀχλῆα, ἐο μέγ' ἀμένονα Φάστα,
 Ήτίμησεν ἐλῶν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπόρας.
 Άλλὰ μάλιστα ἀχιλῆι χολος Φρεσὶν, ἀλλὰ μεδήμαιν
 Η γὰρ ἀν, Ἀτρείδη, νιῶντας λαβόσθαι.
 Ως Φάτο, νεκτείων ἀχαριέμινονα, πατείμενα λαῶν,
 Θερσίτης· τῷ δὲ ὄκα παρίσετο σῖος Οδυσσεὺς,
 Καὶ μιν ὑπόδρα ἴδων φαλεπτῷ ἡνίπαπε μίθῳ·
 Θερσῖτης ἀκριτόμυθε, λιγὺς περ ἐών αὔγορητης·
 Ιχεο, μηδὲν ἔθελ οἷος ἐριζέμενα βασιλεῦσιν·
 Οὐ γὰρ ἔγω σέο Φημί· χερεύοτερον βροτὸν ἄλλον
 Εμμενα, σοστοι ἀμί· Ἀτρείδησ ὑπὸ Ἰλιον ἥλιθον·
 Τῷ σοκὴ ἀν βασιλῆας ἀνὰ σόμι ἔχων αὔγορεύοις,
 Καὶ σφιν ὄνειδέα τε πεσοφέροις, νόσον τε φυλάσσοις.
 Οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν, ὅπως ἔστη τάδε ἔργα·

εῦ, ἷ̄ε κακῶς, νοσήσμεν υἱες Ἀχαιῶν.
 ὦ, τὴν Ἀτρείδη Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 οὐκ ὄνειδίζων, ὅτι οἱ μάλα πολλὰ διδόσπιν
 πρωτεῖ Δαναοῖ· σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις.
 Λλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔστη·
 καὶ ἔτι σ' αὐτούνται κικῆσομεν, ὡς νῦ περ ᾧδε,
 ηκέτ' ἔπειτ' Ὁδυστῆς κάρη ὄμοιοιν ἔπειτι,
 ηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατήρ κεκλημένος ἔσπιν,
 μὴ ἐγώ σε λαβῶν, δότο μὲν Φίλα εἴμαστι δύσω,
 λαῖνάν τ' ἥδε χιτῶνα, τέ τ' αἰδῶν ἀμφικαλύπτει,
 ὃτὸν δὲ κλαίονται Θάσες ἐπὶ νῆας αὐτοῖς,
 επληγῶς ἀγορῆθεν ἀεικέστι ταλπυγῆσιν.
 Ως αὖτε ἐφη· σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον, ἷδε Εἰ ὁ με
 ληγεν· οὐδὲν δὲ ιδνάθη· θελερὸν δέ οἱ ἐκπεσε δάκρυ.
 οὐδὲν δὲ αἰψιατόσα μεταφρένυε ἐζυπανέση,
 κήπτρος ὑπὸ χρυσέως, οὐδὲν δὲ αὐτὸν ἐζέτο, τάρπονέν τε
 λυητος δέ, αὐτοῖς ιδὼν, ἀπεμόρφωτο δάκρυ.
 δέ, καὶ αὐτοῖς περ, ἐπ' αὐτῷ ἥδιν γέλαιοσαν.
 Καὶ δέ τις ἐπεσκενεν ιδῶν ἐς παληοῖς ἄλλον
 Ως πόποι, οὐδὲ μυρί· Ὁδυστῆς ἐδιλαὶ ἔοργε,
 βλάσις τὸν ἐζάρχων ἀγαθᾶς, πόλεμον τε κορυστῶν
 τούν δέ τὸ δῆμον μέγ' αὐτοῖς εἰς Ἀργεσίσιν ἐρεζεν,
 ος τὸν λαβητῆρα ἐπεσβόλον ἔχει ἀγοράων.
 Οὐ θήν μιν πάλιν αὐθίς ἀνήστις Θυρίδος ἀγήνωρ
 εικείειν βασιλῆας ὄνειδείοις ἐπέεστιν.

Agamemnon's reply to Nestor. V. 370 ---- 397.

"Η μὰν αὖτ' ἀγορῆ νικῶς, γέρον, οὐας Ἀχαιῶν.
 Αἱ γὰρ, ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναῖς, καὶ Ἀπόλλων,
 Τοιούτοις δέκα μοι συμφράσματες εἴναι Ἀχαιῶν.
 Τῷ καὶ τάχις ημύστετε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
 Χερσὸν ὕψος ἡμετέρην ἀλλού τε περιφρόμενη τέ.
 "Αλλά μοι αἰγιοχος Κρονίδης Ζεὺς ἀλλού ἔδωκεν,
 "Ος με μετ' ἀπρίκτης ερίδας καὶ κάτια βάλλει.
 Καὶ γαρ ἐγὼν Ἀχιλεὺς τε μαχεστάμεθ', εἰνακα κάρης,
 Αντιβίοις ἐπέεστιν ἐγὼ δὲ προχον χαλεπάνωτ
 Εἰ δέ ποτ' εἴς γε μίαν βαλευσόμεν, σοὶ τέτ' ἐπειτα
 Τρωσὶν ἀνάβλησις κακῷ ἐστετα, καὶ δὲ πόσιον.
 Νῦν δὲ ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν ἄρτα.
 Εὗ μέν τις δόρυ Δημόσιον, εὗ δὲ ἀστίδα Θέστω,
 Εὗ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ἀκυπόδεστιν,
 Εὗ δέ τις ἄρματος ἀμφὶς ιδῶν, πολέμου μεδέσθω.
 "Ως καὶ παντρέοις συγερῶ κρινάμεθ' ἄρτη.
 Οὐ γαρ παυσαλῇ γε μετεστετα, καὶ δὲ πόσιον,
 Εἰ μὴ νῦν ἐλθόσι διακρινέσθε μένος ἀνδρῶν.
 Ιδρώσι μέν τεν τελαμῶν ἀμφὶς γῆγεστιν
 "Ασπίδος ἀμφιβρότης, περὶ δὲ ἐγχεῖ χειρα καμέταν.
 Ιδρώσι δέ τεν ἵππος ἐνζεον ἄρμα τιταίνων.
 "Οὐ δέ καὶ ἐγὼν ἀπάνδε μάχης ἐθέλοντα νοήσω
 Μιμνάζειν παρὰ νησοὶ κορωνίσιν, οὐδὲ οἱ ἐπειτα
 "Αρκιον ἐστίται Φυλέσιν κύνας ἥδις οἰωνός.
 "Ως ἔφατο· Ἀργεῖος δὲ μέγ' ἵαχον, ὡς ὅτε κῦμα

Ακτῇ ἔφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινήσας Νότος ἐλθὼν
προβλῆτι σκοπέλῳ τὸν δὲ πάποτε κύματα λέπι,
παντοίων ἀγέμων, ὅταν ἐνθ' ἡ ἐνδεξαμένη.

Minerva, Agamemnon, and the Army described.
Ver. 442 ----- 483.

ἀτίκα κυρίκεος λιγυφέρογοισι κέλδοτε,
κυρίσαιν τόλεμόνδε καρπομόσωντας Ἀχαιῶν.
ι μὲν ἐκήρυσσον, τὸ δὲ πρεμένοντο μάλ' ὥντα.
ι δὲ ἄμφ' Ἀτρείωνα διογρεφέες βασιλῆς
τονού κρίνοντες μετὰ δὲ, γλαυκῶπις Ἄδην,
ιοῖδ' ἔχος ἐρίτιμον, ἀγέραν, ἀδειάτιν τε
ῆς ἐκατὸν Θύσαιος παγχρύστεοι περέδοντο,
άντες ἐϋπλεκέες ἐκατόμενος δὲ ἐκατος.
ιν τῇ παιφάστῳ δίσαυτο λαὸν Ἀχαιῶν,
οτρύνοστ' οἴγαμ' οὐ δὲ φένος ἀρσεν ἐκάτῳ
καρδῷ, ἀλληκτον πολεμίζεν ηδὲ μάχεοδαν.
τοῖσι δὲ ἄφαρ πόλεμος γλυκίσιν γένετ', ηὲ νέσσος
εν τησὶ γλαφυρῷσι, Φίλιων εἰς πατρίδα γαῖαν.
· Ήύτε πῦρ αἰδηλον ἐπιφλέγδ ἀστετεν ὑλην,
ύρεος οὐ κερυφῆς ἐκαθέν δέ τε Φαινετη αὐγή
ις τὴν ἐρχομένων, ἀπὸ χαλκῷ θεσπεσίοιο
ἴγλη παμφανώσῃ δι' αἰθέρος θρανὸν ἵκε.
Τῶν δὲ, ὡς ὄρνιθων πετεῖσῶν ἐθνεα πολλὰ,
κεῖσθαι, η γεράνων, η κύκνων δελιχοδείρων,
λοισιν εν λειμῶνι, Καῦστρίς ἀμφὶ ρέεθρα,

*Eugæ

Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι περύγεστι,
 Κλαυθῆδον προκαθίζοντας, σμαραγδὲ δέ τε λειμῶν
 Ως τῇ ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἀπὸ καὶ χλωτάων
 Εἰς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον αὐταῖς ὑπὸ χθῶν
 Σμερδαλέοντος κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων.
 Εστεν δὲ ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίων ἀνθεμόεντι
 Μυρίοι, ὅσα τε Φύλλα οὖσα γίγνεται ὥρη.
 Ήὗτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλά,
 Αἴτε κατὰ εὐθύμον ποιμνηίου ἡλάσκοντι,
 Όρη δὲ εἰαρινή, ὅτε τε γιλάγος ἄγεα δένει.
 Τόσοι ἐπὶ Τρώεσι καρηκομόσαυτες Αχαιοί
 Εν πεδίῳ ἴσεντο, διαφράσσοντες μεμαῶτες.
 Τὸς δέ, ὡς αἰτόλια πλατεῖς αἰγῶν αἰτόλοι ἄνδρες
 Ρεῖα διακρινέωσιν, ἐπεις κε νομῶ μιγέωσιν.
 Ως τὸς πρεμόνες διεκόσμεον ἐνθα καὶ ἔνθα,
 Υστινηνδὲ ιέναι· μετὰ δὲ κρείων Αχαμέμενων,
 Ομιλατε καὶ κεφαλὴν ἰκελος Διὸς τερπικεραύνω,
 Αρεῖ δὲ ζωντες, σέρνον δὲ Ποσειδάωνι.
 Ήὗτε βός ἀγέληφι μέγ γέροντος ἐπλετο πάντων
 Ταῦρος· οὐ γάρ τε βόεσι μετεπρέπει ἀγυρομένης.
 Τοῖον ἄρδε Ατρείδην δῆμε Ζεὺς ἡματι κείνω,
 Εκπρεπὲ δὲ πολλοῖσι καὶ ἔργον πρώεσιν.

*Conclusion of the Catalogue of the Grecian troops.
Ver. 760 ----- 785.*

Οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν.
ἴστ' ἀρ τὸν ὅχλοντος ἐπη, σὺ μοι ἐνεπε, Μάστα,
ὑτῶν, ηδὲ ἵππων, οἱ ἄρι Ατρεΐδησιν ἔποιτο;
τποι μὲν μέγ' ἀρισταῖσαν Φηρητιάδαο,
ας Εὔμηλος ἐλαυνε, ποδῶκεας, ὄρνιθας ὁς,
τειχας, διέτεας, σεφύλη ἐπὶ νῶτον ἔισις
ας εἰν Πιερίη Θρέψι άργυρότοξος Ἀπόλλων,
μφω θηλεῖας, Φόβον ἄρπος Φορεύστας.
νδρῶν δ' αὐτὸν μέγ' ἀριστος ἐπη Τελαμώνιος Αἴας,
Φρέ Αχιλεὺς μῆνιεν ὁ γὰρ πολὺ Φέρτατος ἦν,
πποι Φρέ, αἱ Φορέσκον ἀμύμονα Πηλείανα.
λλ' οὐ μὲν εὐ νήεστι κορωνίστι ποντοποροῖσι
εῖται, διπομηνίστας Αγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
τρείδη λαοὶ δὲ παρὰ ρηγμῖνι Θαλάσσης
ισκοισιν τέρπουντο καὶ αἰγανέστιν ιέντες,
οὖσισιν Φρέ. ἵπποι δὲ παρὰ ἀρμασιν οἵσιν ἔχαστος
ωτὸν ἐρεπλόμενοι, ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον,
εἰσαστιν ἀρματα δὲ εῦ πεπυκασμένα κεῖτο ἀνάκτων
ει κλισίν· οἱ δὲ ἀρχὴν ἀρηφιλον ποδέσσοντες
οίτων εὐθα καὶ εὐθα κατὰ σρατὸν, οὐδὲ μάχοντο.

Οἱ δὲ ἄριστα, ὡσεὶ τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο
ταῖα δὲ υπεξονάχιζε, Διὶ φέτη τερπικεραύνῳ
κωμένῳ, ὅτε τὸν ἀμφὶ Τυφωέι γαῖαν ιμάσῃ
εἰν Αρίμοις, οὐδὲ Φασὶ Τυφωέος ἐμμενεῖ εὐνάς.
Ως ἄρα τὸν ποστὶ μέτα σοναχίζετο γαῖα
Ερχομένων μάλα δὲ ὥκα διέπρημον πεδίοιο.

BEAUTIES of HOMER.

BOOK THE THIRD.

The two armies march towards each other. Ver. 1----14

ΑΤΤΑΡ ἐπεὶ κέσμητεν ἄμ' οὐχεμόνεστιν ἔκαστοι,
 Τρῶες μὲν κλαγγῆ τ', ἐνοπῇ τ' ἵστην, ὅρνιθες ἀτ'
 Ήύτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλες χρανόθι τεσσ',
 Αἴτ' ἐπεὶ ἐν χειμῶνα Φύγον Καὶ θέσφαλον ὄμβρον,
 Κλαγγῆ ταίγε πέτονται ἐπ' οὐκεανοῖο ρόσαν,
 Ανδράσι Πυγμαίοισι Φόνον καὶ κῆρα Φέρονται·
 Ήέρτη δ' ἄρα ταίγε κακὴν ερεδα πειθέρονται.
 Οἱ δ' ἄρειστοι στηγῇ μένεια πνεύσουσες Ἀχαιοί,
 Εν δυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμενοι ἀλλήλοισιν.
 Εὗτ' ὄρεος κορυφῆσι Νότος κατέχειν οὐκίχλιν,
 Ποιμέσιν δὲ τι Φίλην, κλέπτη δέ τε νυκτὸς ἀμένινο,
 Τόσον τίς τ' ἐπιλεύσει, οὖσι τ' ἐπὶ λᾶσιν ἱστοιν·
 Ως ἄρα τὸν πόστον κονίσαλος ὥρνυται δελλῆς
 Ερχομένων μάλα δὲ ὡκα διέπρηστον πεδίον.

Paris and Menelaus. Ver. 15-1--75.

Οἱ δὲ ὅτε δῆ αχεδῶν ἥσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ιόντες,
 Τρωσὶν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοποῖος,
 Παρδαλέσιν ὄμοισιν ἔχων καρπύλα τόσα,

η Σίφος· αὐτὰρ ὁ δέρε δύω κακοριθμένα χαλκῷ
ιλλων, Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστας,
πίσιον μαχέσασθε ἐν αἰώνιῃ σῆματι.

Τὸν δ' ὡς ἐν ἐνόμοτεν ἀρτίφιλος Μενέλαος
οχόμενον περιπάτετεν ὄμιλος, μακρὰ βιβῶντα,
τε λέων ἔχαρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσαις,
οῶν ἡ ἔλαφου κερδὸν, ἡ ἄγριον αἴγα,
ινάν, μάλα γαρ τε κατεσθίεις, εἴπερ ἀν αὐτὸν
ὑωντας ταχέες τε κύνες, Θαλεροί τ' αἰχμοί·
ἔχαρη Μενέλαος Ἀλέξανδρον Θεοειδεῖα
Θαλμοῖσιν ἴδων· Φάτο γαρ τίσαις ἀλέκτης
τίκα δ' εἴ τοι ὄχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.

Τὸν δ' ὡς ἐν ἐνόμοτεν Ἀλέξανδρος Θεοειδῆς
προμάχοισι Φανέντα, κατεπλήγη Φίλον ἥτορ·
ἡ δ' ἑταρῶν εἰς Ἑθνος ἔχαζετο κῆρος ἀλεσίνων.
Ως δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἴδαιν παλινορθος ἀπέση
ρεος ἐν Βήσης, ύπο τε τρόμος ἐλλαβε γῆια,
ἡ τ' ἀνεχώρησεν, ὥχρος τέ μιν ἐλε παρειάς·
αὐθις καὶ δ' ὄμιλον ἔδυ Τρώων ἀγεράχων
ισας Ἀτρέος υἱὸν Ἀλέξανδρος Θεοειδῆς.

Τὸν δὲ Εκτωρ νέκεοστεν ἴδαιν, αἰχροῖς ἐπέεστι.
πταρι, εἶδος ἀρίστη, γυναικανές, ἥπεροπτεῖτα,
θ' ὄφελές τ' ἀγονός τ' ἐμεναη, ἀγαμός τ' δότολέσθα.
καὶ καὶ τὸ Βελοίμην, καὶ καὶ τολὺ κέρδον ἥευ,
ὅτω λάθις τ' ἐμεναη καὶ ἐποψίον ἀλλων.
τε καυχαλόωσι καρηκομόσωνες Ἀχαιοί,
ντες ἀριστηα πρόμον εμμιδναη, γνεκα καλὸν
δος ἐπ'. ἀλλ' όχι ἐτι βίη Φρεσὶν, όδε τις ἀλκή.

³Η τοιοσδε

Ἡ τοιοσδε ἐών, σὺ τοντόποροις νέεστι
 Πόντον Ὑπεπλάσσεις, ἐπέργας ἐρίπρας ἀγύερας,
 Μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, γυναικί εὐειδὲ ἀνῆγες
 Ἐξ Ἀπίης χαῖης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων;
 Πατρί τε σῷ μέρεα πῆμα, πόληι τε, παντὶ τε δῆμῳ,
 Δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφέισι δέ σοι αὐτῷ;
 Οὐκ ἀν δὴ μείνειας ἀργῆς φιλον Μενέλαιον;
 Γνοίης χ', οἷς Φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκουΐν.
 Οὐκ ἄν τοι χραίσμη κίθαρεις, τὰ τε δῶρ' ἈΦροδίτης,
 Ἡ τε κόμη, τό, τε εἶδος, ὅτι ἐν κονίησι μιγεῖται.
 Ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες· η τέ κεν ἥδε
 Λαίηνον ἑστο χιτῶνα, κακῶν ἐνέχ', ὅσα ἔργασ.
 Τὸν δὲ αὐτε τροσέσπεν Ἀλέξανδρος θεοειδῆς
 Ἐκτορ, ἐπέι με κατ' αἴστοιν ἐνείκεστις, όδ' ὑπὲρ αἴστοιν
 Αἰεῖ τοι κραδίη, τσέλεκυς ὡς, ἐσὶν ἀτερῆς,
 Ὁσ' εἰσιν διὰ δύρος, ὑπ' ἀνέρος, ὃς ρότε τε τέχνη
 Νήιον σκτέμνησι, ὁφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωτήν
 Ὅς τοι ἐνὶ σῆμασιν ἀτάρβητος νόος ἐστι.
 Μή μοι δῶρ' ἔρατα τρόφερε χρυσέης ἈΦροδίτης.
 Οὔτι διτόβλητ' ἐσὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
 Οσα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἐκῶν δὲ όπ' ἄν τις ἔλοιτο.
 Νῦν δὲ αὖτ', εἴ μ' ἐθέλεις τολεμίζειν ἥδε μάχεσθαι,
 Ἀλλαξ μὲν κάλισσον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιός,
 Αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσω καὶ ἀργῆς φιλον Μενέλαιον
 Συμβάλετ ἀμφ' Ἐλενη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι.
 Ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, κρέοσσων τε γένηται,
 Κτήματ' ἐλῶν εὖ πάντα, γυναικά τε, οἴκαδ' ἀγέαδα.
 Οἱ δὲ ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ παμόντες,

κοιτε Τροίην ἐριβάλλακα· τῷ δὲ νεέσταν
γος εἰς ἵπποβοτον καὶ Ἀχαιῶν καλλιγύνακα.

Helen at the Scæan gate. V. 121 ---- 244.

δ' αὖθ' Ἐλένη λόμωλένω ἄγελος ἥλιθεν,
ομένη γαλόω, Ἀντηνορίδας δάμαρη,
· Ἀντηνορίδης εἶχε κρείαν Ἐλικάων,
οδίκην, Πελάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.
δ' εὗρ' ἐν μεζούρῳ ηδὲ μέχριν ισὸν ὑφαίνε,
τλακα, μαρμαρένην τολεάς δὲ ἐνέπικασεν αἴθλυς
ών θ' ἵπποδάμαν, καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώναν,
· ἔθεν εἴνεκ' ἐπικόχον ὑπ' Ἀργος ταλαριάσαν.
χαῖ δὲ ισαμένη τροσέφῃ πόδας ἀκέα Ἰρις·
Δεῦρ' οὐδι, νύμφα Φίλη, οὐα θέσκελα ἔργα ιδηα
ών θ' ἵπποδάμαν, Καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
ταρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι Φέρον τολύδακρυν Ἀργα
πεδία, ὀλοσσοι λιλαιόμενοι τολέμεοι·
δῆ νιν̄ ἔστατη σιγῇ, τολέμος δὲ πέπωται,
πίσι κεκλιμένοι, ταρὰ δὲ ἐγχεια μακρὰ πέπηγεν
τὰρ Ἀλέξανδρος καὶ ἀργῆΦιλος Μενέλαος
ακρὺς ἐγχείστοι μαχήσονται τερὶ σεῖο·
· δέ κε νικησαντι Φίλη κεκλήση ἀκοίης.
Ως εἰπόσαι Θεὰ, γλυκὺν ἴμερον ἐμβαλε θυμῷ
νδρός τε τροτέροιο, καὶ ἀσεος, ηδὲ τοκήων.
τίκα δὲ ἀργεντῆσι καλυψαμένη ὁθόνησιν,
ομάτ' ἐκ θαλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέσσα·
κοῖη, ἀμα τῆγε καὶ ἀμφίπολοι δύεπούλο,

Αἴθρη

Αἴθρη Πιτθῆς Θηγάνηρ, Κλυμέτη τε θωᾶπις.
 Αἴψα δὲ ἔποιδ' ἵκανον, ὅτι Σκαλαὶ πύλαι πρόσαν.
 Οἱ δὲ ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον, ἥδε Θυμοίτιν,
 Λάμπτη τε, Κλυτίον Φ., Ἰκετάσιν τοῦ δὲ γού "Αρηος,
 Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπυμένω ἀμφω,
 Εἴσιτο δημογέραντες ὅπτη Σκαλητοὶ πόλησι,
 Γῆραι δὲ πολέμου πεπαυμένοι· ἀλλὰ ἀγορηταῖ
 Ἑαδλοὶ, πετίζεσσιν εἰκόστες, οἵτε καθ' ὄλβου
 Δευδρέω ἐφεζόμενοι ὅππι λειρόσισαν ιέσι·
 Τοῖοι ἄρα Τρῶαν πρήτορες ἦντι ὅπτη τάργα.
 Οἱ δὲ ὡς εἰδον· Ελένηι επὶ πύργον ιεσομενοι,
 Ἡκα τῷρος ἀλλήλας ἔπειτα περόεντα ἀγόρευον.

Οὐ νεμεσοις, Τρῶας καὶ εὔκητημιδας Ἀχαιες.
 Τοιηδὲ ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἀλγεα πάχειν
 Αἰνῶς ἀθανάτησι· θεῖς εἰς ὥπα εοικευ.
 Αλλὰ καὶ ὡς, τοιη περ ἐξεστι, εἰ νηυσὶ νεόθω,
 Μηδὲ ἡμιν τεκέεσσι τὸ οπίσω πῆμα λίποιτο.

"Ως ἂρε ἐΦαν" Πρίαμος δὲ "Ελένηι εὐαλέσσατο Φανῆ,
 Δεῦρο πάροι Φ. ἐλθώσα, Φίλον τόπον, ἵζει ἐμέσοι,
 "Οφρα ίδης περότερού τε πόσιν, πηγές τε, Φίλες τέ·
 Οὕτι μοι αὐτίη ἔστι, θεοί νύ μοι αἴτιοι εἰσιν,
 Οἱ μοι ἐφώρμησεν πόλεμον πολύδαιρυν Ἀχαιοῖν.
 "Ως μοι καὶ τούδε ἀνδρα πελώριον εὔονομηνης,
 "Οσις ὅδε εστι Ἀχαιοῖς ἀνὴρ ἥντις τε μέρεσ τό.
 "Η τοι μὲν κεφαλῆ καὶ μεζονες ἀλλοι ἔστι·
 Καλὸν δὲ ψτω ἐγών ψτω ίδον ὀφθαλμοῖσιν,
 Οὐδὲ ψτω γεραρόν· βασιλῆι γέροντοι εοικε.

Τὸν δὲ Ἐλένη μύθου ἀμοῖβετο, διὰ γυναικῶν
δοῖος τέ μοι ἐστὶ, Φίλε ἔκυρε, δενύος τοῦ
ῥφελεν Ἰάνατός μοι ἀδεῖ κακός, ὅπτότε δένρο
ι σῶ επόμην, Θάλαμον γυντές τε λιπύσσω,
ιδά τε τηλυγέτις, καὶ ὄμηλικην ἐρατεῖην.
λὰ τὸ γένος τοῦ ἡλιαίστα πίτηκα
τὸ δέ τοι ἐρέω, ὃ μὲν ἀντίρετα, τὸδὲ μεταλλάξ.
οὐ γέ, Ἀτρεΐδης εὐρυπρεπεῖς Ἀχαρέμενον,
φότερον βασιλεὺς τὸν ἀγαθὸν, κρατερός τὸν αἰχμητήν
τῷ αὐτῷ ἐμὸς ἕπος κινάπιδος, εἴ τοι ἔη τοι.
Ως Φάτο τὸ δέ ὁ γέρων πρόσαγατο, φώνησέν τε
μάκαρ Ἀτρεΐδη, μαιρητεῖς, ὀλβιόδαιμον,
α νύ τοι τολλοὶ δεδμῆσατο κέροι Ἀχαιῶν.
καὶ Φρυγόντιν εἰσῆλυθον ἀμπελόσαγαν,
αἱδὸν τολείσχες Φρύγας, αὐέρας αἰολοπάλευ,
οὐ οτρῆσιν Μύγδανος αὐλιθέσιο,
α τότε ἑρατόσιντο παρ' ὥχθας Σαυραχέοιο.
γῇ ἐγὼν ἐπίκυρος ἐστὶ μετὰ τοῖσιν ἐλέχθητι
αἵ τῷ, ὅτε ἔλθον Ἀρεάζοντες αἰνιάνετραν
λ' ἔδι, οἱ τόσοι ποσαν, ὅσοι ἐλέκωπτες Ἀχαιοί.
δεύτερον αὐτόν, Οδυσσῆα ιδεών, ἐρέειν ὁ γεραῖος
ἄγε μοι καὶ τούδε, Φίλον τέκος, οὐτις δέ εστι
νη μὲν κεφαλῆς Ἀχαρέμενος Ἀτρεΐδας,
τέρος δὲ ὡμοιοτιν, ιδεῖ σέρνοισιν ιδεῖσαν.
καὶ μέν οἱ κατηπεὶ ἐπὶ χθονὶ πελυβοτείρη,
οἱ δέ, κτίλος ὡς, ἐπιπολεῖται σίχας αἰοφρῶν
τιῶν μην ἐγώντες εἰσκαὶ πεπυγεστιμάλλω,
οἷσιν μέγα πῶς διέρχεται δεργεννάσιον.

Tòu

Τὸν δὲ ἡμεῖς εἰπεῖσθαντος Ελένη, Διὸς σκυγγαῖα·
Οὗτος δὲ αὐτός, Λαερίαδης πολύμητις Οδυσσεὺς,
Ος τράφη ἐν δήμῳ Ἰδάκης, κραναῖς πέρι εἴσωται,
Εἰδὼς παντοῖς τε δόλους καὶ μῆδες πακυά.

Τὴν δὲ αὐτήν Αντήνωρ πεπυμένος αὐτίον ἤδη·
Ω γύναι, οὐ μάλα τάτῳ ἔπος πημερτεῖς ἔσπειται.
Ηδη γὰρ καὶ δέιρο ποτε ἥλυς διὸς Οδυσσεὺς,
Σεῦ ἐνεκάγειλίης, σὺν δέῃφίλῳ Μενέλᾳ.
Τὰς δὲ ἔγω ἔχεινασα, καὶ εἰ μεγάροισι Φίλησαι·
Αμφοτέρων δὲ Φυῆν ἐδάην καὶ μῆδα πακυά.
Αλλ' ὅτε δὴ Τρώεσιν ἀγειρομένοισιν ἐμιχθεν,
Στάντων μὲν, Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὄμοις,
Αμφω δὲ ἐξομένω, γεραρώτερος ἦν Οδυσσεύς.
Αλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μῆδεα πᾶσιν ὑφαίνον,
Η τοι μὲν Μενέλαος ὅπιτροχάδην ἀγέρευε,
Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως, ἐπεὶ ότι πολύμυθος,
Οὐδὲ ἀΦαρμαρτοεπής, εἰ καὶ γένει υἱερος ἦν·
Αλλ' ὅτε δὴ πολύμητης ἀναιζειν Οδυσσεύς,
Σπάσιον, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμρατα πῆγας,
Σκῆπτρον δὲ τόπον τε μεγάλην σκηνὴν ἔστι,
Αλλ' ἀσεμφέτες ἔχεσκεν, αἵδρες Φωτὶ ἐοικάσι.
Φαίης καὶ ζάκοτὸν τινα ἔμμεναι, ἀΦρονά Φ' αὐτῶς.
Αλλ' ὅτε δὴ ὁ ὄπιος τε μεγάλην σκηνὴν ἔστι,
Καὶ ἔπεια νιφάδεσιν ἐοικότα χειμερίησιν,
Οὐκ ἀν ἔπειτα Οδυσσῆι γέριστε βροτὸς ἄλλος.
Οὐ τότε γέρων Οδυσσῆος ἀγαστάμεθ εἶδος ὄδοντες.
Τὸ τρίτον αὐτόν Αἴαντας ιδῶν ἐρέειν ὁ γεραιός·
Τίς τοι δέ τοι ἄλλος Αχαιός ανηρ ἦν τε μέγας τε,

οχος Ἀργείων κεφαλὴν ἥδ' εὐρέας ὄμης;
Τὸν δὲ Ελένη πανύπεπλος ἀμείβετο, δῖα γυναικῶν
τος δὲ Αἴδης ἐσὶ τελώριος, ἔρχος Ἀχαιῶν
ομενεὺς δὲ ἐπέρωθεν ἐνὶ Κρήτεως, θεὸς ἦσ,
ηκός. ἀμφὶ δὲ μιν Κρητῶν ἄγοι πρερέθονται
πλάκι μιν ξένιοσεν ἀρτίφιλὸς Μενέλαος
ιω ἐν ημετέρῳ, ὅπότε Κρήτην ἰκοιτο,
ν δὲ ἄλλας μὲν πάντας ὄρῳ ἐλίκωπτας Ἀχαιός,
κανέν τε οὐκίην, καὶ τενομα μυδησαίμην
πάντας δὲ δύναμιν ιδέαν κοσμήτορε λαῶν,
ἴσορά Φίπποδάμον, καὶ τοὺς αὐγαδὸν Πολυδεύκεα,
τοκασιγήτω, τῷ μοι μία γείνατο μῆτηρ.
Ἐχει εἰσεθῆν Λακεδαιμονος ἐξ ἐρατεινῆς;
δεῦρο μὲν ἐποντο νέεος ἐνὶ ποντοπόροισι,
ν δὲ αὖτ' ἔχει θέλεστι μάχην καταδύμεναν ἀνδρῶν,
οχεα δειδίοτες καὶ οὐείδεια πόλλα, αἱ μοι ἐσίν;
Ως Φάτο τοις δὲ ηδη κατέχεν Φυσίδος αὖτις
Λακεδαιμονι αὖθι, Φίλη ἐνὶ πατριδι γαῖη.

The single combat. Ver. 340 ---- 382.

Οἱ δὲ ἐπεὶ δὴν ἐκάτερθεν ὄμιλοι Θωρήχ Θησαν,
μέσοις Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐσιχόωντο,
ιὸν δερκόμενοι. Θάμνος δὲ ἔχει εἰσορόωντας
ἄντας Φίπποδάμας, καὶ ἐϋκυνῆμας Ἀχαιός.
Μήρος ἐγγὺς σῆτιν, διαμετρητῷ σὺν χώρῳ,
οντ εὐγχείας, ἀλλήλοισιν κοτέοντε.
οὐδε δὲ Αλέξανδρος περίει δολιχόσκιον ἐγχος,

Καὶ βάλεν Ἀτρείδας κατ' αἰσθίδα πάντας ἴσιους,
Οὐδὲ ἔργησεν χαλκὸν, ἀνεγνάμφετη δέ οἱ αἰχμὴ
Ἀσπίδι ἐν κρατερῷ ὁ δὲ δευτερός ἄρνυται χαλκῶν
Ἀτρείδης Μενέλαος, ἐπεύζαμενος Διῖ πάτερι.

Ζεῦ ἄνα, δός τίσιων, ὃ με παρότερος κάκιος ἔσχε,
Διὸν Ἀλέξανδρον, καὶ εἴης ὑπὸ χερσὶ δάμασον
Οφρα τις ἔργησεν καὶ ἀμιγόντων ἀνθρώπων,
Ξενοδόχου κακὰ ρέζαν, ὃ καὶ Φιλότητι παρέσχε.

Ἡ ρά, καὶ ἀμπεπιλῶν παραίσιος δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλε Πελαμίδας κατ' αἰσθίδα πάντας ἴσιους.
Διὰ μὲν ἀσπίδος ἥλιθε Φασιῆτις ἄμβρυμον ἔγχος.
Καὶ διὰ θώρηκος παλυδαμάλις ἥριτειο.
Αὐλικὴ δὲ παρὰ λαπάδην διάμικτος χτενῶν
Ἐγχος· ὁ δὲ σκλίνθη, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαναν
Ἀτρείδης δὲ ἔρυστάμενος ξύφος ἀρχιράπιλον,
Πλῆγεν ἀναρχόμενος κόριθος Φάλον· ἀμφὶ δὲ ἄριστον
Τριχήσα τε καὶ τερπαχθὲ διατριψὲν ἔκπεσε χειρός.
Ἀτρείδης δὲ ὡμολέγειν, ἵδων εἰς ψραγὸν εύρην.

Ζεῦ πάτερ, γάτις σεῖο Θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος,
Ἡ τ' ἐφάμην τίσεοτας Ἀλέξανδρον κακότηλος.
Νῦν δέ μοι ἐν χείρεος ἔάγη ξύφος· ἐκ δέ μοι ἔγχος
Ηίχθη παλάμηφικέτωσιν, γέδειον μιν.

Ἡ, καὶ ἐπαίγας, κόρυφος λάβεν ἰπποδασέμη.
Ἐλκε δὲ ὅπιστρεψάς μετ' ἔυκυνήδας· Αχαιάς·
Ἄγχε δέ μιν παλύκεστος ἴμας ἀπαλῆν ὑπὸ δέρην.
Ος οἱ ὑπὸ ἀνθερεῶνος ὄχεις τέττατο τριφαλέτης.
Καὶ νῦ καὶ ἔρυστέν τε, καὶ ἀπεῖλον ἕρατο κῆδος,
Εἰ μὴ ἄριστος οὖσα νόησε Διὸς θυγάτηρ· Αφροδίτη.

οι ρήγεν ιμάντα βοὸς ἦφι κτημένοιο·
εὐὴ δὲ τρυφάλεια ἄμι ἔστετο χειρὶ ταχέῃ.
ἡν μὲν ἐπειδ' ἤρως ποτε εὐετύπειδας Αχαιες
ἴψ' ἀπιδινήσας, πόρισαν δ' ἕρτηρες ἐπεῖροι.
υτὰρ ὁ ἄψ ἐπόρυτε καπακτάριναι μενεάντων
γχεῖ χαλκείων τὸ δ' εὔγραπτον Αφροδίτη
πα μάλ', ὡς θεός ἐπάλυψε δ' ἄρ' ἡρος τολμῆι,
καὶ δ' εἰσ' ἐν Δαλάμῳ εὑώδει, κησέσθι.

Venus brings Helen to Paris. Ver. 383 ---- 448.

ὑπὴ δ' αὖθ' Ἐλένην καλέντος ἵε· τιν δ' ὅπιχανε
ὑργω ἥφ' ὑψηλῷ περὶ δῆ Τρωαὶ σόλις ησάν
κρὶ δὲ νεκταρέων ἐαντὸς ετίναζε λαβεῖσσα·
ηδὲ μιν εἰκοῖα παλατηγενεῖ περισσεῖτεν
ροκόμω, ηδὲ οἱ Λακεδαιμονιοὶ πατεπάση
τκειν εἴρια καλὰ, μάλιστε δὲ μιν Φιλέντος
η μιν εἰσοτεμένη πεσσοφάνες δι· Αφροδίτη
Δεῦρ' οὐδε· Αλέξανδρός σε καλεῖ οὐχόνδε νέειδε·
ινος δέ γ' ἐν Δαλάμῳ καὶ δινωτῶσι λέχεστι,
ἴλλει τε σίλβων καὶ εἴρεστον, καὶ δέ κε Φάτης
νορὶ μαχεστάμενον τόγυ' ἐλθεῖν, ἀπλὰ χορόνδε
χειδ', ηὲ χοροῦ νέον λήγουσα καθίζειν.
Ως Φάτης τῇ δ' ἄρα θυμὸς ἐνὶ σῆθεστιν ὅρινε·
καὶ ως διν ἐνόησε θεᾶς πεπικαλλία δερῆν,
ηθεά θ' ομερούια, καὶ διμερατα μαρμαρόστοι,
ημησέν τ' αρέπεια, ἐπος τ' εὐθατ', ἐκ τὸνόμος
Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλάσαις ηπεροπεῖται;

Ἡ πῃ με τροτέρω τολίσων εῦ ναιμενάσων
 Ἀχεις, η Φρυγίης, η Μηνίης ἐρατεινῆς,
 Εἴ τις τοὶ καὶ καῖθι Φίλος μερόπων ἀνθρώπων;
 Οὐνεκα δὴ νῦν δῖον Ἀλεξανδρον Μενέλαος
 Νικήσας ἐθέλει συζερὴν εἰμὲ οἶκαδ' ἄγεσθαι,
 Τάνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέσσαι παρέστης.
 Ήσο παρ' αὐτὸν ιστα· Θεῶν δὲ ἀπόσπε χελεύθερος
 Μηδὲ ἐπι σοῖσι τόδεσιν ὑποστρέψεις Ὄλυμπον,
 Άλλ' αἰσὶ τερὶ κεῖνον οἴχυε, καὶ εἰ Φύλασσε,
 Εἰσόκε σ' ἀλοχον τοιότετα, η ὥγε δέλισ.
 Κεῖσε δὲ ἔγων θυ εῖμι, νεμεσατητὸν δέ κεν εἴη,
 Κείνε τορσωέσσαι λέχος· Τρώαμ δέ μ' ὅπισσω
 Πᾶσαμ μωμήσουται εἶχα δὲ ἀχε ἄκριτε Θυμῷ.

Τὴν δὲ χολωστιμένη πεσε φάνεε δῖον Ἀφροδίτη
 Μή μ' ἔρεθε, χετλίη μὴ χωστιμένη τε μεθέσιο,
 Τὰς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα.
 Μέσω δὲ ἀμφοτέρων μητίασομη εἶχεα λυγρά
 Τρώων καὶ Δαναῶν σὺ δέ κεν κακὸν οἴτον ὅληα.

Όσ εἴφατ· ἔδεσεν δὲ Ελένη Δίος ἐκγεγανία.
 Βῆ δὲ καταχορίμενη εἰνῶ αἴρυπτι Φαεινῶ,
 Σιγῇ πάσις δὲ Τρώας λάθεν πρήχε δὲ δαίμων.

Αἱ δὲ ὅτις Ἀλεξανδροι δόμουν πεικαλλές ἵκεντο,
 Αμφίπολοι μὲν ἐπειπτε Θεῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο,
 Ή δὲ εἰς οὐφόροφον Θάλαμον κίε δια γυναικῶν.
 Τῇ δὲ ἄρα διφον ἐλάσσα Φιλομητῆς Ἀφροδίτη,
 Αυτίς Ἀλεξανδροι Θεὰ κατέθηκε φέργα.
 Ενθα κάθιζε Ελένη, κάρη Δίος αἰγιοχοιο,
 Οσε πάλιν κλίνασσα πάσιν δὲ ηνιπαπε μύθῳ.

"Ηλυθες ἐκ τολέμεις ὡς ἀφελες αὐτόθ' ὄλεαδς,
νῦν δαμεῖς κρατερῶ, ὃς ἐμὸς τρότερος πόσις ἦν.
μεν δὴ τῷν γ' εὔχε ἀρηὶ Φίλῳ Μενελάῳ,
ἵ τε Βίῃ, καὶ χερσὶ, καὶ εὐχεῖ, Φέρτερος εἶναι.
λλ' ἴδι νῦν τροκάλεσατ αρηὶ Φίλον Μενέλαον
ζῶτις μαχέσσασαν ἐναντίον ἀλλά σ' εἴγωže
πάσαδε κέλομαι, μηδὲ ξανθῷ Μενελάῳ
ντίσιον πόλεμον πλεμμίζειν, ἵδε μάχεαδε
Φραδέως, μῆπως τάχ' ὑπ' αὐτῷ διὰρι δαμέσης.
Τὴν δὲ Πάρις μύθοισιν ἀμεβόμενος τροσσεῖπε
ή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπλε.
ην μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ
εἶνον δ' αὐτὶς ἐγώ παρὰ γὰρ Θεοὶ εἰσι καὶ ήμῖν.
λλ' ἄγε δὴ Φιλότητι τραπεῖομεν εὐηθέντε.
η γάρ πώ ποτέ μ' ἀδε ἔρως Φρένας ἀμφεκάλυψεν,
δ' ὅτε σε τεστέρον Λακεδαιμονος ἐξ ἔρατεινης
πλεον ἀρπάζεις ἐν τοντοπόροις τένεστι,
ήσω δ' ἐν Κρανάῃ ἐμίγυλη Φιλότητι καὶ εὐηή
ει σέο νῦν ἔραμοι, καὶ με γλυκὺς ἴμερος αἴρει.
ἢ ῥα, καὶ ἄρχε λέχοστδε κιῶν, ἄμα δ' εἴπετο ἄκοιτις.
ω μεν ἄρ εν τρυποῖσι κατεύνασθεν λεχέεστι.

BEAUTIES of HOMER.

BOOK THE FOURTH,

Descent of Minerva. Ver. 74 ---- 80.

BΗ δὲ κατ' χλύμπιοι καρήνων ἀιχαστα.
Οίον δ' ἀσέρα ήκε Κρόνις παις ἀγκυλομῆτιω,
Ἡ ναύτησι τέρας, ηὲ σρατῷ εὐρεῖ λαῶν,
Λαμπρόν τῷ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ αὐτοῦ θῆρες ἴενται·
Τῷ εἰκοῦς πῆγεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθῆνη,
Καδ δ' ἔθορ' ἐσ μέσον Θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας,
Τρωᾶς Φ' ἵπποδάμας, καὶ εὔκτημιδας Ἀχαιός.

Treachery of Pandarus, Ver. 105 ---- 147.

Αὐτίκ' ἐσύλα τόζον εὔζοον, ιχάλεψ αἴγος
Ἀγρίς, ὃν ρά ποτ' αὐτὸς, ὑπὸ σέρνοιο τυχήσας,
Πέτρης ἐκβαίνοντε διδεγμένος ἐν πεδονῆσι,
Βεβλήκε πεφεὶς σῆθος· ὁ δ' ὑπίσιος ἐμπεσε τέτρη,
Τῷ κέρα εἱκε φαλῆς ἐκκαιδεκάδωρα τεφύκε·
Καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραυνόος πράρε τέκτων,
Πᾶν δ' εὗ λεπήνας, χρυσέην ἐπέδηκε κορώνην.

αὶ τὸ μὲν εῦ κατέθηρε ταυτογάμενος, ποτὲ γαῖη
γυκλίνας· περόδεν δὲ σάκεσι φέθοι ἐσθλοὶ ἔταιροι,
τὴ πρὶν ἀναίξειν ἄρμιοι υἱες Αχαιῶν,
πὸν Βλῆθαν Μενέλαον ἄρμιον, δέρχον Αχαιῶν.
ὑτὰρ ὁ σύλα πῶμα Φαρέτρου· ἐκ δὲ ἔλετος οὐδὲν
βλῆπε, πλερόεντα, μελαίνων ἔρμιον ὄδυνάσσων.
ἴψα δὲ πεπὶ νευρῇ κατεκόσμιψ πικρὸν οἰστὸν,
ὑχετο δὲ Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ, κλυτοτόνῳ,
μνῶν πρωτογόνων ρέζειν κλειτὴν ἐκατόμβην,
ἴκαδε νοσήσας ιερῆς εἰς ἄσυ Ζελέσης.

λήκε δὲ ὁμοὶ γλυφίδας τε λαβὼν, καὶ νεῦρα βόσια·
ευρὴν μὲν μαζῶν πέλασεν, τόσα δὲ σίδηρον.
ὑταρ ἐπειδὴ κυκλοπέρες μέγας τόσον ἔτεσε,
ἴγε Βίος, νευρὴ δὲ μέγι ταχεῖ, ἀλλο δὲ οἰστὸς
ζυνθελῆς, καθ' ὄμιλον ὅππιπέσθα μηνεσάνων.

Οὐδὲ σέθεν, Μενέλαε, θεοὶ μάκαρες λελάθοντο
θάνατοι, πρώτη δὲ Διὸς θυμόστηρ ἀγελέσθ,
τοι πρόσθεν σᾶσσα, Βέλος ἔχεπάκης ἀμυνεν.
δὲ τόσον μὲν εὔρεν δόπο γροὸς, ὡς ὅτε μῆτηρ
αἰδος εἴρητο μυῖαν, ὅθ' ἥδει λέγετο ὕπα.
ὑτὴ δὲ αὐτὸς θύμεν, ὅθι ζωστῆρος ὄχητες
οὐσεῖοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἤντετο θάρης;
ν δὲ ἐπεσε ζωστῆρι αἵρηστοι πικρὸς οἰστός.
αὶ μὲν ἀρ ζωστῆρος ελῆλατο δαιδαλέοιο,
αὶ διὰ θάρηκος πολυδαιδάλης πρήρεισο,
ίτρης θ', ἦν ἐΦόρδ, ἔρυμα γροὸς, ἔρχος ἀκόντων,
οἱ πλεῖστον ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἴσετο καὶ τῆς
κρότολον δὲ αἴστος ἐπέγυραψε γροὸν φωτός.

Αὐτίκα

Αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κελαυνεφὲς εἰς ἀτελῆς.

‘Ως δ' οὐτε τίς τὸ ἐλέφαντος γυνὴ Φοίνικη μητρὶ^ν
Μηνὶς, ηὲ Κάσιρα, παρτίον ἐμρίμας ἵππων
Κεῖται δὲν Θαλάμῳ, στολέες τέ μιν ἡρήσαντο
‘Ιππῆς Φορέειν· Βασιλῆι δὲ κοτύη ἄχαλμα,
‘Αμφότερον, κόσμος θ' ἵππω, ἐλατῆρι τε κῦδος·
Τοιοὶ τοι, Μενέλαε, μισάνθειν αἴματι μηροὶ^ν
Εὐφυέες, κυῆμαί τ', ηδὲ σφυρὰ καλ' ὑπενερθε.

Agamemnon's speech to Menelaus. Ver. 153. ---- 182.

Τοῖς δὲ βαρυσενάχων μετέφη χρέουν Ἀχαρέμνου,
Χειρὸς ἔχων Μενέλαον ἐπεσενάχοντο δὲ ἐπεῖροι.
Φίλε καστιγμῆτε, δεύτατόν νῦ τοι ὄρκι ἐπεμνον,
Οἶον πεφυγῆσας τῷδε Ἀχαιῶν Τρωοῖ μάχεαδ·
‘Ως σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δὲ ὄρκια πιστὰ πάτησαν.
Οὐ μέν πως ἄλιον πέλει ὄρκιον, αἴμα τε ἀρνῶν,
Σπουδαί τ' ἄκρητοι, καὶ δέξιαι, ησεὶς ἐπέπιθμεν.
Εἴπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὄλύμπιος ἥκει ἐτέλεστεν,
‘Ἐκ τε καὶ ὅψε τελεῖ σύν τε μεγάλῳ ἀπέπισαν,
Σὺν σφῆσι κεφαλῆσι, γυναιξί τε, καὶ τεκέεστιν.
Εὗ γάρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ Φρένα καὶ κατὰ Θυμὸν,
‘Εσεται ημαρ, ὅταν ποτὲ ὀλώλη Ἰλιος ἴρη,
Καὶ Πριάμος, Εἰ λαὸς ἐϋμμελίων Πριάμοιο.
Ζεὺς δὲ σφιν Κρονίδης, ὑψίζυγος, αἰδέρι ναίου,
Αὐτὸς ἀπιστεύσιν ἐρεμνήν Αἰγύιδα πᾶσι,
Τησδέ ἀπάτης κοτέων· τὰ μὲν ἐσεται ἥκι ἀτέλεστο·
‘Ἄλλα μοι αἰγὸν ἄχος σέθευ ἐσεται, ὡς Μενέλαε,

Αἴ κε Θάντης, καὶ μοῖραν ἀναπλήσῃς Βιότοιο·
 Καί κεν ἐλέγχισος πολυδίψιον Ἀργος ἵκοίμην.
 Αὐτίκα γὰρ μηῆσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἵμα,
 Καὸ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιμεν,
 Ἀργετὸν Ἐλένην· σέο δὲ ὅστια τύνοι ἄρετα
 Κειμένης ἐν Τροΐῃ, ἀτελευτήτω δῆτε ἔργων.
 Καί κέ τις ὡδὸς ἐρέει Τρώων ὑπέρισωρεόντων,
 Τύμβων ὅπιθρωσκῶν Μενέλαος κυδαλίμοιο·
 Αἰ. Φ. οὐτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει Ἀγαμέμνων,
 Ως καὶ τὴν ἄλιον σρατὸν ἥταγεν ἐνθάδε Ἀχαιῶν·
 Καὶ δὴ ἐσῇ οἰκόνδε φίλην εἰς πατρίδα γαῖαν,
 Σὺν κενῆσιν ημεσὶ, λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαιον
 Ως ποτὲ τις ἐρέει· τότε μοι χάνοι εὑρεῖται χθῶν.

Agamemnon reviews the troops. Ver. 273----310.

Ἡλέε δὲ ἐπ' Αἰάντεωτ, κιῶν ἀνὰ ψλαμὸν ἀνδρῶν
 Τῷ δὲ κορυασέαδην ἄμα δὲ νέφος εἴπετο πεζῶν.
 Ως δὲ ὅτε σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνηρ,
 Ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς,
 Τῷ δὲ τούτῳ, ἀγενθεν εόντι, μελάντερον, ηὔτε πίστα·
 Φάίνεται δὲ κατὰ πόντον, ἀλλὰ δὲ τε λαίλαπα πολλαῖς·
 Ρίγμοιν τε ιδῶν, τόσο τε πτέρος ἥλασε μῆλα·
 Τοῖας ἀμὲν Αἰάντεων ἀρηιθόων αἰζηῶν
 Δῆμοιν εἰς πόλεμον πυκινά κίνυντο φάλαγγες
 Κυάνεας, σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖα.
 Καὶ τὸς μὲν γῆθησεν ιδῶν κρέιτον Ἀγαμέμνων,
 Καὶ σφεας φωνῆτας ἐπεις πειρόενται πεσοῦδαι·

Aīant,

Αἴσαντ', Ἀργείων ἡγήταρε χρυλοχιτάνων,
 Σφῶι μὲν, καὶ γὰρ τοικί, ὀγρινέμεν ὅτι κελεύσω
 Αὐτὸν γὰρ μάλα λαὸν ἀνθεγετον ἴφι μάχεσθαι.
 Αἱ γὰρ, Ζωῆτε πάτερ, καὶ Ἄθηνας, καὶ Ἀπόλλον,
 Τοῖος πᾶσιν Θυμὸς ἐνὶ σύνεστι γένετο.
 Τῷς καὶ τάχις ἡμίσεις πόλις Πριάμοιο ἔπειτα,
 Χερσὸν ὕφι ἡμετήρησιν ἀλλού τε, περφορθήμητε.
 "Ως εἴπων, τὰς μὲν λίπεν αὐτῷ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους
 "Εὐθὺς οὐε Νέστορ' ἔτείμε, λιγὺν Πυλιων ἀγορητὴν,
 Οὓς ἐτάρεις σελλούστα, καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι.
 "Αμφὶ μεροῖς Πελάγουστα, Αλάσπορά τε, Χρόνιόν τε,
 Λίμνους τε κρέοντα, Βίσαντά τε, ποιμένα λαῶν.
 "Ιππῆις μὲν πρῶτε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι,
 Πεζὸς δὲ ἐζόπιθεν σῆσεν πολέας τε καὶ εὐθλὺς,
 "Ερχος ἔμεν πολέμῳ κακὸς δὲ εἰς μέσον ἐλαστεν,
 "Οφρα καὶ ἐκ ἐθέλων τις ἀναγκαῖη πολεμίζῃ.
 "Ιππεῦσιν μὲν πρῶτον ἐπετέλετο τὰς γὰρ ἀναγκής
 Σφὸς ἵππος ἔχεμεν, μηδὲ κλανέεσθαι ὄμιλοι.
 Μηδὲ τις ἵπποισύνη τε καὶ ἡνορέηφι πεποιθώσι,
 Οἷος πρόσθ' ἄλλων μεμάτω Τρώεστι μάχεσθαι,
 Μηδὲ ἀναχαρεῖτω ἀλαπιδνότεροι γὰρ ἔσεσθε.
 "Ος δέ καὶ ἀπὸ δύτο ὃν ὄχεων ἐτέρον ἀρρεῖτον ἴκητος,
 "Εγχέι ὄρεξάδων ἐπεὶ πολὺ Φέρτερον ὕτας.
 "Ωδὲ καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ τειχεῖς ἐπόρθεν,
 Τόνδε νόον καὶ Θυμὸν ἐνὶ σύνεστι ἔχοντες.
 "Ως ἡ γερανὸν ἀτρινε, πάλαι πολέμων εὗ εἰδὼς.

The first battle. Ver. 422 ---- 456.

Ως δ' ὅτ' ἐν αἰγαλῷ πολυπχέι κῦμα θαλάσση
ρυτὸς ἐπικαύτερον, Ζεφύρος τοκιτόντος.
οὐτῷ μὲν τὰ τρῶσα κορύσεται, αὐτὰρ ἐπειτα
ἔρσω ρηγνύμδουν μεγάλα βρέμε, ἀμφὶ δὲ τὸν ἄνθρα
υρτὸν εοντος κορυφῆται, δόποντί δὲ ἀλλος σχημή
ος τότε ἐπικαύτερον Δαναῶν κίνυτο Φάλαργος
ωλεμέως πόλεμονδε' κέλευε δὲ οὗτος ἔκαστος
γεμόνων οἱ δὲ ἄλλοι ἀκὴν ἴστεν, (χάδε καὶ Φάλαργος
όσον λαὸν ἐπεδάμαντος ἔχοντες ἐν τῇ θεσιν αἰδῆν,)
ιγῇ δειδίοτες σημάντορες ἀμφὶ δὲ πᾶσι
εὐχεῖα ποιίλειλαντε, τὰ εἰπένοι εἰτιχόσιτο.
ρῶες δέ, ᾧδις οἵτε πολυπάμιμονος ἄνδρος ἐν αὐλῇ
ιηρίᾳ εἰτήκασιν ἀμελγόμενα γάλα λευκὸν,
ζῆχες μεμακιῆια, ἀκάστοτα ὅπερ ἀρνῶνται.
Ως Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ σραγὸν εύρυν ὄφερος.
ὑδὲ πάντων ἦν ὄμος Θρόος, ύδε ταῦτα γῆρας,
αλλὰ γλῶσσας ἐμέμικτο, πολύκλητοι δὲ ἔστενοι ἄνδρες.
Γρεγεῖ τὸς μὲν Ἀργος, τὸς δὲ γλαυκῶπις Ἀθίηη,
εἶμός τοι, ηδὲ φόβος, καὶ Ἔρεις ἀμοτον μεμαῖτα,
Αρεος ἄνδροφόνοιο καστυγήτη, ἑτάρη τε,
Η τὸν ὄλιγη μὲν τρῶσα κορύσεται, αὐτὰρ ἐπειτα
ὑρανῷ εἰτηρίζει καρη, καὶ ὅπερ ἔθοντες βαίνει.
Η σφιν καὶ τότε νέκιος ὄμοιον ἐμβαλε μέσω,
Ἐρχομένη κατ' ὄμιλον, ὀφέλλετο σόνον ἄνδραν.
Οἱ δέ, ὅτε δήρες χῶρον ἔγειξυιόντες ἵκοτο,

Σύν

Σύν ρ' ἔβαλον ρίναις, σὺν δ' εὐχεστ, καὶ μένε ἀνδρῶν
χαλκεοθωρήκων ἀτὰρ αἰσθίδες ὑμφαλόεσσαν
Ἐπληγῇ ἀλλήλησι, πλινθός δ' ὄρυμα γδός ὄφράρ.
Ἐνθαδ' ἀμέσιμη γέ τε καὶ εὐχαλὴ πέλεν ἀνδρῶν,
Ολλύντων τε, καὶ ἀλυμενῶν ρέες δ' αἴματι χεῖσα.
Ως δ' ὅτε χείραρροι ποτέροι, κατ' ὄρεσθεις ρέοντες,
Ἐς μισγόμεναν οὐμβάλλετον ὅβριμον ὕδωρ,
Κρυνῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἐντοσθε χαραδρῆς,
Τῶν δέ τε τηλόσσες πόπον ἐν ψρεστίν ἔκλιε ποιμῆν
Ως τὸ μισγομέναν γένετο ιαχῆ τε Φόβος τε.

Ajax kills Simoënius. Ver. 473 ---- 487.

Ἐνθ' ἔβαλ· Ἀνθερίστος οὔτον Τελαμώνος Αἴας
Νίφεον, Θαλερὸν, Σιμόειστον ὃν πόλει μέγτηρ
Ιδίθεν κατίκοτο, παρ' ὥχθησιν Σιμόεντος
Γείνατ', ἐπεὶ ρά τοκεῦσιν ἀμέσατο, μῆλα ἰδέαδει
Τάνεκά μιν κάλεον Σιμόειστον ἢδε τοκεῦσι
Θρέπτρα Φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ οι αἰών
Ἐπλεθ', υπ' Αἴαντος μεγαθύμης δῷρὶ δαμάρτι.
Πρῶτον γάρ τιν ίόντα βάθει σῆθος, παρὰ μαζον
Δεξιόν ἀντικρὺ δὲ δι' ἄρις χάλκεον εὐχος
Ἀλθεν· ὁ δ' ἐν κονίησι χαρακή πέσεν, αἰγαίερος ὡς,
Η ρά τ' ἐν εἰσαμήνῃ ἐλεος μεγάλου πεφύκει,
Λεση· ἀτάρ τέ οι οὖσι ἐπ' ἀκροτάτη πεφύασι
Τὴν μέν θ' ἀρματοπηγὸς ἀντροῦ ἀνθωνι σιδῆρῳ
Ἐξέταμ· ὅφρα τίνυ κάμψη τείναλλει δίφρα,
Η μέν τ' ἀζυμένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὥχθας.

B E A U T I E S of H O M E R.

BOOK THE FIFTH.

Diomed. Ver. 1 ---- 8. ---- 85 ---- 94. ---- 134 ---- 143.

Ε ΝΘ' αὖ Τυδείδη Διομήδεις Παλλὰς Ἀθήνη
 Δῶκε μένος καὶ Θάρος, ἵνε ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν
 Ἀργείοις γενοίτο, οὐδὲ κλεός ἐστι τὸν ἀραιτο.
 Δαιέ οἱ σὺν κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον τῷρ,
 Αἵερ ὅπωρινῳ ἐναλίγκιον, οὗτος μάλιστα
 Λαμπρὸν παρφάνηστι λελύμενος Ὄχεανόιο.
 Τοῖον οἱ πῦρ δαιέν διτὸς περιτός τε καὶ ὄμιλοι.
 Ωρσε δὲ μιν κατὰ μέσοσιν, ὅθι πολεῖσιν κλονέοντο. —
 Τυδείδην δ' ἐκ ἀντι γνοίης, ποτεροῖσι μετέπι,
 Ή μετὰ Τρώεαν ὄμιλέοι, η μετ' Ἀχαιοῖς.
 Οὐνε γὰρ ἀμπεδίον, ποταμῶν πληγούτες εοικώς,
 Χειμάρρω, οὗτος ὡκα ρέων ἐκέδαισε γεΦύρας.
 Τὸν δ' εἰτ' ἄρα τε γέΦύρας ἐεργυμένους ιχανόωσιν,
 Οὐτ' ἄρα ἕρκεα ἴσχεις ἀλωάσων ἐριθηλέων,
 Ελθόντες ἔξαπίνης, οὗτος ὅπιτερίση Διὸς ἄμβρος.
 Πολλὰ δ' ὑπ' αὐτῷ ἔργα κατήριπτε καλέ αἰγηῶν.
 Ως ὑπὸ Τυδείδη ποτκιναὶ κλονέοντο Φάλαγξες
 Τρώων, ὃδ' ἄρα μιν μίμικον, πολέες περ ἔοντες. —

Τυδείδης

Τιδείδης δ' ἔχατις ίὸν πορομάχοισιν ἐρέιχθη·
 Καὶ, τῷν περ Θυμῷ μεμαῶς Τρώεσσι μάχεσθαι,
 Δὴ τότε μιν τρίς τοσοῦ ἐλεν μήνος, ὥστε λέοντα,
 "Οὐ μά τε ποιητὴ αὔγρω ἐπ' εἰροπόκοις ὅιεσσι
 Χραίνῃ μέν τ' αὐλῆς ὑπεράλιμον, όδε δαμάσαση·
 Τῷ μὲν τε φένος ὠρσεν ἐπειπτε δέ τ' ς πορομάνη,
 "Αλλὰ κατὰ σεθμὺς δύεται, τὰ δ' ἐρῆμα Φοβεῖται·
 Λί μέν τ' ἀγγιστιναὶ ἐπ' ἀλλήλησι κέχυνται,
 Λιτὰρ ὁ ἐμμεμαῶς Βαθέντις ἔχαλλεται αὐλῆς·
 "Οις μεμαῶς Τρώεσσι μίγη χρατερὸς διομήδης.

Hector reproved by Sarpedon leads on the Trojans. The Greeks bravely sustain the attack. Ver. 471 —— 527.

"Ενθ' αὖ Σαρπηδῶν μάλα νέκεστεν "Εκτορες δῖον·
 "Εκτορ, πῆ δῆ τοι μένος οἴχεται, ὃ περὶ ἔχεσκες;
 Φῆς πχ ἄτερ λαῶν πόλιν εὔφεμεν, ἥδ' Ὀπίκερων,
 Οἶος, σὺν χαριθροῖσι, καστιχυντοῖς τε σοῖς·
 Τῶν νῦν ς τιν' ἐγὼ ιδέειν δύναμι, όδε νοῆσαι,
 "Αλλὰ καταπίωσθαι, κύνες ὡς ἀμφὶ λέοντα.
 "Ημεῖς δ' αὖ μαχόμεαδ', οἵπερ τ' ἐπίκεροι ἔνομεν.
 Καὶ γὰρ ἐγών, Οπίκερος ἐών, μάλα τηλόθεος ἥκω·
 Τηλᾶς γὰρ Λυκίη, Ξάνθῳ ἐπ' δινήεντι,
 "Ενθ' ἄλοχόν τε φίλους ἐλιπον καὶ νῆπιον νίον,
 Καδδὲ κτήματα πολλὰ, τά τ' ἐλδεται δῆκι Οπίδενής.
 "Αλλὰ καὶ ὡς, Λυκίης ὄτρύνω, καὶ μέμον' αὐτὸς
 "Ανδρὶ μαχέσασθαι ἀταρ οὗτοι μοις ἐντάδε τοῖοι,
 Οιόν καὶ ηὲ Φέροιεν Αχαιοὶ, ηὲ κεν ἄγοιεν.

Γύνη δὲ ἵππας· ἀτὰρ οὐδὲ ἄλλοι τε καλεύεις
λαοῖσιν μὴν, καὶ ἀμυνόμεναι ὥρεσι.
Μήπως, ὡς ἀνθίσι λίνε [πτ] ἀλόντε πανάγρυ,
Ανδράσι δισμενέεστι ἐλαρ καὶ κύρια γένητε·
Οἱ δὲ τάχ ἐκπέρρυστοι εἰς ναομένους τόλιν ὑμῖν.
Σοὶ δὲ χρὴ τάδε πάντα μέλειν μήκτας τε καὶ ἔμαρ,
Αρχὺς λιογομένου τηλεκλητῶν γένεταις,
Νωλεμέως ἔχεμεν, χράτερῷ δὲ ποδεσσαῖς ἐπιπλέον.

Ως φάτο Σαρπηδών· δάκε δὲ Φρένας· Εκτορει μανδός
Αὐτίκα δὲ ἐξ ὄχεων σὺν τεύχεσιν ἀλτο χαριᾶς·
Τάλλων δὲ ὄχεα δύρα, κατὰ σρατὸν ὥχετο πάντη,
Οτρύνων μαχέσσομεν· ἔγειρε δὲ Φύλοπιν αἰνήν.
Οἱ δὲ ἐλειχθησαν, καὶ ἐναντίοις ἔσται· Αχαιῶν.
Αργεῖοι δὲ ὑπέμεναν αὐλίες, τὸ δὲ φόβοντεν.

Ως δὲ ἀνεμός ἄχνας Φορέδιεράς ποστ ἀλωὰς,
Ανδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ
Κρίνεις ἐπειγομένων ἀνέμων χαρπόν τε, καὶ ἄχνας·
Αἱ δὲ υπολογιαίστηκαν ἄχυρισται· ὡς τότε Αχαιοὶ
Ιευκριτοὶ ψηφίζεται κονιοράλω, ὃν ρόι δι' αὐτῶν
Ούρανὸν ἐσ πολύχαλκον ἐπέπληψαν πόδες ἵππων,
Αψίτημισγομένων· ωπὸ δὲ ἐσρεφον πηνοχῆτες.
Οἱ δὲ μένος χειρῶν ιδοὺς Φέρον· αἱρεφὶ δὲ μήκτε
Θύρος· Αρης ἐκάλυψε μάχη, Τρωεστιν ἀρήγων,
Ιαντος ἐποχόμενος· τοῦ δὲ ἐκραιπώνεν ἐΦείμας
οἵσις· Απόλλωνος χρυσούρας, ὃς μετὰ ἀνάγκη
Γραστὸν Θυρὶὸν ἐγεῖραν, ἐπεὶ ιδεὶ Παλλάδος· Αθήνη
οἰχομόνην· η γάρ ροι τέλετε Δαναοῖσιν ἀρηγών.
Αὐτὸς δὲ Αἰνέαν μάλα τοίσος εἶς ἀδύτιον

Ηκε, καὶ ἐν σῆμασι μήνος Βάλε ποιμένι λαῶν.
 Αἰγέας δὲ ἐπέροιτο μεθίστετο τὸ δὲ εχάρησαν,
 ὡς εἴδον ζώαν τέ καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
 Καὶ μένος ἐφλὸν ἔχοντα· μετάλησάν τοι μὲν αὐτοῖς
 Οὐ γὰρ ἔτι πόνος ἄλλος, ὃν Ἀργυρότερος ἔγειρεν,
 Ἀρῆς τε Βρετολογίγος, Ἐρις τὸ ἄμοτον μεμαῖα.

Τοὺς δὲ Λιάντε δύω, καὶ Οδυσσέας, καὶ Διομήδης,
 Ωτεῦνον Δαναοὺς πολεμίζεμεν οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ⁹
 Οὔτε βίας Τρώων πατερεῖδισαν, ότε ιωκὰς.
 Άλλος ἔμενον, νεφέλησιν ἐοικότες· ἂς τε Κροκίων,
 Νηγεμίης, ἔσηστεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεοιν,
 Ατρέμας, ὁ Φρέδης μένος Βορέα, καὶ ἄλλων
 Ζαχρεῶν αὐτέμων, οἵτε νεφέλαι σκιόεντα
 Πνοιῆσιν λιγυρῆσι διασκιδυάσιν ἀέντες.
 Ως Δαναοὶ Τρώας μένον ἔμπεδον, όδὲ ἐφέβοντο.

Aeneas kills the two sons of Diocles. Ver. 550----560.

Τὰ μὲν ἄρ' ἥσησαντε, μελανάσσων ὅπτὶ τῷων
 Ιλιον εἰς εὐπάλον ἄμιν· Ἀργείοισιν ἐπέσθιεν,
 Τιμὴν Ἀτρείδηστο, Αχαρέμνονος καὶ Μενελάω,
 Αργυρέμνων τῷ δὲ αὐτῷ τέλος θενάτοιο κάλυψεν.
 Οίω τώρε γέ λέοντε δύω ὄρεος κορυφῆσιν
 Επεραφέτην ὑπὸ μητρὶ, Βαθέτης ταΐρφεσιν ὑλῆς.
 Τὰ μὲν ἄρ' ἀρπάζοντε Βόας καὶ ἴφια μῆλα
 Σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον, ὁ Φρέδης καὶ αὐτῷ
 Ανδρῶν ἐν παλάρησι κατέκλαδεν ὅξει χαλκῶν.
 Τοίω τῷ χείρεσιν ὑπὲρ Αἰγέασο δαμέντε
 Καππαρεστην, ἐλάτησιν ἐοικότες ὑψηλῆσι;

Hector

Hector advances against Menelaus and Antilochus.
Ver. 599 ---- 600.

Τὸς δὲ ἔκταρ ἐνόησε καπά σίχαις, ὥρτο δὲ ἐπ' αὐτὸς
εκληγώς ἀμα δὲ Τρῶων ἐποκτο Φάλαγξις
αρτεραῖς ηρχε δὲ ἄρα σφιν Ἀρτι, Εἰ πόνι Εὐων
Ι μὲν, ἔχεστα Κυδούμιον ἀναιδέα δηιοτῆτος
Ἄρης δὲ ἐν παλάμησι τελώνειον ἔγχος ἐνώμα
οιτα δὲ ἄλλοτε μεν τερόσθ Ἐκτορος, ἄλλοτε ὅπαδεν.

Τὸν δὲ ιδῶν ρίζησε Βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
Ως δὲ ὅτε ἀνήρ ἀπάλαμνος, ίων τολέος πεδίοιο,
τῇ ἐπ' ἀκυρόῳ τοπικῷ ἀλαδε τεφρέοντι,
Φρῶ μορμυροντα ιδῶν, ἀνά τ' ἑδραμ ὅπιστα
Ως τότε Τυδείδης ἀνεχάζετο. -----

Juno and Minerva succor the distressed Grecians.
Ver. 720. ---- 786.

Ι μὲν ἐπιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ὑππάς
Ιρη, πρέσβα θεὰ, Θυγάτηρ μεγάλοιο Κρύοιο.
Ἔνη δὲ ἀμφ' ὄχεεσι Θῶς Βάλε καρπύλα κύκλα,
ἀλκεα, ὀκτάκυνη, σιδηρέω ἀξονι ἀμφίσ.
ῶν ἦτοι χρυσέη ἵτυς ἀφθίτος, αὐτὰρ ὑπερθεν
ἀλκε' ὅπιστωρα, τροστηρρότα, θαῦμα ιδεῖσθ
λῆμνας δὲ ἀργύρεις εἰσὶ τελείδρομοι ἀμφοτέρων
Φρος δὲ χρυσέοισι καὶ ἀργυρέοισιν ομᾶσι
ντεταταυ δοιαὶ δὲ τελείδρομοι ἀντυγέες εἰσι
καὶ δὲ ἐξ ἀργύρεος ρυμὸς πελεν αὐτὰρ ἐπ' ἄκρα
ησε χρύσεοιν καλὸν ζυγὸν, ἐν δὲ λεπιδα

Κάλ' ἔσαλε, χρύσει· ὑπό δὲ λυγὸν ἡσάγεν· Ήρη
Ἴππης ἀμύταδας, μεριαῖς ἐρίδος καὶ αὐτῆς.

Αὐτὰρ Ἀθηναῖη, κέρη Δίος αἰγλόχοιο,
Πέπλου μὲν κατέχουσεν ἱερὸν πωτὸς ἐπ' ἄστρῳ
Ποικίλου, ὃν ὁ αὐτὴ τεοῖηστο καὶ καμέ χερσίν·
Η δὲ, χτῶν ἀνδυσσε Δίος νεφεληγερέτας.
Τεύχεσιν ἐσ πόλεμον Θωρήσετο δακρύσεντα.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄμοισιν βάλετ' αἰγύδα Θυσανόεσσαν,
Δεινὴν, ἦν τεῖ μὲν πάντη φόβος εἰεφάναιο·
Ἐν δὲ Ερις, ἐν δὲ Αλκῆ, ἐν δὲ πρυνέσσα ταῖσκή·
Ἐν δὲ τε Γοργείη κεφαλὴ δεινοῦ πελώρα,
Δεινή τε, σμερδή τε, Δίος τέρας αἰγλόχοιο.
Κρατὶ δὲ εἰπ' αἱμφίΦαλον κυνέην Θέτο τεραΦάληρον,
Χρυσέτην, ἐκατὸν τόλεαν προλέεσσας ἀραρύταν.
Ἐς δὲ ὄχεα Φλόγεα ποσὶ βῆσαλο· λαζετο δὲ ἔγχος
Βριθὺ, μέγας, σιβαρὲν τῷ δάμιτοι στύχοις ἀνδρῶν
Ηρώων, τοῖσιν τε κοτεοσεπτικούριστην.
Ηρη δὲ μάστη· Θῶσες ἐπεμειλετ' ἄρ' ἵππους.
Αὐτόματη δὲ τούλαι μυκὸν ἔραντς, ἀσ ἔχον οὐραῖ,
Τῆς ὅπιτέραπλα μέγας ἔραντς, οὐλυμπός τε,
Ημὲν ἀνακλίνα ταπιγὸν νέφος, ηδὲ ὅπιδεῖνα.
Τῇ ρᾳ δὲ αὐτάντι κεντητηκέσσας ἔχον ἵππους·
Εὔρον δὲ Κρονίσσα, θεῶν ἀτερ ἥμικρον ἀλλων,
Ακροτάγη κορυφῇ τολιυδειράδος οὐλυμποίο.
Ἐν δὲ ἵππους σήσοσσε θεὸς λευκώλεκος· Ήρη
Ζῆν' ὑπαίον Κρονίδην ἔζηρετο, καὶ παροσείσπε·
Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσοίζῃ· Άρη τάδε καρτέρες ἐργα,
Θασάτιόν τε καὶ οῖον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν.

Μαν.

Ιάψ, ἀτὰρ ὃ κατὰ κόσμον; ἔμοὶ δ' ἄχος οἱ τοῦ ἔκηλοι
γέρπονται Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
Αφρονα τύπον ἀνέντει, διὸ οὐτίνα οἴδε Θέμιστε.

τοῦ πάτερ, ἦρά τι μοι κεχωλώσῃ, αὖτεν Ἀρήσ
τυρῶν πεπληγυῖα μάχης ἐχαποδίωμα;

Την δ' ἀπαμεβόμενος τροσεΦη νεφεληγερέτα Ζεύς
Αγρῷ μάν οἱ ἐπορσον Ἀθηναίου ἀγελεῖμον,
Η ε μάλιστ' εἴλετε κακῆς ὁδύνητο πελάζειν.

Ως ἔφατο· φέλιτέρης θεὰ λευκάλενος Ἡρη
μάστιγεν δ' ἵππος· τὰ δὲ σὸν ἀκροτε πετεστήν

Μεσηγγὺς γαίης τε καὶ ωρανὸς ἀγερόεντος.

Οσον δὲ περοειδὲς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ
Ημήνος ἐν σκοτειᾷ, λένοσαν οὐτοῦ οἰνοπατέρων,
Γόσαν οὐτιθρώσκων θεῶν υψηλέες ἵπποι.
Αλλ' ὅτε δῆ Τροίην ἴσον, ποταμοι τε ρεοντε,

Ηιχι ρόας Σιμόεις συμβάλλειν πατέ Σκαμανδρος,
Ενθ' ἵππος ἔησε θεὰ λευκάλενος Ἡρη,
Λιοποτ' εἶξε ὀχέων τοῖς δὲ πέρα πετλὴν ἔχει.
Γοῖσιν δὲ ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτιλε γέμεοδρη.

Αἱ τοῦ βατέως τρήρωστι πελεκάσιν ιθμαθ' ὄμοια,
Ανδράσιν Ἀργείασιν οὐλεύεραμνη μετραῖσαν.

Αλλ' ὅτε δῆ ρή ικανον, ἔθε πελεῖσι τοὺς ἄριστος
Εγεσσαν, ἀμφὶ βίην Διορύμεος ιστιοδάμοιο
Εἰλόμενοι, λείσον ἐοικότες ὠμοφάροισιν,

Η συγὶ κάπροισιν, τῶν τε οὐενοστοῖς ἀλαπαδνόν
Ενθε στοστοῦ ηὔσε θεὰ λευκάλενος Ἡρη,
Στέντοις εἰσαμένη μεγαλύτορες χαλκεοφέννω,
Οι τοσον αἰδονοχ', οσσον οὐδοι πεντηκόντε.

BEAUTIES of HOMER.

BOOK THE SIXTH.

Axylus. Ver. 12 ----- 17.

ΑΞΥΛΟΝ δ' ἄρ' ἔπειφνε βοὴν ἀγαθὸς διομῆδης,
Τευθρανίδην, ὃς ἐναιεν ἐύκτιμενη ἐν Ἀρίστῃ,
Ἀφνειὸς βιότοιο, φίλος δ' ἦν ἀνθρώποιοι.
Πάντας γὰρ φιλέεσκεν, ὅδως ἐπι οὐκίσ ταῖσαν.
Ἄλλα οἱ γάτις τῶν γε τότε γῆρασκε λυχεὸν ὄλεθρον,
Πρόσθεν ὑπαντιάσουσ. -----

Glaucus. Ver. 144 ----- 149. ----- 206 ----- 211.

Τὸν δ' αὖθ' Ἰππολόχοιο πτροπήδα φαιδριός νιός·
Τυδείδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐργάζεται;
Οἴη περ φύλλων γενεὴ, τιήδε καὶ ἀνδρῶν.
Φύλλα τὰ μέν τ' ἀνεμος χαμάδις χεῖ, ἄλλα δέ θ' ὕλη
Τηλεθόωστε φύει, ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη
Ως ἀνδρῶν γενεὴ, η μὲν φύει, η δέ δοτολήγει. ---
Ιππόλοχος δέ μ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τῆς φημὶ γενέας.
Πέμπε δέ μ' εἰς Τροίην, καὶ μοι μάλα πάλλ' ἐπέπλει,

λίν ἄριστεν, καὶ τούτους ἔμεμναν ἄλλων
μηδὲ γένος πατέρων αἰχμάμενον οἱ μέγ' ἄριστοι
εν τ' Ἔφύρῃ σύγενοντο καὶ εν Λυκίῃ εὐρότι.
Γάντης τοι γενεῖς τε καὶ αἴματος εὐχορηματικά.

Hector, Paris, and Helen; Hector and Andromache; Hector and Paris. Ver. 313 — 529.

ΕΚΤΩΡ δὲ πρὸς δώματα^τ Ἀλεξάνδροιο βεβήκει
καλὰ, τῷ ράπτος ἔτελλε σὺν ἀνδράσιν, οἱ πάτερ ἄριστοι
Ησαν ενὶ Τροΐη ἐριβώλακι, τέκτονες ἀνδρες,
οἵ οἱ ἐπίησαν θαλάσμον, καὶ δῶμα, καὶ αὐλὴν,
εγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἐκτορος, εν πάλει ἄκρη.
Ενθ' Ἐκτωρ εἰσῆλθε Διὶ φίλος· εν δ' ἄρα χαιρεῖ
εγχος ἔχεινεκάπτην πάροιδε δὲ λάμπετο δέρος
ιχμὴ χαλκέη, τερψὶ δὲ χρύσεος θέει πόρκης.
Τὸν δὲ εὗρεν θαλάμῳ πεζικαλλέα τεύχει επούλα,
λοιδα, καὶ θώρηκα, καὶ ἀγκύλα τοῦ ἀφόωντος
αργεῖν δὲ Ελένη μετ' ἄρα δμαῆσι γυναικῶν.
Ισο, καὶ ἀμφιπόλοισι περικλυταὶ ἔργα κέλεντα.
ὢν δὲ Ἐκτωρ γένεσεν ιδῶν αἰχροῖς ἐπέειστ
Δαιμόνι, καὶ μὲν καλὰ χόλον τὸν δέ ένθεος θυμῷ
αοὶ μὲν φθινύθεοι περὶ πόλειν, αἴποτε τοῖχος,
ιαρνάμενοι· σέο δὲ εἴνεκ αὔτη τε, πόλεμός τε,
ἴνυ ποδὸς ἀμφιδέδης· σὺ δὲ ἀν μαχέσαντο καὶ ἄλλων,
τινά ποιεινταί ιδοις συγεροῦ παλέμοιο.
Αλλ' αὐτα, μὴ πέχας ἄσυ πυρος δῆμοιο θέρηται.

Τὸν δ' αὐτε ταφοῦντον Ἀλεξανδρος Φιλοσόφης
 Ἐκτορ, ἐπεὶ με κατ' αἰσχον ἐνέβασας, ωδὴ ὑπὲρ αἰσχου,
 Τάνενα τοι ἔρεω σὺ δὲ σύνθεσ, καὶ μεν ἄκρων.
 Οὕτη ἔγω Τράνην πόστον χόλῳ ἀδεημέσας
 Ήμην εν θελάριῳ, ἐθελον δ' ἄκχει προτετέλαμ.
 Νῦν δέ με παρεπήσο ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσιν,
 Ωρικος ες πολεμον δοκεδ δε μοι ώδε και αυτῶ
 Λωιον ἔστεαδη γίνη δ' ἐπαμεστετη ἀνοροις.
 Άλλ' ἄγε νῦν ὅπιμενον, αρτία τεύχεα δύω.
 Η ιθ', ἔγω δέ μετειρι μιχίστεαδη δέ σ' οἴω.
 Ως Φάτο τὸ δ' ἄτι προσέφη καρυδιώλος Εκλωρ.
 Τὸν δ' Ελένη μάνειον προστίθα μελιχέοισι
 Δᾶερ ἔμειο, κυνὸς κακομηχάνη, ὄκρυσέστης,
 Ως μ' ὄφελ ἥματη τῷ, ὅτε με παρέπον τέχε μεττη,
 Οίχεαδη προφέρεται κακὴ ἀνέμοιο θύελλα
 Εἰς ὄρος, η εἰς κύμα πυλυφλοίσθοιο θελάστης
 Ενδη με κῦμα διπέρος, πάρος ταῦδε ἔρχα γεγενέαμ,
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ' ώδε θεοί κακὰ τεχμηράντε,
 Αυδρος ἐπειτ' ὄφελλον ἀμένανος εἶναι ἀμοιτε,
 Ως ρηδη γέμεστιν τε και αἰσχει τόλλ' ανθρώπων.
 Τάτω δ' ετ' ἀρ νῦν Φρένες εμπέδοι, ετ' ἀρ ὀπίστω
 Εαγοτη τῷ μέν μιν ἐπαμρήστεαδη ὄκω.
 Άλλ' ἄγε νῦν εἰσελθε, και εγέο τῷδ' επὶ διφρῷ,
 Δᾶερ, ἐπεὶ σε μάλιστα πόνος Φρένας αἱμοφεβέηκεν,
 Εἴνεκ ἔμειο κυνὸς, και Αλεξανδρος ἐνεκ' ἄτης
 Οίσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον, ως και ὀπίστω
 Ανθρώποισι πλάνμεθ ἀριδημοι εαγομένοισι.

Τὴν δὲ πρέσβετον μέσας κορυφαίολος Ἐκτωρ
ική με κάθιζε, Ἐλένη, Φιλέκου τερ, καὶ με τόποις.
Νῦν γάρ μοι θυμὸς ἐπέσυται, ὅφελον μέτα τοῖς
γράσσοις, οὐ μέγε τριστὸν ταῦτην ἀπέοντος ἔχοντο.
Αλλὰ σὺ γέρους τούτους ἐπεγένεσθα δὲ καὶ αὐτὸς,
Ως κέν με ἔντοδεν τάλας κατημάρψῃ εόντα.
Καὶ γάρ ἐγὼν οἰκόνδε ἐλεύσομαι, ὅφελον μέτα τοῖς
οἰκῆσις, ἀλοχόν τε Φίλην. Καὶ τῆποτε νίσσιν.
Οὐ γάρ τοιδέ, εἰ τοι σφιν υπότροπος ἔσομαι αὐτις.
Η γῆδη μέπτο χεροὶ θεοὶ δαμόσιν Ἀχαιῶν.

ΩΣ αὖτας ἀπέβη κορυφαίολος Ἐκτωρ.
Ιψα δὲ ἐπειδὴ ικανε δόμας εὗ ναυτεπίοντας,
Οὐδὲν εὗρε Ανδρομάχην λευκώλενον εὖ μεγάροισι,
Αλλ' ἦγε ξὺν ταῖσι καὶ αἱ φίτολαι εὐπέπλῳ
Πύργῳ ἐφεισῆκε τούσιοι τε, μηδομένη τε.
Ἐκτωρ δέ, ὡς οὐκ ἔνδον αἱμύλιονα τέτμεν ἄκοτιν,
Εἴη επ' οὐδον ίών, μετὰ δὲ δμαῆσιν εἰπειν
Εἰδέ ἄγε μοι, δμωαί, τηρεστέα μιθῆσανθε.
Πη ἔσθι Ανδρομάχη λευκώλενος εὖ μεγάροις,
Ηέ πη εἰς γαλόων, η εἰνατέρων εὐπέπλαις.
Η εἰς Αθηναῖς ἐξοίχει), εὑδα τερ ἀλλα
Τρωαὶ εὐπλόκαμοι δενήν θεοὺς ιλάσκονται;

Τὸν δὲ αὖ ὁτρηρὴ ταρπίη τρόπος μῆδον ἔσπειν
Ἐκτωρ, ἐπεὶ μάλιστας ἀληθέα μιθῆσανθε,
Οὔτε πη εἰς γαλόων, οὐτ' εἰνατέρων εὐπέπλαις
Οὔτ' εἰς Αθηναῖς ἐξοίχεται, εὑδα τερ ἀλλα
Τρωαὶ εὐπλόκαμοι δενήν θεοὺς ιλάσκονται.
Αλλ' ἐπὶ τούργαν εἴη μέρων Ιλίου, ὥνεκ ἄκαστα

Τείχεαντι Τρῶας, μέχα δὲ περόπος ἐναντὶ Ἀχαιῶν.
Ἡ μὲν δὴ πρὸς τοῦχος επειγομένη ἀφικάνῃ,
Μανιορεύη εἰκεῖα· Φέρδ δὲ ἄμα πᾶσα τιθήτη.

"Ἡ ῥα γυνὴ παῖς οὐδὲ ὁ δὲ ἀπέσαυτο δώματος Ἐκτῷρ
Τὴν αὐτὸν ὁδὸν αὗτις, ἐυκτημένης κατὰ ἀγωνία.

Εὗτε πύλας ἵκανε, διερχόμενος μέχα ἄποι,

Σκαίας, τῇ γὰρ ἔμελλε διεζιέναι πεδίονδε,

"Ενθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἦλθε θέσσας,

"Αὐδρομάχη, Θηγάτηρ μεγαλήτορος Ἕτιωνος·

"Ἕτιων, ὃς ἔνασεν Ἱποπλάκω ύλησση,

Θῆση Ἱποπλάκη, Κιλίκεστ ἀνδρεαστι ἀνάστων·

Τῷ περ δὴ Θηγάτηρ ἔχει· Ἐκτῷρ χαλκονορυτή·

"Ἡ οἱ ἐπειτὴν τητησ, ἄμα δὲ ἀμφίπολος βίεν αὐτῇ,

Παιδὸς δὲ τοι κόλπον ἔχεις ἀπαλάφρονα, νήπιον αὐτοις,

"Ἐκτῷριδην ἀγαπητον, ἀλίγκιον αἵρει καλῶ·

Τὸν δὲ Ἐκτῷρ καλέεσκε Σκαμάνδρον, αὐτὴρ οἱ ἄλλοι

"Ασυάνακτ· οἵος γὰρ ἔρνετο Ἰλιον Ἐκτῷρ.

"Ητοι δὲ μὲν μείδησιν ἴδων ἐσ πᾶσα σωπῆ·

"Αὐδρομάχη δὲ οἱ ἀγγής περίστη πακρυχέσσα,

"Ἐγτὸν ἄρα οἱ Φῦ χειρί, ἐπος τὸν ἔφατ·, σκ τὸνόμαζε·

Δαιμόνε, Φθίση σε τὸ σὸν μένος, ςδι ἐλεαίρεις

Παιδά τε πηπίαχον, ςδι ἐμιμορού, ἡ τάχα χόρη

Σεῦ ἕσομας τάχα γαρ σε κατακτανεύσον Ἀχαιοί,

Πάντες ἔφορμηθεύτες· ἐμοὶ δέ κε κέρδοιν εἴη

Σεῦ ἀφαμαρτύσοι χθόνα δύμενας ςδι ἔτ δὲ ἄλλη

"Ἐσαγ Θαλπαρη, ἐπεὶ ἀν σύγε πότμον ἐπίστης,

"Αλλ' ἄχε· ςδε μοι εἰς πατήρ καὶ πότνια μητήρ.

"Ητι δὲ πατέρ ἀμὸν ἀπέκτανε δῖος Ἀχιλλεὺς,

Εἰ δὲ πόλιν πέρος Κιλίκαν εὗ ναιετάσσαν,
Ἐπῆρην ὑψίπυλον κατὰ δὲ ἔκτανεν Ἡετίωνα,
Οὐδὲ μιν ἐγενάριζε· σεβάστατο γὰρ τόγε Θυμῷ.
Αλλ' ἄρα μιν κατέκηε σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
Νοῦ ἐπὶ σῷ μηχεῖν περὶ δὲ πλεύσεις ἐφύγουσιν
Νύμφαι Ὀρεσιάδες, κύραν Δίος αἰγιόχοιο.

Οἱ δέ μοι ἐπὶα κασίγυμτοι ἔσταν εὐ μεγάροισιν,
Οἱ μὲν πάντες ἵω κίον πραττεῖσιδος εἴσων.

Πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης δίος Ἀχιλλεὺς,
Βεγοὺν ἐπὶ σιλιπόθεατο καὶ ἀργανῆς οἵεστι.

Μητέρα δέ, ἡ Βασίλεινεν τοπολάκεων ὑλησσαγή,
Τὴν ἐπεὶ ἀρ δεῦρο πραγαγέαντον ἄμεινοις κλεάτεοστι,
Αψόητος τῶν ἀπέλυστος, λαβὼν ἀπέρεστον ἀποινα.

Πατρὸς δέ εὐ μεγάροισι βάλλειντος Ἀρτεμίσιον κέαμα.

Ἐκτὸρ, ἀτὰρ σύ μοι ἐστὶ πατὴρ καὶ τότινα μήτηρ,
Ηδὲ κασίγυμτος, σὺ δέ μοι Θαλερὸς παρακρίτης.

Αλλ' ἄγε τὸν ἐλέαιρε, καὶ αὐτᾶς μιμνέπει τούργῳ,
Μή ταῦδε ὄρφανικὸν θεοῖς, χήρην τε γυναικα.

Λαὸν δέ σησσον παρέεργεον, εὐθα μάλιστα

Αμβατός εἰτι πόλις, καὶ ἐπίδρομον ἐπλετετο τεῖχος.

Τρὶς γὰρ τῇγε ἐλθόντες ἐπειρῆσσεν θ' οἱ ἄριστοι,

Αμφ' Αἰαντεῖς δύο, καὶ ἀγακλυτὸν Ιδομενῆς,

Ηδὲ ἀμφ' Απρείδας, καὶ Τυδεοῖς ἀλκιμονιοῖς.

Ηπετις σφίν ενιστετε θεοποπίων εὖ εἰδῶς,

Η νῦ καὶ αὐτῶν Θυμὸς ἐποτεύει καὶ ἀνάγα.

Τὴν δέ αὐτες προσέειπε μέγας κορυφαίολος Ἐκτωρ.

Η καὶ ἐμοὶ πάδε πάντα μέλι, γύναρ ἀλλὰ μάλιστας

Αἰδειομα τρῶας καὶ τρωάδας ἐλκεσιπέπλας,

Αἴκε,

Αἴκε, κακὸς ὁσ, νόσφιν ἀλυσκάζω τολέμοι·
 Οὐδέ με θυμὸς ἀναγεν, ἐπεὶ μέθον ἔμριμα γειτλὸς
 Αἰεῖ, καὶ πρώτην μετὰ Τρώεστι μάχεσθαι,
 Ἀριόμενος πατέρος τε μέγα χλεός, ἢδι εμὸν αὕτη.
 Εὖ μὲν γὰρ τοῦδε οίδα κατὰ Φρένα καὶ κατὰ Θυμὸν,
 Εσετεμη πραρ, ὅτ' ἄν ποτ' ὀλώλη Ἰλιος ἴρη,
 Καὶ Πρίαμος, καὶ λαὸς εὑμετίων Πελάμοιο.
 Άλλ' ὃ μοι Τρώων πόσον μελέταιλος ὄπιστα,
 Οὗτος αὐτῆς Εκάβης, ότε Πελάμοιο ἀνακτός,
 Οὔτε καστρυγήτων, οἵτε τολεεῖς τε καὶ ἑστλοί
 Εν κονίῳ πέσοιεν ὑπ' ἀνδρῶσι δυσμήνεοσιν,
 Οօσοι σεῖ, ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχύτωνων
 Δακρύσεσσαν ἄητο), ἐλεύθερον πραρ ἀπάρας.
 Καὶ κεν ἐν Ἀργείοις εἴσα, περὶς ἀλλοις ιστὸν οὐφαινοις.
 Καὶ κεν ὕδωρ Φορέοις Μεσσηΐδος, ἢ Τυρείης,
 Πόλλ' αεκαλομένη χρατερὴ δ' ὅπτικείτετ' ἀνάγκη.
 Καὶ ποτέ τις εἴπησιν, ιδὼν κατὰ δάκρυ χέουσιν,
 Εκταρος ἥδε γυνὴ, ὃς αριστεύοκε μάχεσθαι
 Τρώων ιπποδάμων, ὅτε Ἰλιον ἀμφέμάχοντο.
 Ως ποτέ τις ἐρεψ· σοὶ δ' αὖ νέον ἔστε) ἄλγος
 Χτέει ταῦδε, ἀνδρός, ἀμύκειν δύλιον πραρ.
 Άλλος μὲν τεθνεατα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι,
 Πρέπει ἔτι σῆς τε Βοῆς, σὺ δ' ἐλακθμοῖο πυθέαδς.
 Ως εἴπαν, ὃ παιδὸς ὄρεζαλο Φαιδίμος Ἐκτωρ.
 Άψ δ' ὁ πάισ πρὸς κόλπουν εὐζώνιο τιθῆνται
 Εκλίνει ιάχων, πατέρος Φίλος ὄψιν απυχθεῖς,
 Ταρποῖσις χαλκόν τε, ιδὲ λόφον ιπποχάίτης,
 Δεσμὸν ἀπ' αἰροτάτης κόρυθος νεύοντα γοῆσας.

Ἐκ δέ γέλασε πατήρ τε Φίλος, καὶ πότισα μῆτηρ.
Αὐτίκ' δότο κρατὸς κόρυθ' εἶλετο Φαῖδρος Ἐκτωρ,
Καὶ τὴν μὲν κατεζηκέν ἔπειχ θεοὺς ταῦμα φανέσθωσαν.
Αὐτὰρ οὐδὲ οὐ Φίλον νιὸν ἐπεὶ κύστε, πῆλε τε χερσὶν,
Εἴπεν ἐπελξάμδην διῖ τοῦ, ἀλλοιόν τε θεοῖσι.

Ζεῦ, ἀλλοι τε θεοὶ, δοῦτε δῆ καὶ τόκδε γενέσθ
Παιδί ἐμὸν, ὡς καὶ ἐγώ περ, ἀριπρεπέστε Τρώεσσι,
Ωδὲ βίην τὸν ἄγαθὸν, καὶ Ιλίου θεοῖς ἀνάστειν.

Καὶ ποτέ τις εἰπησι, Πατρὸς δέ οὖτε πολλὸν ἀμένων,
Ἐκ πολέμου ἀνιόντα· Φέροι δέ ἐναρε βρατόντα,
Κτείνας δῆμον ἀνδρα, χαρέσθ δὲ Φρένα μῆτηρ.

Ως εἰπὼν, ἀλόχοο Φίλης ἐν χερσὶν ἔθηκε
Παιδί εον· ηδέ αρα μιν κηάδει δέξαστο κάλπω,
Δακρύσεν γελάσασι· πόστις δέ λέησε νοήσας.
Χειρὶ τέ μιν κατέρεζεν, ἐπος τὸν φατ', ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.

Δαμονίη, μή μοι τι λίγην ἀκαχίζεο θυμῷ·
Οὐ γάρ τίς μ' ὑπέρ αἴσταν ἀπὸροις αἴσιοι προσάγου.
Μοῖραν δέ ψινά Φημι πεφυγμένον ἐμέμναμ αὐδρῶν,
Οὐ κακὸν, όδε μὲν ἐαθλὸν, ἐπὴν παπρῶτα γένηται.
Αλλ' εἰς οἷκον ἵστα τὰ σαυτῆς ἔργα κόρηιζε,
Ισόν τοι, ηλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
Εργον ἐποίχεαδα· πόλεμος δέ αὐδρεσσι μελήσει.
Πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοι Ιλίῳ εὐβεγάσσοιν.

Ως ἀρχε Φωνῆσσας κόρυθ' εἶλετο Φαῖδρος Ἐκτωρ
Ιππεριν· ἀλοχος δὲ Φίλη οἰκόνδε βεβήκει
Ευτροπαλιζομένη, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέεσσα·
Αἴψα δέ ἐπειθ' ἵκανε δόμυς εὖ ναιεταίσας
Ἐκτορος αὐδροφόνοιο· κιχήσατο δέ ἐνδοθεὶ πολλὰς
Αμφιπόλεις, τῇσιν δὲ γόνιν πάσησιν ἐνώρσεν.

Λί μὲν ἔτι ζώὸν γέον "Εκτόρα ω̄ ἐνὶ οἴκῳ.
 Οὐ γάρ μιν ἔτι ἔφαγε ὑπότρεπτον σὺ πολέμοιο
 Ἰζεθαῖ, πειθυγόντα μήδος καὶ χειρεσίς Ἀχαιῶν.
 ΟΥΔΕ Πάρις δίβυνεν εὐψηλοῖσι δόμοισιν
 Ἀλλ' ὅγε, ἐπεὶ κατέδην κλυτὰ τεύχα ποκίλα χαλκῷ,
 Σεύστ' ἔπειτ' ἀνὰ αἶνον, ποσοὶ κρατητοῖσι τεπιθώς.
 Ως δ' ὅτε τις στοὺς ἵππος, ἀκεσήσις θῆτι Φάτνη,
 Δεσμὸν διτορρήγας θέκε πεδίοιο προσίνειν,
 Εἰσθῶς λίνεθαῖ εὑρρέπειος ποτέμοιο,
 Κυδιόων οὐψίῃ καρπὶ ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖτη
 "Ωμοῖς αἰοσον"). οὐδὲ ἀγαλαῖηφι τεποιθῶς,
 Ρίμφα εἰ γύνα Φέρει μετά τὸ θύσα καὶ νορὶον ἵππων
 Ως αὖτος Πριάμοιο Πάρις κατὰ Περγάμεν ἄκρης
 Τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἡλέκτωρ, εἴβεηκε
 Καγγαλόων, περχεεις ἢ πόδες Φέροντειν δὲ ἔπειτε
 Εκτόρες διον ἐτέλμεν ἀδελφεὸν, εὗτ' αρέ εμελλε
 Στρέψεαθ' ἐκ χώρης, ὅθι η̄ οὔριζε γυναικί.
 Τὸν αὐτόπερος προσέειπεν Ἀλεξανδρός Θεοειδῆς.
 Ήθεῖ, η̄ μάλα δη σε καὶ εασύμιδον κατερύκω,
 Δημύνων, όδ' ἡλθον εναίσιμον, αἵς ἐκέλευες.
 Τὸν δὲ ἀπαμειβόμενος προσέφη καρυδαίολος Ἔκτωρ
 Δαιμόνι, σύκη αὖ τις τοι ἀντρ, οὐδὲ εγαίστημος εἴη,
 Εργον ἀπιηγειε μάχης, ἐπεὶ ἀλκιμός εαστ.
 Άλλα ἐκῶν μεθίεις τε, καὶ ωκε εθέλεις τὸ δὲ ἐμὸν κῆρ
 "Αχαι") εἰν Θυμῷ, ὅθι ὑπέρ σέθεν αἰχεί ἀκάω
 Πρὸς Τρώων, οἱ ἐχθροὶ τολὺν τόνον εἴνεκα σεῖο.
 Άλλ' ιομεγ τὰ δὲ ὅπισθεν ἀρεστόμεθ, αἰκε πόθι Ζεὺς
 Δάη, ἐπιχρανίοισι Θεοῖς αἰειγενέτησι
 Κορτῆρα σηποιᾶς ἐλεύθερον εὐ μεγαροισιν,
 Έκ Τροίης ἐλάσσαντες εὐκνήμιδας Ἀχαιές.

BEAUTIES of HOMER.

BOOK THE SEVENTH.

Hector returns to the battle. Ver. 1 ---- 7.

Ω Σ επών ταυλέων ἔχεστυο Φαίδημος Ἐκταρ^ο
 Τῷ δ' ἄμ' Ἀλέξανδρος κὶ ἀδελφεός ἐν δ' ἄρα θυμῷ
 Αμφότεροι μέμασαν τολεμίζειν ἥδε μάχιμα.
 Ως δὲ θεὸς ναύτησιν ἐελδομένοισιν ἔδωκεν
 Οὐρον, ἐπὴν κεκάμιστιν ἐνέβεισθε ἐλάτησι
 Ποντον ἐλαύνοντες, καμάτω δ' ὑπὸ γυῖα λέσιν.
 Ως ἄρα τὰ Τράεστιν ἐελδομένοισι φαῆται.

Hector's challenge. Ver. 67 ---- 91.

Κέκλυτέ μεν, Τρῶες, καὶ ἐϋκυήμιδες Ἀχαιοί,
 οφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ σῆθεστι χελεύει.
 Ορκία μὲν Κρονίδης ὑψίγυρος όχι ἐτέλεσεν,
 Άλλὰ κακὰ Φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν,
 Εἰσκεν η ὑμεῖς Τροίην εὑπηρυγον ἐλῆτε,
 Η αὗται παρὰ ιησοὶ δαμείσετε ποντοπόροισιν.
 Τινὶ μὲν γαρ ἔσοντι ἀριστῆς παναχαιῶν

TΛΩ

Τῶν νῦν ὄντων Θυμὸς ἐμοὶ μαχέσαιδαί ἀνάγει,
 Δεῦρ' ἵτα σὲ πάντων, τῷρομος ἔμμηνας Ἔκτορι δῖο.
 *Ωδὲ Ἰδί μυθέομα, Ζεὺς δ' ἄμην ἐπιμάρτυρος ἐστω.
 Εἰ μὲν κεν ἔιτε κεῖνος ἐλη πεναπήει χαλκῶ,
 Τεύχεα συλήσας, Φερέτω κοίλας ὅπτι μῆτε,
 Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμενα πάλιν, Ὀφρα τυρός με
 Τρῶες καὶ Τρώων ἀλησσος λελάχωσι Θαλάττα.
 Εἰ δέ κ' εὐγὰ τὸ ἔλω, δῶρη δέ μοι εὐχος Ἀπόλλων,
 Τεύχεα συλήσας, οἵσσω ποτὶ Ιλιον ἴρη,
 Καὶ κρεμόω ποτὶ μὴν Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο.
 Τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ μῆτε εὔστελμας διποδῶσω,
 *Οφρα ἐ παρχύσωσι παρηκμόσωντες Ἀχαιοί,
 Σῆμά τέ οἱ χεύσωσιν ἐπὶ πλατεᾶς Ἐλλησπόντω.
 Καὶ ποτέ τις εἴπησι καὶ οὐληόνων ἀνθρώπων,
 Νῆστι πολυκλήϊδι πολέων ἐπὶ σίνοπα πόντον
 Ἀνδρὸς μὲν τοῦ σῆμα πάλαι κατεΐθητος,
 Οὐ ποτε ἀριστεύοντες κατέκειτε Φαιδίμος Ἔκτορ.
 *Ως ποτέ τις ἐρέει· τὸ δὲ ἐμὸν κλέος ἐποτε ὀλεῖται.

The single combat between Hector and Ajax. Ver. 169 ---- 312

Πάντες ἄρ' οἴγ' ἐθέλον πολεμίζειν Ἔκτορι δῖο.
 Τοῖς δ' αὐτοῖς μετέειπε Γερῆνιος ιππότης Νέσωρ.
 Κλήρω νῦν πεπάλαχθε διαιρυπέρες, ὃς κε λάχησιν
 Οὗτος γαρ δὴ ὄντος εὐκνήμιδας Ἀχαιός.
 Καὶ δ' αὐτὸς ὃν Θυμὸν ὄντοςται, αὖ κε Φύγησι
 Δηῖς ἐκ πολέμου καὶ αἰνῆς δηιοτῆτος.
 *Ως ἐΦαδ· οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἔκαστος,

Εν δ' ἔβαλον κύνεν Ἀχαιμέρενονος Ἀτρείδαο.

Ιαοὶ δ' ηρήσαντο, Θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·

Ωδὲ δέ τις εἴπεσκεν, οἰδὼν εἰς ὄρανὸν εὐρύν·

Ζεῦ πάτερ, ή Αἰαντα λαζαχεῖν, ή Τυδεός γίγην,

Η αὐτὸν Βασιλῆα πολυχρύσιο Μυκῆτης.

"Οι δέ ἐφαντα πάλλεν δὲ Γερήνιος ἵπποτο Νέσωρ·

Εκ δέ ἐθορε κλῆρος κύνεν, οὐ δέ ηθελον αὐτοῖς,

Αἴαντος κήρυξ ἢ Φέρων ἀν' ὄμιλον ἀπάντη,

Δεῖγκ' ἐνδέξια πᾶσιν αριστηστιν Ἀχαιῶν.

Οἱ δέ ς γνώσκοντες ἀπεικόνισαν τὸ εἴδος·

Αλλ' ὅτε δὴ τὸν ἵκανε, Φέρων ἀν' ὄμιλον ἀπάντη,

Οι μὲν Πτιγυράνθες κύνεν Βάλε Φαιδίριος Αἴας,

Ητοι υπέρχετε χεῖρ· οὐδὲ δέ οὐρέαλεν, ἀγγες παραστέοις·

Γνῶ δέ κλῆρος ὄμιλος οἰδὼν, γῆδησε ἢ θυμῖσι.

Τὸν μὲν παρ πόδεν ἐστιν χαράσσεις Βάλε, φάστησεν τε·

"Ω Φίλοι, η τοι κλῆρος ἐρεσ, χαίρω δέ καὶ αὐτὸς

Θυμῷ ἐπεὶ δοκεώντες οὐκούσεμεν Ἐκτορα δίοι·

Αλλ' ἀγετ', οὐφρέσσεις εὐγάστρος τεύχεα δύω,

Τόφρος ὑμεῖς εὔχεοδε Διοί Κρονίωνι ἀγακτι·

Σιγῇ εφ' ὑμείων, οὐα μὴ Τρῶες γε πούθανται·

Νέ καὶ αμφαδίην, ἐπεὶ δύτινα δεῖδημεν ἐμπητης.

Οὐ γάρ τις με βίη γε ἐκῶν αἴκοντα δίηται.

Οὐδὲ τὸ αἰδερεῖν ἐπεὶ ωδὲ ἐμὲ νηΐδα γέ δύτως

Ἐλπομαί εν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε, τραφέμεν τε.

"Οις ἐφαντέοις δέ εὐχοντο Διοί Κρονίωνι ἀγακτι.

Ωδὲ δέ τις εἴπεσκεν, οἰδὼν εἰς ὄρανὸν εὐρύν·

Ζεῦ πάτερ, Ιδηθεν μεδέων, κύδισε, μέγιστε,

Δος νίκην Αἰαντὶ καὶ ἀγλαὸν εὐχος ἀρέσθ.

Εἰ δὲ καὶ Ἐκτορά περ φιλέσις, καὶ καῆδαις ἀντεῖ,
Ίσως ἀμφοτέροιστι βίην καὶ κῦδος ὥπασσον.

"Ως ἄρε ἔφαντο Λίας δὲ κορύφητο νόροπι ταχακῶ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ θρόνον βασιτο τεύχη.
Σεύατ' ἐπειθ', οἴστε πελάριος ἔρχεται" Δρησ,
"Ος τὸν εἶσιν πόλεμόνδε μετ' ἀνέρας, όσες Κρονίων
Θυμοβόρος ἕριδος μοδίῃ ξωμένη μάχεσθαι.

Τοῖος ἄρε Λίας ὡρτο πελάριος, ἔρχος Ἀχαιῶν,
Μεσδίοντι βλοσυροῖσι πεσογώπασι· νέρθε δὲ ποστὸν
"Νίσ, μακρὰ βίβας, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.

Τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγ' εὐγήθεον εισορόωντες

Τρῶας δὲ τρόμος αἷνος ὑπῆλυθε γυναικαῖσαν,
"Ἐκτορὶ τὸν αὐτῷ Θυμὸς εἰνὶ σύνθεστι παῖδαςεν.

"Αλλ' ἔπτως ἔτι εἰχεν πατρέσσα, καὶ ἀναδύναται

"Αψι λαῶν ἐσ ὄμιλον, ἐπεὶ προκαλέσατο χάρημη.
Λίας δὲ εγγύθεν ἥλθε, Φέρων σπέκος, ἥντε παύρον,
Χάλκεον, ἐπλαβόσσον, ὃ οἱ Τυχίοις κάμις τεύχων,
Σκυλοτόμων ὅχ' ἀριστος, "Τλη ἔνι οικία ναίσσων.

"Ος οἱ ἐποίκετον σάκος αἰόλον, ἐπιλιβόσσον,

Ταύρων ζατρεφέων, ἐπὶ δὲ ὄγδοον ἥλαστε χαλκέν.

Τὸ πέσσοδε σέρνοιο Φέρων Τελαμώνιος Λίας

Στῆ ρά μάλιστας" Ἐκτορος ἔγγυς, ἀπειλήσσας δὲ προσύδα·

"Ἐκτορ, νῦν μὲν δῆ σαφα εἴσεαν οἰόθεν οἶστος,

Οἵσι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆς μετέαστο,

Καὶ μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, Θυμολέοντα·

"Αλλ' οἱ μὲν εἰν τήνεστι κορωνίστι ποντοπόροισι

Κεῖται δότομηνίστας Ἀχαμέμενον, ποιμένι λαῶν·

"Ημεῖς δὲ εἴμεν τοῖοι, οἱ ἀν σέθεν ἀνιάσπιμεν,

καὶ πολέες· ἀλλ' ἄρχε μάχης ηδὲ πολέμαιο.

Τὸν δὲ αὐτὲ προσειπτε μέγας καρυβαίολος ἔκτῳ·

ἴαν διογένες, Τελαμώνις, κοίραντε λαῶν,

Μῆτι μεν, οὔτε παῖδος ἀφαντε, πειρήτις·

Νέ γυναικές, η τόκοι οἶδεν παλεμῆτας ἔρχεται·

Αὐτὰρ ἐγὼν εὑ οἶδα μάχας τοις ἀνδροκτησίαις τοις·

Οἶδα δὲ πτί δεξιὰ, οἶδα δὲ πτί αριστερὰ νωμῆται βῶν

Αἴαλέων, τό μοι ἐστὶ ταλαιπρίνον παλεμίζειν·

Οἶδα δὲ εἰς στρῖψιν δηίω μέλπεαδαν "Ἄρτις·"

Οἶδα δὲ ἐπαίγας μόθον ἵππων ὠκεαίων.

Αλλ' ό γάρ σ' ἐθέλω βαλέειν, τοιᾶταν ἐόντα,

Λάθρη ὅπισπεύσας, ἀλλ' ἀμφαδόν, οὐ κε τύχαιμι.

Η ρά, χαὶ ἀμπεπαλῶν προΐδε δολιχόσκιον ἔγχος,

Καὶ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἐπιβόσιον,

Ακρότελον κατὰ χαλκὸν, ὃς σύδοσ θεον ἐπ' αὐτῷ.

Εὖ δὲ διὰ πτύχας ἥλθε δαιδῶν χαλκὸς ἀτειρής·

Εν τῇ δὲ δοδομάτῃ ρίνω φέτο. Δεύτερος αὐτε

Αἴας διογένης προΐδε δολιχόσκιον ἔγχος.

Καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' απτίδα πάντοτε ἴσλει,

Διὰ μὲν απτίδος ἥλθε Φαενῆς δοδομον ἔγχος,

Καὶ διὰ Θώρηκος πολυδαιδάλου προρεισθο.

Αὐτοκρὺ δὲ παραὶ λαπάρισι διάρησε χιτῶνας

Εγχος οὐ δὲ ἐκλίνθη, χαὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαναν.

Γὰ δὲ ἐκπασασαμήνω δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἀμέν αμφω

Σύν ρέπεσον, λεπτοῖν εοικότες ὠμοφάγοισιν.

Η συσὶ κάπροισιν, τῶν τε φένος τόκοι ἀλαπαδνόν.

Πριαμίδης μέν ἐπειπτε μέσον σάκος ἕτεστε δύοι·

Οὐδὲ ἐρρήγει χαλκὸν, σφεντράμφθη δέ οἱ αἰχμῇ.

Αἴας δ' ἀστίδα νῦν επάλμυνος· οὐ δὲ διὰ τρὸν
 Ἄλυθεν ἐγχέη· συφέλιξε δὲ μιν μεμαῶτα.
 Τμῆδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε· μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα.
 Άλλ' εὖδ' ὡς ἀπέληγε μάχης κορυθαιόλος· Εκτῷρ
 Άλλ' ἀναχαστάμυνος λίθον εἴλειο χειρὶ παχέτι,
 Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τηγχύν τε, μέζαν τέ·
 Τῷ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος εἰπαβέσιον,
 Μέσον επομφάλιον· πεπτήκησεν δ' ἄρα χαλκός.
 Δεύτερος αὐτὸν οὐδὲν μείζονα λᾶν αείρας,
 Ήκ' ὅπιδινήσας, ἐπέρεισε δὲ οὐδὲν ἀπέλεθρον.
 Εἴσω δ' ἀστίδ' ἔαζε, βαλὰν μυλοειδεῖ πέτρων·
 Βλάψε δὲ οἱ Φίλα γάνατ· οὐδὲν δὲν εἶχετανάδη,
 Άστιδι ἐγχριμφθείσ· τὸ δ' αὖτις ὥρθωτεν Απόλλων.
 Καὶ νῦν κε δὴ ξιφέεστ αὐτοοχεδὸν ψτάζοντο,
 Εἰ μὴ κῆρυκες, Διὸς ἀγέλειοι ηδὲ καὶ ανδρῶν,
 Ήλθον, οὐ μὲν Τρώων, οὐ δ' Αχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Ταλαθύβιος τε καὶ Ίδαιος, πεπτυμύνων ἄμφω.
 Μέσω δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρα χέθον· εἰπέ τε μῆνον
 Κήρυξ Ίδαιος πεπτυμύνα μῆδεα εἰδὼς.

Μηκέτι, ταῦτε φίλω, πολεμίζετε, μηδὲ μάχεσθον
 Αμφοτέρων γὰρ σφῶι φίλοι νεφεληγερέται Ζεύς·
 Αμφω δ' αἰχμηταί τόχες δὴ καὶ ιδμεν αἴπαντες.
 Νῦν δ' ηδη τελέθη, ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πέθεσθαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμυνος πεφσε φη τελαμώνιος Αἴας
 Ίδαι, "Εκτῷρα ταῦτα κελεύει μυθήσαθα.
 Αὐτὸς γὰρ χάριη πεσκαλέσατο πάντας ἀρίστας·
 Αρχέτω, αὐτὰρ εγὼ μάλα πείσομαι, εἰπερ ἀν διτος.
 Τὸν δὲ αὐτε πεσσέειπε μέζας κορυθαιόλος· Εκτῷρ

ιαν, ἐπεί τοι δῶκε θέος μέγεθός τε βίην τε,
καὶ πινυτὴν, περὶ δὲ γύχλῳ Ἀχαιῶν Φέρπετός ἐστι,
τὸν μὲν παυσάμενα μάχῃς καὶ δηιστῆτος,
ἡμερον ὑπέρον αὐτεῖ μαχησόμεντος, εἰσόχει δάμαν
αἱμει διακρινῇ, δῶν δὲ ἔτεροισι γε νίκην.
τὸν δὲ ηδὴ τελέθει, ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέαδην
Ως σύ τε ἐϋφρήνης πάντας παρὰ πηγὴν Ἀχαιών,
τὸν τε μάλιστα ἔτας, καὶ ἐταίρων, δι τοι εἴσοιν
ιτάρ εγώ, κατὰ δέσι μέρα Πριάμοιο ἄνακτος
ῥῶσις ἐϋφρανέω καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους,
ἴ τε μοι εὐχόμηνα φένονταί ἀγῶνα.

Ἄρα δὲ αὐτὸν ἀλλήλοισι πολειλυπτὲ δῶμεν ἄμφω,
Οφρὰ τις ὡδὲ πηγὴν Ἀχαιῶν τε Τρωῶν τε
Η μὲν ἐμαρνάσθην ἔριδος πέρι Θυμοβόροιο,
Ηδὲ αὐτὸν φιλότητὶ διέτματεν ἀρθρησάντε.

Ως ἄρα Φωνῆστις δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον,
τὸν κολεῶ τε φέρων καὶ ἐύτμητῷ τελαμῶνι.
Τοῖς δὲ ζωστῆρα δίδει φοίνικι φαεινόν.
Γὰρ ἣ διακριθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
Εἰ, ὁ δὲ τρωῶν ὅμιλον κίετοι δὲ ἐχάρησιν,
Ως εἶδον ζώον τέ καὶ αρτεμέει προστόντα,
Πάντας πεφυγόντα μενος καὶ χειρας ἀπίλει.
Καὶ ἥ γον τροπῇ δέσι, ἀέλποντες σύον εἴναι.
Πάντας αὖθις ἔτερωθεν ἐϋκενήμιδες Ἀχαιοὶ
Ως Ἀχαμέμενονα δῖον αἴγον κεχαρητότα νίκην.

BEAUTIES of HOMER.

BOOK THE EIGHTH.

Speech of Jupiter. Ver. 1 ---- 29.

ΗΩΣ μὲν προκόπεπλος σκίδυστο πᾶσιν ἐπ' αἷς,
 Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγαρὴν τοιήσατο τερπικέραυνος,
 Ακροτάτη κορυφῇ πλινθεράδος Οὐλύμπου·
 Αὐτὸς δὲ σφ' ἀγύρενε, Θεοὶ δ' ἄμα πάντες ἄκχοι
 Κέκλιτέ μεν, πάντες τε Θεοὶ, πᾶσαι τε θέαματα,
 Οφρ' εἶπω, τά με θύμος ἐνὶ σῆθεστι κελεύῃ·
 Μήτε τις γν θῆλεια θεὸς τούτη, μήτε τις ἄρσην
 Πειράτω διακέρδουμενὸν ἔπος· ἀλλ' ἄμα πάντες
 Αἰγεῖτ', οὐφρες τάχατα τελευτήσω τάσσε ἔργα.
 "Ον δ' ἀτταγὸν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοῆσον
 'Ελθόντ', η τρώεσσιν ἀρρυέμεν. η Δάναιοῖσι,
 Πληγεῖς ό κατὰ κάστρον ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε.
 Η μιν ἐλῶν ρίψω ἐς Τάρταρον ηρόεντα,
 Τῆλε μάλ', ηχι βαέθισαν ωτὸν χθονός ἐσι βέρεθρον,
 'Ενδει σιδήρειαν τε πύλαι καὶ χάλκεος ὕδος,
 Τόσον ἐνεργὸν ἀΐδεων, οστον χρωνός ἐσ' ἀττὸν γαῖας·
 Γνώστετ' ἐπειθ', οσον εἰμὶ θεῶν κάρησος ἀπάντων.

Εἰδ' ἄγε, πειρήσαθε θεοί, ἵνα εἴδετε πάντες,
Σειρὴν χρυσέην ἐξ ἔρανόθεν κρεμάσαντες·
Πάντες δὲ ἑξάπλεαθε θεοί, πᾶσαν τε θέαντας·
Αλλ' ὅχι ἂν ἐρύσαιτο ἐξ ἔρανόθεν πεδίονδε
Ζῆν ὑπατον μῆτωρ, καὶ δὲ εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε·
Αλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλομεις ἐρύσαι·
Αὐτῇ κανεὶν ἐρύσαιμι, αὐτῇ τε θελάσσῃ·
Σειρὴν μέν κανεὶν ἐπειπτε περὶ πόνου οὐλύμπιον·
Δησαίμην τὸ δέ καὶ αὐτε μετ' ηρώα πάντα γένοιτο·
Τόσον ἐγὼ περὶ τὸν εἶμι θεῶν, περὶ τὸν εἶμι ἀνθρώπων.
Ως ἐφαίνεται· οἱ δὲ ἄρα πάντες ἀκούν ἐγενούτο σωπῆ,
Μῦθον ἀκαστόμον μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευεν.

The Greeks and Trojans engage. Jupiter hangs forth his Golden scales. Ver. 53—77.

Οι δὲ ἄρα δεῖπνον ἔλοντα καρηκομέναντες Ἀχαιοί·
Ρίμφα κατὰ κλισίας, διπλὸν δὲ αὐτῷ θωρήσαντο.
Τρῶες δὲ αὖτε ἐτέρωθεν ἀνὰ πόλιν ὠπλίζοντο
Παιρότεροι μέμασαν δὲ καὶ ὡς υστεροῦ μάχεσθαι·
Χρεοῖ αναγκαῖη, πρό τε παιδῶν καὶ περὶ γυναικῶν.
Πατερὶ δὲ ὠγκυντο πύλας, σὺν δὲ ἕστυ λαὸς,
Πεζοῖ δὲ ἵππησ τε πολὺς δὲ ὄρυμαγδός φέρει·
Οι δὲ ὅτε δὴ πρὸς χῶρον ἔνα τριπλόντες ἴκοντο,
Σύν δὲ ἑσαλον ρινὺς, σὺν δὲ ἔγχεα, καὶ μένε ἀνδρῶν
Χαλκεοθωρῆκαν· ἀτὰρ αστίδες ὄμφαλόεσσαν
Ἐπλικτοὶ αλλήλησ· πολὺς δὲ ὄρυμαγδός φέρει.
Ἐνθαδὲ ἀμέσωπογ τε καὶ εὐχωλὴ πέλευ ἀνδρῶν,

"Ολλύντων τε καὶ ὄλλυμέων ρέε δ' αἷμαῖ γαῖα·
Οφρα μὲν ἡώς ἦν καὶ ἀέγετο ἱερὸν πημαρ,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων Βέλε ἥπιετο, τόπλε δὲ λαός
Ημος δ' ἡέλιος μέσον ὑραγὸν ἀμφιβεβήκε,
Καὶ τότε δῆ γρύσεια πατὴρ ἐπίτανε τάλαντα.
Ἐν δὲ ἔτι θρόνῳ κῆρε ταυτλεγέος Θανάτοιο,
Τρώων Φ' ἵπποδάμαιων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
Ἐλκε δὲ μέσα λαβάν, ρέπε δ' αἴσιμον πημαρ Ἀχαιῶν.
Αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πυλιθοτείρη
Ἐζεσθην· Τρώων δέ, πρὸς ὑραγὸν εύρὺν ἀερθεν.
Αὐτὸς δὲ ἐξ Ιδης μεγάλ' ἐκτυπε, δαιόμενον δὲ
Ἡκε σέλας μετὰ λαόν Ἀχαιῶν οἱ δὲ ἴδοντες
Θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος ἔιλεν.

Diomed retreats; Hector pursues. Ver. 130, ---- 138,

157 ----- 197.

"Ενθα κε λοιχὸς ἦν, καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο·
Καὶ νῦ κε σήκασθεν κατὰ Ιλιον, ηὔτε ἄρνες,
Εἰ μὴ ἄρδεν νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε Θεῶν τε·
Βροντήσας δὲ ἄρα δεινὸν, ἀφῆκεν ἀργυῆτε κεραυνὸν,
Κακὸν διρόσθ, ἵππων Διομήδεος ηκε χαμάζε·
Δεινὴ δέ Φλὸς ὕρτο θεές καιομένοιο·
Τὰ δὲ ἵππω δείσαντε κατεπήγηταις ὑπὸ ὄχεσφιν
Νέσορα δὲ καὶ χειρῶν Φύγεν ηίσα σιγαλάεντα·
Δεῖσε δὲ οὐδὲν οὐδὲν τε θυμῷ, Διομήδεα δὲ τροσσεῖπε· —

Ως ἄρα Φωνῆσας Φύγαδ δέ τε μάνυχας ἵππος,
Ἄγδης ἀγ' ιωχιμόν ἐπὶ δὲ Τρῶες τε καὶ Ἐκτωρ

Ἡχῇ θεατερίῃ βέλεα συνόεντα χέοντα.

Τῷ δὲ ἐπὶ μακρὸν αὔσε μέγας κορυφαῖος Ἐκτωρ·

Τιδείη, περὶ μὲν σε τίου Δαναοὶ ταχύπτωλοι

Ἐδρῇ τε, κρέασιν τε, ἵδε πολεῖοις δέπασεσται·

Νῦν δέ σ' ἀτιμήσεται γυναικὸς ἄρ' αὐτετέτυχο·

Ἐρρε, κακὴ γλώψη, ἐπεὶ δέκα, εἰγάντος ἐμεῖο,

Πύργων ἡμετέρων Ἐπιθήσεα, δέδε γυναικὸς

Ἄχεις ἐν νῆσοις πάρος τοι δάμιονα δώσω.

"Ως φάτο· Τιδείης δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,

"Ιππός τε σρέψαμ, καὶ εναντίσιον μεχεσαθαί.

Τρὶς μὲν μερμήριξε κατὰ Φρένα καὶ κατὰ Θυμόν·

Τρὶς δὲ ἀπ' Ἰδαίων ὄρέων κτύπε μητίετο Ζεὺς,

Σημα πίθεις Τρώεσι, μάχης ἑτεραλκέα νίκην.

"Ἐκτωρ δὲ Τρώαις σκέκλετο, μακρὸν αὔστα·

Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι αὐγχημαχηταί,

Ανέρες ἐσέ, Φίλοι, μητσαθε δὲ Θύριδος ἀλλητοί.

Γιγνώσκω δι', ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων

Νίκην καὶ μέγα κῦδος, αἵτη Δαναοῖσί γε πήμα.

Νήποι, οἱ ἄρει δῆ τάδε τείχεα μηχανόσαντο,

Αβλῆχρ, ὁδενόσωρα· τάδ' εἰ μένος ἀμὸν ἔρυξε·

"Ιπποὶ δέ ρεα τάφρον τοιερθορέοντας ὄρυκτην.

Αλλ' ὅτε κεν δῆ νησίν ἐπὶ γλαφυρῆσι γένεσαν,

Μημοσύνη τις ἐπειτα πυρὸς δῆσιοι γενέσθω,

Ως πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, κίενω δέ καὶ ἀώτας

Αργείως παρὰ νησίν, ἀτυχομένης περὶ καπνῷ.

Ως εἰπὼν, ἵπποισιν σκέκλετο, Φωνησέν τε·

Ξάνθε τε, καὶ σὺ Πόδαργε, καὶ Αἴθων, λάμπε τε διε,

Νῦν μοι τὸν κοριδῆν διστινετον, ην μάλα πολλὴν

Ανδρομάχη.

Ανδρομάχη, Θυσέστηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος,
 Τιμῆν πάρ τορτέροισι, μελίφρονα πυρὸν ἔψηκεν,
 Οἶνόν τ' εὐκεράσιον πιεῖν, ὅτε δυμὸς ἀνάγοι,
 Ἡ ἐμοὶ, ὅπερ οἱ Θαλερὸς πόσις εὐχόριοι εἴναι.
 Άλλ' ἐΦορμαρτέτον καὶ σπένδετον, ὁ Φρός λάβωμεν
 Αστίδα Νεισορέην, τῷ γῦν χλέος βραυὸν ἵκε,
 Πᾶσαν χρυσεῖν ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτῆν·
 Αὐτὰρ ἀπ' ὥμοιον Διομῆδεος ἴπποδάμαιοιο,
 Δαιδαλεον Θώρηκα, τὸν ἩΦαιστος κάρη τεύχων.
 Εἰ τάτῳ καὶ λάβοιμεν, εὐλογίμην ἀν Αχαιες
 Αὐτονυχεὶς νηῶν θησησέμεν ὀκταάων.

Teucer. Ver. 266 ----- 272.

Τεῦχρος δ' εἴνατος ἥλθε, παλίντονα τοῦτα πίγινεν.
 Στῇ δ' ἄρ' ὑπ' Αἴαντος σπίκει Τελαμωνιάδα.
 Ενθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σπίκος, αὐτὰρ ὅγ' ἥρας
 Παπίνηνας, ἐπεὶ ἄρ τιν' οἰσεύσας ἐν ὅμιλῳ
 Βεβλήκε, ὃ μὲν αὖθις πεσὼν δόπο Θυρὸν ὅλεστεν,
 Αὐτὰρ ὁ αὗτις ἱὸν, τῶαῖς ὡς ὑπὸ μητέρα, δύσκεν
 Εἰς Αἴανθον ὁ δέ μιν σπίκει κρύπτασκε Φαεινῶ.

Teucer kills Gorgythion. Ver. 302 ----- 308.

----- Ο δὲ ἀμύμονα Γοργυνθίωνα,
 Τιὸν εὖν Πριάμοιο, κατὰ σῆνος βάλεν ἵω
 Τὸν δὲ οὐκέτι Αἰσύμπεν ὀπυιομέμη τέκε μῆτηρ,
 Καλὴ Καστάνερα, δέμας εἰκῆια Θεῆσι.

Μήχαν

Μήκων δ' ὡς ἑτέρωσε κάρη Βάλεν, πήτ' εἰς κόπτη
Καρπῶ Βοιθομένη, κοτίησι τε εἰκαριῆσιν:
Ως ἑτέρωστη μύστη κάρη πήληκι βαρισθέν.

Hector pursues the Greeks. Ver. 335 ---- 349.

"Αὐτὸς δὲ αὐτις Τρώεστιν Ὀλύμπιος ἐν μένος ὥροις,
Οι δὲ ιδίους τάφρου βαθεῖας ὕσπειται Ἀχαιοί.
Ἐκτῷρ δὲ ἐν τορώτοτος κίε, φένει βλεψαίνασι.
Ως δὲ ὅτε τίς τε κύανην συνὸς ἀγρία, ηὲ λέοντος,
Ἀπῆται κατόπισθε, ποσὶν περέειται πεποιθὼς,
Ιοχία τε γλυτάξει τε, ἐλιασόμενον τε δοκέει.
Ως Ἐκτῷρ ὥπαζε καρηκομόωντας Ἀχαιούς,
Αἰεν δότοκτένων τὸν ὄπιζεστον οἱ δὲ ἐφέβοντο.
Αὐτῷρ ἐπεὶ διά τε σκέλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
Φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Τρώων ὑπὸ χερσὶν,
Οι μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μήμοντες,
Αλλύλοισι τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσι
Χεῖρας ἀνίχοντες, μεγάλης εὐχετόωντο ἔκαστος.
Ἐκτῷρ δὲ ἀμφιπεριερώφα καλλίτειχας ἵππος,
Γοργὺς ὄμιματ' ἔχων, ποδὲ βροτολογύζεις Αρηος.

The Trojans keep the field. Sublime and beautiful Night-piece.

Ver. 549 ---- 561.

Οι δέ, μέρος Φρονέοντες, ἐπὶ τολέμειοι γεφύρῃ
Εἴατο πανύχιοι· πυρὰ δέ σφισι καίετο πολλά.

Ως

Ως δ' ὅτ' ἐν ςρανῷ ἄστρα Φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην
 φαίνεται ἀριπρεπέα, ὅτε τὸ ἐπλετοῦ νήνεμος αἰδηρ,
 Ἐκ τοῦ ἔφανον πᾶσαν σκοπιαῖ, καὶ τορωνες ἄλλοι,
 Καὶ νάπαι ςρανόθεν δὲ ἄρτι ὑπερράγη ἀστετος αἰδηρ,
 Πάντα δὲ τοῦ εἰδετοῦ ἄστρα γέγονε δὲ τε φρένα ποιμῆν
 Τόσα, μεσηγὺ νεῶν ἡδὲ Ξάνθοιο ρόσων,
 Τρώων καιόντων τυρὰ Φαίνετο Ιλιόθι τρό.
 Χίλια ἄρτι ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο πάρ δὲ ἐκάστῳ
 Εἴσατο πεντήκοντα, σέλας τυρὸς αἰδομένοιο.
 Ιπποι δὲ κρι λευκὸν ἐρεπλόμχοι καὶ ὀλύρας,
 Εξεστες πάρ ὅχεσφιν, εὐθρονον ἡῶ μίμηνεν.

B E A U T I E S o f H O M E R.

B O O K T H E N I N T H.

*The Greeks distressed and irresolute. Agamemnon proposes to raise the siege. [See the same speech almost, B. II. P. 17. Ω φίλοι έτc.] Diomed with great spirit opposes it. V. 1.---16.
32 ---- 51.*

Ω Σ οι μὲν Τρῶες Φυλακὰς ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιῶν
 Θεσσεσίη ἔχε φῦγα, Φόβος κρύσεντος ἐτάρη·
 Πένθει δ' ἀτλήτω Βεβολῆματο πάντες ἀφέσθω.
 Ως δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὄρινετον ιχθυόεντα,
 Βορέης καὶ ΖέΦυρος, τώ τε Θρήκηδεν ἄμπτον,
 Ἐλαζόντη εὐπάπινης· ἀμυδὸς δὲ τε κῦμα κελαινὸν
 Κορδύνε^τ·, πολλὸν δὲ παρέξεν ἀλλα Φῦκος ἔχθιαν·
 Ως ἐδάκτετο Θυμὸς ἐνὶ σῆθεσιν Ἀχαιῶν.
 Ατρεΐδης δ' ἀχεῖ μεγάλω Βεβολημένος ἦτορ,
 Φοίτα, κηρύκεοι λιγυφθόλοισι κελεύσων,
 Κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρας ἔκαστον,
 Μηδὲ Βοῶν· αὐτὸς δὲ μετὰ πεύκοισι πονεῖτο.
 Ιζὸν δὲ εἰς ἀγορῆς τετιμότες· ἀν δὲ Ἀγαμέμνων
 Ιστο δακρυχεῶν, ὡςε κρήνη μελάνυδρος,
 Η τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης μιοφερὸν χέδ υδωρ·
 Ως οἱ Βαρυσενάχων ἐπε· Ἀργείοισι μετηύδαι· —

Ατρεΐδη,

Ἀτρέδη, σοὶ παρῶτα μαχησόμαν ἀφραδέοντι,
 Ή, Θέρις εἶν, ἄναξ, ἀγορῆ σὺ δὲ μή τι χαλωθῆς.
 Ἀλκὴν μέν μοι παρῶτον ὄνειδος εὐ Δαναοῖσι,
 Φὰς ἔμεν ἀπίλολεμον καὶ ἀνάλκιδα· ταῦτα δὲ πάντα
 Τοιοῦ Ἀργείων ημέν νεοι, ηδὲ γέροντες.
 Σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε Κρόνος πτησίς ἀγκυλορεπτέω
 Σκῆπτρῷ μέν τοι δῶκε τετριμῆδος περὶ πάντων
 Ἀλκὴν δ' εἴτοι δῶκεν, οὐ, τε κράτος εἴτι μέγιστον.
 Δαιμόνι, μτώ περ μάλα ἐλπει τοιοῦτος Ἀχαιῶν
 Ἀπόλεμος τὸ βαθμαὶ καὶ ἀνάλκιδας, ὡς ἀγορεύεις;
 Εἰ δέ τοι αὐτῷ Θυρλὸς ἐπέσυνται, ὥστε νέεσθαι.
 Ερχεο· πάρ τοι ὁδὸς, οἵτε δέ τοι ἄγχι θελάσκης
 Εσσετ, αἴ τοι ἐπουτο Μικῆνην μάλα πολλά
 Άλλοι ἄλλοι μήνεσπι καρηκομόσωντες Ἀχαιοί,
 Εἰσόκε περ τροίκην διαπέρσουμεν εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ,
 Φεγούοντων σὺν πτυσὶ Φίλην εἰς πατρίδα φαῖται.
 Νῦν δ', ἐγὼ Σθένελός τε, μαχησόμεν, εἰσόκε τέκμωρ
 Ιλίου εὑραμεν· σὺν γὰρ θεῶν εἰλήλυθμεν.
 Ως ἔφατ· οἱ δ' ἄρα πάντες ὅπλαχον τοιοῦτος Ἀχαιῶν,
 Μῆτορ ἀγαστάμνοι διομήδεος ιπποδάμαιοι.

The Embassy to Achilles. Ver. 177 --- 205. --- 222 --- 448.
 474 --- 522. 596 --- 653.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πτείσουντ, ἐπίον Φ', οἴσον ηθελε Θυρλὸς,
 Ορμῶντ σκηνοῖς Ἀγαμέμνονος Ἀτρέδαο.
 Τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε Γερήνιος ιππότα Νέσωρ,
 Δεκδίλλων εἰς ἔκστον, Οδυσσῆι δὲ μάλιστα,

Περᾶ,

Πειρᾶν, ὡς πεπίθοιεν ἀμύμονα Πηλείωνα.

Τὰ δὲ βάτην παρὰ Θῆνα πλινθοῖσοιο θαλάσσην,
Πολλὰ μάλ' εὐχομένω γαπόχω Ἐπιστήμαιο,
Ρηϊδίως πεπιθεῖν μεγάλας Φρένας Αἰακίδαο.

Μυρμιδόναν δὲ ὅπει τε κλισίας καὶ τῆς ικέδην

Τὸν δὲ εὖρον Φρένα τερπύμνου Φόρμιγξ λιγέσι,

Καλῆ, δαιδαλεη, ἐπὶ δὲ ἀργύρεος ζυγὸς ηὔν.

Τὴν ἄρετ' εὖλον οὐάρων, πόλιν Ηετίωνος ὀλέσατας.

Πάτροκλος δέ οἱ οἷος ἐναντίος ηὗσα σωπῆ,

Δέγυμνος Αἰακίδην, ὅποτε λιγέσσεν ἀείδων.

Τὰ δὲ βάτην προτέρω, πρετέτο δὲ διος Ὄδυσσεος.

Σπαν δέ προσθ' αὐτῷ πεφῶν δὲ ἀγόρυστον Ἀχιλλεὺς,

Αὐτῇ σὺν Φόρμιγξ, λιπὼν ἔδος, ἔνθετο θάσατεν.

Ως δὲ αὗτος Πάτροκλος, ἐπεὶ ίδε Φάτνης, ἀνέστη

Τὰ δὲ δεκτήμνους προσέφεν πόδας ὥκης Ἀχιλλεύς.

Χαίρετον, οὐ Φίλοι αὐτες ικάνετον οὐ π μάλα γρεῖν,

Οἱ μοι σκιζομένη περ Ἀχαιῶν Φίλτροτοι ἔσον.

Ως αὐτα Φωνήσας προτέρῳ ἄγε διος Ἀχιλλεὺς.

Εἶσεν δὲ εὖν κλισμοῖσι, τάπησί τε προφυρέοισιν

Αἴψα δὲ Πάτροκλον προσέφενεν, εγγυος ἔοντα.

Μεῖζονα δη μητῆρα. Μεγοιτίς μὲ, καθίσα,

Ζωρότερον δὲ κέρανθε, δέπτες δὲ ἔντισον έκάστω.

Οι γὰρ Φίλτροτοι αὐτες ἐμὲ ύπέσατο μελάθρω.

Ως Φάτο. Πάτροκλος δὲ Φίλων ἐπεπειθεῖτο επιρρώ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πάσος καὶ ἐδητύος εὖλον ἔντο,

Νεῦστος Αἴας Φούκη. κόπος δὲ Θεος Ὄδυσσεος,

Πληστήμνος δὲ οῖνος δέπτας, δείδεκτος Ἀχιλῆα.

Χαῖρε

Χαῖρ· Ἀχιλλεῦ δάκτος μὲν ἔισης σὸν ὅπιδεῖς,
 Ἡμὲν ἐνὶ κλεσίν Ἀχαιμεμνονος Ἀτρεΐδαο,
 Ἡδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν πάρα γὰρ μεγοσικέα πολλὰ
 Δάκτυος· ἀλλὰ δὲ δάκτος ἐπικράτει ἕρχει μέμητεν·
 Ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα, διογρέφεις, εἰσορόωντες,
 Δειδίμενος ἐν δοῖῃ δέ, σπαστέμεν, ηὔ δοτολέαδαι
 Νῆσος εὐσελέμενος, εἰ μὴ σύγει δύσεας ἀλλαγή.
 Εγγὺς γὰρ τηῶν καὶ τείχεος αὐλῶν ἔζεντο
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλεκλειστοί τὸν ἐπίκυρον,
 Κηάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ σρατὸν, γάδε ἐπὶ Φασὶν
 Σχύγεοθ·, ἀλλ' ἐνὶ τησὶ μελάνησιν πεσέεοθ.
 Ζεὺς δέ σφιν Κρονίδης ἐνδέξια σῆματα Φαίνουν
 Ἀσράπει· "Εχίωρ δέ μέγα φένει βλεμεαίνων
 Μαίνεται σκπάγλως, τάσσουν διὶ, γάδε τὰ τέλεα
 Ανέρας, γάδε θεάς· κρατερὴ δέ εἰ λύσα δέδυκεν.
 Ἀράπη γέ τάχιστα Φανήμενα τῷ δῖαιν·
 Στεῦται γὰρ τηῶν δόποντεν ἄκρα κέρυμβα,
 Αὐτάς τὸν ἐμπρήσειν μαλερῆ πυρός· αὐτὰρ Ἀχαιῶν
 Δηάσειν πυρὰ τῆσιν ἀτυχομένος τῶσδε καπνός.
 Ταῦταί αἰνῶς δείδοικα κατὰ Φρένα, μή σοι ἀπειλᾶς
 Ἐκλελέσωσι θεοί· οἵμιν δὲ δῆ αἴστημον εἴη
 Φθίσθαι ἐνὶ Τροίη, ἔκαστος Ἀργεος ἵπποσότοιο.
 Άλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε, καὶ ὄψε περ, γὰς Ἀχαιῶν
 Τειρομένος ἐρύεοθαι τῶσδε Τρώων ὄρυμαγεδώ.
 Αὐτῶν τοι μετόπισθ' ἄχος ἔστεται, γάδε τι μῆχος
 Ρεχθέντος κακοῦ ἐστιν ἄχος εύρεται· ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Φράγμα, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεζήσεις κακὸν ημαρ.
 Ω πέπον, ηὔ μὲν σοι γε πατήρ ἐπετέλλειο Πηλεύς

*Ημαρ

Ημαπ τῷ, ὅτε σ' ἐκ φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπε·
 τέχνον ἔμὸν, κάρτος μὲν Ἀθηναῖς τε καὶ Ἡρῃ
 δώτεστ', αἴκι ἐθέλωσι· σὺ δὲ μεγαλήτορα Θυμὸν
 ισχεῖν εὐ σύθεαστ· Φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων·
 πηγέμενα δὲ ἕριδος κακομηχάνις, ὁ Φραστερὸς μᾶλλον
 τίσωστ· Ἀργεῖων ημὲν νέοι ηδὲ γέροντες.
 Ως ἐπέτελλ' ὁ γέρων· σὺ δὲ λῆθεας ἀλλ' ἔτι καὶ τὸν
 Πάνε', εἴα δὲ χόλον Θυμαλγέα· οὐδὲ δὲ Ἀγαμέμνονα
 Αἴξια δῶρα δίδωσι μεταλλήχαντι χόλοιο.
 Εἰ δὲ, σὺ μέν μεν ἄκυον, ἐγὼ δέ κέ τοι κάταλέγω,
 οὐασ τοι εὐ κλισίησιν ὑπέρχετο δῶρον Ἀγαμέμνων·
 Ἐπτ' ἀπύρες τρίποδας, δεκα δὲ χρυσοῖ τάλαντα,
 Αἴθωνας δὲ λέβητας ἑσίκοσι, δώδεκα δὲ ἵππους
 Πηγὺς, αἴθλοφόρυς, οἱ αἴθλια ποσὶν ἀρούριο.
 Οὐ κεν ἀληγος εἴη ἀνὴρ, ὃ τόσα γένοιο,
 Οὐδὲ κεν ἀκήρυκων ἐρεπίμοιο χρυσοῖο,
 Όως Ἀγαμέμνονος ἵπποις αἴθλια ποσὶν ἀρούριο.
 Δῶρος δὲ ἐπὶ λαγώνας ἀμύμονας, ἐργ' εἰδῆς,
 Λεοβίδας, ἀς, ὅτε Λέσβον εὐκτιμένην ἔλεις αὐτὸς,
 Ἐγέλεε·, αἱ τότε κάλλιδε ἐνίκων Φῦλα γυναικῶν.
 Ταῦτα μέν τοι δῶρα, μετὰ δὲ ἐστεταύ, ἣν τότε ἀπήρα
 Κέρην Βρισῆνος, Σὲ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμεῖται,
 Μηποίε τὸ εὐνῆς ἀπτοῦμεναι, ηδὲ μιγῆναι,
 Ή, θέμις εἶν, ἄναξ, ητ' ἀνδρῶν, ητε γυναικῶν.
 Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέστε· εἰ δέ κεν αὐτε
 Αἴσι μέγα Πριάμοιο Θεοὶ δῶρος ἀλαπάζας,
 Νῆρας ἀλισ χρυσὺς καὶ χαλκὺς τησσαράκι
 Εἰσελθὼν, ὅτε κεν δατεῶμενες ληιδ' Αχαιοί·

Τεωϊάδας

Τρωιάδας δὲ γυναικας εἰπον αὐτὸς ἐλέθη,
 Αἴκε μετ' Ἀργεσοῦ Βλέψῃ καλλιστην ἔσσην.
 Εἰ δέ κεν Ἀργεσ ἵκοιμεν^τ, Ἀχαιϊκόν, οὐδέ πάρτος,
 Γαμβρός κέν οἱ εοις^τ τίσθ δέ σε ἵσον Ὀρέστη,
 "Ος οἱ τηλύχετος τρέφεται θελίη ἐν τολλῇ.
 Τρεῖς δέ οἱ εἰσὶ Θηγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὔποντες,
 Χρυσόθεμις, ποὺ Λασδίκη, καὶ ἸΦιαναστα.
 Τάων, τὴν καθέλκαδα, φίλην ἀγάδιου ἀγεθόν
 Πρὸς οἶκον Πηλῆος ὁ δὲ αὐτὸς ὅπιμαίλια δῶν
 Πολλὰ μάλι; οὐτος^τ ὡπα της εἴ τε πέδωνε Θηγαλίη.
 Ἐπὶ λα δέ τοι δῶν εἴ ναιόμηνος τολοίεθρα,
 Καρδαμύλεω, Ἐνόπην τε, καὶ Ἰρήν τοιησαν,
 Φηράς τε ζαθέας, τὸν^τ Ἀνθειαν βαδύλεμον,
 Καλήν τ' Αἴπειαν, καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν
 Πᾶσαν δὲ εγγὺος ἀλὸς γέαταν Πύλας ἄμειδέντες.
 Ἐν δὲ αὐδρες ναίσοι, τολιύρρηνες, τολιύσστην,
 Οἵ κέ σε δωτίησι, Θεὸν ἀε, τιμῆσιοι,
 Καύτοι υπὸ σκηπτρῶν λιπαρὰς τελέκοι θέμεισσι.
 Ταῦτα κέ τοι τελέσσει μεταλλύχαντος χρόνο.
 Εἰ δέ τοι Ἀτρόδης μὲν απίκηθετο κηρόδι μᾶλλον,
 Αὐτὸς, Σε δέρα· σὺ δὲ αὖτε περ παναχαίνες
 Τειρομήνις ἐλέαιρε κατὰ σρατὸν, οἱ σε, Θεὸν ἀε,
 Τίσσος· η γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἀρειο.
 Νῦν γάρ καὶ Ἐκτορ^τ ἀδροῖς, ἐπεὶ ἀν μάλα τοι σχεδὸν ἔλη,
 Λύσαν ἔχων ὄλον^τ ἐπεὶ ψίνεις Φηρὸν ὄμοιον
 Οἱ ἔμιναι Δαναῶν, οὓς ἐνθάδε μῆτες ἔνεικαν.
 Τὸν δὲ απαριεύομενος προσέφη πόδας ἀκὺς Ἀχιλλέως
 Διογῆνες Λαερτίαδη, τολιύρρηχαν^τ οδυνατεῖ,

ορὴ μὲν δῆ τὸν ρῦθμον ἀπηλεγέως διπεσπέν,
 οὐ περ δῆ Φρονέω τε, καὶ ὡς τελεσμένους ἔστι,
 οὐ μή μοι τρύζετε παρημένοι ἄλλοιν ἄλλος.
 Εχθρὸς γάρ μοι κεῖνος, ὅμως αἴδας τούλποιν,
 οὐ χ' ἑτερον μὲν κύριον εὐτὸν, ἄλλο δὲ βάζει.
 οὐταρ ἐγών ἔρεω, ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἀριστα.
 οὗτε μέ γ' Ἀτρεΐδαις Ἀχαρέμνονα τεισέμενον οἰω,
 οὐτ' ἄλλος Δάναος, ἐπεὶ σόκη ἄρα τις χάρις ἦν
 πάρυαδε δηίοισι μετ' ἀνδράσι τολεμίεσιν.
 οὐ μοῖρα μάρκοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι.
 Εν δὲ ιἴη πιμὴ ημένον κακὸν, ηδὲ καὶ ἐαθλός.
 οὐτιθαν ὄμῶς ὁ, τ' αὔργυρος ἀνήρ, ὁ, τε πολλὰ ἐοργώσ.
 οὐδὲ τι μοὶ τείκει^τ), ἐπεὶ πάθον ἄλγεα Θυμῷ,
 οὐτε ἐμὴν Φυχὴν παραβαλλόμνος τολεμίζειν.
 οὐ δ' ὄρνις ἀπῆκοις νεοστοῖσι ταφέρησι
 οἰάσκη, ἐπεὶ καὶ λάβησι, κακῶς δὲ ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ.
 οὐ καὶ εγὼ πολλὰς μὲν αὐτηντας νύκτας ιανον,
 οὐδατα δὲ αἰματόεντα διέπρημον τολεμίζων,
 οὐδράσι μαρνάμνος, οὐδρων ἔνεκα σφετεράων.
 οὐδεκα δὲ σὺν τηνοῖ τόλεις ἀλάπαξ ἀνθρώπων,
 οὐδὲς δὲ ἐνδεκά Φοροι κατὰ Τροίην ἐρίσωλον.
 οὐδαν σὲ πατέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐαθλὰ
 οὐδελόμην, καὶ πάντα Φέρων Ἀγαμέμνονος δόσκον
 οὐτειδη ὁ δὲ ὅπαθε μένων παρὰ τηνοῖς Θοησι,
 οὐδάμενος, διὰ παῖδα δασκάσκετο, πολλὰ δὲ ἔχεσκεν.
 οὐλα δὲ ἀριστήσαι δίδε γέρα, καὶ Βασιλεῦσι.
 οἵσι μὲν ἐμπεδα κεῖται, ἐμεῦ δὲ δύτο μάντη Ἀχαιῶν
 οὐλεῖ. ἔχει δὲ ἄλοχον Θυραρέα, τῇ παριαύων

Τερπέδω. Τὶ δὲ δεῖ πολεμιζέμενα τράπετα
 Ἀργεάτες; τί γέ λαὸν ἀνήραχν εὐθαύδ' ἀγείρας
 Ἀτρεῖδης; η̄ ςχ̄ Ἐλένης ἐνεκ' ἥγκαμοιο;
 Ή μάνοι φιλέντοις ἀλόχησ μερόπων ἀνθρώπων
 Ἀτρεῖδαι; ἐπεὶ οἵτις ἀνὴρ ἀλεῖδος καὶ ἔχει φράν,
 Τὴν αὐτὴν φιλέντην καὶ κῆρεται· ὡς Καὶ εὗγὰ τὰς
 Ἐκ θυμῆς φίλεον, διάρικτητήν περ ἐποιεῖ.

Νῦν δέ επεὶ σὺ χειρῶν γέρας εἴλεται, παύ μι απάτησον,
 Μή μεν τακτάτω εὖ εἰδότος· καὶ δέ με τείνει.

Ἄλλ', οδυσσεῖ, σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσι
 φρεγέδω, νήεστη ἀλεξέμιμα δῆμον πῦρ.

Η μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμαῖο,
 Καὶ δὴ τεῖχος ἐδείρει, καὶ ηλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ
 Εὔρειαν, μεχάλην ἐν τῷ σκόλοπας κατέπιξεν

Ἄλλ' όδ' ὡς δύνα^{ται}) φένος ἐκτόρος ἀνδροφόνου

Ιδειν· οὐφρα δέ εὗγὰ μετ' ἀχαιοῖσιν πολέμιζον,
 Οὐκ εἴθελεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὅρνύμεν^{το} ἐκτώρ,
 Άλλ' οὐσού εἰς σκαλάς τε τάλας καὶ φηγὸν ἵκανεν.

Εὐθαύδε ποτ' οἶον ἐμιμνε, μόχιος δέ μεν ἐκφυγεῖν οὐμήτι,
 Νῦν δέ επεὶ σὺ εἴθελα πολεμίζειν ἐκτόρι δίω,

Αὔριον ἴρα Διὶ ρέζας καὶ τᾶσι θεοῖσι,

Νηῆστος εὖ νῆστος, εἰπὴν ἀλαδε ταφερύσω,

Οψεαί, ην εἴθεληθα, Καὶ αἷκεν τοὶ τὰ μεμηλή,

Ηρι μάλλ' ἐλλήσποντον ἐπ' ιχθύσεντα πολεύσας

Νῆστος ἐμάς, σὺ δέ ἀνδρας ἐρεσέμενα μέμαστας

Εἰ δέ κεν εὐπλοίων δάη κλυτὸς ἐννοσίγυαλος,

Ηματί κεν τελτάτῳ φθίην ἐρίσωλον ικείμην.

Εἰ δέ μοι μάλα πολλὰ, τὰ κάλλιπον συνθάδε ἐρρων^{το}

^{το} άλλο

Αλλοι δ' εὐθένεδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἔρυθρον,
ἥδε γυναικῶν εὐζώνες, τῷοις τε σύντηρον
άγραμα, ἀστέλλαχόν γε. Γέρας δέ μοι, διστερὸν ἔδωκεν,
τύπος Ἐφιβρίζων ἐλετο πρέσσων Ἀγαμέμνων
Ατρεΐδης τῷ πάντῃ αγοράσθεν, ὡς Πλειάλω,
Αμφαδόν· ὅφελα καὶ ἄλλοι θησικύζων^{τοις} Ἀχαιοί,
εἴ τινά πτε Δαναῶν ἔτι ἐλπετε εὔσπατήσειν,
λιέν ἀναδεινο Πλιευμάρος· τὸ δὲ ἀν ἔμοιγε
τετλαίη, κύνεός περ ἑών, εἰς ἄπα ιδεάζει.
Οὐδέ τι οἱ Βελᾶς σύμφραστομα, δοῦλοι μὲν ἔργον.
Ἐκ γὰρ δὴ μὲν ἀπάγητε, καὶ πλίτεν τὸ δὲ ἀν ἐτοις
εὔσπατόροις ἐπέεσσιν· ἄλις δέ οἵ αλλα ἔκπλος
ερρέτω· σὺ γάρ οἱ Φρένας ἐλετο μητίετε Ζεύς.
Ἐχθρὸς δέ μοι τῷ δῶρῳ· τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴση.
Οὐδὲ εἴ μοι δεκάπις τε Καίσαρος τόσα δοῖη,
οὐδα τέ οι νῦν ἔστι, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γρύοιστο.
Οὐδὲ οὐδὲ οὐδὲ Ορχομενὸν πεδίνιαστεται, τὸ δὲ οὐδὲ Θῆρας
τιγυπίδας, οὐδὲ ταλαιπωρίας δόμοις ἐν κήρυματα κέτται,
οὐδὲ θεοτόμπουλοι εἴσι, διηκόσιοι δὲ τὸν ἐκάστην
Ανέρες εἴσοιχνεῦσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν.
Οὐδὲ εἴ μοι τόσα δοῖη, οὐδὲ Φάμαρθός τε κόνις τε,
οὐδὲ κεν ὡς ἔτι Θυμὸν ἐμοὶ δόμεναν Θυμαλγά λάβειν.
Κύρην δὲ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ατρεΐδαο·
οὐδὲ εἴ γειστη Αφροδίτη κάλλος ἐρίζοι,
Εργα δὲ Αἴγαιαί γλαυκώπιδι ισοφαρίζοι,
οὐδὲ μιν ὡς γαμέω· οὐδὲ δέ Αχαιῶν ἄλλον ἐλέαθω,
οὗτος οι τὸν ἐπέοικε, καὶ ὃς Βασιλεύτερός ἔστιν.

Ἡν γὰρ δῆ με σύωσι θεοί, καὶ οἴκαδ' ἵκαμεν,
 Πηλεὺς θήν μοι ἐπεῖτε γυναικα γαμέσεται αὐτός.
 Πολλαὶ Ἀχαιῶνες εἰσὶν ἀνὲ Ελλάδα τε φέρου τε,
 Κύρατ ἀριστῶν, οἵ τε πολίεθραι ρύνονται·
 Τάνων δέ καὶ ἐθέλομε, Φίλην ταῖσθομενούς ἀκοιτιν·
 Ἔνδει δέ μοι μάλα τολλὸν ἐπέσειτο θυμὸς ἀγήνων,
 Γῆμαντι μητρὸν ἄλοχον, εἰκῆναν ἀκοιτιν·
 Κτήμασι τέρπεθαί, τὰ γέρων ἀκτῆσαιτο Πηλεύς.
 Οὐ γὰρ ἔμοι ψυχῆς ἀνταίζειν, ὃδ' ὅσα Φασὶν
 Ἰλιον ἀκτῆθαί, εὖ ναιόμενον πολίεθρον·
 Τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, τῷρὶν ἐλθεῖν ἥπας Ἀχαιῶν·
 Οὐδὲ ὅσα λάινος ψῆφος ἀφήτορος ἐντὸς εέρει
 Φοίβος Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ εὗν πετρήσαγη.
 Ληιστὶ μὲν γάρ τε Βόες καὶ Ἰφια μῆλα,
 Κτητοὶ δέ τρίποδες τε, καὶ ἵππων ξανθὰς κάρηναι·
 Ανδρὸς δὲ ψυχὴ τάλαιν ἐλθεῖν εἴτε ληιστὴ,
 Οὔτ' ἐλεγή, ἐπεὶ αὐτὸν κεν ἀμένθεται ἔρκος ὁδόνταν.
 Μῆτηρ γάρ τέ με Φησὶ θεὰ, Θέτις ἀργυρόπεζα,
 Διχθαδίσις κῆρας Φερέμεν θενάτου τέλοσδε·
 Εἰ μέν καὶ αὐτὶ μήνων Τρώων τάλαιν ἀμφιμάχωμεν,
 Ωλετο μέν μοι νόσος, ἀτὰρ κλέος ἀφθιτον ἔσαι.
 Εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἴκομει Φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Ωλετό μοι κλέος ἐαθλὸν, ὅπτε δηρὸν δέ μοι αἴων
 Σοσεται, ψέδε κέ μ' ὧντα τέλος θενάτου κιχέστη.
 Καὶ δέ τοις ἀλλοισιν ἐγὼ ταραμυθογαίρην,
 Οἴκαδ' διτοπλείειν ἐπεὶ ἔκετε δηρετε τέκμιαρ
 Ιλίῳ αἰπεινῆς μάλα γὰρ ἐθειν εὑρύσκατε Ζεὺς
 Χεῖρα εἶν υπερέχει, τεθαρρήκατε δέ λαοί.

'ΑΛ'

Αλλ' ίμενις μὲν ιόντες ἀριστέοσιν Ἀχαιῶν
Αγελίην ἀπόφασε, τὸ γέρας ἐξὶ γερούλων
Οφρ' ἄλλην Φράζωνται εὐ̄ Φρεσὶ μῆτιν ἀμένα,
Η κέ σφιν τῆας τε σόη, καὶ λαὸν Ἀχαιῶν
Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆς ἐπεὶς σφισιν ἥδε γέτοί μη,
Ην νῦν ἐΦρέσογαντο, ἐμεῦ δότομηνισθντος.

Τοῖνιξ δ' αὐ̄θι παρ' ἄμμιν μένων κατακειμηθήτω,
Οφρα μοι τὸν οἴεσθι Φίλην εἰς πατρίδ' ἐπη̄
Αὔριον, ην ἐθέλησον· ἀνάγκη δέ τι μιν ἔχω.

Ως ἐφαθ· οἱ δέ ἄρα πάντες ἐκὴν ἐζένοντο σιωπῆ,
Μῆδον ἀχασσάμδιοι· μάλα ταῦτα κρατερῶς ἀπίσπει.
Οψὲ δέ μη μετέειπε γέρων ιππηλάτης Φοῖνιξ,
Δάκρυ ἀναπρήσας, τερι ταῦτα σὺν τησσίν Ἀχαιῶν.
Εἰ μὲν δὴ νόσον γε μετὰ Φρεσὶ, Φαίδηρι· Ἀχιλλεῦ,
Βάλλεαι, γάδε τι πάμπαν ἀμυνεν τησσί· Θοῆσι
Πῦρ ἐθέλεις αἰδηλον, ἐπεὶ χόλος ἐμπεσε θυμῷ.
Πῶς ἀν ἐπειτ' ἀπὸ σεῖο, Φίλον τέκος, αὐ̄θι λιποίμην
Οἶος; σοὶ δέ μι ἐπειπε γέρων ιππηλάτης Πηλεὺς
Ημαὶ τῷ, ὅτε σ' ὡκ Φθῆς Ἀγαμέμνονι πέμπε
Νήπιον, ωπα εἰδόθ' ὄμοιος πολέμοιο,
Οὐδὲ ἀγορέων, ἵνα τὸ ἄνδρες ἀριπρεπέες τελεῖσθαι.
Τγεκά με προέηκε, διδασκέμενα τάδε πάντα,
Μύθων τε ρήτηρ ἐμεναι, τρητηρέ τε ἔργων.
Ως ἀν ἐπειτ' ἀπὸ σεῖο, Φίλον τέκος, σὸκ ἐθέλοιμε
Λέπεδ', γάδε εἰ κέν μοι τασσεῖη θέος αὐτὸς,
Γῆρας δότοξυσας, Θήσειν νέον ἴβωνται
Οἶον ὅτε τρώωτον λίπον· Ελλάδα καλλιγύνακα,
Φεύγων νείκεα ταῖρος Ἀμύνταρος Ὄρμενίδαιο. —

Φεῦχον ἐπειτ' ἀπένθεσε, διὸ Βλάδος αὐρυχόφοι,
Φθίησ δὲ ἔγκορμη ἄριστάλακος, μητέρα μῆλων,
Ἐς Πηλῆα ἀναχέθ. ὁ δέ με τορόφρων ὑπέδεκτο,
Καὶ με Φίλησ, ἀστέ τε πατήρ εἰς παιδία Φίληση
Μάνου, τηλύγειον, πολλοῖσιν ὅπει κτεάτεοι.
Καὶ μέντοι θέηκε, πολὺν δέ μοι ἀπαστέ λασι.
Ναῖον δὲ ἔργαλην Φθίησ, Δαλόπεοις ἀνάσσων
Καὶ σε ποστότον ἔθηκε, Θεοῖς Ὀπτιένειλ' Ἀχιλλεῖ.
Ἐκ Θυμῷ Φιλέων ἐπεὶ μὲν ἐθέλεσκες ἀμὲν ἀλλῶ
Οὗτ' ἐσ δαΐτ' οἴναι, ότι ἐν μεγάροισι πίστας,
Πρίν γ' ὅτε δὴ σ' ἐπ' ἐμοῖσιν εγὼ γένολοι καθίσας,
Οψὲ τὸ ἄσταιμι προταμάνι, καὶ οἶνον Ὀπτιχῶν.

Πολλάκι μοι κατέδοδος ὅπει σύθεοι χιτώνων,
Οἵνις διπολύζων ἐν μητέη ἀλεγχειν.
Ως ἐπί σοι μάλα πόλλ' ἐπαδον, καὶ πόλλ' ἐμόγυνοι,
Τὰ Φρονέων, ὁ μοι γάτι Θεοὶ γόνον ἐξετέλεσον
Ἐξ ἐμεῦ ἀλλὰ σὲ παιδία, Θεοῖς Ὀπτιένειλ' Ἀχιλλεῖ,
Ποιεύμενοι, ἵνα μοί ποτ' ἀσκέα λοιγὸν ἀμύνης.
Ἄλλ', Ἀχιλλεῖ, δάμασον Θυμὸν μέγαντον γέδε τί σε χει
Νηλεῖες ητορ ἔχειν σρεπτοὶ δέ τε καὶ Θεοὶ αὐτοῖ,
Τῶν περ καὶ μέκων ἀρετὴ, τιμὴ τε, βίη τέ.
Καὶ μὲν τὰς θυεοῖς καὶ εὐχαλῆς ἀγανῆσι,
Λοισῆ τε, κνίση τε, παρατρωπᾶστον ἀνθρωποῖ
Λιοσόμνοι, ὅτε χέν τις ὑπερόπη καὶ ἀμάρτη.
Καὶ γάρ τε Λιταίεστοι Διὸς πύραυλοι μεγάλοι,
Χωλαύ τε, ρυσάύ τε, παραβλωπέστον ὁφθαλμῶ.
Αἱ δέ τε μετόπιστον Ἀτης ἀλεγύζοι κιβούι.
Η δέ τη φεναρή τε καὶ ἀρτίποστον γένεα πάσις

Πολλὸν ὑπεκπρόθετός τοι φάνη δέ τε πῦσαν ἐπ' αἷς,
βλάπτωσ' ἀνθρώπυς· αἴ δ' εὖλος εὐτεχεῖς ὅπιστοι.
Οἱ μὲν τὸν αἰδέσεται κύριος Δίὸς, ἄστοιος ίὔστας,
Τούτοις μέγ' ὄντοςαν, καὶ τὸν ἔκλινον εὐχαριστεῖον.
Οἱ δέ καὶ αἰνῆται, καὶ τε σερέως διπλεῖται,
Λίστον δ' ἄρα τῷ γε Δίᾳ Κρονίωνα κικησαι,
Τῷ γένετος ἀμφί ἐπεδόξη, ἵνα βλαφθεὶς διπλοῖσι.
Ἄλλος, Ἀχιλεὺς, πόρε καὶ σὺ Δίὸς κύριοιν ἐπεδεχεῖ
Τιμὴν, ἢτ' ἄλλων περ Ἐπιγενάμπτεις Φρένας ἐσθλῶν.
Εἰ μὲν γὰρ μὴ δᾶρα Φέροι, τὸ δὲ ὅπισθ' ὄνομαζοι
Ἀτρεΐδης, ἀλλ' αἰὲν Ἐπιγάφελῶς χαλεπαίνοι,
Οὐκ ἀν εὐωγέ σε μῆνιν διπλοῖς φανταστικοῖς μελοίμην
Ἀργείοισιν ἀμυνέμηναι, χατένοι περ ἐμπητοῦ.
Νῦν δὲ ἄμα τὸν αὐτίκα πολλὰ δίδοι, τὸ δὲ ὅπισθεν ὑπίση
Ανδρας δὲ λίστεσθαι Ἐπιπρόσηκεν ἀρίστας,
Κελνάμηνος κατὰ λαὸν Ἀχαιοῖκον, οἵτε σοι αὐτῷ
Φίλοιστοι Ἀργείων· τὸ μὴ σύγε μῦθον ἐλέγουσι,
Μήδει τόδε· τερψὶν δὲ τοι εὐεστητού κεχολωσαται.
Οὕτω καὶ τὸν αὐτόθιμον επιδόμεδεις κλέας ἀνδρῶν
Ηρώων, οἵτε κέν τινας Ἐπιγάφελος χόλος ἴκοι,
Δωρητοὶ τε τέλοντο, ταρσοφόροι τὸν επέεστο. —
Ἄλλα σὺ μὴ μοι ταῦτα νόδος Φρέστοι, μηδέ σε δαιμόνων
Ἐνταῦθα τρέψεις, Φίλος· κακοῖον δέ κέν εἴη
Νηστοῖς κακομηδίησιν ἀμυνέμεν· ἀλλ' ἐπὶ δώροις
Ἐρχεο· ἵστον γάρ σε θεῶν τίσθαις Ἀχαιοῖ.
Εἰ δέ καὶ ἀτέρ δώρων τόλεμον Φθιστήνορα δύνεις,
Οὐκ εἴθ' ὄμως τιμῆς ἐσεῖαι, τόλεμόν περ ἀλαλκάν.

Τὸν

Τὸν δ' ἀπαμεβόμενος προσέφη πόδας ὡκὺς Ἀχιλλεύς
 Φοῖνιξ, ἄττα, γεραίε, διογρεφὲς, εἴτι με πάντης
 Χρεὼ τιμῆς· Φρονέω δὲ τείμηδες Δίος αἴση,
 Ή μὲν τῷ ταρὰ νησὶ κορωνίσιν, εἰσόκη αὔτη
 Εὐ σήθεος μένη, καὶ μοι Φίλα γένατ' ὄφωρη.
 Άλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ ἐνὶ Φρεσὶ Βάλλεο σημεῖος
 Μή μοι σύγχρι Θυμὸν ἀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
 Απειδὴ ηρωΐ Φέρων χάριν· οὐδὲ τίσε γέρη
 Τὸν φιλέειν, οὐα μὴ μοὶ ἀπέχθηται φιλέοντος·
 Καλόν τοι σὺν ἐμοὶ τὸ κῆδεν, ὃς κέ με κῆδη·
 Ισον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἡμίου μέρεο τιμῆς.
 Οὗτοι δὲ ἀγέλεες, σὺ δὲ αὐτόδι λέγεο μίμναν
 Εὐνῆ ἐνι μαλακῇ ἄμα δὲ ηοῖ Φαινομένη φι
 Φρασογόμεθ', η κε νεώμεθ' ἐφ' ημέτερ', η κε μάρωμεν.
 Ή, καὶ Πατέσοκλω ὅγε ἐπ' ὄφρύτι νένσε σιωπῇ,
 Φοίνικι σορέομη τσυκινὸν λέχος, ὄφρα τάχιστα
 Εκ κλισίης νόσοιο μεδοίατο. Τοῖσι δὲ οἱ Αἴας
 Αντίθεος τελαμωνιάδης μετὰ μῆθον ἔσπε·
 Διογῆνες Λασερνάδη, τολυμήχανος Όδυσσεῦ,
 Ιομεν· οὐ γάρ μοι δοκέει μύθοιο τελευτὴ
 Τῆδε γένειος κρανέεαδες ἀπαγεῖλαι δὲ τάχιστα
 Χρὴ μῆθον Δαναοῖσι, καὶ σόκος ἀγαθὸν περ ἐόντα,
 Οἵ περ νῦν ἔστατη τοῦνδε γμενοι· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Αχειον ἐν σήθεοι θέτο μεγαλήτορα Θυμὸν,
 Σχετλιος, οὐδὲ μεταρέπεται φιλότητος ἐταίρων,
 Τῆς, η μιν ταρὰ νησὶν ἐτίομεν εὖοχον ἄλλων
 Νηλῆς· καὶ μέν τις τε κασιγυμῆτοι Φόνοιο

Παινή, ή γε τωιδὸς ἐδέξατο τεθνεῖτος.
 Καὶ ρὸ μὲν ἐν δίημα μήδικός αὐτῷ, πόλλ' ἀποτίσας,
 Τῷ δέ τ' ἔργυτεται κραδῆ καὶ Θυμὸς ἀγύνωρ,
 Ποιηὴ δέχαμένες σοὶ δ' ἄλληκτον τε κακόν τε
 Θυμὸν ἐνὶ σῆθεσι θεοὶ θέσαν, εἴνεος κέρης
 Οἵης· νῦν δέ τοι ἐπὶ τὰ παρίσχομεν ἔζοχος ἀρίστες,
 Ἀλλά τε πόλλ' ὅππι τῆσι· σὺ δ' ἰλαον ἐνθεοῦ Θυμὸν·
 Αἰδεσαγά δὲ μέλαθρον ὑπωρόφιοι δέ τοι εἰμὲν
 Πληθύος ἐκ Δαναῶν, μέμαρμεν δέ τοι ἔζοχον ἄλλουν
 Κῆδισοι τ' ἔμενατ καὶ Φίλτροι, οἵας Αχαιοί.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ἀκὺς Ἀχιλλεύς·
 Αἴαν διογνὲς, τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 Πάντα τι μοὶ κατέ Θυμὸν ἐείσαο μυθίσκαδε·
 Ἀλλά μοι οιδάνεται κραδῆ χόλῳ, ὅππότ' ἐκείνης
 Μητρομα, ὃς μὲν δισύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεζεν
 Ἀργείδης, ὡσεὶ τινὶ ἀτίμητον μετανάστει.
 Ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε, καὶ ἀγαλίην ἀπόφασθε·
 Οὐ γὰρ τῷριν πολέμοιο μεδῆσομεν αἰματόεντος,
 Περὶ γένος Πελάμοιο δαιφρονος, "Εκτορα διον,
 Μυρμιδόνων ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἵκεσθαι,
 Κτείνοντ' Ἀργείος, κατά τε σμύζαν τυρί νῆας.
 Ἀμφὶ δέ τοι τῇ μη κλισίῃ καὶ νῇ μελαῖνη,
 Εκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης ἀγῆσεσθαι δίω.
 Ως ἔφαθ· οἱ δὲ ἔκαστος ἐλῶν δέπας ἀμφικύπελλον,
 Σπήσαντες, ταράν νῆας ἴσαν πάλιν· ἥρχε δὲ Ὁδησεύς.

Spirited speech of Diomed upon the report of the Ambassador.
Ver. 689 --- 709.

Ως ἔφαθ· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ,
Μῦθον ἀγαστάμενοι μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσε.
Δὴν δ' ἄνεα ησαν τετιμότες ψευδὸς Ἀχιλλῶν.

Οὐχὲ γέ δὴ μετέειπε Βοὺν αὐγαθὸς Διομήδης
Ατρεῖδη, κύδισε, ἀναξ ἀνδρῶν, Αγάρεμνον,
Μὴ ὕφελες λίασεαδαὶ ἀμύμονα Πηλείωνα,
Μυρία δῶρα δίδαξ· οὐδὲν δέ τις αὐγήνωρ εἶτι καὶ ἄλλως,
Νῦν αὖ μεν τολὺ μᾶλλον αὐγησθήσεται σύνκας.
Αλλ' οὗτοι κεῖνοι μὲν ἐστομεν, οὐ κεν ἵησιν,

Η κε μένη τότε δ' αὐτε μαχήσεται, ὅππότε κέν μεν
Θυμὸς ἐνὶ σῆθεστιν αὐγόγη, καὶ θεὸς ὄρση.

Αλλ' αγεθ', ὡς ἀν ἐγών εἴπω, τειθώμεθα τάντες.
Νῦν μὲν κοιμήσαθε, τεταρπόμυλοι Φίλον οὗτορ
Σίτα καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ, μένος εἶτι καὶ ἀλκῆ
Αὐτὰρ ἐπεί κε Φανῆ καλὴν ῥοδοδάκτυλος ἡώς,
Καρπαλίμως τῷρε νεῶν ἐχεμεν λαόν τε καὶ ἵππους
Οτεύνων καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ τρώτοισι μάχεσθ.

Ως ἔφαθ· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεσταν βασιλῆς,
Μῦθον αἰαστάμενοι Διομήδεος ἵπποδάρεοιο.

Καὶ τότε δὴ απέσταντες ἐβαν κλισθῆνε ἔκαστος.

Ἐνθαδὲν εκοιμήσαντο, καὶ ὑπνος δῶρον ἔλοντο.

BEAUTIES OF HOMER.

BOOK THE TENTH.

Beautiful description of the distress of Agamemnon. He meets Menelaus. Agamemnon calls up some of the principal leaders. Nestor and Diomed are finely contrasted. Ver. 1 ----- 81. 150 ----- 162. 180 ----- 189.

ΑΛΛΟΙ μὲν γὰρ ταρὰ τυσὶν ἀριστῆς τανάχαιων
 Εῦδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδρεπήρῳ ύπνῳ·
 'Αλλ' ὦν Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, τοιμένα λαῶν,
 Ἰπνος ἔχε γλυκερὸς, τολλὰ Φρεσὶν ὄρμαίνοντα.
 'Ως δ' ὅτ' ἀν ἀστράπῃ πόσις Ἡρῆς ἡγκόμοιο,
 Τεύχων ἡ τολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον, τὴν χάλαζαν,
 Η νίφετον, ὅτε πέρ τε χιῶν ἐπίλυνται ἀρύρας,
 Ή ποδὶ πτολέμοιο μέγα σόμα πευκεδανοῖο.
 'Ως τυκίν εν σύζεασιν αἰνεσσαχις' Ἀγαμέμνονι,
 Νειόθεν ἐκ κραδῆς τρομέοντο δέ οἱ Φρένες εντός.
 'Ηπο ὅτ' εἰς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν αἴθρησε,
 Θαύμαζεν τυρὰ τολλὰ, τὰ καίετο Ἰλιόθι τῷ,
 Αὐλῶν συρίγγων τὸν ενοπλεύ, ὄμαδὸν τὸν αἰνθρώπων·
 Αὐτὰρ ὅτ' εἰς νῆσος τε ἴδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν,

Πολλὰς

Πολλὰς ἐκ κεφαλῆς περιθελύμνυς ἔλκετο χαῖτας
 τρόφος· εἵνε διῖ μέγα δ' εἴσενε κυδάλιμον κῆρ.
 Ήδὲ δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίση Φάνετο Βελὴ,
 Νέστορ̄ πέπτων Νηλῆιον ἐλθέμεν ἀνδρῶν,
 Εἴ τινας οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτήναστο,
 Ή τις ἀλεξίκακος πᾶσιν Δαναοῖσιν γέροιστο.
 Ορθαθεὶς δ' ἔνδιψε τῷσι σύθεσται χιτῶνα,
 Ποσὶ δ' ὑπαὶ λεπτοροΐσιν ἐδήσατο καὶ πέδιλα.
 Άμεφὶ δ' ἐπειζαί δαφνίνον ἔεστατο δέρμα λέοντος
 Λιβύων, μεγάλου, πολύπεντες· εἴλετο δ' ἔγχος.
 Οὐ δ' αὐτῶς Μενέλαιον ἔχε τρόμος· ύδε γὰρ αὐτῷ
 τριπος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίγανε, μή τι πεθοιεν
 Αργεῖοι, ταὶ δὴ ἐθεν εἴνεκα πτώλιψὲ φύγρει
 Ηλυθον ἐς Τροῖην, πόλεμον Θρασὺν ὄρμακόντες.
 Παρδαλέη μὲν πεωταὶ μετά Φρενον εὔρου κάλυψε
 Ποικίλη, αὐτὰρ ἐπὶ κεφαλῆν κεφαλῆφιν ἀείρας
 Θύκατο χαλκεῖν δόρυ δ' εἴλετο χειρὶ παχεῖ.
 Βῆ δ' ἵμεν ἀντήσαν ὃν αἰδελφίζειν, ὃς μέγα πάντων
 Αργείων ἥνασε, Θεὸς δ' ὡς πέτο δῆμω.
 Τὸν δ' εὗρ' ἀμεφὸν ἄμοισι τιθίμενον ἔντει καλὸς,
 Νῆτη πάρει πρύμνη· τῷ δ' αστάσιος γένετ' ἐλθῶν.
 Τὸν προστέρος προσέειπε Βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαιος·
 Τίφος· γτῶς, ηθέει, κορύαγει; η τινὲς ἐτάίρων
 Οτεύσεις Τρεσσοιν ἐπίσκοπον; αὖλα μαλ' αἰνῶς
 Δεῖδω, μὴ γτις τοι υπόρχηται τόδε ἔργον,
 Ανδρας δυσμενέος σκοπαζέμεν οἷος ἐπελθῶν,
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην μάλα τις Θρασυκάρδιος ἔστι.

Τὸν δὲ ἀπαρειβόμενος προσέφη κράτον· Αγαμέμνων
Χρεὼ βυθῆς ἐμὲ καὶ σὲ, διοτρεφὲς ὁ Μενέλαος,
Κερδαλένης, ἵτις κεν ἔρυσεται ἥδε τοιών
Ἀργείων καὶ νῆας· ἐπεὶ Δίος ἐτράπετο Φρέιν·
Ἐκτορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ Φρένα Θῆκ' ἴεροῖσιν·
Οὐ γὰρ πω ἰδομην, τὸδέ ἔχλυνον αὐδήσαντος,
Ανδρέα τοσαδέ μέρμερός εἰπεντος μητίσιατος,
Οος· Ἐκτῷρ ἐρρέει Διὶ Φίλος ψοις Ἀχαιῶν,
Αὔτως, γύτε Θέας ψὸς Φίλος, γύτε Θεοῖο.
Ἐρχε δέ ἔρεξ, ὅστα Φημὶ μελησέμεν· Ἀργείοισι
Διῆτας καὶ δολιχόν· τόσα γὰρ κακὰ μῆσατ· Ἀχαιός.
Ἄλλοι δέ γε, Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα κάλεστον,
Ρίμφα Θέων ἐπὶ νῆας· εγὼ δέ ἐπὶ Νέσορα δίον
Εἴμι, καὶ ὅτρισέω αὐτῆμενα· αἴκινος· ἐθέλησιν
Ἐλθεῖν εἰς Φυλάκων ιερὸν τέλος, ἥδε· ὅπιττεῖλαμ.
Καίνυ γάρ κε μάλιστε πυθοίατο· τοιοῦ γὰρ ψὸς
Σημαίνει Φυλάκεσσι, καὶ Ἰδομενῆος ὅπαίων
Μηρίοντος· τοῖσιν γάρ ἐπειράπομέν γε μάλιστα.

Τὸν δὲ οὐρανόν ἐπειπτεῖ Βοὺν ἀγαθὸς Μεγέλαος·
Πῶς γάρ μοι μύθῳ ὅππιτέλλεσαι, τὸδὲ κελεύσεις;
Αὗτὶ μένω μετὰ τοῖσα, δεδεγμένος εἰσόκεν ἔλθῃς,
Ἡὲ θέω μετά σ' αὐτις, ἐπὶών εῦ τοῖς ὅππιτείλω;
Τὸν δὲ αὐτὲς περιπτεῖν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Αὗτὶ μένειν, μή πως ἀβροταῖξομεν ἀλλῆλοιν
Ερχομένων πολλαῖ γὰρ αὐτὰ σρατόν εἰσι κέλευθοι·
Θέγγεο δὲ, η̄ κεν ἵησα, καὶ εγείροθει ἄνωχθι,
Πατρόθεν ἐκ γῆς ὀνομάζων ἀνδρα ἐκαστον,

Πάύτες

Πάντας κυδαίνων· μηδὲ μεγαλίζεο Θυμόν.

Αλλὰ καὶ αὐτοί πέρι πονεῷ μεθά· ὡδέ μις ἄμφι
Ζεὺς ὅππι γενομένοισιν ἵει· κακότηγα βαρεῖσαν.

Ως εἰπὼν, ἀπέπεμπεν αἰδελφεὸν, εὗ δῆπείλας.

Αὐτὰρ ὁ Βῆρος μετὰ Νέσωρα, ποιμένα λαῶν.

Τὸν δὲ εὑρεν παρά τε κλισίη καὶ τῇ μελαίη,

Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ παρὰ δὲ ἔντεα ποικίλη ἔκειτο;

Αστίς, καὶ δύο δέξες, Φαεινή τε τριφάλεα·

Πάρῃ δὲ ζωστὴρ κατό ταναύλος· ωρὸς δὲ γεραιός

Ζώννυθ, ὃτις εἰς τόλεμον Φθισκίωρα Θωρησοῦσ;

Λαὸν ἀγωνίη ἐπεὶς καὶ μὲν ἐπέτρεψε γῆραςι λυχνῶ.

Ορθωθεὶς δὲ ἀρέτης ἀγκάνων, καὶ Φαλῆν ἐπικεφαλα;

Ατρεΐδης προσέειπε, καὶ ἐχερεείνετο μύθῳ —

Βάν δὲ ἐπὶ Τυδεΐδην Διομήδεα· τὸ δὲ ἐκίχανον

Ἐκτὸς δόπο κλισίης σὺν τεύχεσιν ἀμφὶ δὲ ἑταῖροι

Εὔδον· υπὸ κρασὶν δὲ ἔχον ἀσπίδας· ἔγχεα δέ σφιν

Ορθός ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλῆλατο· τῇλε δὲ χαλκὸς

Λάμφος, ὡς ἀτερόπη πατρὸς Διός· αὐτὰρ οὐ πρῶς

Εὔδον· υπὸ δὲ ἐσρατοῦ ρίνον Βοὸς ἀγχαύλοιο·

Αὐτὰρ υπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυσθε Φαεινός.

Τὸν παρσαῖς ανέγειρε Γερλίως ἵπποτα Νέσωρ,

Λαὸς πολὺ κινήσας, ὅτρισθε τε, νείκεσθε τὸν ἄντιν.

Ἐγρέο, Τυδέος καὶ τί πάννυχον ὑπνον αὐτεῖς;

Οὐκ αἴτεις, ὡς Τρωεῖς ἐπὶ Θρωσμῷ πεδίοιο

Εἰαταὶ ἀγχι τεῖνον, ὀλίγος δὲ ἐτί χῶρος ἐρύχε;

Ως Φάθη· οὐ δὲ ἐπνοιος μάλα κρατπνῶς αἰνόρχος, —

Οι δὲ ὅτε δῆ Φυλάκειοιν σὺν αἰχρομένοις γένονται,

Οὐδὲ μὲν εὑδοντας Φυλάκων ἡρότορας τῷρον·
 Ἀλλ' ἐχεγγορτὶ σὺν τεύχεσιν εἴπετο πάστες.
 Ως δὲ κύνες περὶ μῆλα διστρίφονται ἐν αὐλῇ,
 Θηρὸς ἀκέσπουτες κρατερόΦρονος, ὃς τε καθ' ὅλην
 Ἔρχεται δι' ὄρεσφος· πολὺς δὲ ὄρυμα γέδος ἐπ' αὐτῷ
 Ἀνδρῶν ἥδε κυνῶν, δοπό τε σφισιν ὑπνος ὄλωλεν·
 Ως τὸν νήδυμος ὑπνος δοπὸ βλεφάροιν ὄλωλεν,
 Νῦκτα φυλασσομένοισι κακῆν πεδίονδε γάρ αἰεὶ
 Τεργάφαδ', ὅππος ἐπὶ Τρώων αἰοιεν ιόντων.

Nestor having proposed to send spies into the Trojan camp,
 Agamemnon fixes upon Diomed, who chooses Ulysses to be his
 companion. Ver. 227 ---- 247. 296 ---- 298.

Ως ἔφαδ': οἱ δὲ ἕθελον Διομῆδεῖς πολλοὶ ἐπειδηγ·
 Ἕθελέτης Αἴαντε δύω, Θεράποντες Ἄρηος,
 Ἕθελε Μηρίοντς, μάλα δὲ ἕθελε Νέσορος ψός·
 Ἕθελε δὲ Ἅτρειδης, δερικλεῖτος Μενέλαος.
 Ἕθελε δὲ ὁ τλήμων Ὄδυσεὺς καταδύνας ὄμιλον
 Τρώων αἰεὶ γάρ οἱ ἐνὶ Φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.
 Τοῖσιν δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Τυδείδη Διομηδέτες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 Τὸν μὲν δὴ ἔπειρόν γε αἴρησα, ὃν καὶ ἕθέληδα,
 Φαινομένων τὸν αἴρισον, ἐπεὶ μεμάσσοι γε πολλοί·
 Μηδὲ σύ γε αἰδόμηνος σῆσι Φρεσὶ, τὸ μὲν αἴρεισον
 Καλλέπειν, σὺ δὲ καὶ χείρον ὀπίσσαγεα, αἰδοῖ εἴναι,
 Εἰ γίνεται ὄρόων, μηδὲ εἰ βασιλεύτερος ἐστιν.

"Ως ἔφατ· ἐδίεισεν δὲ τῷκαι ξανθῷ Μενέλᾳο
Τοῖς δ' αὐτοῖς μετέσπει βόην ἀγαθὸς Διομήδης.

Εἰ μὲν δὴ ἔπειρόν γε κελεύετε μὲν ἀγάν εἰλέσθ,
Πῶς ἀν ἔπειτ· Οδυσῆος ἐγὼ θεοῖο λαθοίμην,
Οὐ τῷρι μὲν περόφρων κραδῆ καὶ θυμὸς ἀγλεύωρ
Ἐν πάντεσσι πόνοισι, Φιλεῖ δέ εἰ Παλλὰς Ἀθηνή;
Τάττα δὲ ἐπομένοιο, καὶ σὺ πυρὸς αἰθομένοιο
Ἄμφων νοσήσαμεν, ἐπεὶ πέρι οἴδε νοῆσαι —
Οἱ δὲ ἔπειτηρήσαντα Διὸς κάρη μεγάλοιο,
Βάν ροῦμεν, ὥστε λέοντες δύω, διὰ τύχης μέλαινας,
Ἀμφόνον, ἀγνέκυας, διὰ τὴν τέα, καὶ μέλαν αἷμα.

Dolon, the Trojan spy, is intercepted; and slain by Diomed.

Ver. 299 ---- 377. 454 ---- 457.

Οὐδὲ μὲν ὡδὲ Τρῶας ἀγλεώρας εἴαστ· "Εκταρ
Εὔδειν, ἀλλ' ἄρμαδις κικλήσκετο ταύτας ἀρίστας,
Οοσοι εἶσαν Τρῶων ἡγύτορες, ηδὲ μέδοντες.

Τὰς οὖγε συγκαλέσας, τακινὴν ἡρτώσετο βαλῆν·

Τίς καν μοι τόδε ἔργον ἀστοχόμενος τελέσειε
Δώρῳ ἐπι μεγάλω; μισθὸς δέ οι ἄρχιος ἔσαν·

Δώσω γὰρ δίφρον τε, δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους,

Οἱ καν ἀριστεύωσι θοῆς οὗτοι τηστὸν Ἀχαιῶν·

"Οσις καν τλατή, οἱ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροιτο,

Νηῶν ὀκυπόρων χεδὸν ἐλθέμεν, ἐκ τε πυθέαδας,

Ηὲ Φυλάσσοντας νῆες θοᾶς, ὡς τοπάρος πέρ,

"Ηηδη, χείρεσσιν οὐ φέμετερησι δαμέντες,

οὐν βελώνυτο μετὰ σφίσιν, ἀλλ' ἐθέλησε
νύκτα Φυλαρέμενον παραστόν τοδημότες πάντα.

Ως ἔφαθ'. οἱ δὲ ἄρε τούτοις πάντα τούταντα παστῆ.
Νη δέ τις ἐπὶ Τρώεσσι Δάλαιν, Εἰρήνειος γένες
κρήνης Θέου, παλίχρηστος, παλίχραλκος,
ος δή τοι εἶδος μὲν ἡγεμόνες, ἀλλὰ ποδάριος·
αὐτὰρ ὁ μάνος ἐγι μετὰ πάντα μαστιγωτοῖς·
ος δὲ τότε Τρωτίν τε καὶ Ἔκτορι ὅπε ταρεσσόνες·

Ἐκτορ, ἐμοὶ ὅτενεις περιδίης παῖ θυμὸς αὐγῆναι
ηἷον ὀκυπόρων φεδόν εἰλθέμεν, ἐκ τε παθίσας.

Αλλ' ἄγε, μοὶ το σκῆπτρον ἀνάσχε, καὶ μοι ὄμοσον
Η μὲν τὸς ἵππος τε, καὶ ἄρματα τοικίλα χαλκῶ,
λαβέμεν, οὐ Φερέντον ἀρμύρωνα Πηλέανα·

εἰ δέ γὰ δύχις ἀλλος σκοπός ἐσοργεῖ, δέδητο δέχεται.
Γίφρα γὰρ εἰς σρατὸν εἴηται θεοφόροις, ὅφετον ἵκανον
τῇ Αγαμεμνονέλοι, οὐδὲ πατεράδειν ἀρεταῖ
γλὰς βελώνειν, η Φεργύετεν, τὴ μάχεσθαι.

Ως Φάθ'. οἱ δὲ ἐπὶ χερσὶ σκῆπτρον βάλε, καί οἱ ὄμοσαι·
τῷ νῦν Ζεὺς αὐτὸς, ἱεράστος πάπις Ήρης,
η μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀντρὸ ἐπεχόντος ἀλλος
γρῶνται ἀλλά τε Φηραὶ διαμητερὲς αὐλαῖσσαδ.

Ως Φάτο, καί το επίορκον ἀπάντοσε τὸν δὲ ἀρότητην.
τίκικα δὲ μέφεισιν εβάλλετο καρπύλα τέκνα·
Εογάτο δὲ ἔκτοθεν ρίναν πολιεῖο λύσιο,
κρατὶ δὲ ἐπὶ κηδεῖν κησένην ἔλε δὲ οὖν ἀκοντία·
η δὲ γεναὶ πεστὶ πῆται δότε σρατῷ· οὐδὲ ἄρε πειλλεν
εἰλθὼν ἐκ τηῶν ἀψὲ Ἔκτορι μῆνον διπλασεν.

Ἄλλ' ὅτε δῆρ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὄμιλος,
Βῆρ' ἀν' ὁδὸν μεμιάσ· τὸν δὲ Φεύγουστο πευσόντα
Διογένης Ὄδυσσες, Διόμηδεα δὲ πευσάντεν

Οὐτός τοι, Διόμηδες, δότο σρατῦ ἔρχεται αὐτῷ.
Οὐκ οἶδ', ηὔπεστιν επίσκοπος ἡμετέρην,
Η τινα συλήσων νεκάνην κατέβαθμον πεισταν.
Ἄλλ' ἐῶμέν μιν περῶτα περέβλεψιν πεδίοιο
Τυτθόν ἐπειτα δέ καὶ αὐτὸν ἐπιτίχαντες ἐλούμεν
Καρπαλίμας εἰ δ' ἄμμε παραθάσσοι πόδεστιν,
Αἰεὶ μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ σρατοφίν περιβαλλοῦ
Ἐγχέι ἐπιτίσων, μή πως περοτὶ ἄσυ ἀλύζῃ.

Ως ἀρα Φωνήσαντε, πάρεξ ὁδὸς σὺ νεκύεστι
Κλινήτης ὁ δ' ἄρ' ἀκα περέδραμεν ἀφραδίησιν.
Ἄλλ' ὅτε δῆρ' ἀπέλιν, ὕστον τὸ ἐπίχρα πλονταν.
Ημιόνων, αἷ γάρ τε βοῶν προφερέσεραί εἰσιν
Ἐλκέμηνας νηοῖο Βαθέμης πηκτὸν ἀροτρον
Τὰ μὲν ἐπεδραμέτην ὁ δ' ἄρ' ἐη δεπον αἰκάστας.
Ἐλπετο γάρ κατὰ Θυμὸν δότοστρε φοντας ἐταίρες
Ἐκ Τρώων ἴεναι, πάλιν Ἐκτόρος ὀτεώσαντος.
Ἄλλ' ὅτε δῆρ' ἀπεσαν δερηνεκές, η καὶ ἐλασον,
Γνῶρ' ἀνδρας δηιός λαγήπρα τὸ γενατὸν σιώμα
Φολγέμηνας· τοὶ δὲ αἴψα διώκεν αρμηθοσιν.
Ως δέ ὅτε καρχαρόδοντε δύσα κύνε εἰδότε Θήρης,
Η κεμάδ', ηὲ λαγωὸν, ἐπέγετον ἐμράμενος αἰεὶ^{τὸν}
Χῶρον ἀν' ύληνθ', ὁ δέ τε σχοδέησι μεμικνώς.
Ως τὸν Τυδείδης, ηδὲ πολίτορθος Ὄδυσσες,
Λαζὸν δότομηχαντε, διώκετον ἐμράμενος αἰεὶ

Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε μιγόσας φυλάκεοιν,
έγνων ἐς νῆσος, τότε δὴ μήδος ἔμβαλ' Ἀθήνη
ιδεῖδη· ἵνα μή τις ἀχαιῶν χωλκοχιτώνων
ταῦτη ἐπευξάριθμος βαλέσαι, οὐ γάρ δεύτερος ἄλλη
καὶ δὲπτίσαντα προσέφη κρατερὸς διομήδης·

Ἡ μέν, οἵτε σε δέρι κιχλοφρυγῷ ἐδέ σε Φηρεῖ
πρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀλύζειν ποτὶν ὅλεθρον.

Ὕρα, καὶ ἔγκος ἀφῆκεν, ἐκὰν δὲ γηράστανε φωτός.
ἔγιτερον δὲ ὑπὲρ ὄμοι εὔχοντα δέρος ἀκακὴν.

Ἐγκαίνων, ἄραβος δὲ τοιούτοις γίνεται οὐδόντων,
λιορὸς ὑπαγένεσι· τὰ δὲ αἰδημαίνοντε κιχλίτις·
ειρῶν δὲ ἀψάδην· οὐ γάρ δακρύσσεις ἐπεις ηύδα. —

Ὕπηρος δέ τοιούτοις γίνεται οὐδόντων,
ψύριμος λίστρεσσ· οὐ δὲ αὐχένα μέσογον ἄλλασσε,
πογάνω αἴχας, ἀπὸ δὲ ἄμφω κέρτε τένοντε·
θεργοριθμός δέ τοιούτοις γίνεται οὐδόντων.

BEAUTIES OF HOMER.

BOOK THE ELEVENTH.

Agamemnon. V. 1 -- 46.

ΗΩΣ δέ τοι λεχίων παρ' ἀγαθοῖς τιθετοῖο
 "Ορυζός, οὐδὲ αἰθενάτους φόνως φέρεις ηδὲ βροτοῖο
 Ζεὺς δέ τοι εἰρίδα πορναλλήν θοὰς ἐπὶ νῆσος Ἀχαιῶν
 Ἀργαλέων, πολέμου πέρας μητὸς χερῶν ἔχετος
 Στη δέ επ' Οδυσσῆος πορευανήτεοι τῇ μοδούσιν,
 "Η δέ τοι μεσατών εἴκοσι, πρυγανέμεν ἀμφοτέρωστοι,
 Ήμέν επ' Αἴαντος κλισίας τελαρωνίαδασοι.
 "Ηδέ επ' Αχιλλῆος τοι δέ τοι εἶχατο νῆσος εἴσας
 Εἴρυσαν, ηνορέη πίστωσι καὶ κάρτει χειρῶν.
 "Εντας δέ τοι ηὔσει θεὰ μέγα τε, δεσμόν τε,
 "Ορδί Αχαιοῖσιν, μέγα δέ φέρος ἔμβαλλέ εκάστῳ
 Καρδίη, ἄλλητον πολεμίζειν ηδὲ μάχεσθαι.
 Τοῖσι δέ ἄφαρ πόλεμος γλυκίσιαν γένεται, ηὲ νέεσθαι
 "Εν τησὶ γλαφυρῷσι φίλων εἰς παίσιδα γαῖαν.
 "Ατρεύδης δέ ἔβοηστε, ιδὲ γάννυαδις ἄγωστεν
 "Ἀργεάτες· τοι δέ αὐτὸς ἐδύσατο νέροπα χαλκόν
 Κιημεῖδας μὲν πορώτα περὶ κυήμησιν ἔθηκε
 Καλὰς, δέργυρέοισιν ὅπτος φυρίοις ἀραρύας.

Δεύτη

Δεύτερον αὖ, Θώρηκα περὶ σῆθεστι ἔδιψε,
Τὸν ποτὲ οἱ Κινύρης δῶκε, ξενήγιον ἔναμ.
Πεύθετο γὰρ κύπρουνδε μέχε χλέος, ὥνεκ τὸν Ἀχαιοῖ
Ἐς Τροίην νήεστιν ἀναπλεύσεαδε ἐφελλον
Τέγνεκά οἱ τὸν δῶκε, χαριζόμενος βασιλῆι.
Τὸ δὲ τοι δέκα οἵμοις ἔστιν μέλανος κυάνοιο,
Δώδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι καστιτέροιο.
Κυάνεοι δὲ δράκοντες ὄφερέχατο περοτὶ δερὴν
Τρεῖς, ἐκάτερθ' ἵριστιν ἔοικότες, ἃς τε Κρονίων
Ἐν νέφει σήριζε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων.
Αμφὶ δὲ ἄρι ὄμοιοιν βάλετο ξίφος· σὺ δέ οἱ ἥλοις
Χρύσεοι πάμφαινον ἀπὸ περὶ κελεὸν ἦν
Ἀργύρεον, χρυσέοισιν ἀορτύρεοιν ἄρηρός.
Αὐτὸν δὲ ἔλετ αἰμφίβρότιν, πολυδαιδαλον, ἀσπίδα θύριγ,
Καλὴν, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἥστην,
Ἐν δέ οἱ ὄμφαλοις ἥστην εἴκοσι καστιτέροιο
Λόκοι, σὺ δέ μέσοισιν ἔην μέλανος κυάνοιο.
Τῇ δὲ περὶ μὲν Γοργὺὰ βλοσσρῶπτις ἐσεφάνωτο
Δεινὸν δέρχομένη, περὶ δὲ Δειμός τε, Φόβος τέ.
Τῇ δὲ δέργυρεος τελαμῶν ἦν ἀντὶρ ἐπὶ ἀντῷ
Κυάνεος ἐλελικτὸ δράκων, κεφαλαὶ δέ οἱ ἥσταν
Τρεῖς ἀμφισεφέεις, εἴνας αὐχένεος σκηφυῖα.
Κρατὶ δὲ ἐπὶ ἀμφίφαλον κυνέην θέτο, τετραφάλυρον,
Ιππύριν δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
Εἶλετο δὲ ἀλκιμία δύρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῶ,
Οὔτεα τῇλε δέ χαλκὸς ἀπὸ αὐτόφειν ὑρανὸν εἴστω
Λάμπῃ· ὅπῃ δὲ ἐγύδηπτον Ἀθηναῖς τε καὶ Ἡρῷ
Τιμῶνα βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκῆνης.

Hector. Ver. 61 ----- 74.

Ἐκτῷρ δ' ἐν τρώτοισι Φέρ' ἀσπίδα πάντοτε ἵσην.
 Οἷος δ' ἔχ νεφέων ἀναφάνεται ψλιος ἀστήρ,
 Παριφάνων, τότε δ' αὐτὶς ἔδυ νέφεα σκιοεντα.
 Ὡς Ἐκτῷρ ὅτε μὲν τε μετὰ τρώτοισι Φάνεσκεν,
 "Αλλοτε δ' ἐν τυμάτοισι, κελεύων πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
 Λάμφ', ὡς εροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
 Οἱ δ', ὡς ἀμυητῆρες σκαντίοις ἀλλήλοισιν
 Ὁγμὸν ἐλαγκωσιν, ἀνδρὸς μακάρος κατ' ἄρχραν,
 Πύρων, ἡ κριθῶν, τὰ δὲ δράγματα περφέα πίπει.
 Ὡς Τρῶες καὶ Αχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
 Δῆμν· ςδ' ἕτεροι μυώνται ὄλοσσο Φόβοιο.
 Ἰσας δ' ύσμινη κεφαλὰς ἔχον· οἱ δὲ, λύκοι ὡς,
 Θῦνον· Ἔρις δ' ἄρ' ἔχαιρε τολύζονος εἰσρόωσται.
 Οἵ γάρ ρα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν.

The time when the Greeks broke the Trojan ranks elegantly described. Ver. 84 ----- 90.

"Οφρα μὲν ἥδες ἦν καὶ ἀέξετο ιερὸν ἥμαρ,
 Τόφρα μάλιστα φοτέρων βέλες ἤπειτο, πάπιε δὲ λαός.
 "Ημος δὲ δρυτόμος περ ἀνήρ ὠπλίσατο δόρπου
 Οὔρεος ἐν Βησησιν, ἐπει τ' ἐκορέσατο χεῖρας
 Τάμνων δενδρεα μακρὰ, ἀδος τέ μιν ἵκετο θυμὸν,
 Σίτη τε γλυκεροῦ περὶ Φρένας ἴμερος αἴρει
 Τῆμος σφῇ ἀρετῇ Δαναιοὶ ρήγαντο Φάλαγγας.

Agamemnon

Agamemnon kills two of the sons of Priam; terror of the Trojans. Ver. 113 ---- 121.

Ως δέ λέων ἐλάφοιο ταχέστις νήπια τέκνα
Πηγίδιως ξυνέαζε, λαβῶν κρατεροῖσιν ὁδοῖςιν,
Ἐλθὼν εἰς εὐνὴν, ἀπαλόν τε σφ' ἦτορ ἀπηύρα.
Η δέ εἴπερ τε τυχοῦ μάλα χεδὸν, καὶ δύναται σφιν
Χραισμένιν αὐτῶν γαρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ικάνη·
Καρπαλίμας δὲ πῆγε Διὸς δρυμὰ τυχίνα καὶ ὑλιν
Σπεύδετο, ιδρώσσα κραταιῷ θηρὸς ὑφ' ὄρμης.
Ως ἄρα τοῖς οὕτοις διώσατο χραισμῆσαι ὅλεθρον
Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοῖς ὑπὸ Αργείοισι Φέβοντο.

Bravery of Agamemnon. Ver. 148 ---- 180.

— Ο δέ, ὥθι πλεῖστη κλονέοντο Φάλαγγες,
Τῇ δὲ σύργστῃ, ἀμα δὲ ἄλλοι εὔκυρμοις Ἀχαιοί.
Περὶ μὲν τελεῖς ὅλεκον Φεύγοντας ἀνάγκη,
Ἴππεις δὲ ἵππης, (ὑπὸ δέ σφισιν ὡρτο κονίη
Ἐκ τεδίς, τὴν ὡργαν ἐριγύδεσσι τόδες ἵππων,)
Χαλκῶν δημόσιοις ἀπέρι κρείων Ἀγαμέμνων
Αἰεν δύπολιένων ἔπειται, Αργείοισι κελεύων.
Ως δέ ὅτε πῦρ αἰδηλον ἐν αἷγυλῳ ἐμπέσῃ ὑλη,
Πάντη τ' εἰλυφόων ἀνεμος Φέρει, οἱ δέ τε Θάρνοις
Πρόρριζοι τίππεσσιν ἐπειγόμενοι τυρὸς ὄρμη.
Ως ἄρετος οὐ πάτερ Ατρεΐδη Ἀγαμέμνονοι τίππει κάρπενα
Τρώων Φευγόντων, τολλοὶ δὲ ἐρισάχενες ἵπποι.

Κεῖ ὅχει κροτάλιζον ἀνὰ πολέμου γεφύρας,
Ηνιόχος ποθέοντες ἀμύμονας οἱ δὲ ἐπὶ γαῖη
Κείστο, γύπεσιν πολὺ φίλτεροι, η ἀλόχοισιν.

"Εκτορα δὲ εἰκ βελέων ὑπαγε Ζεὺς, εἴ τε χονίης,
Ἐκ τὸν ἀνδροτατίης, εἴκ θ' αἵματος, εἴ τε χιδομήν
Ατρεΐδης δὲ ἐπέλο, σφεδανὸν Δαναοῖς καλεῖν.
Οἱ δὲ παῖς Ιλικῆμα παλαιῶν Δαρδανίδας,
Μέσογον καππεδίον παρέργινος ἔστεινοντο,
Ιέμενοι πόλεων οἱ δὲ κεκληγός ἔπειταν
Ατρεΐδης, λύθρῳ δὲ παλάστετο χεῖρας ἀσπίδας.
Ἄλλος οὐδὲ μὴ Σκαλᾶς τε πύλαις καὶ Φρυγὸν ἵκοτο,
Ενθάδε πάρα μὴ ἴστεντο, καὶ ἀλλήλες ἀνέμιρεν.
Οἱ δὲ ἔτι καμιμέατον πεδίον Φοβέοντο, βόεις ἀνε,
Ἄστε λέων ἐφόβησε, μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγώ,
Πάσσας τῇ δέ τοι ἵη ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
Τῆς δὲ ἐξ αὐχένες ἔαζε, λαβών κρατεροῖσιν ὁδούς,
Πρῶτον ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ σύκατα πάντα λαφύνων
Ως τὸς Ατρεΐδης ἐφεπτει κρεπῶν ἀγαμέμνων,
Λιέν διπολίεινων τὸν ὄπιστετον οἱ δὲ ἐφέβοντο.
Πολλοὶ δὲ πέλεισι τε καὶ ὕπλοις ἔκπεσσον ἵππων,
Ατρεΐδεω υπὸ χερσὶ περὶ πεφύδης ἔγχει δῦνεν.

Agamemnon, being wounded, leaves the field.

Ver. 264 --- 274.

Αὐτὰρ οἱ τοι ἄλλων ἐπεπωλεῖτο σίχας ἀνδρῶν,
Ἐγχεῖ τοι, αἴρι τε, μεγάλοισι τε χειμαδίοισι,
Οφρα οἱ αἴματα ἔτι θερμὸν ἀνήνοδεν εἰς ἀπειλῆς

Αὐτῷ

Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσητο, πάνοπτο δὲ αἷμα,
Οὔτειαν ὁδύναυ δῦνον μένος Ἀτρείδαο.
Ως δὲ ὅταν ὀδίνεσται ἔχῃ βέλος ὅπῃ γυμνῆκα,
Δριμὺν, τό, τε προϊέσθι μογοσόχοις Εἰλείθυαι,
Ηρης θυστέρες, τωικρὰς ὀδίνας ἔχουσαι
Ως δέ τε ὁδύναυ δῦνον μήρος Ἀτρείδαο.
Ἐς δίφρον δὲ ἀνόργεστε, καὶ ηνιόχῳ ἐπέτελλε
Νησὶν επὶ γλαφυρῆσιν ἐλαυνέμενος πᾶσθετο γῆ μῆτρα.

Bravery of Hector. Ver. 284 ---- 298. 305 ---- 309.

Ἐκτῷρ δέ, ὡς ἐνόηστος Ἀγαμέμνονα νόσφι κιόστε,
Τρωσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκεκλετο, μακρὸν ἀνταστῆσαι
Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταῖ,
Ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, μνησαθεῖς δὲ Θέριδος ἀλκητῶν
Οἴχετε ἀντὶρ ὥριστος, ἐμοὶ δὲ μεγύ εὐχος ἐδώκε
Ζεὺς Κρονίδης· ἀλλ' ἴθὺς ἐλαύνετε μάνυχας ἵππων
Ιφθίμων Δωναῶν, ἵν' ὑπέρτερον εὐχος ἄρηστε.
Ως εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ Θυμὸν ἐκάστο.
Ως δέ ὅτε πά τις θυρητὴρ κύνας αργεόδοντας
Σεύη ἐπ' ἀχροτέρω σὺν καπρίᾳ, ηὲ λέωντε.
Ως ἐπ' Αχαιοῖσιν σεῦε Τρῶας μεγαδύμενος
Ἐκτῷρ Πριαμίδης, βροτολογιγῶς ἵστος Ἀρτίο.
Αὐτὸς δὲ εν πρώτοισι μέγα Φρονέων ἐβεβήκε.
Ἐν δὲ ἕπεις ὑσμίνῃ, ὑπερσεῖς ἵστος ἀελλη,
Η τε καθαλλομένη ἰοειδέα πόντον ὄρινε. —
—— Ως ὅπότε Ζέφυρος νέφεα συφελέζει
Αργεστο Νότοιο Βαθέτη λαίλαπτο τύπλων

Πολλὸν

Πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, ὑψόσε δ' ἄχητ
Σκύδναται, ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ιωῆς.
Ὄς ἄρα τυκνὰ καρήσας ὑφ' Ἐκτορὶ δάμνατο λαῶν.

Paris and Diomed. Ver. 369. ---- 395.

Αὐτὸρ 'Αλέξανδρος, Ἐλένης πόσις ἡγκόμοιο,
Τυδεῖδη ἐπὶ τῷ α πλάνετο, ποιμένι λαῶν,
Στήλῃ κεκλιμένος, ἀνδροκρίτῳ ἐπὶ τύμβῳ,
Ἴλε Δαρδανίδας, παλαιᾶ δημογέροντος.
Ήτοι ὁ μὲν Θάρηκα 'Αγαστρόφος ἴφθίμοιο
Αἴντι δέποτε σῆθεσφι παναιόλον, ἀστίδα τ' ἄμεων,
Καὶ κέριδα βελαρήν· ὁ δὲ τόχος πῆχυς ἀνεῖλκε,
Καὶ βάλεν, ωδὸς ἄρα μιν ἄλιον βέλος ἐκφυγε χειρὸς,
Ταρὸν δεξιτεροῖο ποδός· Διὰ δὲ ἀμπερες ίος
Ἐν γάμῃ κατεπηκίλο· ὁ δὲ μάλα ιδὺν γελάσας,
Ἐκ λόχος ἀμπήδησε, καὶ εὔχόμενος ἐπος ηῦδα·
Βέβλησα, ωδὸς ἄλιον βέλος ἐκφυγεν· ὡς ὁ φελόν τοι,
Νείκατον εἰς κενεῶνα βαλάων, σκ θυμὸν ἐλέαδη·
Οὔτω κεν καὶ τρῶες ἀνέπιστον κακοτητος,
Οἵτε σε πεφρίκαστ, λέονθ' ὡς μηκάδες αἴγες.

Τὸν δὲ ταρβήσας πεφεφθι κρατερὸς Διομήδης·
Τοζόπε, λωβητὴρ, κέρας ἀγλαῖ, παρθενοπῖπα·
Εἰ μὲν δὴ ἀντίσιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης,
Οὐκ ἄν τοι χραίσμησι βίος καὶ ταρφεές ιοί·
Νῦν δέ μ' ἐπηράψας ταρὸν ποδός, εὔχεας αὐτῶς.
Οὐκ ἀλέγω, ὡσεὶ με γυνὴ βάλοι, η πάσις ἀφρων
Κεφόν γδ̄ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος, εἰδανοῖο.

'Ητ' ἄλλως υπ' ἐμέο, καὶ εἴ κ' ὀλίγου περ ἐπικύρη,
 'Οὖν Βέλος πέλεται, καὶ αἰκήριον σεῖφα τίθησι·
 Τὸν δὲ γυναικὸς μὲν τὸ ἀμφιδρυφοῖς εἰσὶ παρεστῶ,
 Παιδεῖς δὲ ὄρφανικοί· οὐ δέ θ' αἴματι χαῖσαν ἔρευθων
 Πύθεται· οἰωνοὶ δὲ πέρι πολέες, ηὲ γυναικες.

Ulysses in distress. Ver. 401 ---- 420.

Οἰώνη δὲ Οδυσσεὺς δερικλυτὸς, φόδε τις αὐτῷ
 Αργείων παρέμενεν, επεὶ Φόβος ἐλλασθε πάντας.
 Οὐχ θῆται δὲ ἄρα εἶπε περὸς ὃν μεγαλύτορα Θυμὸν·
 Ωμοὶ ἔγα, πι πάθω; μέγα μὲν κακὸν, αἷκε φέβαμον,
 Πληθὺν παρέθησας· τὸ δὲ ρίζον, αἴκεν ἀλάω
 Μάνος· τὸς δὲ ἄλλας Δαναὰς ἐΦόβησε Κρονίων.
 Άλλὰ τί μοὶ ταῦτα Φίλος διελέξατο θυμός;
 Οἶδα γὰρ, ὅτι κακοὶ μὲν δυτίχοντο πολέμοιο·
 Οἱ δὲ καὶ ἀριστεύησι μάχη ἔνι, τὸνδε μάλα χρεῖ
 Επίμηκας κρατερῶς, ητὸν ἐβλητόν, ητὸν ἐβαλλόν.
 Εώς οὐ ταῦθ' ὥρμανε κατὰ Φρένα καὶ κατὰ Θυμὸν,
 Τοφρα δὲ εἰπὲ Τρώων σίχες ἡλυθον αἰσισάων·
 Ελσάν δὲν μέσοισι, μὲν σφίσι πῆμα πιθέντες,
 Οἱ δὲ ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θελεροί τὸν αἰχνοὶ^{τον}, οὐ δέ τοι εἰσὶ βαθέμης σκηνολόχοιο,
 Θύγων λευκὸν ὁδόντα μετὰ γναμπῆσι γένυστιν·
 Αμφὶ δέ τὸν αἴσασον· υπαὶ δέ τε κόμπες ὁδόντων
 Γίγνεται· οἱ δὲ μένοντι ἀφαρ δεινόν περ ἐστο·
 Οἱ δὲ τὸν ἀμφὶ Οδυσσῆα, διὶ Φίλον, εωσεύοντο
 Τρώως. - - - - -

Ulysses

Ulysses rescued by Ajax and Menelaus. Ver. 473 ---- 497.

Εὔρον ἔπειτα Οδυσῆα, Διὶ φίλον ἀρφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν
Τρῶες ἔπονθ', ὡσέτε δαφνοῖς θῶες ὄρεσφιν
Αμφ' ἐλαφού κερχὸν βεβλημένον, ὃν τ' ἔσαλ' ἀνὴρ
Ιώ ἀπαγγειλεῖται τὸ μέν τ' ἥλιυς πόδεως
Φεύγων, ὅφρ' αἴμα λιαρὸν, καὶ γάνατ' ὄρωρη
Λύταρε ἔπειτη τούτη δαμάσατεται ὀκὺς οἰστας,
Ωμοφάγοι μιν θῶες σὺ ψρεστι δαρδάπτεσσι,
Ἐν νέρει σκιερῷ ἐπί τε λινῷ ἥλιῳ δαίμων
Σίντην θῶες μέν τε διέτρεσταν, αὐτὰρ ὁ δάπιδη
Ως ρὸς τὸτε ἀμφ' Οδυσῆα δαιφρονα ποκιλομήτην
Τρῶες ἔπον πολλοῖ τε καὶ ἀλκιμοῖς αὐτὰρ οὐ γέρεσ
Ἄιοσαν καὶ ἔγχιδος ἀμύνοι τηλεεσ τῆμαρ.
Αἴας δὲ εγκύθεν ἥλιθε, Φέρων σάκος, πύτε πόργου,
Σετῇ δὲ ταρέζεται Τρῶες δὲ διέτρεσταν ἀλιστὶς ἄλλος.
Ήτοι τὸν Μενέλαος αρήιος εἶπαγ' ὄμιλος
Χειρὸς ἔχων, εἴας Θεράπων χρεδὸν ἥλαστεν ἵππος.
Αἴας δὲ Τρώεσσιν επάλμηνος εἴλε Δέρυκλον
Πριαμίδην, νόθον γόνον ἔπειτα δὲ Πάγδοκον γάτα.
Οὕτω δὲ Λύσανθρον, Καὶ Πύρασσον, ηδὲ Πυλάρτην.
Ως δὲ ὁπότε τολμῶν τοταμὸς πεδίονδε κάτεισι
Χειράρρης κατ' ὄρεσφιν, ὀπαζόμηνος Διὸς ὄμερον,
Πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, τολλὰς δὲ τε πεύκας
Ἐσφέρεται, τολλὸν δὲ τὸ ἀφυσγετὸν εἰς ἀλα βάλλει.
Ως εφεπε κλονέων τετδίον τότε Φαιδίμος Αἴας,
Δαιζῶν ἵππος τε καὶ ανέρας. —

Cebriones

Cebriónes advises Hector to succor the Trojans oppressed by Ajax.
Ajax slowly and sullenly retreats. Ver. 531 --- 573.

Ως ἄρα Φωνήσας ἴμασεν καλλίτριχας ἵππας
Μάσηι λιγυρῇ τοὶ δὲ, ταπεῖς αἰοντες,
Ρίμφ' ἔφερον θόὸν ἄρρεν μετὰ Τρῶας ἐ· Ἀχαιὸς,
Στέφοντες νεκυάς τε καὶ ἀστίδας αἴματι δ' ἄζων
Νέρθεν ἄπας τε πάλακτο, καὶ ἀντιγεις αἱ τερὶ δίφροι,
Ἄς ἄρ' ἀφ' ἵππειῶν ὅπλεων ραδίπηγες ἔβαλκον,
Αἱ τ' απ' ἐπιστέρων ὁ δὲ ἕτο δύνατι ὄμιλον
Ἀνδρόμεον, ρῆξαί τε, μεγάλη μήνος ἐν δὲ κυδούμῳ.
Ηκε κακὸν Δαναοῖς, μίνυντες δὲ χάζετο δέρος.
Αὐτὰρ ὁ τὸν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο σίχας ἀνδρῶν,
Ἐγχεῖ τοι, ἄστροι τε, μεγάλοισι τε χερμαδίοισι;
Αἴαντος δ' ἀλέσειν μάχην τελαμωνάδας.
Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἰενθ' ὑψίχυγος ἐν Φόβον ἥρσε.
Στῆ δὲ ταφῶν, ὅπιθεν δὲ βάλεν σάκος ἐπιαβόσσον,
Τρέαγε δὲ παπίγνας ἐφ' ὄμιλῳ, θυρὶ ἐοικώς,
Εντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γκνός ἀμεβῶν.
Ως δ' αἴτωνα λέοντα βοῶν δόπο μεσαύλοιο
Ἐσεύοντο κύνες τε καὶ αὐρέπες ἀγροιῶται,
Οἶτε μιν σὸν εἰῶσι βοῶν σκηναρ ἐλέσθ,
Πάννυχοι ἐγρήσοντες ὁ δὲ κρεῶν ἐρατίζων,
Ιθύδι· αὖλος τοι πενήσει· θαμέες γοῦ ἄκοντες
Ἀντίος αἰστός; Θραγειάν αἰπὸ χειρῶν,
Καιόμηνά τε δέτη, τάσ τε τρεῖς, ἐσύμενός περ
Ἡῷθεν δ' ἀπὸ νόσφιν ἔβη τεληότι θυμῷ.

Ὡς Αἴας τότε ἀπὸ Τρώων τετμένος πῆτορ
 "Ηίε πόλλα δέκαντα περὶ γὰρ διε νησοῖν Ἀχαιῶν.
 "Ως δὲ ὅτε ὄνος παρ' αρχραντινὸν εἶναστο παιδας
 Νεῳθῆς, ω̄ δὴ πολλὰ περὶ ρόπαλον αἰμοφίσεάγη,
 Κείρεται τὸν πετελθῶν βαθὺ λήιον οἱ δέ τε παιδες
 Τύπλισιν ροπάλοισι· Βίη δὲ τι πηπόνι αὐτῶν
 Σπειρίδη τὸν εὐγέλασταν, ἐπεὶ τὸν ἔκορεστα φόρβης·
 "Ως τότε ἐπειτα Λιαντα μέγαν τελαμώνιον ψόν
 Τρῶες ὑπέρθυμοι πηλέκλειστοι τὸν επίκερον,
 Νύαγοντες ξυστοῖσι μέσου σώκος, αἰὲν ἐποντο.
 Αἴας δὲ ἄλλοτε μὲν μυητούσκετο Θύριδος ἀλκῆς,
 Αὗτις ὑποστρεφθεὶς, καὶ εορτύσασκε Φάλαγγας
 Τρώων ἵπποδάμανταν ὅτε δὲ τρωπάσκετο Φεύγειν
 Πάντας δὲ προέεργε θόας ἐπὶ νῆας ὁδεύειν.
 Αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν θῦνε μεσηγὸν
 Ἰστέμενος· τὰ δὲ δέρα Θρασιάνων ἀπὸ χειρῶν,
 "Άλλα μὲν ἐν σπέκαι μετάλω πάγεν, ὄρμενα περόστω
 Πολλὰ δὲ καὶ μεσηγὸν, πάρος χρόα λευκὴν ἐπαντεῖν,
 "Εν γαίᾳ ἴσσεντο, λιλαιόμενα χρόος ἀσημόν.

BEAUTIES of HOMER.

BOOK THE TWELFTH.

The Greeks being retired within their entrenchments, Hector endeavours to force them. The ditch described. Ver. 40 --- 59.

ΑΥΤΑΡ ὅγ, ὡς τὸ πρόστεν, ἐμάροναί τος ἀέλλη.
 Ως δ' ὅταν ἐν τε κύνεστι καὶ ἀνδράσι θηρευτῆσι,
 Κάπριος, ἷε λέων σρέφεται, θένει βλεμμαῖσινα,
 Οἱ δὲ τε πυρυηδοὶ σφέας αὐτὸς ἀρτύναντες,
 Ἀντίοι ἵσανται, καὶ ἀκοντίζουσι θαμεῖας.
 Αἰχμὰς δὲ χειρῶν· δέ δ' ὄποιε κυδάλιμου κῆρ
 Ταρβεῖ, δὲδὲ Φοβεῖταις ἀγύνωρίη δέ μιν ἔκπα·
 Ταρφέα τε σρέφεται, σίχαις ἀνδρῶν τειρητίζων·
 Ὁπη τ' ιθύσῃ, τῇ τ' εἴκεστι σίχες ἀνδρῶν·
 Ως Ἐκτωρ ἀν' ὄμιλον ίὰν εἰλίσεται, ἐταίρες
 Τάφρον ἐπόρυνων Διαβανέμεν· δέδε οἱ ἵπποι
 Τόλμων ὠκύποδες· μάλα δὲ γρεμέτιζον ἐπ' ἄκρω
 Χείλες ἐφεγέρτες· ἀπὸ γὰρ δειδίατο ταφρος
 Εὔρει, δέ τ' ἄρ' ὑπερθορέειν χεδὸν, γέτε περηφορή
 Ρηιδίῃ· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέεις τερὶ πᾶσαν
 Εἰσαντιν ἀμφοτέρωντεν· ὑπερθεν δέ σκολόπεστιν

Οξέσιν

Οδέσπιν πρόφε, τὰς ἔπεισιν φέσ' Ἀχαιῶν
Πυκνὸς καὶ μεγάλυς, δηίων αὐτορῶν ἀλεωρῆν.
Ἐνθ' ς κεν ρέα ἵππος ἐύτροχον ἄρμα πτάνει
Ἐσβαίη, πιξοὶ δὲ μυοίνει, εἰ τελέωτ.

Polypœtus and Leontœus defend the gates.

Ver. 131 —— 172.

Τὰ μὲν ἄρα περπάροιδι πυλάων ὑψηλάων
Ἐξαστιν, ὡς ὅτε τε δρῦες ἔρεσιν ὑψηλάρηνος,
Αἴτ' ἀνεμον μίμηστι καὶ νέτον πηματα πάντα,
Ρίζησιν μεγάλησι διηνεκέσσος ἀραρῆμ.
Ως ἄρα τῷ χειρεσι πεποιθότες, ηδὲ Βίηφι,
Μίμηνον ἐπερχόμενον μέτοι "Ασιον, οὐδὲ ἐφέβοντο.
Οἱ δὲ ιδὺς πρὸς τεῖχος ἐνδημητον, βόας αὖτας
Τύφοσ' ἀναρχόμενοι, ἕκιον μετέλω αἰλαλητῶ,
Ασιον αἱμφὶ ἄνακτα, καὶ Ιαμενὸν, καὶ Ορεστην,
Ασιάδην τὸν Ακάμαντα, Θώωνά τε, Οινόμασόν τε.
Οἱ δὲ ητοι ἔισις μὲν ἐύκυνήμιδας Ἀχαιὸς
Ορινον, ἔνδον ἔοντες, αἱμύνεσθαι περὶ τηνῶν
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσυμένεις ἐνόησαν
Τρῶας, ατὰρ Δαναῶν γένετο ίαχή τε Φόβος τε,
Ἐκ δὲ τῷ αἰγαντε, πυλάων πρόσθε μαχέσθην,
Αγροτέροισι σύεσιν ἔοικότε, τῷ τὸν ὄρεστιν
Αινδρῶν ηδὲ κυνῶν δέχασθαι κολοσσρτὸν ἴονται,
Δοχμῶν τὸν αἰσογούτε περὶ σφίσιν αὔγουστον ὑλην,
Πριμηνὴν σκτάμνοντες, ὑπάκη δέ τε κόραπος ὁδόντων

Γίγηται,

Γίγνεται, εἰσόκε τίς τε βαλὰν ἐκ θυμὸν ἔληται·

Ως τὸ κόμπη χαλινὸς ἐπὶ σύθεσφος φασίνος,

Αὐτὸς βαλλομένος μάλα γὰρ πραγμάτως ἐμάχοις,

Λοισιν καθύπερθε πεποιθότες, ηδὲ βίηφιν.

Οἱ δὲ ἄρα χερμαδίοισιν ἐϋδιήταν αἴστας πύργουσ

Βάλλον, ἀμυνόμενοι σφῶν τὸν αὐτῶν, καὶ πλοσιάσων,

Νηῶν τὸν ἀκυπόρων νιφάδες δὲ ὡς πίπλου ἑράζει,

Ἄσ τὸ ἄνεμος ζάης, νέφεα σκισεῖται δονῆσσι,

Ταρφεῖας κατέχεντες ἐπὶ χθονὶ πεπλυθοτείρη·

Ως τὸν ἐκ χειρῶν βέλεος ἕρρεον, ημὲν Ἀχαιῶν.

Ηδὲ οὐκὶ τρώων κέρυχες δὲ ἀμφ' αἷνον αὔτευν,

Βαλλόμεναι μυλάκεστι, καὶ αστίδες ὅμφαλόεσσαν·

Δῆρα τὸν ὀμιωξέν τε καὶ ὡς πεπλήγετο μηρῶν

Ἀπος τραχιδης, καὶ ἀλασῆσας ἐπος ηῦδα·

Ζεῦ πάτερ, οὐ ρά νυ καὶ σὺ φιλοφευδῆς ἐτέτυχο

Πάγχυ μάλ· τὸ γὰρ ἔγωγε ἐφάμιλη πρωας Ἀχαιὸς

Σχήσειν ημέτερον γε μένος οὐχ χεῖρας αἴπλις·

Οἱ δὲ τε σφῆκες μέσον αἰόλοι, ηὲ μέλισσας,

Οικία ποιήσανται ὁδῷ ἐπὶ παταλοεσσῃ,

Οὐδὲν διπλεῖποντι κοῖλον δόμου, ἀλλὰ μένοντες

Ανδρας Θηρητῆρας, ἀμύνονται περὶ τέκνων·

Ως οἴγ' οὐκέτελεστο πυλάσων, καὶ δῦ οὔντε,

Χάσαδας, πρίν γέ τε κατακτήσει, ηὲ ἀλῶναι.

Omen. Polydamus thereupon advises to withdraw the troops: Hector's spirited reply; he continues the attack. Bravery of Sarpedon. Ver. 195 --- 209. 230 --- 264. 278 --- 328.

"Οφρ' οι τοὺς ἐνάριζον απὸ ἔντεα μαρμαίρουσα,
Τόφρ' οι Πελυδάμαντι χὲ Έκτορὶ χύροι ἔποντο,
Οὶ πλεῖστοι χὲ ἄριστοι ἦσαν, μέμασαν δὲ μάλιστε
Τεῖχός τε ῥῆγα, χὲ ἐνιπρῆση τῷρι τῆται.
Οἱ δὲ ἔτι μερμήριζον, ἐφεσεότες πάρα τάφρω.
"Ορνις γὰρ σφιν επῆλθε περισσέμνα μεμαῶσιν,
Αἰετὸς ὑψηπέτης, ἐπ' ἄριστον λαὸν ἔεργων,
Φουήνεται δράκοντα Φέρων ὄνυχεστι πέλωρον,
Ζωὸν, ἐτ' αἰσθαίροντα. Καὶ ϵπω λῆθετο χάρμης.
Κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ σῆθος, πάρα δειρὴν,
Ιδιωθεῖσις ὀπίστω. ο δ' απὸ ἔθεν ἦκε χαριᾶζε,
Ἀλγήσας ὁδύνησι, μέσω δὲ ἐνὶ κάββαλ' ὄμιλῳ.
Αὐτὸς δὲ κλάγχας τέτελο πνοιῆστ' ἀνέμοιο.
Τρῶες δὲ ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἴόλον ὄφιν
Χείμενον ἐν μέσοισι, Διὸς τέρας αἰγλόχοιο. —
Τὸν δὲ ἄρ' ὑπόδρα ἴδων πεσεόφη κορυθαίολος "Εκτωρ
Πελυδάμα, σὺ μὲν όπ' ἐτ' ἔμοι φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις
Οἰδα χὲ ἄλλον μῆθον αἱμένονα τῷδε νοῆσαι.
Εἰ δὲ τέον δῆ τοτεν απὸ αὐδῆς αἰγορεύεις,
Ἐξ ἄρα δῆ τοι ἐπειτα θεοὶ Φρένας ἀλεσαν αὐτοῖς
Ος κέλεαγ Σκινὸς μὲν ἐριγδάποιο λαθέαδ,
Βγλέων, ἃς τέ μοι αὐτὸς ὑπέρχετο χὲ κατένευσο."

Τιμή

Τινὴ δὲ οἰωνοῖσι ταυτηρεύματα κελεύεται
 Πείθεσθαι τῶν ὅτι μελατρέπομ· όδε ἀλεγίζω,
 Εἴτ' ἐπὶ δέῃς ἵωσι πάρος ηῷ τὸ ηέλιον τε,
 Εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίχε, ποτὶ ζόφου ηέροεντα.
 Ήμεῖς δὲ μελάλοιο Δίος πειθώμεδε βαλῆ,
 Ος πᾶσι θυτοῖσι καὶ αἴθανάτοισι ανάστ.
 Εἰς οἰωνὸς ἄριστος, αμύνεας περὶ πάτερν.
 Τίποτε σὺ δείδοκας πόλεμον καὶ δηιοτήτα;
 Εἴπερ γάρ τοι ἄλλοι γε πειθείτενάμεδε πάντες
 Νηυσιν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δέ τοι δέος εἰς δόπολέσθαι.
 Οὐ γάρ τοι κραδίη μικροδήσιος, όδε μαχήμαν.
 Εἰ δέ σὺ δηιοτήτος ἀφεῖσει, ηέ τοι ἄλλον
 Παρφάμηνος ἐπέεστι δόποτρέψεις πολέμοιο,
 Αὐτίκ' εμῶ πάτος διάρι πυκεῖς δόπο θυμὸν ὀλέσατεις.
 Ος ἄρα Φωνήσεις πρύποστο τοὶ δέ αἱρεῖτο,
 Ήχῇ θεσπεσίη. Σπῆτε δέ Ζεὺς περπικέραυνος
 Ωρσεν ἀπ' Ιδαίων ὄρέων ἀνέμοιο θυελλαν,
 Ήρὶ ιδίων τηῶν κονίων Φέρεν αὐτὸρ Αχαιῶν
 Θέλγε νόον, Τρωσὶν δέ καὶ Εκτορὶ κῦδος ὅπαζε.
 Τῷ περ δῆ περάεστι πεποιθότες, ηδὲ βίηφι,
 Ρήγνυαται μετα τεῖχος Αχαιῶν πειρηθίζον.
 Κρόος τας μεν πύργων ἔρυν, Καὶ ἔρεπτον ἐπάλξεις,
 Στήλας τε περβλῆτας ἐμόχλεον, ἀς ἄρ' Αχαιοὶ
 Πρώτας εν γαίῃ θέσαν ἐμμένατε ἔχματα πούργων.
 Τὰς οἴγ' αὖ ἔρυν, ἔλποντο δέ τεῖχος Αχαιῶν
 Ρήγεν· όδε νῦ πω Δαναοὶ χάζοντο κελεύθερος.
 Άλλ' οἴγε ρινοῖσι Βοῶν Φράξαντες ἐπάλξεις,

Βάλλον ἀπ' αὐτάων δημισ τὸν τεῖχος ιόντας. —
 Τῶν δ', ὥστε νιφάδες χόνος πίπιται θαμειαῖ
 Ήματι χειμερία, ὅτε τὸ ὄρετο μητίεται Ζεὺς
 Νιφέμεν ἀνθρώποισι, πραυνούμενος τὰ ἡ κῆλα,
 Κοιμήσας δ' αὐτέμενος χέρι ἐμπεδον, ὄφρα χαλύψῃ
 Τυψλῶν ὄρεων κορυφὰς καὶ τρώοντας ἄκρας,
 Καὶ πεδία λατεῦντα, καὶ ἀνδρῶν τοῖνα ἔργα,
 Καὶ τὸ εὖφ' ἀλὸς πολιῆς κέχυται λιμέσιν τε καὶ ἀκτᾶς,
 Κῦμα δὲ μιν τεσσαλάζον ἐρύκεται, ἀλλα τε πάντα
 Εἰλύαται καθύπερθ', ὅτε Ὀπτορίση Διὸς ὄμβρος.
 Ως τὸ ἀμφοτέρων λίθοι τωτῶντο θαμειαῖ,
 Αἱ μὲν ἄρ' εἰς Τρῶας, αἱ δὲ εἰς Τρώων εἰς Ἀχαιάς
 Βαλλομένων τὸ γέ τεῖχος ὑπὲρ τῶν δεπος ὄφαρον.
 Οὐδὲν δὲν πω τότε γε Τρῶες καὶ Φαιδίμος Ἐκταρ
 Τείχεος ἐρρήγαντο τύλας καὶ μακρὸν ὅχημα,
 Εἰ μὴ ἄρ' οὐκ εἰν Σαρπηδόνα μητίεται Ζεὺς
 Ωρσεν ἐπ' Αργείοισι, λέοντος ὡς βύσιν ἐλιξιν.
 Αὐτίκα δὲν απίδα μὲν τρόοδον ἐρχετο πάντοτε ἵστα,
 Καλὴν, χαλκέην, ἐζήλατον· ἦν ἄρα χαλκεὺς
 Ηλασεν, ἐντοθεν γέ Βοείας ράψε θαμειαῖ,
 χρυσεῖς ράβδοισι διλακέσιν περὶ κύκλον
 Τὴν δὲν οὐσε τρόοδε χόνδρος, δύο δέρε τινάσσων
 Βῆ δὲν ίμεν, ὥστε λέων ὀρεστροφος, ὅτε Ὀπτοδότης
 Δηρού ἐη κρειῶν, κέλεται δὲ εἰ Θυμὸς ἀγήνωρ,
 Μῆλων τειρήσσοισι, καὶ εἰς τυχινὸν δόμον ἐλέτειν.
 Εἴπερ γάρ καὶ εὑρησοτο φοι βάστας ἀνδρας
 Σὺν κυσὶ καὶ δέρεστοι Φυλάσσοντας τερὶ μῆλα,

Οὐ ρά τ' ἀπέιρητος μέμονε στεφμοῖο δίκαδαι·
 Ἀλλ' οὐ ἄρ' η πρᾶξε μετάλμυος, ηὲ Εἰ αὐτὸς
 ἐβλητὸς πεύκοισι· Θοῆς δόκος χειρὸς ἄκοντος·
 Οὐ ρά τὸν ἀντίθεον Σαρπηδόνα· Θύμος ἀνῆκε
 τεῖχος ἐπαίγει, διὰ τε ρήγασθαι ἐπαλύζει.
 Αὐτίκα δὲ Γλαῦκον πεφεσέφη, παιδίον πιπόλοχροον·

Γλαῦκε, τίνη δὴ νῶι τελείμεαδα μάλιστε
 Ἐδρη τε, κρέαστιν τε, ίδε τολεῖοις δέπτεστιν,
 Ἐν Λυκίῃ; πάντες δὲ, Θεὺς ὡς, εἰσιρόωσι;
 Καὶ τέμενος νεμόμενα μέχει Ξάνθοιο παρ' ὅχθες,
 Καλὸν, Φυταλίης καὶ ἀράρης πυροφόροιο;
 Τῷ νῦν χρὴ Λυκίοισι μετεῖ περάτωσιν ἔοντας,
 Εἰσεμεν, ηδὲ μάχης καυστηρῆς ἀνίσολησαν·
 Οφρατις ἀδεῖπη Λυκίου πόκα θωρηκίασιν,
 Οὐ μὰν ἀκλεῖτις Λυκίην κατακοιράνεσσιν
 Ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔδεστι τε τίονα μῆλα,
 Οἴγον τ' ἔχατον, μελιηδέα· ἀλλ' ἄρα καὶ οἱ
 Εδλῆ, ἐπεὶ Λυκίοισι μετεῖ πρώτοισι μάχον].
 Οἱ πέπον, εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τούτος Φυγόντες,
 Αἰεὶ δὲ μέλλοιμεν ἀγύρων τὸ ἀθανάτω τε·
 Εορεαδ', γέτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην,
 Οὔτε κέ σε σέλλοιμι μάχην εἰς κυδιάνετραν·
 Νῦν δέ, ἔμπιης γὰρ κῆρες ἐφεσσόσιν θανάτοιο.
 Μυρία, ἃς τούτη εἰς Φυγεῖν βροτὸν, όδ' ὑπαλύζει,
 Ιομεν ἢν τῷ εὐχός ὁρέζομεν, ἢν τοις ἡμῖν.

Sarpedon makes the first breach in the Wall: Bravery and terrible appearance of Hector. Ver. 397 ---- 470.

Σαρπηδὼν δ' ἄρ' ἐπαλξίν ἐλὰν χεροὶ στεφαρῆσιν,
 Ἐλχ', η δ' ἔσπειρο πᾶσαι Δακτυπερές· αὐτὰρ ὑπερβεβ
 Τεῖχος ἐχυμινώθη, τολέεσσι δὲ θύκε κέλευθον.
 Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦχρος ὁμαρτῆσιν δ', οὐ μὲν ἡ
 Βεβλήκος τελαμῶνα περὶ σήδεσθι Φαεινον
 Αστίδος ἀμφιβροτης· ἀλλὰ Ζευς κῆρας ἄμιστη
 Παιδὸς ἐσ, μὴ τησσὶν ἐπὶ πρύμνησι δαμεῖται.
 Αἴας δ' αἰτίδα νῦν ἐπάλμενος· η δὲ Δακτρὸς
 Ηλυθεν ἐγχέτι, συφέλιξε δέ μιν μεμαῶται.
 Χώρησεν δ' ἄρα πυγὴν ἐπαλξίος, καὶ δ' ὅγε πάριπαν
 Χαζετ', ἐπεὶ οἱ Θυμὸς ἐέλπετο κῦδος ἀρέσται.
 Κέκλετο δ' ἀνθεύσοισιν ἐλιξάρμος λυκίοισιν.
 Ω Λύκιοι, τί δ' ἄρ' ἀδε μεδίετε Θύριδος ἀλκῆς;
 Αργαλέον δέ μοι εστί, καὶ ιφθίμω περ ἔόντι,
 Μάνω ρηγάμενω, Θέσθαι παρὰ τησσὶ κέλευθον.
 Άλλ' ἐφομαρτεῖτε· τολέονταν δέ τοι ἔργον ἄμεινον.
 Ως ἐφαδ'. οἱ δὲ ἀνακτος ὥστε διέσπαντες ὄμοκλῆν,
 Μᾶλλον ἐπέβρισσιν Βαληφόρον ἀμφὶ ἀνακτα.
 Αργεῖοι δὲ ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο Φάλαγγας
 Τείχεος ἔντοθεν, μέτα δέ σφισι Φάίνετο ἔργον.
 Οὔτε γὰρ ιφθίμοι Λύκιοι Δαναῶν ἐδύναντο
 Τείχος ρηγάμενοι Θέσθαι παρὰ τησσὶ κέλευθον
 Οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίας ἐδύναντο
 Τείχεος ἀψ ωσαδη, ἐπεὶ τὰ πρῶτα πέλασθεν.

Αλλ

Ἀλλ' ὡς ἀμφ' ἔροιστι δύνανται οὐδελάσσον,,
 Μέτρον ἐν χερσὶν ἔχοντες, θητεῦνται τοις ἀρέσῃ,
 "Ω τὸ ὄλγων σὺν χάροις ἐρίζητον περὶ ίσης"
 "Ως ἄρα τοὺς διέεργους ἐπάλξεις· οἱ δὲ ὑπέρ αὐτέων
 Δύνανται ἀλλήλων ἀμφὶ σηθεαῖς βοείας.
 "Ασπίδας εὐκύκλως, λαιστῆια τε περόειται.
 Πολλοὶ δὲ ἐτάζοντο κατὰ γρόα τηλεῖ χαλκῶ,
 "Ημὲν ὅτα σρεφθέντες μεταφρένα γυμνωθεῖσι
 Μαρναμένων, πολλοὶ δὲ ἀλευτεροὶ ασπίδος αἰτησι.
 Πάντη δὲ πάντοις ἐπάλξεις αἴματι φωτῶν
 Ερράδατ' ἀμφοτέρων δόπον Τράων καὶ Αχαιῶν.
 "Αλλ' οὐδὲ ἐδύναντο Φόβον ποιῆσαι Αχαιῶν
 "Αλλ' ἔχον, ὡς τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθῆς,
 "Η πατέρων ἔχοντα καὶ εὐρον, ἀμφὶς ἀνέλκει
 Ισχύστις, ἵνα παῖσιν ἀεικέα μιαδὸν ἀρηταί.
 "Ως μὲν τὸ θῆται ίσαι μάχη τέτατο πολέμος τε
 Πρίν γέ τε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον "Εκτορὶ δῆκε
 Πριαμίδη, ὃς πειώτος ἐσῆλατο τεῖχος Αχαιῶν
 "Ηδεν δὲ Διαπρύσιον Τρώεων γεγωνώς.
 "Ορναδ', ιππόδαμοι Τρώες· ρήγησαδε δὲ τεῖχος
 Αργείων, καὶ τηυσὶν σύνετε Θεαπιδαῖς πῦρ.
 "Ως Φάτης ἐποτρύνων οἱ δὲ ψατο πάντες ἄκκον,
 "Ιθυσιν δὲ θῆται τεῖχος ἀστλέεις· οἱ μὲν ἐπειτα
 Κροασάων ἐπέβαινον, ἀκαχμένα δέρατ' ἔχοντες.
 "Εκτωρ δὲ ἀρπάζεις λᾶσαι Φέρεν, ὃς ρά πυλάων
 Εἰσίκει περόθεν, πρυμνὸς, παχὺς, αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Οὖς εἶν· τὸ δὲ ψήκε δύναται ἀνέρες δῆμος ἀρίστω
 Πηδίων ἐπ' ἄμαζαν ἀπ' ψέδεος ὄχλοισιν,

Οἵοι νῦν Βροτοί εἰσ'. ὁ δέ μιν ἥεια πάλλε καὶ οἴσ'.
 Τόν οἱ ἐλαφρὸν ἔθηκε Κρόνος πάντας ἀγκυλομήτεα.
 'Ως δ' ὅτε ποιμὴν ἥεια Φέρει πάχον ἄρτενος οἰος,
 Χειρὶ λαβῶν ἐτέρη, ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπέγει.
 Δις Ἐκταρ ἴθὺς σπινίδων Φέρει λάσαν αἰείρας,
 Αἱ ρά πύλας ἔριστο τάντα σπαράως ἀραρύας,
 Δικλίδας, ἵψηλάς· δοῖο δ' ἔγειραν ὄχητες
 Εἶχον ἐπημοιβοὶ, μία ἢ κλῆις ἐπαρίρε.
 Στῇ ἢ μάλ' ἐγγὺς ἵων, καὶ ἐρεστίμχος βάλε μέσας,
 Εὗ Διασάς, ἵνα μή οἱ ἀΦανρότερον Βέλος εἴη
 'Ρῆγε δ' ἀπ' ἀμφοτέρης θαυμάς· πέσε δὲ λίθος εἴσω
 Βριθοσύνη, μέχει δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· ἀδ' ἄρ' ὄχητες
 'Εργεθέτησ, σπινίδες δὲ διέτμαγεν ἀλλυδίς ἀλλη
 Λᾶος ὑπὲρ ριπῆς· οὐ δ' ἄρ' εὐθορε φαίδιμος Ἐκταρ,
 Νυκτὶ θοῆ ἀτάλαντος ὑπώπτα· λάμπε δὲ χαλκῷ
 Σμερδαλέω, τὸν ἔεσθι πεῖ χροῖ· δοῖα δὲ χεροὶ¹
 Δὔρ' ἔχεν· σύζη ἀν τις μιν ερυκάκοι ανθισθήσας,
 Νόσφι θεῶν, ὅτ' εσπλιτο πύλας· πυρὶ δ' ὅστε δεδήῃ·
 Κέκλετο δὲ Τρώεστιν ἐλιξάρμος κατ' ὄμιλον,
 Τεῖχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὅτρύνοντες πίθοντο·
 Αὐτίκα δ' οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' αὐτὰς
 Ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας· Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
 Νῆσας ἀνὰ γλαφυράς· ὄμαδος δ' ἀλίσσος ἐτύχθη.

BEAUTIES of HOMER.

BOOK THE THIRTEENTH.

Neptune (Jupiter having turned his eyes from Troy) affisst the
Greeks. Ver. 10 ---- 31.

Ο ΤΔ' ἀλασκοπὶν εἶχε κρέιαν Ἐνοσίχθων
Καὶ γὰρ ὁ Φαυμάζων ἵστο μόλεμόν τε μάχην τε
Τύψεπ' αἰροπέτης κορυφῆς Σάμις υλησάσης,
Θρησκίνης· εὐθεν γὰρ εὐφαίνετο πᾶσαι μὲν Ἰδη,
Φαίνετο δὲ Πελαμοιο πόλεις, καὶ νῆσες Ἀχαιῶν.
Ενθ' ἄρ' οὐ εἴχετο οὖτις ιάνη, ἐλέσαιρε δὲ Ἀχαιὸς
Τρωῶν δαμναμένως, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσα.
Αὐτίκα δὲ εἴχε οὔρεος καλεθῆσθοι παταλόεντος,
Κραυπὶα ποσὶ πορθεῖσάς τρέμε δὲ γρεα μακρὰ καὶ ὑλη
Ποσὶν υπ' αἰθανάτοισι Ποσειδάνιος ίόντος.
Τρὶς μὲν οὐρέεταιτο ιάνη· τὸ δὲ τέτρατον, ἵκετο τάκιμον,
Αἰγαῖς· εὐθεν δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεοι λίμνης,
Χρύσεα, μαρμαρίσοντα τετάχατα, ἀφθίτα αἰεί.
Ενθ' ελθῶν, υπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω,
Ωκυπέτει, ξενισέησιν εἴσειρησιν κομιώντες.
Χρυσὸν δὲ αὐτὸς εἴδυνε περὶ γέρει· γέντο δὲ ιμάστλην
Χρυσέην, εὐτυχίον, εἴς δὲ επεβήσαστο δίφρε.

Βῆ δὲ ἐλάσαν ὅπερι κύματ· ἀπαλλε δὲ κέρτε ὑπ' αὐτῷ
Πάντοθεν ἐκ καθημῶν, καὶ τὴν οἰνοῖσσεν ἀνακτε·
Γηθοσιμή δὲ Θάλασσα δίδεσθε· τοὶ δὲ ἐπέτοντο
Ρίμφα μάλ, καὶ ὑπένερθε Δισκίνετο χάλκεος ἄλιτρ
Τὸν δὲ εἰς Ἀχαιῶν νῆσος εὐσκαρφύμοις φέρου ἴπποι.

The Græcian Phalanx. A most noble simile representing the furious descent of Hector. Ver. 126 ---- 155.

Ἄμφι δὲ ἄρα Αἴαντας δοιοὺς ἵστεντο Φάλαγξις
Καρπεραῖ, ἃς γὰρ ἂν κεν Ἀρης ὄντος αὐτοῦ μετελθῶν,
Οὔτε καὶ Αἴηνακή λαοστόος· οἱ γὰρ ἄριστοι
Κρινθέντες Τρῶας τε καὶ Ἐκτόρα διον ἔμπεινον,
Φράξαντες δόρυ δύοι, σάκος σώκει προθελύμνων.
Ἄστις ἄρα ἀστίδερε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δὲ ἀνήρ.
Ψαῦνον δὲ ἵπποκομοι κόρυθες λαμπροῖσι Φάλοισι
Νευόντων· ὡς τυκνοὶ ἐφέστεται ἀλλήλοισιν
Ἐγχεα δὲ ἐπίγνωσοντο Θρασειάων διπὸς χειρῶν
Σεκόμεν· οἱ δὲ ιδὺς Φρόνεον, μέμαστιν γέ μάχεσθαι.
Τρῶες δὲ προντυψαν ἀδλέεις, πρήχε δὲ ἄρα Ἐκτόρ
Αἴηνκρῳ μεμαὼς ὀλοοίτροχος ὡς αἴπο πέτρης,
Οὐτε κατὰ σεφάνης ποταμὸς χειμάρρος ὡσῇ,
Ρῆξας αὖτε ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης,
Τύψε τὸν αὐτὸν Τρώονταν πέτεται, πιπέδη δὲ θύρη ὑπ' αὐτῷ
Τλητὸς δὲ ἀσφαλέως θέρετρον, ὁφρὸν ἀντικηνεῖ
Ισόπεδον, τότε δὲ οὐτι κυλίνδεται, ἐστύμενός πέρ.
Ως Ἐκτόρ, εἴς τε μὲν αἰπεῖλε μέχρι θαλάσσης
Ρεῖσθε ἐλαύσεις κλισίας καὶ νῆσος Ἀχαιῶν,

Κτένων ἀλλ' ὅτε δῆ ταυκινῆς ἐνέκυρσε Φάλαγξι,
Στῇ ρὰ μάλ' ἔγχειμθείς οἱ δ' αὐτοὶς ψεις Ἀχαιῶν,
Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσίν αἰμφιγύνοισιν,
Ωσαν ἀπὸ σφείων ὁ δὲ, χαστάμενος τελεμίχη,
Ηὔσεγ δὲ διαπρύσιον Τρώεσι γεγονός

Τρῷες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι αὐγχιμαχπταί·
Παρμένετ· οὗτοι δηρὸν εἵμεις οχήστεσιν Ἀχαιοῖ,
Καὶ μάλα ταυρυηδὸν σφέας αὐτοὺς δρότοναντες·
Ἄλλ', οἴω, χαστανταὶ ωπὸς ἔγχεος, εἰ ἑτεόν με
Δροες θεῶν ὠρμισος, ἐριγυδεπος πόσις Ἡρης.

Ως εἶπάν, ὠτρυνε μένος καὶ Θυμὸν ἐκάστα.

Teucer kills Imbrius. Ver. 177 ---- 181.

Τόν ρ̄ ψος Τελαμῶνος ωπὸς ὕπατος ἔγχει μακρᾶ·
Νῦν, ἐκ δ' ἔπασεν ἔγχεος ὁ δ' αὖτ' ἔπεσεν, μελίη ὡς,
Η τὸ ορεος κορυφῇ ἐκαθεν τεθιφανομένοιο·
Χαλκῶ ταμνομένη τέρενα χθονὶ Φύλλα τελάσαη·
Ως πεσεῖν ἀμφὶ δέ οι βρείχε τούχεα τοικίλα χαλκῶ·

Hector kills Amphimachus. Ver. 195 ---- 205.

Αιμφίμαχον μὲν ἄρα Στίχιος, δῖος τε Μενεάθευς,
Ἀρχοὶ Αἴηναίων, κόμισταν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν·
Ιμβρίον αὖτ' Αἴαντε, μεμασότε Θύριδος ἀλκῆς·
Ωσε δύ αὐτα λέοντε, κυνῶν ωπὸς καρχαροδόνιων
Αρπάζαντε, Φέρητον ἀνὰ ρωπῆα ταυκνα,
Τψ ωπὲρ γαῖης μετὰ γαμφηλῆσιν ἔχοντε.

Ως

"Ως ρε τὸν ὑψῷ ἔχοντε δύω Αἴσυτε κορυτῶ
Τεύχεα συλητίω, κεφαλὴν δ' ἀπαλῆς διπό δειρῆς
Κόψεν οἰλιάδης, κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο.
"Ηκε δέ μιν σΦαιρηδὸν ἐλιξάμψος δι' ὅμιλο,
"Ἐκποιεὶς δὲ ποζπάροιτε πόδῶν πέσεν σὺ κονίησο.

Idomeneus. Ver. 240 ---- 245.

'Ιδομενεὺς δὲ ὅτε δῆ κλισίων εὔτυχτον ἵκανε,
Δύστο τοῦχεα καλὰ φέντε χροῖ, γέντο δὲ δᾶρε.
Βῆ δὲ ἴμεν αἰσεροπῇ ἐναλίγκιος, ἦν τε Κρονίων
Χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγαλήντος Ὁλύμπου,
Δενεὶς σῆμα βροτοῖσιν ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαῖ.
"Ως τοῦ χαλκὸς ἐλαμπε περὶ σήθεας θέοντος.

Reply of Idomeneus to Meriones, in which the difference between
the Brave Man and the Coward is admirably depicted. Ver.
275 ---- 305.

Οἶδ' ἄρετὸν οἴος ἔστι τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθ;
Εἰ γάρ τον παρὰ νησὸν λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι
Ἐσ λόχον, (ἐντα μάλιστ' ἄρετὴ Δικαιόδεται ἀνδρῶν,
Ἐνθ' ὁ, τε δειλὸς ἀνὴρ, ὃς τ' ἀλκιμος, ἐξεφανῆ.
Τὸ μὲν γάρ τε κακὸν τρέπε) χρώσ ἄλλυδις ἄλλῃ,
Οὐδέ οἱ ἀτρέμας ηθαὶ ἐρητυετ' εν Φρεσὶ Θυμὸς,
Ἄλλὰ μετοκλάθῃ, καὶ ἐπ' ἀριφοτέρης πόδας ἴσθ.
Ἐν δέ τέ οι κράδιη μεγάλα σέρνοισι πατίσσει,
Κῆρας σιομενῶ πάταγος δέ τε γίνεται ὁδοντῶν.

Τῷ δ' ἀγαθῷ τὸν ἄρτρόπεδον χρὼς, φέτε τὶ λίπη
Ταρσῖ, ἐπειδὰν τρῶτον εστὶ γῆ) λόχον ἀνδρῶν,
Αράται δὲ τάχιστα μηγύμνηματι εἴναι δαῖ λυχῆ.)
Οὐδὲ καν εὑνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιστο
Εἴ περ γάρ καὶ βλέπο πονεύμενος, ηὲ τοπέοις,
Οὐκ ἀν εἰν αὐχένι ὅπαδε πέσοι βέλος, οὐδὲ εἰν γάτῳ,
Αλλά καν ηὲ σέργων, ηὲ ηηδύνος ἀντιάσειε,
Πρόστω ιεμένοιο, μετὰ τορομάχων ὀστριστόν.
Αλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμενα, ηηπύνοιο ὁσ,
Εἰσάστε, μή πά τις υπερφιάλως τημεσήσῃ.
Αλλὰ σύ γε κλισίηνδε κιῶν ἐλευ οὔτριμον ἔγγονος.

Ως φάτο Μηρίόνης γέ, θῶν ἀπάλαντος Αργοῖ,
Καρπαλίμως κλισίην ἀνείλετο χάλκεον ἔγγονος
Μὴ δὲ μετ' Ιδομενῆς, μέχε πόλεμοιο μεμηλώσ.
Οιος δὲ βροτολοιγὺς Αρης πόλεμούδε μέτεισι,
Τῷ γέ Φόβος, φίλος γε, ἀμα ἡρατερὸς καὶ ἀπερβῆς,
Ἐσσετο, ὃς εφόβησε ταλάφρονά περ τολεμιστήν
Τὰ μὲν ἀρ' ἐκ Θρήκης εφύρεται μέτε θωρήσεον,
Νὴ μετὰ φλέγνας μεγαλήτορας. οὖδ' ἄρα τάχε
Ἐκλινον ἀμφοτέρων, ἐτέροιστι δὲ κῦδος εἰδωκαν
Τοῖοι Μηρίόνης τε καὶ Ιδομενεὺς, ἄγοι ἀνδρῶν,
Ηίστην εἰς πόλεμον, κεκορυθμένοι αἴθοπτοι χαλκῶ.

The Trojans attack Idomeneus. Ver. 330 ---- 344.

Οἱ δὲ οἵδον Ιδομενῆς, φλογὸς εἰκελον ἀλκῆν,
Αὐτὸν καὶ θεράποντες σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισι,

κεκλόμενοι

Κεκλόμενοι καθ' ὄμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔσησαν
 Τῶν δ' ὄμούν ἵσστο νεῖκος, ὅπερι τορύμνησι νέεσσιν.
 Ως δ' ὁδ' ὑπὸ λιγέσσων ἀνέμων απέρχωσιν ἀελλαῖ
 Ἦμεται τῷ, ὅτε τε πλείση χόνις ἀμφὶ κελεύθεσσι,
 Οἵτ' ἄμυνδις κενῆς μεγαληνὴ ἵσσῃς ὄμιχλην.
 Ως ἄρα τὸ ὄμόστηλον μάχη, μέμασσι δὲ ἐν Θυμῷ
 Ἀλλήλων καθ' ὄμιλον ἐγκρέμεν ὅξει χαλκῷ.
 ἜΦριζεν δὲ μάχη Φθισίμοροτος εὐχετοῦ
 Μακρῆς, ἀς εἴχον ταμεσίχροας· ὅσφε δ' ἄμερον
 Αὔγη χαλκεῖ κορύθων διπλο λαμπομενάων,
 Θωρήκων τε κεσμητῶν, σπεκεών τε Φαεινῶν,
 Ἐρχομένων ἄμυνδις· μάλα κεν Θραυκάρδιος ἐστι,
 Ος τότε γηθήσεεν ιδῶν πόνον, οὐδὲ ἀκάχοιτο.

Idomeneus kills Alcathous. Ver. 424 ---- 444.

Ίδομενεὺς δ' ἐλῆγε μένος μέχα· ἴετο δὲ αἰεῖ
 Ήέ τινα Τρώων ἐρεβενῆ πυκτὶ καλύψαι,
 Ή αὐτὸς διπῆσαι, ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς.
 Ενθ' Αἰσυπτασσοῦσα φίλον γένεται
 Ήρωί Αλκάδον· (καμβόδης δὲ ἦν Λυγχίσιος·
 Πρεσβυτάτης δὲ ἀπυιε Θυματεῶν ἱπποδάμεια,
 Τὴν περὶ κηρί Φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 Εν μεγάρῳ· τῶσσαν γὰρ ὄμηλικίνην σκένεισε
 Κάλλει, καὶ ἔργοισιν, ιδεί Φρεστί· τάνεκα καί μιν
 Γῆμεν ἀνὴρ ἀριστος ἐνὶ Τροίη εὐρείη.)
 Τὸν τόθ' ὑπὸ Ίδομενῆς Ποσειδάων ἐδάμασε,

Θεός

Θεύκας ὅστε Φασανὰ, πέδησε γέ τοι Φαιδρα γυῖα.
 Οὐτέ γὰρ ἔχοπίσω Θυγέτεν δύναται, εἴ τοι ἀλέαδας
 Ἀλλ', ὡσε σῆλην, η δεκτρεον ὑψιπέτηλον,
 Άπειμας ἐποῖται, σῆθος μάσον οὔτατε δέρι
 Ήρως Ἰδομενεὺς, ρῆγεν δέ οι ἀμφὶ χιτῶνος
 Χαλκεον, ὃς οι πρόσθεν ἀπὸ Κροος ἤρξε δλεθρον.
 Δῇ τότε γ' αὖν αὐτεν, ἐρεικομενος περὶ δέρι
 Δύπησεν γέ πεσών, δόρυ δὲ εν κραδιῃ επεπήγε,
 Η ρά οι απταιρεσον, καὶ ξρίαχον πελέμιζεν
 Εγχεος· εἴθα δὲ ἐπειτ αφίει μένος ὄβρυμος Ἀρης.

Æneas seeks Idomeneus. Ver. 469 ---- 477.

Βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πολέμοιο μεμηλώσ.
 Άλλ' οὐκ Ἰδομενῆα Φόβος λάβε, τηλύγειον ὡς,
 Άλλ' ἔμεν, ὡς ὅτε τις σὺς οὔρεσιν ἀλκὴ τεποιθάσ,
 Όσε μένδι κολοσυρτόν ἐπερχόμενον τολιν ἀνδρῶν
 Χώρῳ εν οιοπόλῳ, Φρίστη δέ τε νάτου ὑπερβεν.
 Οφθαλμὰ δὲ ἄρα οι πυρὶ λάμπετον· αὐταὶρ ὁδέντας
 Θήδη, ἀλέγαδη μεματὸς κύνας ἥρε καὶ ἀνδρας.
 Ως μένεν Ἰδομενῆος δερικλυτος, (γόδι ὑπεχώρει,
 Αἰγέαν ἐπιόντα βοῆ θοόν.) — — — —

Menelaus and Helenus. Ver. 581 ---- 592.

Αγρείδης δὲ ἄχος εἶλε, βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 Βῆ δὲ παπειλήσας Ἐλένω ἥραι ἄγακτι,

Οὐδὲ

'Οχην δύειν κραδίαν· οὐδὲ τοῦτο πῆκυν ἀπεῖλεν.
Τῷ δ' ἄρ' ὁμαρτήτισ, οὐ μὲν ἔγκει ὅξοεν·
Ιετ' ἀκοντίσαι, οὐ δ' ἀπὸ νομῆροιν οἰστός·
Πριαμίδης μὲν ἐπείτε καπὶ σῆθος βάλεται
Θώρηκος γύαλον, αἴπο δ' ἐπίλατο πικρὸς οἰστός.
Ως δ' ὅτις αἴπο ταλατίος πλισόφιν μεγάλους κατ' αἴλαντα
Θρώσκυσιν κύαμοι μελανόχροες, η ἐρέβεινθοι,
Πνοιῇ υπὸ λιγυρῷ καὶ λικμητήρος ερωτή·
Ως αἴπο Θώρηκος Μενελάος κυδαλίφοιο
Πολλὸν διποπλαγχθεὶς, ἐκὰς ἐπίλατο πικρὸς οἰστός.

The Ajaces. Ver. 709 ---- 718.

'Αλλ' ἦτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοί τε καὶ ἔθλοι·
Λασὶ ἐπουθ' ἔταροι, οἵ οἱ σάκος ἐκεδέχοντο,
Οππότε μιν. κάματός τε καὶ ιδρῶς γυναθ' ἵκοιτο.
Οὐδ' ἄρ' Οἰλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἐποντο·
Οὐ γάρ σφιν σαεδὴν υστρίνη μίμενε Φίλον κῆρ·
Οὐδὲ ἔχον κόρυφας χαλκήρεας ιπποδασεῖας.
Οὐδὲ ἔχον αἴσιδας εὐκύκλεις καὶ μείλινα δέρα·
Αλλ' ἄρα τοῦτοιν καὶ ἐυσρόφω οἷος αἴτω
Ιλιον εἰς ἄμιν ἐποντο πεποιθότες· οἷσιν ἐπείτα
Ταρφέα βάλλοντες, Τρώων ρήγμαντο Φάλαγγας.

Hector,

Hector, at the head of the Trojans, renewes the attack.

Ver. 795 ---- 808.

Οἱ δὲ ιστον, ἀργαλέων αὐέμεων αἰτάλαντοι αἴελη,
Ἡρά δὲ υπὸ βροντῆς πατρὸς Δίος ἐστι τέλονδε,
Θεωσίω δὲ ὄμαδω ἀλὶ μίσγεται, εὐ δέ τε τολλὰ
Κύματα παφλάζοντα τολυφλοίσθοιο Θαλάσσης,
Κυρτὶ, Φαληρίσωντα, τῷδε μέν τὸ ἄλλο, αὐτὰρ ἐπ’ ἄλλα
Ως Τρῶες τῷδε μὲν ἄλλοι αρηρότες, αὐτὰρ ἐπ’ ἄλλοι
Χαλκῷ μαρμαροῦντες ἀμφὶ ηγεμόνεσσιν ἔποντο.
Ἐκτὼρ δὲ προέστο, Βροτολογύω ἵσος Ἀρη,
Πριαμίδης τῷδε ἔχειν δὲ πάσιδα πάντοσε ἴσην,
Ρινοῖσιν τωκινήν τολλὸς δὲ ἐπελήλατο χαλκός.
Αμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι Φαεινὴ σεΐτο τήλη.
Πάντη δὲ ἀμφὶ φάλαγξας ἐπειρᾶτο τεφποδίζων,
Εἶπως οἱ εἴκεσιν ὑπαπιδία τροβίσωνται.
Ἄλλ’ εἰς σύγχρι θυμὸν ἐνὶ σύθεσιν Ἀχαιῶν.

Note. The following Extract from this 13th Book was imperfectly printed, p. 128.

The Ajaces. Ver. 701 ---- 718.

Αἴας δ' ὑκέτι πάμπαν, 'Οἰλῆος ταχὺς γε,
 'Ισετ' ἀπ' Αἴαντος Τελαμωνίης, ωδὴ ηὔαιον.
 'Αλλ' ᾧσ' εἰ νειώθει βόες οἴνοπε πυκτὸν ἄροτεον,
 'Ιοννὶ Θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον, ἀμφὶ δὲ αἱρα σφίν
 Πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίεις ιδρῶσ.
 Τὰ μέν τε ζυγὸν οἰνού εὐζυον, ἀμφὶς ἐέργη,
 'Ιερδύμω κατὰ ἄλκα, τέμνει δέ τε τέλσον δέργης.
 Ως τὰ, παρβεβαῶτε μάλ' ἔξασταν ἀλλήλαιν.
 'Αλλ' ἦτοι Τελαμωνιάδη πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
 Λασὶ ἐπονθέταροι, οἵ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο,
 'Οππότε μιν κάματός τε καὶ ιδρὰς γάναθ' ἴκοιτο.
 Οὐδὲ ἄρ' 'Οιλιάδῃ μεταλήτορι Λοκροὶ ἐποντο.
 Οὐ γάρ σφιν σαδῇ νόσμινη μίμητε Φίλον καῆρ.
 Οὐ γῦ ἔχον κόρυθας χαλκῆρεας ἵπποδασεῖας,
 Οὐδὲ ἔχον ἀστίδας εὐκίνηλας καὶ μείλινα δέρα.
 'Αλλ' ἄρα τόχοισιν καὶ ἐϋστρόφω οἷος αἴωτω
 'Ιλιον εἰς ἄμιν ἐποντο πεποιθότες· οἴσμιν ἐπειτα
 Ταρφέα βάλλοντες, Τρώων ρήγουντο Φάλαγγας.

BEAUTIES OF HOMER.

BOOK THE FOURTEENTH.

Nestor. Ver. 1 ---- 24.

ΝΕΣΤΟΡΑ δ' ἥκι ελαθεὶς ιαχῇ, πίνοντά περ ἔμπης,
 ἀλλ' ἀσκληπιάδην ἐπει τειρόεντα πέσσηδα.
 φρύγεο, διε Μαχῶν, σπιστος ἕρμη τεῖδες ἔργοις:
 Μεζῶν δὴ πιεσί ιηνὸς Βοὺς Φαλερῶν αἰζηνόν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν ἡνὸς πηνε καθήριδνος αἴθοπις οἶκον,
 Εισόκε θερμὰ λοετρῷ εὐπλόκαμος Ἐκαρηῆ
 θερμήνη, καὶ λάσπη ἀπὸ θρόπου αἰματόεντο.
 Αὐτὰρ εγών ἐλθὼν τάχα εἴπομαι ἐς τοιωπήν.
 Ως εἰπῶν, σπάχετο ἀλε πετυγυρένον οὐρὸς ἔπος,
 Κέμενον ἐν κλισίῃ, Θρασυρίδεος ἴστηδαμοιο,
 Χαλκῷ παμφαινον: οὐ δ' ἔχεις αἴσιδα τατρὸς ἔοῖο:
 Εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον οὔτει χαλκῷ.
 Στῆ δ' ἀκτὸς κλισίῃς, τάχα δ' εἴπιδες ἔργον ἀσκεῖς,
 Τὸς μὲν ὄρινομένυς, τὸς δὲ χλονέοκτες ὅπλοι
 Γρῶας ὑπερθύμιας: ἔρερίπιο δὲ τάχας Ἀχαιῶν.
 Ως δ' οὔτε πορφύρη πέλαγος μέχε κύματος καφῶ,
 Οοσόμενον λιγέσσων αὐγέμενον λασθηρὰ κέλσθια
 Αἴτως, ωδὸν ἄρα τε περικυλίνδεται οὐδετέρωστος,

Πρίν τινα κεκριμένον καταβῆμεναι ἐκ Δίὸς ἔρον
 Ὡς ὁ γέρων ἀρματινε, δαιζόμενος κατὰ Θυμὸν
 Διχθάδι· ἢ μέδ' ὄμηλον οἱ Δαναῶν ταχυπάλαι,
 Ήὲ μετ' Ἀτρεΐδαις Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
 Ωδὲ δέ οἱ Φρονέοντι δοάστατο κέρδον ἔναι,
 Βῆναι ἐπ' Ἀτρεΐδαις οἱ δ' ἀλλήλας ἐνάριζον,
 Μαργάρεμοις λάχε δέ σφι τῷ δὲ χρῷ χαλκὸς ἀτηρὸς
 Νιαστομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν αἰμφρυγύοισι.

Spirited reply of Ulysses to Agamemnon.

Ver. 83 ---- 102.

Ἀτρεΐδη, ποιόν σε ἐπος Φύγεν ἕρκος ὁδόντων;
 Οὐλόμεν', αἴδ' ὁφελλες ἀεικελιας σρατῆς ἄλλας
 Σημαίνειν, μηδ' ἄμμιν ἀναστέμεν· οἴσιν ἄρα Ζεὺς
 Ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ εἰς γῆρας τολυπεύεν
 Ἀργαλέες τολέμεις, ὅφει Φθιόμεδα ἔκαστος.
 Οὕτω δὴ μέμονας Τρώων πόλιν εύρυάγιαν
 Καλλέσθεν, ἡς εἴνεκ ὁιζύομεν πακὰ τολλά;
 Σίσσε, μῆλις τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τύπτον ἀκάστη
 Μῦθον, ὃν καὶ κεν ἀπήρ γε διὰ σόμα πάρκαν ἀγοιτα,
 Οσις ἐπίσσειτο ἥσι Φρεσὶν ἄρια βάζειν,
 Σκηπτράχος τ' εἴη, καί οἱ τειδείατο λαοὶ
 Τοσοῖδ', οὔσοισι σὺ μετ' Ἀργείοισιν ἀνάστεις.
 Νῦν δέ σεν ἀνοσίμην πάγχυ Φρένας, οἵον ἔειπες
 "Ος κέλεαψ, τολέμοιο συνεπεότος καὶ ἀύτης,
 Νῆστος ἔυστέλμεις ἄλαδ' ἐλκέμεν, ὅφει ἔτι μᾶλλον
 Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γέμητα, ἐπικρατεῖσι περ ἔμπης."

Ημί

Ημὶν δ' αἰπὺς ὅλεθρος ὀπίσσεπη· καὶ γὰρ Ἀχαιοῖ
Σχῆσθαι τὸν τόλεμον, τῷν ἄλαδ' ἐλκομέναν,
Ἄλλ' ὀποταπλανέσσιν, ἐρωῆσσι δὲ χάρμης.
Ἐγδε κε σὴ βελὴ δηλήστεται, ὥρχαμε λαῶν.

Juno adorns herself; obtains the Cestus from Venus; prevails on
Somnus to go with her to mount Ida: she deceives Jupiter.
Ver. 159 ---- 188. 214 ---- 223. 281 ---- 296. 346 ----
353.

Μερμήσει δ' ἔπειτα βοῶπις πότνια "Ηρη,
Ὀππώς εὐαπάφοιτο Δίος νοάν αἰγάλοχοιο."
Ηδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν δρίσῃ Φαίνετο βελὴ,
Ἐλθεῖν εἰς Ἰδίαν, εὗ κινητασσεν ἐστὴν,
Εἴ πως ἴμεραιτο παραδραθέειν φιλότην
Η, χροῖ, τῷ δ' ὑπνον ἀπήμονά τε λιαρόν τε
Χεῦν ὅππι βλεφάροισιν, ιδὲ φρεσὶ πενκαλίμητο.
Βῆ δ' ἴμεν εἰς Θάλαμον, τόν οἱ φίλος ψὸς ἕτελεν
Ηφαιστος, τυκινὰς ἢ θύρας σεθμοῖσιν ἐπῆρσε
Κληῆδι κρυπτῇ τὸν δ' καὶ θεὸς ἄλλος ἀνωμεν.
Ἐνθή γε εἰσελθώσα, θύρας ἐπέδυκε φαενας.
Αμφροσίη μὲν τρῶτον ἀπὸ χροὸς ἴμερόεντος
Λύματα πάντα κάθητρεν, ἀλεψφατο δὲ λίπ' ἐλαίω,
Αμφροσίω, ἐδανῶ, τὸ ρά οἱ τεθυαμένον ἦν.
Τῷ καὶ κινημένοιο Δίος πεστὶ χαλκοβατὲς δῶ,
Ἐμπηκές γαῖάν τε καὶ ωρανὸν ἵκετ' ἀυτμέν.
Τῷ δὲ γέρε χρόα καλὸν ἀλεψφαμένη, ιδὲ χάίτας
Πεζαμένη, χερσὶ τλοκάμυστ ἐπλεξε φαενάς,

Καλὺς, ἀμερόσιν, ἐκ πρᾶτος ἀθανάτοι.
 Ἀμφὶ δὲ ἄρα ἀμερόσιον ἔαντο ἕστι,
 οὐ οἱ Ἀθῆναι
 Ἐξυστὸς ἀσκήσασι, τίθη δὲ ἐνὶ δαιδαλα πολλα.
 Χρυσέμις δὲ ἐνεγκῆσι κατὰ σῆθος περονᾶτο.
 Ζώσατο δὲ ζώντεις ἐκατὸν θυσίνοις ἀφαροῦσι,
 Εν δὲ ἄρα ἔρματι ἦκεν ἐυτρήτοις λοσοῖσι,
 Τρίγλυφα, μορούεται χάρις δὲ ἀπελάμπετο πλλῆ.
 Κρητέμνων δὲ ἐφύπερθε καλύψατο φία θεάσαι,
 Καλῶ, τῆστεω λόγην δὲ ην, ηέλιος ὡς.
 Ποσὶ δὲ ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα τοῖς ξεῖνοι θήκατο κόσμον,
 Βῆροι μεν σὲ θελάμιο.

Η, καὶ διπὸς θεοῖς φίν ἐλύσετο κεῖσθν ιμάντα,
 Ποικίλον ἔνθε δέ οι θελκτήρεις πάντα τέτυκτο.
 Ενθ' ενι μὲν Φιλότητις, σὲ δὲ ιμερος, εν δὲ οὐριζός;
 Πάρφασις, η τ' ἐκλεψε νοσού τούκα περ φρονεόντων
 Τόν ρά οι ἐμβαλε χερσὶν, ἐπος τ' ἐφατ', εἰκ τ' οὐριζέ
 Τῇ νῦν τετον ομάνται, τεῷ δὲ ἐγκάτθεο κόλπῳ,
 Ποικίλον, ω ενι πάντα τετεύχα). Σδέ σε Φημί¹
 Απρηκτον γε νέεαχ, ο, π φρεσὶ σησι μιμοινέ.
 Ως φάτο μειδησεν τι βοῶπτις πόνια "Ηρη,
 Μειδησίσα δὲ ἐπειθε ἐώ ἐγκάτθετο κόλπῳ. —
 ΤΩ Βίητην, Λήμιν τε καὶ Ιμέρη ἄσυ λιπάντε,
 Ηέρει εοσαμένω, ρίμφα πρήσαντε κέλσιδον.
 Ιδην δὲ ικέσην πολυπίδακα, μητέρα Θηρῶν,
 Λεκτόν οὐδὲ πρῶτον λιπέτην ἄλα τὰ δὲ οὖτε χέρσε
 Βητην. ἀκροτάτη δὲ ποδῶν υπ' εσεῖτο οὐλῆ.

"ΕἼΩ" Τπνεις μὲν ἔμεινε, πάρος Δίὸς οὐτε ἴδεας,
Εἰς ἐλάτην ἀναβὰς πεῖρυκετον, ἢ τότεν Ἰδη
Μακροτάτη πεφυῖα δι' ἥρος αἰθέρος ἵκανεν.
"ΕἼΩ" ης ὅζοισι πεποκασμένος εἰλατίνοισιν,
Ορνιθὶ λιχυρῇ σκαλίγχισος, ἢν τὸν ὄρεος
Χαλκίδα κικλήσκοι Θεοί, ἀνδρες ἢ Κύμινδιν.

"Ηρη δὲ κραιπνῶς πεσεῖσθατο Γάρυαρον ἄκρον
Ίδης ὑψηλῆς· ἴδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεύς.

Ως δὲ ιδεῖ, ὡς μιν ἔρως πτυχίνας ἀμφεκάλυψεν,
Οἷον ὅτε πρώτην ἔμισγεσθη Φιλότην,
Εἰς εὐνὴν Φοιτῶντε, Φίλης ληθόντε τοκῆσε. —

"Η ρα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρτπε Κρόνος παῖς ἣν παράκειν.
Τοῖς δὲ ὑπὸ Χθῶν διὰ Φύεν νεοδηλέα ποιεῖν,
Λωτόν Φέρσηγέτα, ιδε κρόκον, ηδὲ ὑάκινθον
Πυχνὸν Εἰ μαλακὸν δὲς αὖτο χθονὸς ὑψόστερος
Τῷ ἐνὶ λεξάθην, ἐπὶ δὲ νεφελην ἔσταυτο
Καλὴν, ζευσέτην σιλπαῖ δὲ πέπιπλον εέροση.
Ως ὁ μὲν αἰτεόμας εῦδε πατήρ ἀνὰ Γαρυάρω ἄκρω,
Τπνω καὶ Φιλότην δαμέσις ἔχε δὲ ἀγκὰς ἄκειν.

The Grecian chiefs, though wounded, arm their troops; Neptune puts himself at their head; Hector advances at the head of the Trojans: he is wounded by Ajax. Ver. 379 ---- 420.

Τὸς δὲ αὐτοὶ Βασιλῆς ἔκσημεον, ὀτάμενοί περ,
Τυδείδης, Οδυσσεύς τε, Εἰ Ἀτρείδης Αγαμέμνων
Οιχόμυνος δὲ πέτι πάντας, ἀργία τεύχε ἄμεσον.

Ἐαθλὰ μὲν ἐαθλὸς ἔδυνε, χέρετα δὲ χείρονι δόσκεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἴσταντο τῷρι χροὶ νώροπα χαλκὸν,
 Βάν ρ' ἴμεν πρήξε δ' ἄρα σφι Ποσειδάων σύνοπτοιχῖδαν,
 Δεινὸν δέορ τανύκτες ἔχων εὐ χειρὶ παχεῖ,
 Εἴκελον ἀσεροπῆ τῷ δ' ς Θέμις ἐσὶ μηγῆναι
 Ἐν δαῖ λοιγαλέη, ἀλλὰ δέος ιρχάνει ἄνδρας.

Τρῶας δ' αὐτὸς ἐτέρωθεν σκόσμης Φαίδημος Ἐκτῷρ.
 Δῆρα τὸτε αἰνοτάτην ἔριδα πολολέμοιο τάνυσταν
 Κυανοχαῖτα Ποσειδάων, καὶ Φαίδημος Ἐκτῷρ,
 Ἡτοι ὁ μὲν Τρώεωσι, ὁ δὲ Ἀργείοιν δέσπηγων.
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλίστας τε νέας τε
 Ἀργείων· οἱ δὲ ξύνισταν μεγάλῳ ἀλαλυτῷ.
 Οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοάα πεστὶ χέρον,
 Ποντόθεν ὄρνυμένου πνοιῇ βορέω ἀλεγεινῇ.
 Οὔτε πυρὸς τόσος γε ποτὶ βρόμος αἰθομένοιο,
 Οὔρεος ἐν βήσης, ὅτε τ' ὥρετο καλέμεν ὕλην·
 Οὐτ' ἄνεμος τόσογον γε ποτὶ δρυσὶν υψικόμοιον
 ἔπιψ, ὅσε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπάνων·
 Ὁση ἄρα Τροίων καὶ Ἀχαιῶν ἐπλεῖο Φανή,
 Δεινὸν αὐσάντων, ὅτε ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρυσται.

Αἴαντος δὲ πτῶτος ἀκόνιστε Φαίδημος Ἐκτῷρ
 Ἔγχι, ἐπεὶ τέτραπλο τερεὶς ιβύ οἱ, δέδ' ἀφάμαρτε.
 Τῇ ρᾳ δύω τελαμῶνε περὶ σῆθεσι τετάσθι,
 Ἡτοι ὁ μὲν αἴκεσος, ὁ δὲ Φασγάνης αἴρυροήλω.
 Τώ οἱ ρυσσέθην πέρενα χρόα· χώσατο δὲ Ἐκτῷρ,
 Ὅτι, δῆ οι βέλος ὡκὺ ετωσιον ἐκφυγε χειρός.
 Αψ δὲ ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζειο, κηρ' ἀλεεῖστων.

Τὸν μὲν ἔπειτ ἀπίστα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
 Χερμαδίω, τά ρα πολλὰ, Θοάν ἔχματα νηῶν,
 Παρ τοσὶ μαρναμένων σκυλίνδετο· τὸν ἐν αἰρασ,
 Σπῆθος βεβληκό υπέρ ἄντυγος, ἀγχόθι δειρῆς·
 Σηρόμενον δ' ὡς, ἔως νῦν Βαλῶν, τῷρι δ' ἔδραμε πάντη.
 Ως δ' οὐτ' ὑπαγή ριπῆς πατρὸς Διὸς ἔζερίτη δρῦς
 Πρόρριζος, δεινὴ δὲ θεέις γύνε^τ) ὁδρὶ^ν
 Εξ αὐτῆς· τὸ δ' ὅπερ ἔχει Θράσος, ὅσκεν ιδῆται
 Εγγὺς εὖν, χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλοιο κεραυνός.
 Ως ἔπειτ^ο Εκτόρος ὥκα χαμαὶ μένος ἐν κονίησι
 Χειρὸς δ' ἔκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀστὶς εἰάφθη,
 Καὶ κόρυς, ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῶ.

BEAUTIES OF HOMER.

BOOK THE FIFTEENTH.

The swiftness of Juno finely illustrated. Ver. 79 ---- 83.

BΗ δὲ κατ' Ιδαιῶν ὁρέων ἐς μακρὸν Ὀλυμποῦ.
 Ως δ' ὅτ' ἀναιζῆ νόος ἀνέρος, ὃς ἐπὶ πολλὴν
 Γαιῶν ἐληλυθὼς, Φρεσὶ τευχαλίμησι νοῆσῃ,
 Ἔνθ' ἔην, ἢ ἐνδε, μενοινήσει τε πολλά.
 Ως κρατητῶς μεμανῖα διέπλαστο πότυα Ἡρ.

Apollo, by the order of Jupiter, re-inspires Hector with vigor, and brings him back to the battle. Ver. 237 ---- 280.

Βῆ δὲ κατ' Ιδαιῶν ὁρέων, ἵρης ἐοικῶς
 Ωκεῖ, Φασοφόνω, ὃς ὥκιστος πελεηνῶν.
 Εὗρ' ὧν Πελάμοιο δαιφρονος, Ἐκτορα δῖον,
 Ήμέρον, όδ' ἔτι κέπτο νέον δ' ἐστηγέσατο θυμὸν,
 Άρφι εἰ γινώσκων ἑταρχεῖς ἀτὰρ ἀδμα κὺ ιδρῶς
 Παύετ', ἐπεί μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.
 Άγχος δ' ισάειμος πεσσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων.

¹Ἐκτορ,

"Εκτῷρ, ψὲ Περάμοιο, τίν Ἰ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων
Νοσ' ὀλιγηπελέων; η τώτι σε κῆδος ιχάνδ;

Τὸν δὲ ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαιόλος Ἐκτῷρ.
Τις δὲ σύ εστι, Φέρισε Θεῶν, ὃς μὲν εἰρεαὶ ἄντις;
Οὐκ ἀίστις, ὁ μὲ πυτινὸν ἐπὶ πρύμνησιν ἀχαιῶν,
Οὓς ἐπέργες ὀλέκοντα, Βοὴν ἀχαθος Βάλευ Λίας
Χερμαδίων τεσσεράς τῆθος, ἐπαυσε δὲ Θάριδος ἀλκῆς;
Καὶ δὴ ἔγωγε ἐφάμιν νέκυας καὶ δῶμα Λίδαο
Ημᾶν τῷδε ὄψεωντα, ἐπεὶ Φίλον αἴον ητορ.

Τὸν δὲ αὐτε προσέειπεν ἀναζε ἐκδεργος Απόλλων
Θάρος νῦν, τοῖσιν τοις ἀστητῆρας Κρονίων
Ἐξ Ἰδης προέηκε παρεισάμενας καὶ ἀμύνειν,
Φοῖβον Απόλλωνα χρυσάρον ὃς σε πάρος περ
Πύροι, ὅμως αὐτὸν τε καὶ αἴπεινὸν τολοίεθρον.
Αλλ' ἄγε, νῦν ἵππεῦσιν ἐπότρυνον πολέεσσι,
Νησιν ἐπὶ γλαφυρῆσιν ἐλαυνέμεν ὀκέας ἵππος
Αὐτὰρ ἔγε προπάροιθε κιῶν, ἵπποισι κέλευθον
Πᾶσαν λειανέω, τρέψω δὲ τρωας ἀχαιός.

Ως εἰπὼν, ἔμπνευσε μένος μέχε ποιμένι λαῶν.
Ως δὲ ὅτε τις εὐτὸς ἵππος, ἀκοσῆσας ἐπὶ Φάτνῃ,
Δεσμὸν διπορρήζας θείες πεδίοιο κροαίνων,
Ειωθὼς λάειδης εὔρρεος ποταμοῖο,
Κυδίων, ύψος δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
Ομοις αἴσανται· ὁ δὲ γλαῖηφι πεποιθὼς,
Πίμφα ἐ γῆνα Φέρει μετά τηθεα καὶ νομὸν ἵππων
Ως Ἐκτῷρ λαϊψηρὰ πόδας καὶ γύνατ' ἐνώμα,
Ὀπεύνων ἵππης, ἐπεὶ θεῶν ἐκλινεν αἰδήν.
Οἱ δὲ ὡς η ἐλαφον κεραὸν, η ἀγριον αἴγα

Ἐστεύοντο

Ἐσεύσοντο κύνες τέ καὶ ἄνερες ἀγεοιῶται·
Τὸν μὲν τὸ ἥλικατος πέτρη καὶ δάσκιος ὑλη
Εἰσύτατ', οὐδὲ ἄρα τέ σφι κιχῆμεναί αἴσιμον ἦν·
Τὸν δέ θύπαγέ ταχῆς ἐφάνη λίτις ἡγύενεος
Εἰς ἄδον, αἷψα δέ τάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας·
Ως Δαναοὶ, εἴως μὲν, ὄμιλαδόν αἰὲν ἐποντο,
Νύσσοντες ξύφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύνοισιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδον Ἐκτορὸν ἐποιχόμενον σύχας ἀνδρῶν,
Τάρβονταν, πᾶσι δὲ παραὶ ποσὶ καππεῖτε Θυμός.

Apollo marches before Hector with his Egis. The Greeks are routed. Ver. 306 ---- 317. 2

Τρῶες δὲ πρότοφαν ἀολλέες· ἥρχε δ' αὖτος Ἐκτωρ
Μακρὰ Βιθός· τοσάντεν δὲ καὶ αὐτῷ φοῖβος Ἀπόλλων,
Εἰμένος ὄμοιον νεφέλην, ἔχε δ' αἰγίδα Θύριν,
Δευτήρ, αἱμφιδάστειν, αἱριπρεπές, ἢν ἄρα χαλκεὺς
ἩΦαῖτος Διὶ δῶκε Φορύμεναί εἰς Φόβον ἀνδρῶν.
Τὴν αὖτοῦ ἐν χείροσιν ἔχων, ἤγκησατο λαῶν.
Ἄργειον δὲ ὑπέμεναν ἀολλέες· ὥρτο δὲ αὐτῇ
Οὕτε αἱμφοτέρωθεν· απὸ νευρῆφι δὲ οἵσοι
Θράσκον πολλὰ δὲ διῆρα Θρασείαν ἀπὸ χειρῶν,
Ἄλλα μὲν ἐν χροῖ πήγυνται αἵρει θόσων αἰγῶν.
Πολλὰ δὲ οὐ μεσηγὺν, πάρος χρόα καλὸν ἐπαυρεῖν,
Ἐν γάλη ἵσευτο, λιλαιόμενα χρόος ἀστεῖ.
Οφρὰ μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχειτερα φοῖβος Ἀπόλλων,
Τόφρα μάλιστα αἱμφοτέρων βέλες ἥπλετο, πίπλε δὲ λαός.
Αὐτὰρ ἐπὶ κατενῶπι τοῖσι Δαναῶν ταχυπώλων

Σεΐσ

Στῆσ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἄυστος μάλα μέγα, τοῖσι δὲ Θύμον
 Ἐν σῆθεσιν ἔδελξε, λάθοντο δὲ Θύριδος, ἀλκῆς.
 Οἱ δὲ ὡς πὴ βοῶν ἀγέλην, οὐ τῶν μέγυ οἰων
 θῆρε δύων κλονέσσι, μελάντης νυκτὸς ἀμολγῷ,
 Ἐλθόντ' ἔχαπίντος, σημάντορος καὶ παρέοντος.
 Ως εὐθέητεν Ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες· σὺ γὰρ Ἀπόλλων
 Ἄκε φόβου, Τρωσίν δὲ πῦ Ἐκλορι κύδος ὅπαζεν.

Apollo levels great part of the Græcian wall. The Trojans enter the breach. Nestor's prayer. Ver. 346 ---- 389.

Ἐκτῷρ δὲ Τρώεσιν σκέκλετο, μακρὸν ἀνοίσι,
 Νησὶν Ἐπισεύεσθε, εἴ τον δὲ εὐαρστα Βροτόευτα,
 Οὐ δ' ἀν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐτέρωθι νοήσω,
 Αὐτῷς οἱ θένατον μητίσομαι, ωδὲ νη τὸν γε
 Γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχωσι θενόντε,
 Άλλὰ κύνες ἐρύσσοι πυρὸς ἀερος ἡμετέροιο.
 Ως εἰπὼν, μάτιῃ καταμαδόν ηλασεν ἵππος,
 Κεκλόμφος Τρώεσι κατὰ σίχας· οἱ δὲ, σὺν αὐτῷ
 Πάντες ὁμοιλήσαντες, ἔχον ἐρυσθραῖς ἵππος,
 Ήχῇ θεστεσίη προπάροιθε δὲ φοῖβος Ἀπόλλων
 Τῇ σχέδιος καπέτοιο βεβέτης ποσὶν ἐρείπων
 Ες μέσον κατέβαλλε· γε φύρωσεν δὲ κέλευθον
 Μακρὴν, ηδ' εὐρεῖαν, οσσν τ' ἐπὶ δὔρος ἐραῃ
 Γίγνεται, ὅππότ ἀνήρ θένειος πειρώμενος ησε.
 Τῇ δὲ οἴγε πυροχέοντο Φαλαγγῆδον, πυρὸς δὲ Ἀπόλλων,
 Λιγύιδ' ἔχων εριτημον· ἐρείπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν

Ρεα μάλ', ὡς ὅτε τις ψάμαδον πάσις ἄγκη Δελάσῃ,
 "Ος ἐπεὶ ἐν ποίσῃ ἀθύρματε τητένοιν,
 "Αψ αὐτις συνέχειε ποῖν καὶ χερότιν, ἀθύρων.
 "Ως ρά σὺ, ἵεις Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ οἰζὺν
 Συγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ Φῦζαν σιωροτες.
 "Ως οἱ μὲν παρὰ πησὸν ἐρητίουντο μένοντες,
 "Αλλήλοισί τε κεκλόμμοι, καὶ πᾶσι θεοῖσι
 Χεῖραις ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἔκσοσος.
 Νέσωρ αὖτε μάλιστα, Γερήνιος, Θρος Ἀχαιῶν,
 Εὔχετο, χεῖρ' ὄρεγμαν εἰς ἔρανον ἀσερόεντο.

Ζεῦ πάτερ, ἐποτέ τις τοι ἐν Ἀργεῖ περ πολυπύρῳ,
 "Η βόος, ἡ οἶος κατὰ τίονα μηρία καίων,
 Εὔχετο νοσῆσαι, σὸν δ' ὑπέρεχε καὶ κατενευσας.
 Τῶν μητοι, Κάμυνον, Ολύμπε, μηλεῖς ημαρ.
 Μηδὲ τώ τρώεστιν εἴα δάμνασθαι Ἀχαιάς.

Ως ἔφεστ' εὐχόμμος· μέγα δὲ ἔκτυπε μητίεται Ζεὺς,
 Αράων αἰών Νηληιάδαο γέροντος.
 Τρῶες δὲ, ὡς ἐπύθοντο Διὸς ιόν αἰγιόχοιο,
 Μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι Θόρον, μητῆραν δὲ χάρματος.
 Οι δὲ ᾗς μέγα κύμα Δελάστης εύρυπόροιο
 Νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὅππότες ἐπέγυη
 "Ισ ἀνέμυς· ἡ γάρ τε μάλιστα γε κύματα ὄφελλε.
 "Ως Τρῶες μεγάλῃ ιαχῇ κατὰ τεῖχος ἔβαλγον.
 "Ιπποις δὲ εἰσελάσαντες, επὶ πεύμηντο μάχοντο,
 Εγχεστιν ἀμφιγύοισι αὐτοχεδὸν, οἱ μὲν ἀφ' ἵππων,
 Οι δὲ διπλὰ ηῶν ὑψὶ μελαινάων ὅπισάντες,
 Μακροῖσι ξυσόσι, τῷ ρά σφ' ἐπὶ πησὸν ἐκείτο
 Ναύμαχα, κολλήντα, κατὰ σόμα εἰμένα χαλκῷ.

The battle at the ships. Hector and Ajax.
Ver. 405 ---- 418.

— — — — — Αὐτὰρ Ἀχαιοὶ¹
Τρῶας ἐπερχόμενος μένον ἔμπεδον, όδε δύναντο,
Παυροτέρος περ ἔοντας, ἀπάσαθι παρα τῷν.
Οὔτε τοτὲ Τρῶες Δαναῶν ἐδύναντο Φαλαγῆας
Ρηγάμενοι, κλισίησι μιγήμενοι, όδε νέεσιν.
Αλλ' ὥσε σάφι μηδόρι τῆιον ἐξιγύνει
Τέκτονος σὺ παλάμηνος δάμημονος, ὃς ρά τε πίστης
Εὖ εἰδῇ σοφίης, ὑποδημοσύνης· Αἴθηνης.
Ως μὲν τὸ ἐπὶ ἵστη μάχη τέταλο πόλεμός τε.
Αλλοι δ' ἀμφ' ἄλλησι μάχην ἐμσέχουσι νέεσιν
Ἐκταρ δ' αὐτὸς Αἴαντος εἵστατο κυδαλίμοιο.
Τὼ δέ μηντις τοις ἦχον τώνον, όδε δύναντο
Οὐδὲ ὁ τὸν ἐξελάσσει, καὶ ἐνιπρῆσει τωρὶ τῆας,
Οὐδὲ ὁ τὸν ἀψισταθεῖ, ἐπειρέπειλασέ γε δάμημαν.

Hector and Ajax encourage their respective troops.
Ver. 486 ---- 514.

Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταῖς
Αὐρέρες ἐσε, Φίλοι, μυησαθε δὲ Θάριδος ἀλκῆς,
Νῆας ἀνὰ γλαφυραῖς· δὴ γὰρ ἴδον ὁ φθαλμοῖσιν
Ανδρὸς ἀριστῆς Διόφεν βλαφθέντε βέλεμνα.
Γία δ' ἀριγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίνεται ἀλκὴ,

Ημεῖς

Ἡμὲν ὅτεοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγκυαλίζῃ,
 Ἡδ' ὅτινας μινύθη τε καὶ σὸν ἔθελησιν ἀμύνειν
 Ως νῦν Ἀργείων μινύθη μένος, ἄμυνι δὲ ἀρήγη.
 Άλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ τηνοῖν ἀολλέεσ· ὃς δέ κεν ὕμεων
 Βλῆμενος, πὴ τυπεῖς, δένατον καὶ πότμου ἐπίστη,
 Τεφνάτω· καὶ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομενοι περὶ πάτρης
 Τεφνάμεν· ἀλλ' ἄλοχος τε σόη καὶ παιδες ὄπίστω,
 Καὶ οἶκος, καὶ κλῆρος ἀκήρατος· εἴκεν Ἀχαιοὶ
 Οἴχωνται σὺν τηνοῖς Φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ως εἰπὼν, ὥτρινε μένος καὶ Θυμὸν ἐκάτε.
 Αἴας δὲ αὐτὸς ἐτέρωθεν σκέκλετο οἷς ἐπάροισιν·
 Αἰδώς, Ἀργεῖος· νῦν ἄρκιον, ηδὲ δόπολεσθ,
 Ήὲ σαωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ τηῶν.
 Ή ἐλπεσθ', ην τῆτας ἐλῇ κορυθαίολος· Εκτῷρ,
 Εμβαδὸν ἴζεσθη τὴν πατρίδα γαῖαν ἐκαῖσος;
 Ή σὸν ὄτρυνοντος ἀκύτετε λαὸν ἀπαντεῖ
 Εκτορος, ὃς δὴ τῆτας ἐνιπρῆσαμι μενεάνιδ;
 Οὐ μαν ἔστι χορὸν κέλετε· ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθ.
 Ήμῖν δὲ τοῖς τύδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων,
 Ή αὐτοχεδίην μιέναι χειράς τε μένος τε.
 Βέλτερον, ηδὲ δόπολεσθαι ἔνα χρόνον, πὴ βιῶναι,
 Ή δῆθα σρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηιστῆτι,
 Ωδὲ αὐτῶς παρὰ τηνοῖν, ὑπὸ ἀνδρασι χειροτέροισιν.
 Ως εἰπὼν, ὥτρινε μένος καὶ Θυμὸν ἐκάτε.

Bravery of Antilochus. Hector, whose fate approaches, is described, with inexpressible sublimity. Ver. 573----638.

'Εκ δὲ ἔδορε ταφεμάχων, καὶ ἀκόντιος δέρι Φασιγγῷ,
 Ἀμφὶ ἐπιπίνας· τὸν δὲ Τρῶες κεκαδοῦτο,
 Ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος· οὐδὲ τόχος ἄλιον βέλος ἦκεν,
 Άλλος ἵκεπάνος μὴν υπέρθυμον Μελάνιππον,
 Νιοσόμηνον τόλεμονδε βάλε σῆθος παρὰ μαζόν.
 Δάπτησεν δὲ πεσών, δράσησε δὲ τύχε εἰπάντω·
 Ἀντίλοχος δὲ ἐπόρεσε, κύων ὁς, οὗτος εἰπεὶ νεῖρων
 Βλημένω αἴγη, τὸν τούτον εὐνηφί Θορόντει
 θηρητῷρ εἴτε χρονεῖσθαι βαλλών, υπέλυσε δέ γυῖα.
 Ος δέππει σοὶ, Μελάνιππε, Θόρος Ἀντίλοχος μλυεχάρμης,
 Τεύχεα συλήσων ἀλλ' εἰ λάθεν Ἐκτορά δίον,
 Ος ράοι αὐτίος ἥλθε, Θέων ἀνὰ δηιοτητας·
 Ἀντίλοχος δὲ τούτον μεῖνε, Θόος περ ἑών πολεμιστής,
 Άλλος δέ τοι εἴρεσε, Θηρὶ κακὸν φέγγανης εοικώς,
 Οὐτε κύνα κτείνεις, η βυκόλον, ἀμφὶ βόεσσι,
 Φένγα, πείν περ ὄμιλον ἀολλισθήμεναν ἀνδρῶν·
 Ος τρέσε Νεσορίδης· δέππει δὲ τρῶες τε καὶ Ἐκτωρ
 Ήχῇ Θεσπεσίη βέλεα σονδεντα χέοντε·
 Στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπειδὴ ίκετο εἴθιος ἐταίρων.
 Τρῶες δέ, λείζοντις εοικότες, ὠμοφάγοισι,
 Νηψὶν ἐπεισεύοντο· διὸς δὲ ἐτέλεσον ἐφετμᾶς·
 Ος σφισιν αἱὲν ἔγειρε μένος μέγα, Θέλητε δὲ θυμὸν
 Αργεῖων, καὶ κύδος ἀπαίνυτο· τὰς δὲ ὄροφυνεν.

"Ἐκτορὶς χάρις οἱ θυμὸς ἐβάλετο κῦδος ὥρέσαι
 Πριαμίδῃ, ἵνα τησὶ κορωγίσι θεασιδαῖς πῦρ
 Ἐμβάλῃ ἀκάματον Θέτιδος δὲ ἐξαπτιον αὔρη
 Πᾶσσιν ὅπτικρίνετε τὸ γὰρ μένε μητίεται Ζεὺς,
 Νηὸς καιομετῆς σύλας ὄφθαλμοῖσιν ιδεάται·
 Ἐκ γὰρ δὴ τῷ ἔμελλε πυλίσχιν παρὰ τῷ
 Θηρέμεναι Τρώων, Δαναῶσι δὲ κῦδος ὥρέσαι.
 Τὰ Φρονέαν, τήσασιν ὅπτὶ γλαφυρῆσιν εὐχερεῖ
 "Ἐκτορα Πρελαμίδην, μάλα περ μεμαῶται καὶ αὐτόν.
 Μαίνετο δέ, ὡς ὅτι "Ἄρης ἐγχέσταλος, η ἐλοὺν πῦρ
 Οὔρεσι μαίνηται, Βαλέης δὲ τάρφιστην ὑλης·
 "ΑΦλοισμὸς δέ τερὶ σόμα γίνετο, τὸ δέ οἱ ὄρτε
 Λαμπέαθην βλοσυρῆσιν υπὸ φρύσιν ἀμφὶ δὲ πύλη
 Σμερδαλέον κροτάφαισι τικάσετο μαρναμένοιο
 "Ἐκτορος αὐτὸς χάρις οἱ ἀπ' αἰθέρος πεντάμυγται
 Ζεὺς, ὃς μιν τελεόνεσσι μετ' αὐδράσι μάνουν εόντες
 Τίμα καὶ κύδαινε· μικυνθείδιος γὰρ ἔμελλεν
 "Εογεθ· γὰρ χάρις οἱ ἐπάρρυνε μάρσιμον πραρ
 Παλλὰς Αδηναῖ ταῦτα Πηλείδαιο βίηφι.
 Καὶ ὁ ἔθελε ρῆγαν σίχοις ἀνδρῶν, πειρητίζων,
 "Η, δὴ ταῖςιν ὄμιλον ὅρα καὶ τεύχε ἀριστε·
 "Αλλ' όδ' ὡς δύνατο ρῆγαν, μάλα περ μενεαίνων
 "Ιχθον γὰρ πυρυγδὸν δέηρότες, πῦτε πέτρη
 "Ηλίσατος, μεράλη, πολιῆς ἀλὸς ἐγγὺς ἐώσι·
 "Ητε μένδ λιγέων ἀνέμων λαγήηρὰ κέλαδα,
 Κύματά τε προφόειται, τά τε περιστερεύγε) αὐτή·
 "Ως Δαναοὶ Τρώωις μένον ἔμπεδον, καὶ δὲ φένονται.

Αὐτή

Αὐτὸς ὁ λαμπόμυρος πειρὶ πάντοθεν ἐνθόρ' ὄμιλοι·
 Εἰ δὲ ἔπει, ὡς ὅτε κύμα τοῦ ὃν τῇ πίσησι
 Λάθρον ὑπεῖνεφέσιν αἰπεμοτρεφέσι, οὐδὲ τὰ πῖστα
 Ἀχιμή υπεκερύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεῖπνος ἀγῆτης
 Ἰσίω ἐμβρέμετο· τρομένοι δὲ τε Φρέσα ναιῆτη
 Δειδότες τυτθὸν γὰρ ὑπὸ σὺν Ιανάτου Φέρονται
 οἱ ἑδαῖζεο Θυμὸς ἐν τῷ θεαστην· Αχαιῶν.
 Αὐτὸς ὁ γάρ, ὡς εἶ λέων ὀλούφρων Βύσσην ἐπελθὼν,
 Αἴρα τὸν εἰαμενῆ ἄλεος μεγάλοιο νέμονται
 Μυρία, ἐν δὲ τῷ τομεῖς ἥπτα σάφα εἰδὼς
 Θηρὶ μαχέσασαδην, ἐλιπος βόδος ἀμφὶ Φονῆσιν·
 Ήτοι οὐ μὲν περώτης οὐδὲ ὑπεστίησις Βόεστιν
 Αἰεν ὄμοστχάδ, οὐδὲ τὸν μέσογησιν ὀρέσσας
 Βῆν ἔδη, αἴ δὲ τὰ πῖστα υπέτρεψαν ὡς τότε· Αχαιοὶ
 Θιασεσίως ἐφόβηθεν ὑφῆς· Εἴλορε τὸ διῆ πεπρὶ
 Πάντες. — — — — — — — — — — — —

Nestor pathetically exhorts the Greeks. The battle at the ships renewed. Ver. 659 ---- 703.

Νέστωρ αὐτεῖ μάλιστε Γερῆτος, πόρος Αχαιῶν,
 Λίστερ' υπὲρ τοκέων γενέρωμος ἄνδρα ἔκαστον·
 Ω φίλοι, ἀνέρες οὐτε τὸν αἰδῶ θεαδ' ἐν Θυμῷ
 Άλλων ἀνθρώπων ἐπὶ τῷ μητροπολεῖ ἔκαστος
 Παιδῶν, ηδὲ ἀλέρχων, καὶ πτήσιος, ηδὲ τοκήσιν,
 Ήμὲν ὅτεν γάνθι, καὶ τῷ παῖστεθῆτασι.
 Τῶν υπέρ εὐταῦρον εγὼ γενάζομαι τὸ παρεόνταν,

"Εσάμεναι κρατερῶς μηδὲ τρωπῆδε φόβονδε.

"Ως εἰπὼν, ὡτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάτη
Τοῖσι δ' ἀπ' ὁφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὥστε λαθῆ
Θεωτέσιον μάλα δέ σφι Φόως γένετ αἱμοφοτέρωδεν,
Ήμεν τεσ τῷν, καὶ ὄμοις πολέμου.

"Ἐκτορα δ' ἐφράσαντο βοὺς ἀλεθόν, καὶ ἐπίρυς,
Ήμεν οὖσι μετόποδεν ἀφέσσουν, τὸ δὲ ἐμάχοντο,
Ήδ' οὔσοι πάρ τησὶ μάχῃ ἐμάχοντο θοῆσιν
Οὐδὲν ἄρ' ἔτ' Αἴαντι μεταλήτορι ἤνδανε θυμῷ.

"Εσάμεν, ἐντε περ ἄλλοι ἀφέσσουν ψεις Αχαιῶν
Άλλ' οὐγε τῷν ἵκρι ἐπάχετο, μακρὰ βιβάδων,
Νώμα δὲ ξυσὸν μέγα ναύμαχον σὺ ταλάμησι,
Κολλητὸν βλάτροισι, διωκανεικεστίπηχο.

"Ως δ' οτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εῦ εἰδὼς,
"Ος ἐπεὶ σὺ τολέειν τίουρας συναγέρεται ἵππος,
Σεύας σὺ τεδίοιο μέτα τεσπὶ ἄσυ διάκε,
Λαοφόρον καθ' ὅδον, τολέεις τέ εἰ θηῆσαν
Ανέρες, ηδὲ γυναικες ὃ δὲ ἐμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ¹
Θρώσκων, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμεσέε). οἱ δὲ πέτονται
Ως Αἴας ἐπὶ τολλὰ θόσων ἵκρια τῷν
Φοίτα, μακρὰ βιβάς, Φωνὴ δέ οι αἰθέρ' ἵκανεν
Αἰεὶ δὲ σμερδὸν βοόων Δαναοῖς κέλευε,
Νηστὶ τε καὶ κλιστίσιν ἀμυνέμεν. Οὐδὲ μὲν "Ἐκταρ
Μίμηνεν ἐνὶ Τρώων ὄμαδῷ τούκτα θωρηκτάσιν
Άλλ' ὥστ' ὄρνιθῶν πελεηνῶν αἰετὸς αἰθῶν
"Εθνος ἐφορμᾶται, τοπεμὸν πάρα βοσκομενάσι,

Χηνῶν, οὐ γεράνων, οὐ κύκνων δελιχοδείρων.
 Ως Ἐγταρ Ἰθυτε νέος κυανοπρώροιο
 Ἀντίος ἀΐζος· τὸ δὲ Ζεὺς ὥσπεν ὅπαδε
 Χειρὶ μάλα μεγάλῃ, ὥτρινε τὸ λαὸν ἄμ' αὐτῷ.
 Αὗτις δὲ δριμεῖα μάχη σταρὰ τησσιν ἐτύχθη·
 Φαίης καὶ ἀκμῆτας τὸ ἀτερέας ἀλλήλοισιν
 Ἀντεօθ' ἐν τολέμεω ὡς εοτυμένως ἐμάχουσε.
 Τοῖοι δὲ μαρναμένοισιν ὅδ' οὐ νόοσ· ητοι Αχαιοὶ
 οὐκ ἔφασαν Φευξεάδαν υπὸ σκηνῶν κακῶν, ἀλλ' ὀλέεσθαι·
 τραγὸν δὲ ἥλπετο Θυμὸς ἐν τῇ θεαστῇ ἐκάστῳ,
 Νηλας συνπρῆσεν, κτενέσσεν Φρέσας Αχαιάς.
 Οἱ μὲν τὰ Φρονέσστες ἐφέζουσαν ἀλλήλοισιν.

B E A U T I E S o f H O M E R.

BOOK THE SIXTEENTH.

11

Achilles and Patroclus. Ver. 1 ---- 47.

ΩΣ οἱ μὲν τῷρὶ νῆσος ἐϋστέλμοιο μάχοντο
 Πάτροκλος δὲ Ἀχιλῆς παρίστειο, ποιμένι λαῶν,
 Δάκρυντα Θερμὰ χέαν, ὡς εἰ κρήνη μελάνυδρος,
 Ἡπειρὸν αὐγίλιπος πέτητις δυοφερὸν χεῖδι ὕδωρ.
 Τὸν δὲ ιδῶν ὀκλεψε τοδάρκης διος Ἀχιλλεὺς,
 Καύμιν Φωνῆσις ἐπειδα πέροεντα προσπύδα·

Τίπλε δεδάκρυσα, Πάτροκλεις, ἵντε κάρη
 Νηπίη; ἢ δ' ἄμα μητρὶ Θέστοντις ἀνελέσθη ἀνώγε,
 Εἰανυ ἀπομένη, ότι τέ εαυτούμενης κατερύκε,
 Δακρυόσατα δὲ μιν τοιιδέρκεται, ὅφειτονται
 Τῇ ἵκελος, Πάτροκλε, τέρεν κατὰ δάκρυον ἔβεις·
 Ήτε τι Μυρμιδόνεας τοΦαντοκεα, η ἐμοὶ αὐτῷ;
 Ήτε τιν' αὐγελίκην Φθίης ἐξέκλυνες οἶος;
 Ζώειν μὰν ἔτι Φασὶ Μενοίτιου, Ἀκτορος γὸν,
 Ζοῦ δὲ Αιακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεας,
 Τῶν κε μάλιστα φοτέρων ἀκαχούμεδε τεθνεώτων.
 Ήτε σού γένειον ὄλοφύρεα, ὡς ὄλεχονται

Νηποί

Νησίν ἐπι γλαφυρῆς, ὑπέρβασίης ἔνεκα σφῆς;
 Ἐξαύδε, μὴ κεῦθε νόσο, ἵνα εἰδόμενος ἀρεφώ.
 Τὸν δὲ βαρυσενάχων ταφεόφης, Πατρόκλεις ἵππεῖ.
 Ω' Αχιλεύ, Πηλέος μὲν, μέρα φέρπετος Ἀχαιῶν,
 Μή νεμέοσι τοῖον γὰρ ἄχος θεοῖς θεοῖς.
 Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ησαν ἄριστοι,
 Εν τησὶν κέαται θεοί πλεῖστοι, θτάμνοι τε
 θεοί πλεῖστοι μὲν ὁ Τοδεύδης πρωτεός Διορύδης·
 Οὐπάσαμε δέ οδυσσεὺς δρυκλυτός, Αγαρέμενων
 θεοί πλεῖστοι δέ καὶ Εύρυπος κατὰ μηρὸν οἰστός.
 Τέος μέν τοις πολυφάρμακοι αἴμοι πίπενται,
 Ελκέ ακειόμενος σὺ δέ αρμήχανος ἐπλευ, Αχιλλέω.
 Μὴ εμὲ γάνθις τότες γε λάβοι χόλος, οὐ σὺ Φιλάσσεις,
 Αιγαρέτη τίς σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίζονός περ,
 Αἴκε μὲν Αγέσιοισιν αἰσκέει λοιζὸν αἷματος;
 Νηλέεσσιν δέ τοις ἄρα σοί γε πατήρ ην ἵπποτα Πηλέως,
 οὐδὲ Θέτις μήτηρ γλαυκὴ δέ σε τίκτε θεάσασα,
 Πέτραι τοις ἡλίσατοις, ὅτι τοι νόος ἐστιν αἴπηνής.
 Εἰ δέ τινα Φρεσὶ σῆσι θεοπροπίους αἰλεσίνεις,
 Καὶ τινά τοι πάρ Σηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
 Ἄλλ' εμέ περ πορέες ὥχ', ἄμα δέ ἄλλον λαὸν ὀπασον
 Μυρμιδόνων, ην πά τι Φόος Δαναοΐσι γένωμα.
 Δἰς δέ μοι ὄμοιον τὰ σὲ τεύχεα θερηθῆναν,
 Αἴκ' εμέ σοι ἴσκοντες διστόχωνται πολέμοιο
 Τρῶες, αναπνεύσωσι δέ αργῆσι μέσος Ἀχαιῶν.
 Τερόμενοι ὀλίγη δέ τοις αἰνάποδοις πολέμοιο.
 Ρέαι δέ καὶ αἰμῆτες κεκμητότας ἀνδρίας αὔτῃ
 Σογκριμενοι πορτὶ ἄστη, νεῶν ἀπό καλιστιάων.

"Ως Φάτο λιασόμδυος, μέχος νήπιος· η γὰρ ἔμελλεν
Οἱ αὐτῷ δάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέαται.

The description of Ajax, at length wearied out, is exquisitely beautiful. Ver. 102 ---- III.

Αἴας δ' ὡκέτ' ἔμιρεν· βιάζετο γὰρ βελέεστι·
Δάμνα μὲν Σηνός τε νόος, καὶ Τρῶες ἀγανοί,
Βάλλοντες δεινὴν δὲ περὶ κροτῷ Φοῖσι φύειν·
Πῆλης βαλλομένη καναχίῃ ἔχε· βάλλετο δέ αἰσι
Καπφάλαρ' εὐποίηθεν· οὐδὲ δέρισερὸν ὄμονον ἔκαρπεν,
Ἐμπεδον σιεν ἔχων σάκος αἰόλον· όδε δύναντο
Αμφ' αὐτῷ τελεμίζει, ἐρείδοντες βελέεστιν.
Αἰσὶ δέργαλέω ἔχετ' αὐθμαλί· καδδέ οἱ ιδρῶς
Πάντοτεν ἐκ μελέων πολὺς ἕρρεεν, όδε πη εἶχεν
Αμπνεῦσαν· πάντη δὲ κακὸν κακῷ ἐσήρικτο.

Achilles, seeing the flames arise from the ship, hastens Patroclus to arm. Ver. 122 ---- 144.

— — — — τοὶ δέ ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
Νηῆς Θοῦ· τὸ δέ αἴψα κατ' ασθέην κέχυτο Φλόξ.
"Ως τὴν μὲν ταρύμην πῦρ ἀμφεπεν· αὐτῷρ' Αχιλλεὺς
Μηρὼν τοληζάμδυος Πατροκλῆα περσέειπεν·
Οροσο, διογενὲς Πατρόκλεις, ιπποκέλευθε·
Λεύσατο δὲ παρὰ νηυσὶ ταυρὸς δῆστοι ἐρώήν.
Μὴ δὴ νῆας ἐλωσι, καὶ ὡκέτην Φυκτὰ πέλωνται·

Δύτεο τεύχεα θησαυρού, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω.

Ως Φάτο· Πάτροκλος δὲ κορύστετο νεώροπι χαλκῶν
κηρυῖδας μὲν πρωτα περὶ κηρυκησιν ἔθηκε
Καλὰς, αργυρέοισιν Ὀλιοφυρίοις δέραριας·
δεύτερον αὖ, Θώρηκα περὶ σῆθεσιν ἔδυε,
Ποικίλου, ἀσερόεντα, ποδῶντες Λιακίδας·

Αμφὶ δὲ ἄρ τινοισιν βάλετο ξίφος αργυρόηλον,
χαλκεον· αὐτὰρ ἐπειτα σάκος μέχος τε στολῶν τε
κρατὶ δὲ εἰπεὶ φέρειν εὐτυχίον ἔθηκεν,
Ιππικον· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἐνευεν.
Εἰλετο δὲ ἄλκιμα δέρα, τά οἱ παλάμηφιν αἵρετε·
Εγχος δὲ οὐχ ἔλετο οἴον ἀμύμονος Λιακίδας,
Βριθὺ, μέγα, στολῶν· το μεν δύναται ἄλλος Ἀχαιῶν
Πάλλεν, ἀλλά μιν οἷος Ὀλιοφυρίος πῆλας Ἀχιλλεύς·
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ Φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίος ἐκ κορυφῆς, Φόνον ἐμμενει γῆρασιν.

Achilles arms the Myrmidons. Ver. 155 ---- 167

Μυρμιδόνας δὲ ἄρ τινοιχόμενος Θώρηξεν Ἀχιλλεὺς,
Πάντας ἀνὰ κλισίας οὐσι τεύχεσιν· οἱ δέ, λύκοι ὡς
Ωμοφάγοι, τοῖσιν τε περὶ Φρεσὶν ἀστετος ἄλκη,
Οἵτινες ελαφον κεραὸν μέτον ψρεσι δηώσαντες
Δάπλισιν· πᾶσιν δὲ παρῆιον αἴματι Φοιγὸν·
Καὶ τὸν ἀγεληδὸν ἴασιν, δότε κρήνης μελανύδρα
Λάψοντες γλώσσησιν αραιῆσιν μέλαν ὕδωρ
Ἀκρον, ἐρευγόμενοι Φόνον αἴματος· ἐν δέ γε Θυμὸς

Στήθεσιν

Στῆθεσιν ἄγρομός εῖται, πολεμένεται δέ τε γαστήρ
Τοῖσι Μυρμιδόνων ἥγητορες, ἷδε μέδοντες,
·Αμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδάριος Αἰακίδαο
·Ρώντ· εν δ' ἄρα τοῖσιν αἴρησις ἴσχετ' Αχιλλεὺς,
·Οτρύνων ἵππους τε Κανέρας αἰσπιδίστας.

Achilles exhorts his troops; he recommends Patroclus, in the most solemn manner, to the protection of Jupiter. V. 198----267.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἄμ' ἡγεμόνεαστιν Αχιλλεὺς
Στῆθεν εὖ κείνας, κρατερὸν δ' ὅπλον μῆδον ἔτελε.
Μυρμιδόνες, μηδὶς μοι ἀπειλάων λελαθέατω,
·Ας ἐπὶ πτοῖ θῶσιν ἀπειλεῖτε Τρώιαστι,
Πάντ' ωτὲ μηνὶ Θρόνον καὶ μ' ἡγιάσασθε ἔκαστος.
Σχέτλιε, Πηλέος γέ, χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ
Νηλεες, ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἐτάίρες.
Οἶκασθε περ σὸν νηυσὶν νεώριμος τοντόροισιν
Αὗτις· ἐπέι τά τοι ὁδε κακὸς χόλος ἐμπειρεῖ Θυμῷ.
Ταῦτα μὲν ἀγειρόμενοι θέμιτε εβάζετε· νιῦ δὲ πέφανται
Φυλόπιδος μέγας ἔργον, ἐντὸς τὸ ταρίν γέ ἐργασθε.
·Ἐνθα τις ἀλκιμον ἥτορ ἔχων Τρώεαστι μαχέατω.
·Ως εἴπων, ὀπεινε μέμοντος καὶ Θυμὸν ἐκάστου.
Μᾶλλον δὲ σίχες ἄρθεν, ἐπει βασιλῆος ἄκχοσαν.
·Ως δὲ τοῖχον ἀντρὶ αἵρᾳ ταυκινοῖσι λίθοισι
Δάμεατος ὑψηλοῖο, Βίδας ανέμων ἀλεσίνων.
·Ως ἄραρον κόρυθες τε καὶ ἀσπίδες ἴμφαλόεσσαμ.
·Αστις ἄρ' ἀστιδὲς ἔρειδε, κέρυς κόρυν, ἀνέρα δὲ ἀντρὶ^τ
Ψαῦνος δὲ ἵπποκομος κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι

Νεύοντων· ὡς ταυτοὶ εὐφέμεστοι ἀλλήλοισι.
 Πάντων δὲ τερπάροις δύναντες Θεόντας,
 πάτροντος τε καὶ Αὐτομέδων, τοιούς θυμὸν ἔχοντες,
 πρόδεν Μυρμιδόνων τολεμίζειν αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 βῆριμεν ἐς κλιστήν χηλᾶς δὲ διπλὸν τῷναις
 καλῆς, δαιδαλέης, τίνι οἱ Θέτις αργυρόπτεια
 θῆκεν επὶ τῆς ἄγεας, εὔπλόκους χιτῶνας,
 κλαινάων τὸν ἀνεμοσκηπέων, γλων τε ταπήτων.

Ἐγεῖ δέ οἱ δέποις ἐσκει τετυγμένου, καὶ δέ τις ἄλλος
 οὐτὸν ἀνδρῶν ποίεσκεν ἀπὸ αὐτῶν αἴθοπις οἶνον,
 οὐτε τέων ποίεσκεν Θεῶν, οὐτε μὴ Διῖ πατροῖ.

Τόρα τοτὲ σὺν χηλοῖο λαβὼν σκάβηρε θεέων
 πρώτον, ἐπειπτεὶς δὲ νίψι υἱατος καλητοῖς ροῆσι,
 Νήψατο δὲ αὐτὸς χεῖρας, αὐθίσατο δὲ αἴθοπις οἶνον·
 Εὐχετέσκετε σαὶς μέσω ἔρκει, λέσσε δὲ οἶνον,
 οὐρανὸν εἰσκυιδῶν· Δία δὲ τὸν λάζε τερπικέραυνον·

Ζεῦ ἄνα, Δωδωνᾶς, Πελασγικὲ, τηλόδι νάϊμη,
 Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρεις ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ
 Σοὶ νάϊστος τασφῆται αὐτόποδες, χαρματεῖναι.

Ἡ μὲν δῆ ποτὲ ἐμὸν ἐπος ἐκλυεις εὐζευμέροιο,
 Τιμητας μὲν ἐμὲ, μέρος δὲ ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
 Ήδὲ τοιοῦτος μοι τοῦ ὅπλικρήτηνον ἐβέλδωρ·

Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μηδέω τηῶν ἐν ἀγωνί,
 ἀλλ' ἔτερον τερπικῶ, τολεστιν μετὰ Μυρμιδόνεσσι,
 Μάρναδος τῷ κύδος ἄμα τοροῖς εὐρύοπα Ζεῦ·
 Θάρουνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ Φρεστίν, ὅφρα καὶ Ἐκτωρ
 εἰσεταὶ, οἵ τοις ἐπίσημοι τολεμίζειν

“Ημέτερος

‘Ημέτερος Θεράπων, ἦ οἱ τότε χεῖρες ἀσπίοι
Μαίνονται, ὅπποτ’ ἔγώ περ ἵω μετὰ μῶλον Ἀφροδίτης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ δέποτε ναῦφι μάχηις σκοτήν τε δίηται,
‘Ἄσκηθήσεις μοι ἐπεῖτα θοὰς ἐπὶ νῆας ἰκούτο,
Τεύχεσί τε ἔναι πᾶσι καὶ ἀγχεμάχοις ἐπάροισιν.

‘Ως ἔφατ’ εὐχάριμος· οὐδὲ ἕκλιψε μητίετε Ζεύς·
Τῷ δὲ ἔτερον μὲν ἑδωκε πατήρ, ἔτερον δὲ ἀγενδίστε·
Νηῶν μὲν οἱ απώσιαδι πόλεμον τε μάρτυντε
Δάκες, σόον δὲ ἀνένδιστε μάχης ἐπαπονεσάτης.
‘Ητοι οἱ μὲν πτεῖσας τε, καὶ εὐχάριμος Διὸς πατέρ,
‘Αψι κλισίου εἰσῆλθε, δεπας δὲ υπέδηκτὴν εὐκλῶ.
Στῇ δὲ πάροιδε ἐλθὼν κλισίης, ἔτι δὲ ηθελε θυμῷ
Εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν Φύλοπιν αἰνῆν.

Οἱ δὲ ἄρτα Πατρόκλῳ μεγαλύτορε θωρηχάντες
‘Εσιχον, ὥφε δὲ οὐ τροσί μέγα Φρονεούτες οργονι.
Αὐτίκα δὲ σφήκεσιν εοικότες εὔεχεοντο
Ειροδίσις, οὐδὲ παιδεῖς ἐριδμαίνοσιν ἐθοντες,
Αἰσὶ κερτομέσοντες, οὐδὲ ἐπὶ οἰκίῃ ἔχοντες,
Νηπίαχοι· ξυνὸν δὲ κακὸν πολέοσι τιθεσι.
Τὸς δὲ περ παρὰ τίς τε κιῶν ἀνθρωπος ὁδίτης
Κινήσας αἴκων, οἱ δὲ ἀλκιμον ητορ ἔχοντες
Προσασ πᾶς πέτιται, καὶ αἰμίνδιοισι τέκεοτι.
Τῷ τότε Μυρμιδόνεσ κραδίους καὶ θυμὸν ἔχοντες,
‘Ἐκ νηῶν ἔχεστο· βοὴ δὲ ασβεστος ὄρωρδι.

Patroclus drives the Trojans from the ship, and extinguishes the flames. Ver. 293 ---- 305.

Ἐκ τῶν δὲ ἐλασεν, κατὰ δὲ ἕσσος εἰδόμενον πῦρ.
Ημιδάης δὲ ἄρεται τῆς λίπετον αὐτὸν τοὶ δὲ ἐφόβηθεν
Τρῶες θεωτεσίω ὄμαδος. Δαναοὶ δὲ ἐπέχωστο
Νῆας ἀνὰ γλαφυρεῖς ὄμαδος δὲ ἀλίσσεται ἐπύχθη.
Ως δὲ ὅτε ἀφῆται κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
Κηφός τυκτινὲς νεφέλαις σεροπηγερέται Ζεὺς,
Ἐκ τοῦ ἐφανού πᾶσαν σκοπιαὶ καὶ τροώνες ἄκροι,
Καὶ γάπαι, χρυσόθεν δὲ ἄρεται ὑπερράγη ἀστετος αἰδήρη.
Ως Δαναοὶ τηῶν μὲν ἀπωσάμενοι δῆιον πῦρ,
Τιτθὸν ἀνέπνευσαν τολέμεις δὲ γένεται ἔρωη.
Οὐ γάρ πώ τι Τρῶες αρπαγίφιλων ὑπὲρ Αχαιῶν
Προτροπάδης Φοβέοντο μελανάων δέπο τηῶν,
Αλλ' ἔτερος ἄνθισται, νεῶν δὲ ταύτην ἀνάγκη.

Slaughter, confusion and flight of the Trojans. Ver. 352 ---- 393.

Ως δὲ λύκοι αἴρνεσσιν ἐπέχρασον, ηἱ ἐριφοῖσι,
Σίνται, ὑπὲρ ἐκ μηλῶν αἰρεύμενοι, αἵτινες ἐν ὄρεοις
Ποιμήνος ἀφραδίησι διέτραγγεν· οἱ δὲ ιδόντες,
Αἴψα διαρπάζονται οὐδὲν θυμὸν ἔχόσσι.
Ως Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχρασον· οἱ δὲ Φόβοιο
Δυσκελάδες μνήσαντο, λαθούσι δὲ Θύριδος ἀλκῆς.
Λίας δὲ ὁ μέγας αἰενὶς ἐφῆκτος χαλκοκορυτῆς
Ιτετακτίσας· οἱ δὲ ιδρέτη τολέμοιο,

Ἄσπιδες

Ἀστίδι παρέπη κεκαλυμμένος εὑρέας ὄμυς,
 Σκέπτετ' οἰςῶν τε ροΐζου καὶ δεπον αἰχότων.
 Ή μὲν δὴ γίγνωσκε μάχης ἐτεραλχέα νίκην·
 Άλλὰ καὶ ὡς αἰνέμιμης, σύνῳ δὲ ερεβας ἑταίρες.
 Ως δὲ ὅτις ὀπῆ Οὐλύμπου τέφρος φρέσκην μρανὸν ἔντον,
 Λιθέρος ἐκ δίκαιης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπι τόνι·
 Ως τὸν τῆν θύμετον ιαχῆ τε Φόβος τε·
 Οὐδὲ κατὰ μοῖραν τοέραν πάλιν· Ἐκτορα δὲ ἵπποι
 Ἐκφερον ἀκύποδες σων τεύχεσσι λεῖπε δὲ λαὸν
 Τρωϊκὸν, οὓς αἴκοντας ὄρυκτὴ τάφρος ἔριξε.
 Πολλοὶ δὲ ἐν τάφρῳ ἐρυστριματες ἀκέες ἵπποι
 Λέγαντ' ἐν τορέτω ρύμῳ λίπον ἄρματ' ανάκτων.
 Πάτροκλος δὲ ἐπετο, σφεδανὸν Δαναῶντος κελεύων,
 Τρωσὶ κακὰ Φρονέων· οἱ δὲ ιαχῆ τε Φόβος τε
 Πάσους τολμησαν ὁδοῖς, ἐπεὶ ἀρ τμάγεντες ἕψι δὲ αἴτη
 Σκίδνας δὲ τοπῇ νεφέων τανύοντο δὲ μάνυχες ἵπποι
 Αψόρρον ταροπὶ ἄσυ, νεῶν ἀπὸ Καλιστάσιν.
 Πάτροκλος δὲ, οὐ τολεῖστον ὄρινόμδουν ἴδε λαὸν,
 Τῇ δὲ ἔχοντος τοπῇ δὲ ἀγοροῦ Φώτες ἐπιτίτον
 Πρηνεῖς ἐξ ὄχεων, διφροι δὲ ἀνεκυμβαλίαζον.
 Αιγαῖον δὲ ἀνὰ τάφρον υπέρφορον ἀκέες ἵπποι,
 Αμεροτοι, οὓς Πηλῆι Θεοὶ δόσαν αὐγλαὰ δῶρα,
 Πρόστω ιερήμοι· ἐπὶ δὲ Ἐκτορι κέκλεισ Θυρός·
 Ιετο γαρ βαλέειν τὸ δὲ ἐκφερεν ἀκέες ἵπποι.
 Ως δὲ τοπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριδε χθῶν
 Ήματ' ὀπωρινῶ, ὅτε λαβρότατον χέδι ύδωρ
 Ζεὺς, ὅτε δὴ δὲ αὐδρεοτι κοτεοσάμενος καλεπήνη,
 Οἱ βίη εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας,

'Εκ δὲ δίκλιν ἐλάσωπ, Θεῶν ὅπιν σὸν ἀλέχοντες
Τῶν δέ τε πάντες μὲν ποτηροὶ ταλαθύται ρέοντες,
Πολλὰς δὲ κλιτῆς τοτὲ δυπλιμήγυψοι χαραδραῖ,
Ἐς δ' ἄλλα πορφυρέου μεγάλα σενάχχαι ρέονται
Ἐξ ὄρεων ἐπὶ κάρ· μινθῇ δέ τε ἔργ' ανθρώπων
Ως ἵπποι Τρωαὶ μεγάλα σενάχχοντα θέμονται.

Patroclus and Sarpedon. Ver. 477 --- 502.

"Εὐθ' αὖ Σαρπηδὼν μὲν ἀπήμενος δέρι Φαενῆ,
Πατρόκλος δ' ὑπὲρ ὄμρον αἴρισερον ηλυθ' ακακὴ
Ἐγγέος, καὶ δ' ἔβαλ' αὐτὸν ὁ δ' ὑπερος ὄρνυτο χαλκῷ
Πατρόκλος· τὸ δ' ψυχὴν αἵλιον βέλος ἐκφυγε χειρός.
Αλλ' ἔβαλ', εὐθ' ἄρα τε Φρέγες ἔρχαται αἱρόντες αἰρετούντες
Ηρίπε δέ, ὡς ὅτε τις δρῦς πριπεν, η ἀχερωΐς,
Νέ πάτιν Βλαθρὴ, τὴν τὸν μέρον τέκτονες αὐδρες
Ἐζέπαμον πελέκεσσι νεήσσοι, τῆσσον εἶναι
Ως ὁ πρόδιτος ἵππων καὶ δίφρος κεῖτο τανυδεῖς,
Βερυχῶς, κόνιος δεδραγμός αἰματοεστης.
Ηὔτε ταῦρον ἐπεφυε λέων ἀγέλῃ φι μετελθῶν,
Ωλετό τε σενάχων ὑπὸ γαρμφηλησι λέοντος.
Ως ὅποι Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγός αποιστάων
Κτενόμορφος μεγάσινε, Φίλον δ' ὄνοματινεν ἐπείρον.

Γλαῦκε πέπον, πολεμιζὲ μετ' αὐδράσι, τηῦ σε μάλα γρῆ
Λίχημητιώ τ' ἐμδυσα, καὶ Δικροπλέον πολεμισήν.
Νῦν τοι εελδεθῶ πόλεμος κακὸς, εἰ θοός εστι.
Πρῶτα μὲν ὅτρυνον Λυκίων τρυγήτορας αὐδραῖ,

Πάντη

Πάντη ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχοδος·
 Αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ τούτῳ μάρυσος χαλκῷ.
 Σοὶ γὰρ ἔγω καὶ ἔπειτα κατηθέσθη καὶ ὄντος
 "Εσομένη πραπεῖ πάντας Διαμπέρες, εἷς μὲν Ἀχαιοίς
 Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν δὲ ἀγώνι τεούντα.
 Ἀλλ' ἔχεο κρατερῶν, ὅτριστε δὲ λαὸν ἀπαντα.

Contest for the body of Sarpedon. | Ver. 633 ---- 644.

Τῶν δὲ ᾧσε δρυτόμεων ἀνδρῶν ὄρυμα γδός ὕψωρεν
 Οὔρεος δὲ Βῆστης, ἔκσεθεν δέ τε γίνεται ἀκεή·
 "Ως τὸ ὄρνυτο δάπος δότο χθονὸς εύρυοδέτης,
 Χαλκὺς τε, ρίνυς τε, Βοῶν τε εὐποιητάσιν,
 Νιοσομέδιων ζεύσιν τε καὶ ἔγγεσιν ἀμφιγύουσιν.
 Οὐδὲν ἀν εἴτε Φράδημων πέρ αὐτῷ Σαρπηδόνα διον
 "Εγνω, ἐπεὶ Βελεσσοῖς, καὶ αἴμαῖς, καὶ κονιησιν,
 "Ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπέρες ἐς πόδας ἀκρες.
 Οἱ δὲ αἰεὶ ἐπὶ νεκρὸν ὄμιλεσσι, ὡς ὅτε μῆται
 Σταθμῷ ἐνι Βρομέωσι τείγυλαγέας κατὰ τείλλας,
 "Ωρῇ δὲ εἰαρινῇ ὅτε τε γλάγος ἄγεσι δεύτη·
 "Ως ἄρα τοὶ τείγυλαγέας νεκρὸν ὄμιλεσσι. — — —

Contest for the body of Cebrion. Ver. 751 ---- 771.

"Ως εἶπὼν, ἐπὶ Κεβριόνῃ πρωΐ Βεβήκιδ,
 Οἵμα λέοντος ἔχων, ὃσε στεθμὸς κεραῖζων,
 "Εβλητο τρόπος σηθος, εἴ τε μην ὄλεσεν ἀλκή·
 "Ως ἐπὶ Κεβριόνῃ, Πατρόκλεις, ἀλλος μεμαώς.

"Εκτερ

Ἐκτωρ δ' αὖθ' ἐτέρανθεν ἀφ' ἵππουν ἀλιτὸν χαρᾶζε. τὸν δὲ πόλεαν
τὰς τοῖς Κεβρίονας, λέοντάς τοις, δημονθήτην,
Ωτὸρος κερυφῆτι περὶ οἰκανδρίτης ἐλάφοιο, ταύλων γὰρ
Ἀμφώ τενάσοντε, μέγα Φρονέοντε μάχεσθον.
Ως περὶ Κεβρίονας δύοι μεταπρεπεῖς αὐτῆς, τούτοις δὲ τοῖς
Πάτροκλός τε Μενοίλαδης καὶ Φαιδρος Ἐκτωρ, οὐδέτε
Ιετ' ἀλλήλων ταρσέσιν γρόσα τηλεῖς χαλκῶν εἰς γαστρίσιαν
Ἐκτωρ μὲν κεφαλῆφιν επεὶ λάβει, ὡχὶ μεθίδραν ταῦχλα
Πάτροκλος δ' ἐτέρανθεν ἔχεν ποδός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Τρῶες καὶ Δαναοὶ σκέψασον κρατερίον θύμινκεν.

Ως δ' Εὔρος τε Νότος τ' ἐργαλίνετον ἀλλήλαιν τοσούτοις μεσοτ
Οὔρος δὲ Βηστης, Βαθέλης πολεμιζέμενον ὑλεῖν,
Φηγού τε, μελίτην τε, ταύφλοιον τε κράνεσαν,
Αἴ τε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον ταυνήκεας ὅρσε
Ηχῆς δεσποσίη, πάπιγος δέ τε ἀγνομάραν.
Ως Τρῶες καὶ Αχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι Θορέοντες
Δίην, δὲτετερος μνώντες οἵλοοι Φόβοιο.

Hector kills Patroclus, who had before been disarmed by Apollo,
and wounded by Euphorbus. Ver. 818 ---- 867.

Ἐκτωρ δ', ὡς εἶδεν Πάτροκλῆνα μεταζήυμον
Ἄψ αναχαζόμενον, βεβλημένον δέεις χαλκῶν,
Αγχίμολον ρά οἱ ἥλιθε κατὰ σίχας, ὃτα δὲ δέρε
Νείκατον εἰς κενεῶνα· διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλαστε.
Δεύτησεν δὲ τεσσάν, μέγας δὲ πηκαχε λάὸν Αχαιῶν.
Ως δὲ τε σὺν ἀκάμαντα λέων εἴποστο χάρμη,
Τώτορος κερυφῆσι μέγα Φρονέοντε μάχεσθον,

Πίδακος ἀμφ' ὁλίζηται ἐθέλωτο δὲ πιέμεν ἄμφος
Πολλὰ δὲ τὸ ἀσθματοῦ λέων ἐδάρπαστο βόσπειρ
"Ος τολέας πέφυκεται Μεγατίς ἀλεύμονος ψόφος
"Εκταῷ Πελαμίδης φυδόν εὐχεῖς Θυμὸν ἀπήρει
Καὶ οἱ ἐπιδυχόμενος επει τερόντιον αἰρέται.

Πάτροκλος, πᾶς ἔφηδα πάλιν καρδιῶσαν ἀμβού,
Τραιάδας δὲ γυναικας, ἀλεύθερον γῆμαρ ἀπήρει,
"Αἵσεν εὖ τήσατο Φίλην ἐς πατρίδα γενεῖ,
Νήπιε τέων δὲ τρόδον" Εκτόρος ἀκέες ἵπποι
Ποστὸν ὄφωρέχα) τολεμίζειν εὐχεῖς δὲ αὐτὸς
Τρασὶ Φελοπολέμοισι μεταπέρεπτο, ὃς σφιν ἀμύνοι
Ημαρ ἀναγκαῖον· σὲ δέ τὸ ἐνθέοδε γῆπες ἔδονται,
"Α δεῖλ", όδε τοι, ἐφλάσις ἐστιν, χροιόμηστιν Ἀχιλλεῖ,
"Ος πά τοι μάλιστα τολλὰ μένον ἐπεπάλλεται ἵπποι,
Μή μοι τῷριν ἴέναι, Πατρόκλεις ἵπποκέλευθε,
Νῆσος ἀνὰ γλαφυρὰς, τῷριν γέ" Εκτόρος ἀνδροφόνοιο
Αἰματούγατα χιτῶνα τερεψεις θεοῖς δαιτάμενοι
"Ος πά σε πεφυσέΦη, σοὶ δὲ Φρένας ἄφρον τεῖχε.

Τὸν δὲ ὅλιγοδραγέσων τροσέΦης, Πατρόκλεις ἵπποι
"Ηδη νῦν, "Εκτόρ, μεγάλε εὔχεδος σοὶ γὰρ ἔδωκε
Νίκην Ζεὺς Κρονίδης Σε" Απόλλων, οἱ μὲν ἐδάμαντας
Ρηγίδης· αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ἄμειν τεύχε ελοῦτο.
Τοιεῖτοι δὲ εἴπερ μοι εἴκοσιν ἀντεβόλησον,
Πάντες ἀν αὐτοῦ ὄλοντο, ἐμῶν ὑπὸ δερὶ δαμάζεται.
"Αλλά με μοῖρ ὄλοη, καὶ λητὺς ἐκτανει ψόφος,
"Ανδρῶν δὲ ΕὔΦορος· σὺ δέ με τρίτος εἴξεναρέζεις.
"Αλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ ἐνὶ Φρεσοὶ βάλλεο σηστίν,
Οὐ δην γάδε αὐτὸς δηρὸν βέη, ἀλλά τοι τὴν

'Αγγει παρέσηκεν θεάντος καὶ μοῖρα χραῖσκη,
Χερὶ δαμότ' Ἀχιλῆος ἀμύμονος λίανδος.

Ως ἄρα μὲν εἰπόντα τέλος θενάτοιο κάλυψε.
Ψυχὴ δὲ σὺν μετέων φίλαρμή αἰδοσθε βεβήσει,
Οι πότμον γοσσα, λιπτέστ' ἀνδροῦτα Εἴησι
Τὸν καὶ τεθνεῖστα προσῆδα Φαιδρος "Ἐκτῷρ"

Πατρόκλεις, τί νῦ μοι μαντεύεις αἰπὺν ὄλεθρον;
Τίς δ' οἶδ', εἴκε; Ἀχιλεὺς, Θέτιδος πάτερ ηὔκεμος,
Θέμι ἐμῶ ὑπὸ δύρι τυπεῖς δόπο Θυμὸν ὄλεσαγα;

Ως ἄρα Φειδίος θύμον κάλυψε τὸν ἀτοπῆτα
Εἴρυσε, λαζανὸν προσθάσ· τὸν δὲ ὑπίουν ὡσ' αὐτὸν δύρος.
Αυτίκα δέ ξενὸν δέιπνον ποτε φέρειντα βεβήσει,
Ἀγτίθεον Θεράποντα προδίκοντα λίανδον
Ιετο γαλέσσην τὸν ἀποφρόνην εἰπεις ἔπειν
Διμεροῖς, αἷς Παρῆι θεὰ μοσαν, κίγλαντα δέησα.

BEAUTIES of HOMER.

BOOK THE SEVENTEENTH.

Menelaus defends the body of Patroclus. Ver. 1 ---- 8.

ΟΤΔ' ἔλαθ' Ἀΐρεος ψὸν, δέησίΦιλον Μενέλαον,
Πάτροκλος Τράγοι δάμοις σὺ δηιστῆτ
Βῆ δὲ Διὸς τρομάχων κεκορυθρόνος αἴδοπι χαλκῶ
· Λιμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ Βαῖν, ὡς τις τερὶ πόρπακι μῆτηρ,
Πρωτοτέκος, κινυρὴ, ό πειν εἰδυῖα τόκοιο
Ως τερὶ Πατρόκλῳ Βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος
Πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔχε καὶ ἀσίδα πάντος ἕισιν,
Τὸν κτάμδυα μεμαῶς, ὅσις τῷ γ' ἀντίος ἐλθοι.

Menelaus kills Euphorbus. Ver. 50 ---- 69.

Δέπησεν δὲ πεσὼν, δέβασης δὲ τεύχε ἐπ' αὐτῷ.
Αἴματί οἱ δένοντο κόμαι, χαρίπογιν ὄμοια,
Πλοχμοί δ', οἱ χρυσῷ τε καὶ δέργυρῳ ἐσφήκαντο.
Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνήρ ἐριθηλές ἐλαῖος
Χώρῳ ἐν οιοπόλῳ, οὐδὲ ἀλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
Καλὸν, τηλεθάον, τό δέ τε προιαὶ δονέασι

Παντόνα

Παντοίων ἀνέμων, καύτε θρύψανθεῖ λευκῷ·
 Ἐλθὼν δὲ ἔχαπίτης ἀνέμος, σὺν λαίλαπι πολλῇ,
 οὐδέ τοι τὸν ἔχεσθε φέρε καὶ ἔχεπενος· ἐπὶ γάρ
 τοιν Πάνθες γὰρ εὑμελίην Εὐφρόσον
 Ἀργείης Μενέλαος, ἐπεὶ κτάνε, τεύχει ἐσύλα.
 Ως δὲ ὅτε τίς τε λέων ὄρσιγροφος, ἀλκὶ πεπιθώς,
 βοσκομένης ἀγέλης βὴν ἀρπάσῃ, ἥπις αρίστη·
 Τῆς δὲ ἔχειν ἔτεν, λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδεῖσι,
 πρῶτον, ἔπειτα δέ οὐδὲν μηδὲ γέγκαται πάντας λαφύρους
 Δηῶν, ἀμφὶ δὲ τὸν γε κύνες τὸν ἄνδρες τε νομῆς
 πολλὰ μάλα ἴνζοσιν διπόποδεν, γόλιθον ἐθέλεσσιν
 Ἀγτίου ἐλθέμενας· μάλα γὰρ χλωρὸν δεός αἰρεῖ·
 Ως τῶν δὲ πνι Θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἐτόλμα
 Ἀγτίου ἐλθέμενας Μενελάος κυδαλίμοιο.

Contest for the body of Patroclus. Ver. 125 ---- 139.

Ἐκτῷρ μὲν Πάτροκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχει ἀπιύρα,
 Ἐλχ, ἵνα ἀπ' ὕμοιον κεφαλὴν τάμαιος ὅτεις χαλκῷ,
 τὸν δὲ γένειον Τρωῆτιν ἐρυσαμένος κυστὶ δοίη·
 Αἴας δὲ γέγγοθεν πῆλθε, Φέρων σάκος, γάτε πόρχον.
 Ἐκτῷρ δὲ ἀψὲ ἐσ ὄμηλον ἵων ἀνεχάγειθ' ἐταύρων·
 Εἰς διφρον δὲ ἀνόρθωσε· διδεὶς δὲ ὅγε τεύχεα καλὰ
 Τρωοὶ Φέρειν πεσοτὶ ἀτυ, μέρας κλέος ἐμμεναν αὐτῷ.
 Αἴας δὲ ἀμφὶ Μενοιππάδη σάκος εὔρη καλύψας,
 εἰσῆκε, ὡς τίς τε λέων ὥσπει οἵσι τεκεσιν·
 Ω, ρά τε μῆπι ἄγουσι σωματήσοντας ἐν ὕλῃ

• Ανδρες ἐπικτῆρες, δὲ τι σθένει βλεμμένη,
Πᾶν δέ τ' ὅπιστάμοι κάτω ἔλκε^τ), δοσε καλύπτων
Δις Λίας περὶ Πατρέβιλων προσὶ βεβήνει.
• Ατρεΐδης δὲ ἑτέρωνθεν, θεοῖς φιλος Μεγίλαος,
Εἰσήκει, μέχει πάντας εἰνὶ σηθεσιν αἴθαν.

Hector puts on the armor of Achilles. Ver. 198 ---- 214.

Τὸν δὲ ὡς τὸν ἀπίστουθεν οἶδεν νεφελομηρέστη Ζεὺς
Τεύχεστ Πηλείδαο κορυδόμενον Θείοιο,
Κινήσας ρά κάρη πέποι ήν μιθόποιο Θυμὸν
· Α δεῖλ', όδε τι τοὶ γάνατος καταθύμιος ἐστιν,
· Οσ δῆ τοι χρεὸν ἔστι οὐ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
· Ανδρὸς αἵρισθος, τὸν τε τρομένεστι καὶ ἀλλοι·
Τέ δὴ επειρον ἐπεφνεις ἐνησα τε, κρατερόν τε·
Τεύχεα δὲ κατὰ κότμον διπὸν κράτος τε καὶ ὥμαν
Εἴλευ· ἀτάρ τοι νῦν γε μέχει κράτος εγκυαλίζω,
Τῶν ποιητῶν, ο τοι εἴτε μάχης ἐκνοσήσονται·
Δέξεται· Ανδρομάχῃ κλυτὰ τεύχεα Πηλείωνος.
· Ή, καὶ κυανέσσοιν ἐπ' ὁφρύσιν νῦστε Κρονίουν·
· Εκτορὶ δὲ προστείχει ὅππι τρόποι· δῆ μὲν "Αρτος
Δεινος ἐνυάλιος" πληθαῖς δὲ ἀρι οἱ μέλει ἐντὸς
· Αλκῆς καὶ φένεος· μετὸ δὲ κλειτὸς ὅπικέρες
Βῆ ρά μετέστη λαζανών· ίνδαλλετο δὲ σφιστι πᾶν,
Τεύχεστ λαμπόμενος μεταθύμιος Πηλείωνος.

Contest for the body of Patroclus renewed. Ver. 263—287.

Ως δ' ὅτε οὐδὲ προχρήστης διπλεῖος παπερόοιο
βέβηρυχεν μέχεται κύμα ποτὶ ρέον, ἀμφὶ δὲ τὸ ἄκρον
Ηίονες βούσσωτιν, ἐρευνομένης ἀλλὸς ἔγαρ
Τόση ἄρχει τρώσιν ἵαχτι γένεται, αὐτὰρ Ἀχαιοί
Ἐποιεῖν ἀμφὶ Μενοκτάδην, ἵνα θυμὸν ἔχοιτες,
φραχθέντες στάχεσιν χαλκέρεσιν ἀμφὶ δὲ ἄρα σφιν
λαμπτῆσιν κορύφεσιν, Κρονίουν ἡραὶ ποδῶν
Χεῦ· επεὶ γάρδε Μενοκτάδης ἥχθηρε πάρος γε,
Ὦ φρε, ζώσεις εἰσαν, θεράπων τὴν Αἰακίδαο
Μίσησεν δὲ ἄρα μὲν δημητριών κυνὸν κύμα γένεσθαι
Τρωῆσιν· τῷ καύοι ἀμυνέμενος ἀρσενὶ εταίρος.
Ποιεῖ δὲ τοστέρος τρῶες ἐλίκωπτες Ἀχαιές·
Νεκρὸν δὲ πεσολιπόντες ὑπέτρεψαν, καὶ τοιούτου
Τρῶες ὑπέρβυμοι ἔλον ἔγγεσον, ιέμενοι περ·
Ἄλλα νέκυα ἐρύοντο μίνιαδες ἢ καὶ τούτοις Ἀχαιοί
Μέλλον ἀπέστρεψαν μάλα γὰρ σφέας ὡκὺ ἐλέλιγεν
Αἴας, διὸ τοερὶ μὲν εἰδός, περὶ δὲ ἕργα τριπότο
Τῶν ἀλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πυλέωνα·
Ἴθυτεν δὲ Διά τορομάχων, οὐδὲ ἔκελος ἀλκῆ
Καπρίω, ὃς ἐν ορεσι τίνας θάλερύς τοιούτος
Ῥηδίως σκέδαστεν, ἀλιγάμενος δια βίησας
Ως ύστε Τελαμῶνος ἀγυανὸς Φοίδηρος Αἴας,
Ρέα μετεισάμενος τρώσιν ἐκέδαστε Φάλαγγας,
Οἱ περὶ Πατρόκλου βέβαιοι, Φρόνεον δὲ μάλισται
Ἄητοι ποτὶ σφέτερον ἐρύσι, καὶ κύδος ἀρέσκει.

Tois

Ver. 384 ---- 398.

Τοῖς δὲ πάντας μέγα νέκυς ὄραρε
 Ἀργαλέης· καμάτῳ δὲ καὶ ιδρῷ νολέμεις αἰεῖ
 Γνατέ τε, κυνῆμαί τε, πόδες οὐ πένθεν ἐκάστη,
 Χεῖρες τέ, ὁφθαλμοί τε, παλάσσετο μαρναμένοιν,
 Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδῶντος Λιακίδαο.
 Ως δέ στ' ἀντρὶ ταύρου θύεσσι μεγάλοιο θρέψῃ
 Λαοῖσιν δάη ταῦνεν, μεθύκταν ἀλοιφῇ.
 Δεξάμενοι δέ ἄρα τοῖχος διασάντες ταῦνοι
 Κυκλόος, ἀφαρ δέ τε ἵππος ἔβη, δύνα δέ τ' ἀλοιφῇ,
 Πολλῶν ἐλκόντων, τάντας δέ τι πᾶσα θλαπτό.
 Ως οὐγένεται καὶ εὐθεῖα νέκυς ὀλίγη εὐθέωρη
 Εἴλκεον ἀμφότεροι· μάλα γάρ σφισιν ἥλπετο θυμός,
 Τρωοῖν μὲν, ἔρυεν περὶ Ιλιού, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· περὶ δέ αὐτῶν μάλος ὄραρε
 Αργειος. — — — — — — — — — —

The Horses of Achilles mourn the death of Patroclus.

Ver. 426 ---- 440.

Ιπποι δέ Αιακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν, ἐσήνεσσι,
 Κλαύον, ἐπειδὴ περώπος τουθεόθην ἡτούχοιο
 Εν κονίησι πεσόντος οὐφέντος Ἐκτορος ἀνδροφόνοο.
 Ή μάλι Αὐτομέδων, Διώρεος ἀλκιμεος γέος,
 Πολλὰ μὲν ἀρ μάστιχος θοῦ ἐπεμακετο θέντων,
 Πολλὰ δέ μειλιχίσιοι πεσοῦδα, πολλὰ δέ αἰρετο
 Τὰ δέ στ' αὖτε ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατανῶν Ελήνασοντον
 Η Θελέπη

Ηθελέτης ίέναι, οὐτ' εἰς πόλεμον μετ' Ἀχαιάς.
Αλλ' ὡς τῆλη μήδις ἐμπεδού, ητ τὸν τύμβῳ
Ἀνέρος εἰσῆκε τεθυότος, ηὲ γυναικός
Ως μήδιν ἀσφαλέως πεῖκαλλέα διφρον ἔχοντες,
Οὐδὲ σποκήν ταῦτε καρῆτε· δάκρυα δέ σφιν
Θεριὰ κατὰ Βλεφάρων χαμάδις ρέε μιρομένοιον,
Ηιούχοιο πόθῳ. Ιατλερὴ δὲ μιάνετο χάιτη,
Ζεύγλης ἐξερπόσι παρὰ ζυζὸν ἀμφοτέροισι.

Minerva. Ver. 543 ---- 552.

Ἄψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέταῦ κρατερὴ ύσμίη,
Αργαλέη, πλυδακρυς ἔγειρε ἢ νεκρὸς Ἀθῆνη,
Οὐρανόθεν καταβᾶσσα· πεσῆκε δὲ εύρυοπα Ζεὺς
Ορνύμνας Δανάες· δή γαρ νόος ἐτράπετ αὐτῷ.
Ηὔτε πορφυρέην ἵριν Θυητοῖσι τακνάσῃ
Ζεὺς ἐξ ἀρσενόθεν, τέρας ἐμμιναὶ η τολέμοιο,
Η καμάνως διαδαλπέος· ὃς ρά τε ἔργων
Ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ὅπτι χθονὶ, μῆλα δὲ κήδε·
Ως η, πορφυρέη νεφέλη πυκάσσου ει αὐτὴν,
Δύσετ Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ Φῶτη ἔκαστον.

Celebrated speech and prayer of Ajax. Character of Patroclus.

Ver. 629 ---- 681.

Ω πόποι, ηδη μέν γε καὶ ὡς μάλα νῆπος ἐστι,
Γιοι, ὅτι Τρώεσστ πατήρ Ζεὺς κῦδος ὄπαύσῃ.
Τῶν μὲν γαρ πάνιων Βελε ἀπίτεται, ὅσις αφέτη,
Η κακὸς, η ἀγαθός· Ζεὺς δὲ ἐμπης πάντ' ιδύντ-

Ημεῖς

Ἡμῖν δὲ αὐτῶς πᾶσιν ἐτώσια τίκτει ἔραζε.
 Ἀλλ' ἄγετ', αὐτοὶ περ Φραγώμενοι μῆτη φίρουν.
 Ήμέν τὸπος τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ηδὲ καὶ αὐτοὶ
 Χάρμα Φίλοις ἐπέροιστι γνώμενοι νοσησαῖτες
 Οἱ πάς δέντροι ὄρόωντες ἀκηχέδαται, οὐδὲ ἐτι Φασὶν
 Ἐκτορος αὐδροφόνοιο μένος καὶ χειρας ἀσπίτες
 Σχήσεατ', αλλ' εὐ νηστὶ μελανησοι τεσσεαδες.
 Εἴη δὲ οὗτος ἐπαίρος ἀπαγγείλει τοὺς ιατρούς
 Πηλείδης ἐπεὶ γὰρ μὲν διομέδης οὐδὲ πεπύσθε
 Λυχεῆς αὐγῆς λίτης, οὐτοὶ οἱ Φίλοις ἀλεθές ἐταιρος.
 Αλλ' εἴ τη δύναμις ιδεεν τοιςτον Ἀχαιῶν
 Ήρει γὰρ κατέχοντας δρῦας αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.
 Ζεῦ πάτερ, αλλὰ σὺ ρῦσαν ὑπὸ θέρος Καστος Ἀχαιῶν
 Παιησον δὲ αἰθρην, δος δὲ οὐφελαλμοῖσιν ιδεαται
 Εν δὲ Φάδι καὶ ὄλεστον, ἐπεὶ νῦν τοι εὔαδεν εἴτε.
 Ως Φάτο τὴν δὲ πατὴρ ὄλοφύρατο δακρυγέοντα
 Αὐτίκα δὲ θέρα μὲν σκέδασεν, Εἰς απώσεν ὅμιχλην
 Ήλειος δὲ ἐπέλαμψε, μάχη δὲ ἐπὶ πᾶσα Φαάνη
 Καὶ τότε αὖτις εἶπε Βοῶν ἀγαθὸν Μενέλαιον
 Σκέπτεο νῦν, Μενέλαιος διοτρεφὲς, αἴκεν ίδημαι
 Ζωὸν ἔτι Αντίλοχον, μεγάθυμον Νεζόρος ψόν.
 Οτεινον δὲ Αχιλῆι δαιφρονι θύμογον ιόντα
 Εἰπεῖν, οἵτις ράοι πολὺ Φίλετας ἀλεθές ἐταιρος.
 Ως ἔφατ'. οὐδὲ απιδησε Βοῶν ἀγαθὸς Μενέλαιος.
 Βῆ δέ ιέναμ, ὡς τίς τε λέων διπλὸς μεσαύλιο,
 Ως ἐπεὶ ἀρικεπάρησι κύνας τὸν θάρατον ἐρεθίζων.
 Οὕτε μὲν τοι εἴωσι Βοῶν ὃν πᾶσας ἐλέαδες,

Πάιπυχοι ἐχρήσοντες ὅδε, κρεῶν ἐρατίζων,
ἴθυ, ἀλλ' ὅτι περήσατο Θεμέσης γὰρ ἀνοιτός
Αὐτοῖς αἰσχύσιοι Θρασυνάσιοι ἀπὸ χειρῶν,
Καιομενάγε τε δετοῦ, τός τε τῷ τρεῖς εὐοιδώμασι περ
Ναῦδεν δὲ δύτηνός φιν ἔση τετημότι Θυρῶν.
Ως απὸ Πατρόκλου βοὺν ἀγαθὸς Μενέλαος
Νίσ πολλ' ἀέκων πάρει γὰρ διε, μή μιν Ἀχαιοὶ^{τοι}
Ἀργαλέες τῷδε Φόβοιο ἐλαύνοντες λίποντεν.
Πολλὰ δὲ Μηριόνη τε καὶ Διάντεος κέλευνεν
Αἴαντ', Αργείων πρύταρα. Μηριόνη τε,
Νῦν τις ἐνηέστης Πατροκλῆς δειλοῖο
Μηροίδων πᾶσιν τῷδε ἐπίστητο μείλιχος σῖναν
Ζωὸς εἴνην νῦν δὲ αὖ θεάντας καὶ μοῖρας κιχάνει.
Ως ἄρα Φανήσσις αὐτὸν ἔκαθὸς Μενέλαος,
Πάντοτε παπίλαιώντων, ὥστε αἰετὸς, οὐ ρά τε Φασὶν
Οὐστον δέρκεσθαι ὑπερανίων πετεμυσάν,
Οὐ τε καὶ οὐφόδιον εύγνατα πόδας ταχὺς σὺν ἀλαζε ποτῶν,
Θάμνῳ ὑπ' αὖ Φικόμην πατακέρδημος· ἀλλά τ' ἐπ' αὐτῷ
Ἐσωτο, καὶ τέ μεν ὡκα λαβὼν ἐξείλετο Θυρόν.
Ως τότε οὐδὲ, Μενέλαος διογρέφει, οὐδὲ Φασιν
Πάντοτε δινείσθειν, πολέων πατὰ ἐθνος ἐταίρειν,
Εἴ περ Νέστορος φίνεται οὐτα ζάσσατα ἴδαιο.

The Greeks bear off the body of Patroclus towards the ships.
Hector and Æneas pursue them. Ver. 722 ---- 761.

————— Οἱ δὲ ἄρα νεκρὸν απὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
Τψι μάλα μεγάλως· ἐπὶ δὲ ιαχε λαὸς ὅποδε
Τρωικὸς,

Τρωϊκὸς, ὡς εἴδοντο νέκυν αὔροτας Ἀχαιός·

Ἴδισαν δὲ, κύνεσιν ἐοικότες, οἵτ' ἐπὶ κάπρῳ

Βλητρέντῳ αἰγάλωτι πρὸ κέραν Θηρητήρων·

Ἐντος μὲν γάρ τε θέσης, Διορράστοι μεμαῶτες·

Ἄλλ' ὅτε δῆ ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεσαι, ἀλκὶ πεποιθὼς,

Ἄψ τ' αὐτεχώρησαν, διὰ τ' ἔτρεσαν ἄλλοιδις ἄλλος.

Ως Τρωῖς, ἐπος μὲν ὄμηλαδὸν διὲν ἔποιο,

Νύστοτης Σίφεσίν τε καὶ ἔγχεσίν ἀμφιγύμοιν·

Ἄλλ' ὅτε δῆ ῥ' Αἴαντε μεταστρεφθέντες κατ' αὐτὸς

Σταύρωσαν, τῶνδε τρέπετο θρῶς, ἀδε τις ἔτλη

Πρόοσαν αἰγάλας, περὶ νεκρὸς δηριάσσασαν.

Ως οἱ γέμημεμαῶτε νέκυν Φέρον ἐκ τολέμου

Νῆρες ἐπὶ γλαφυράς· ἐπὶ δὲ τολέμους πέταπο σφιν

Ἄγριος, ηὔτε πῦρ, τός τ' ἐπεαγύμενον, πάλιν ἀνδρῶν

Ορμενὸν ἐξαίφνης Φλεγέντι, μινύθυτο δὲ οἶκοι

Ἐν σέλαιι μεγάλω τὸ δὲ ἐπιβρέμεις ἵσ αὐτέμοιο·

Ως μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμηταῖν

Αὐγχῆτος δρυμαγδὸς ἐπηγειν ἐρχομένοισιν.

Οἱ δὲ ᾽ωδὴ ημίονοι, κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες,

Ἐλκαστές ἐξ ὄρεος κατὰ ταπιαλόσσαγαν ἀπερπόν,

Η δοκὸν, ηὲ δόρυ μῆγα ηἷον· ὃν δέ τε θυμὸς

Τέρεστος ὄμης καμάτῳ τε καὶ ιδρῷ απειδόντεσσιν·

Ως οἱ γέμημεμαῶτε νέκυν Φέρον αὐτὰρ ὅπιαθεν

Αἴαντος ισχανέτιν, ὡστερ περὶ ισχάνδρι ὕδωρ

Τλήσις, πεδίοιο Διεπρύσιον τετυχηκάς·

Οὐτε καὶ ιφθίμων ποταμῶν ἀλεγενὰ ρέεθρα

Ιαχεῖ,

Ἰχεν, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ρόον πεδίοντες τίθησι
 πλάγων, όδε τί μιν θένει ρηγμῆσι ρέοντες
 οὐ αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὅπίσσα
 Τρώων οἱ δ' ἄμφι ἐποκτο, μίνα δ' ἐν τοῖσι μάλισται,
 Αἰγαίας τ' Ἀγχιστάδης, καὶ Φαιδίμος Ἐκτῷρ.
 Τῶν δ' ὥστε Φαρῶν νέφος ἐρχεται, πὲ κολοιῶν,
 οὐλὸν κεκλήγοντες, ὅτε περιδωσιν ίόνται
 Κίρκου, οὐ, τε σμικρῆτις Φόγον Φέρει ὄρη Θεατρού οὐδὲ
 οὐδὲ ἄρ' ὑπ' Αἴγαια τε καὶ Ἐκτῷρι κύροι Αχαλῶν,
 οὐλὸν κεκλήγοντες ἵσται, λήφοντα δὲ χάρηματα
 πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσσον πέσει τ' ἀμφί τε τέφρον, οὐδὲ
 φευγόντων Δαναῶν πολέμια δ' εἰ γίνεται ἔρωή.

BEAUTIES OF HOMER.

BOOK THE EIGHTEENTH.

Antilochus (*in a short but most expressive speech*) informs Achilles
of the death of Patroclus. His expressive grief. Ver. 18.
35.

Ω μοι, Πηλέος γέ δαιφρονος, η μάλα λυγῆς
Πεύσεις αὐγελίκις, η μὴ ὥφελλε γενέσθ.
Κεῖται Πάτροκλος νέκυος δὲ δῆ ἀμφιμάχονται
Γυμνός ἀπὸ τοῦ γε τόχε ἔχει κορυθαίολος Ἐκταρ.
Ως φάτο· τὸ δὲ ἄχεος νεφέλη εκάλυψε μέλαινα·
Αμφοτέροις δὲ χερσὶν ἐλὰν κόνιν αἰθαλόεσσαν,
Χεύατο κακ κεφαλῆς, χαρίεν δὲ ηχυνε πρόσωπον·
Νεκταρέω δὲ χιτῶνι μέλαινι ἀμφιζάνε τέφρη.
Αὖτὸς δὲ εἰς κονίης μεγαλαῖ τανυδεῖς
Κεῖτο, Φίλησι δὲ χερσὶ κόμην ηχυνε δαιζων.
Δικαίη δὲ, ἃς Ἀχιλλέας λιγίσατο, Πάτροκλός τε,
Θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἵαχον, ἕκ δὲ θύρῃς
Ἐδραμεν αὖτος Ἀχιλῆα δαιφρονα· χερσὶ δὲ πᾶσα
Στήθεα πεπλήγουντο, λύθεν δὲ ὑπὸ γυῖα εκάστη.
Αντίλοχος δὲ ἐπέραθεν ὁδύρετο, δάκρυα λείθων,

Χίρας

Χεῖρας ἔχων· Αχιλῆος δὲ δέ την πιδάλιμην καὶ
Δειδούς γὰρ μὴ λαμπὸν δότομην σφέρει.
Συρροδαλεον δὲ ὥμακεν. — — — — —

Thetis enquires the cause of Achillis's grief. His reply exhibits a true picture of the Son, Hero and Friend. Ver. 73—126.

Τέκνον, τί μλαίστος; τί δέ σε φρέσκος ἵκετο πένθος;
Ἐξαόδα, μὴ καῦδος· τὰ μὲν δὲ την πεπίλεστη
Ἐκ Διὸς, ὡς ἄρα δη τῷριν γ' εὐχεῖο, χεῖρας ἀπασχόν,
Πάντας ἐπὶ τρύμησιν ἀλήμηκεν πας ἀχαιῶι,
Σεῦ ἅπιδούμενος, παθεῖν τὸν αἰσχόλιον ἔργον.

Τὴν δὲ βαρυσενάρχων προσέφη πόδας ἄκης Ἀχιλλεῖστος.
Μῆτερ ἐμὴ, τὰ μὲν ἄρα μοι Ὄλύμπιος ἐξετέλεσεν·
Ἄλλα τί μοι τὸν δόδος, ἐπεὶ φίλος ἀλεῖται ἐταιρός,
Πάτροκλος; τὸν εὐγὰς περὶ πόντων τιστι επείρων,
Ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ, τὸν ἀπώλεσεν τάχας δὲ Βεῖλορ
Δηρόσας ἀπέδυσε τελώρια, Ἰστύματα ιδεάδαν,
Καλά· τὰ μὲν Πηλῆι θεοὶ δόσαν, αὐγλαῖς δῆρα.
Ημαῖς τῷ, ὅτε σε βροτὺν ἀνέρος ἐμβαλλον εἴνη.
Ως ὁφελεῖς σὸν μὲν αὐθὶ μετ' ἀπανάτης ἀλίησος
Ναίειν, Πηλὸς δὲ Θυητὸν ἀγαγέας ἄκοιτιν.
Νῦν δὲ οὐαὶ καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μύριον ἐστι,
Παιδὸς δότοφθιμόνιος· τὸν τοχὴν ποδεζεῖαν αὐτὸς
Οἰκαδὲ νοσήσαντο· ἐπεὶ δέ ἐμὲ Θυρὸς ἀνωγε
Ζώειν, χρόνον ἀνδρεστι μετέμημυα, αἴκε μὴ "Εκτὸρ
Πρῶτος ἐμῶ ὑπὸ δέρι τυπεῖς ἀπὸ Θυρὸν ὄλεσην.

Πατροκλος

Πατρόκλοιο δ' ἐλαρα Μενοίτεαδεω δόποτιση.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θέλις κατάδακρυχέσσα·
Ωκύμορος δή μοι, τέκος, ἔστεαι, οἵ αγυρούσις·

Αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἐκλορα πότμος ἐτοῖμος.

Τὴν δὲ μέγ' ὄχθησας προσέφη πόδας ὥκις Ἀχιλλεύς.
Αὐτίκα τεθνάμην, ἐπεὶ σόκε ἀρ' ἐμελλον ἐταίρω

Κτενομένω ἐπαμῦνα· ὁ μὲν μάλα τηλόθι πάτρης
ΕΦΘΙΤ· εἶμεν δὲ δῆσεν δέης ἀλκητῆρα θύρεας.

Νῦν δὲ πεὶ ς νεομαί γε Φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Οὐδέ τι Πατρόκλῳ γνόμην Φάσος, ςδ' ἐτάροισι·

Τοῖς ἄλλοις, οἱ δῆ τολέες δάμεν Ἐκτορι δίφ.

Ἄλλ' ημει παρὰ πησιν ἐτώσιον ἄχθος δέρρης,
Τοῖος ἐῶν, οἷος ζτις Αχαιῶν χαλκοχιτώνων

Ἐν τολέμω ἀγορῇ δέ τ' ἀμένονές εἰσιν καὶ ἄλλοι·

Ως ἔρις ἐκ τε θεῶν, ἐκ τ' ανθρώπων ἀπόλοιτο,

Καὶ χόλος, ὃς τ' ἐφέηκε τολύφρονά περ χαλεπῆνα·
Οσε τολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβούμενοι

Ἀνδρῶν ςν σῆθεσιν αἴξεται, ηὔτε καπνός·

Ως εμὲ νῦν ἔχόλωσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

Άλλα τὰ μὲν τροπεύχθαμ ἐσօρμεν, ἀχνύμδοι περ,
Θυμὸν ςν σῆθεσι φίλον δαμασανες ἀνάγκη.

Νῦν δὲ εἰμί, ὅφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω

Ἐκτορα· κῆρα δὲ ἐγὼ τότε δέζομαι, ὅππότε κεν δῆ
Ζεὺς ἐθέλη τελέσαι, ηδὲ αἴτινατοι θεοὶ ἄλλοι.

Οὐδὲ γάρ ςδὲ βίη Ἡρακλῆς φύγε κῆρα,

Οστερ φίλταλος ἔσκε Διὶ Κρονίωνι ἀνακή.

Άλλα εἰ μοῖρα δάμασε καὶ αργυρέος χόλος Ἡρκ.

Ως καὶ ἐγὼν, εἰ δῆ μοι ὄμοιη μοῖρα πέτυχται,

Κείσομι,

Κετορί', ἐπέκει κε θάνατον μὲν δὲ κλέος ἐσθλὸν δέσποιντο,
καύτινα Τραιάδων Εἰ Δαρδανίδων βαθυκόλπων,
Ἀμφοτέροιν χερσὶ παρεῖσαν ἀπαλάσσων
Δάκρυν ὄμορχαμενην, αὐδίναν συναχθῆσαν ἐφέστην
Γνοῖεν δέ, ὡς δὴ δηρὸν ἔγα τολέμειο πέπαυμα.
Μηδέ μὲν ἔρικε μάχης, Φελέκου περὶ μὲν με τοῖσσας.

Iris appears to Achilles, by the command of Juno, and orders him, though unarmed, to bew himself at the head of the intrenchments. The bare sight of him and sound of his voice turn the fortune of the day; and the body of Patroclus is carried off by the Greeks. Ver. 203 ---- 242.

Αἵτινας Ἀχιλλεὺς ὥρτο Διὸς Φίλος ἀμφὶ δὲ Ἀθήνη
Πυροις ὑφέριμοισι βάλλειν αὐγίδα θυσανόεσσαν
Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἐσεφε δῖα θάνατον
Χρύσεον, σκέψατο δὲ τοιούτην φλόγαν παμφανόωσιν.
Οὐδὲ δέ τέ καπνὸς ίών εἴτε αἷσεος αἰθέρος ἵκηται
Τηλόθεν σκέψατο, τίνι δῆιοις ἀμφιμάχονται,
Οὐδὲ πυνημέριοις συζερῷ κρίνονται αὖτις
Ἄγεος σκέψατο σφετέρως ἀμαρτίαν καταδύνη
Πυροῖς τε φλεγέθεσσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δὲ αὐγὴν
Γρεγατοισιν αἰσθάνονται, τοξεύοντεσσιν ιδεούσαι,
Αἶκεν τῶν σὺν ημεσὶν ἄρεως ἀλκητῆρες ἵκανται
Οὐδὲν δέ τέ τοιούτην φέρειν αἰθέρος ἵκανε.
Στῆ δὲ ἐπὶ ταύφρον ίών ἀπὸ τείχεος γέδεις Ἀχαιός
Μίσγετο μητρὸς γὰρ ταυκινῶν ὠπίζεται φέρετον.
Εἴδε τοιούτην ηὔστην απατερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη

M

θεύγχατο.

Φθέγξατο· ἀτὰρ Τρώεσιν εἰς αὐτοῖς ὥρος καδομός.
 'Ως δ' ὅτε ἀριζῆλη Φωτὴ, ὅτε τὸ μῆχαν σάλπιγξ
 'Ἄσυ πειπλομένων δηίσιν ὑπὲρ θυμοραιστῶν
 'Ως τότε ἀριζῆλη Φωτὴ γένεται λιακίδα.
 Οἱ δὲ ὡς τὸν αἴσιον δόπιον χάλκεον λιακίδα,
 Πᾶσιν ὄρινθη Θυμός· ἀτὰρ παλλίτροχες ἵπποι.
 'Αψὲ ὅχεα πρόπεον δοσοντο γὰρ ἀλγεα Θυμῷ.
 'Ηνίοχοι δὲ ἐκπληγεν, ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον τῷ
 Δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαλύτερον Πυλεῖανος
 Δαιμόνιον τὸ δὲ ἔδαιτε Θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρα μεγάλα παχὺ δίοις Ἀχιλλοῖς
 Τρὶς δὲ ἐκυκῆθησιν Τρῶες κλειτοί τὸν επίκλετον.
 'Ενθάδε δὲ καὶ τότε ὄλοντο δυώδεκα Φῶτες ἄριστοι
 'Αμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγγυεσσιν αὐτὰρ Αχαιοί
 'Ασπασίως Πάτροκλον ὑπὲρ ἐκ βελέων ἐρύσσουστες,
 Κάτθεσσιν σὺν λεχέεσσι· φίλοι δὲ ἀμφέπειροι εἴτε πρό
 Μυρόμνιοι· μετὰ δὲ σφι ποδῶδικης ἐίπεται Ἀχιλλοῖς,
 Δάκρυντα θερμὰ χέων, ἐπεὶ εἴσοδε πιστὸν εἴτε πρό
 Κείμνιον εἰς Φερέτρων, δεδαιτυμένον δὲ εἰς χαλκῶν
 Τόν ρητὸν μὲν ἐπειρπε σὺν ἵππωσιν Εἰς ὅχεοφίν
 'Εσ τόλεμον, ωδὲ αὐτοῖς ἐδέξατο νοσήσαντα.
 'Ηέλιον δὲ ἀκάμαντος Βοῶπις πότνιας Ήρη
 Πέμψειν εἶπε· Ωκεανοῦ δόπεις αἴσχοντα νέεσσαν
 'Ηέλιος μὲν ἔδυ, παύσαντο δὲ δίοις Αχαιοί
 Φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοίας τόλεμοιο.

Polydamus having advised to retreat within the walls, Hector returns a most spirited reply. Ver. 284 ---- 313.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἴδωτος φέρει φορυθάνολος Ἐκταρ
πληνδάμας, σὺ μὲν δὲ τὸν ἐτὸν φίλα ταῦτα λγοράσσω,
Οὐ κέλεαι κατὰ ἄντα αλήμενας αὗτις ιόντας.

Η επίκωνος εἰλιφίμοις ἴδωδι πόργυαν;
Πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο τόλιν μέροπες ἀνθρώποι
Πάλιες μυθέσκοντο τολούχρυσον, τολούχαλκον.
Νῦν δὲ δῆ εὔπαπλωλες δόρεων μετειήλιοι παλά.
Πολλὰ δὲ δῆ Φρυγίης οἱ Μηρούνιν ἔρατειην
Κτηματα περιάμενοι ἵκε, ἐπεὶ μέγας ὁδύσσετο Ζεύς.

Νῦν δέ στε περ μοι ἔδωκε Κρόνος πᾶς ἀγκυλομήτης
Κύδος αρεδός ὅππι τηνοτή, θελάσση τὸν λόνην Ἀχαιές,
Νῦπε, μηκέτι τῶντες νούρεσσι Φάνην ἐνὶ σῆμα.
Οὐ γάρ τις Τρώων ὅππιτείστηται γε γὰρ εἴσω.

Ἄλλ' αὖθις, ὡς ἀνὴρ ἐπίκω, τοιθώρειτο πάντες.
Νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε, κατὰ σρατὸν τὸ τελέσσοτο,

Καὶ Φυλακῆς μετηποθεῖτε, καὶ εὔρηγορδες ἔκαστος
Τρώων δὲ οἱ κτεάτεοσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει,
Συλλέχεταις, λαοῖσι δότε καπιδημοσορῆσση,
Τῶν τινα Βέλτερόν εἰνι ἐπικυρέμενοι, πάπερ Ἀχαιές.

Πρῶι δὲ ὑπὸ ήσοισι σὺν τούτοις θωρηχθεῖτε,
Νησοῖν ἐπὶ γλαφυρῷσιν ἐγέρομεν δῆμον ἀρητα.

Εἰ δὲ ἐτέον παρὰ ναῦφιν ἀνέση δῖος Ἀχιλλεὺς,
Ἀλγον, αὐτὸν ἐθέληστι, τῶν ἔστειης γε μιν ἐγάντε
τεῦχομας τὴν τολέμεοιο δυσηχέος, ἀλλὰ μάλιστα

Στήσομαι· η κε Φέρησι μέχι κράτος, η κε Φερούμενη
Συνὸς Ενιάλιος, καὶ τε κτυνέοντες κατέκτει.

Ως Ἐκτὼρ ἀγόρευ· εἰπὲ δὲ Τρῶες κελάδηση,
Νῆπιοι· σκ γὰρ σφέαν Φρένας ἐλετο Παλλὰς Ἀθῆνη·
Ἐκτορὶ μὲν γὰρ ἐπίνηπταν κακὰ μητίσαντι,
Πελυδάμαντι δὲ ἄρετις, ὃς ἐσθλὴν Φράξετο βιλήν.

Grief of Achilles. Ver. 314 - 342.

— — — — — Αὐτὰρ Ἀχαιοῖ
Παννύχιοι Πάτροκλον ανεγενάχοντο γοῶπτες·
Τοῖσι δὲ Πηλείδης ἀδινᾶς ἐκῆρχε γόοιο,
Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνυς θέμιμος σῆμεστιν ἔταιροι,
Πυκνὰ μάλα σενάχων· ὥσπερ λις ἡγύενεος,
Ω, ρά Φέταδ σκύμνης ἐλαΦηβόλος ἀρπάσην ἀντρ
Γλης ἐκ πυκινῆς· οὐ δέ τ' ἄχνην) ὑσερος ἐλθῶν·
Πολλὰ δέ τ' ἄγυες ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἵχνι ἐρδυνῶν,
Εἴποθεν ἐζόροι· μάλα γὰρ δριμὺς χόλος αἱρεῖ.
Ως οὐ Βαρισενάχων μετεφώνεε Μυρμιδόνεοσιν·
Ω πόποι, η ράλιον ἐπος ἐκβαλον ἥματι κένω,
Θαρσύνων ἥρωα Μενοίτιον ἐν μετάροισι·
Φῆν δέ οι εἰς Ὁπόεντα πεικλυτὸν ψὸν ἀποδέειν,
Ιλιοιν ἐκπέροσυτα, λαχόντα τε ληϊδος αἴσαν.
Αλλ' οὐ Ζεὺς ἀνδρεστι νούματα πάντα τελευτᾶ·
Αμφω γὰρ πέπρω) σμοίην χαῖται ἐρέυνοι
Αὐτῷ ἐνὶ Τροΐῃ ἐπεὶ δέ με νοσήσαντα
Δέεται ἐν μετάροισι γέρων ἵππηλάτα Πηλεὺς,
Οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτῷ γαῖα καθέει.

Νῦν δέπει γν; Πάτροκλε, σεῦ ὄντερος εἴμι ὑπὸ γαῖαν,
Οὐ τε περὶ κτερίων, περὶ γένετος εὐθανόης εὐεῖναι
Τεύχεα καὶ κεφαλὴν μεγαθύμεα στενὸν Φονῆς.
Δώδεκα δὲ τεσπάροιτε πυρῆς δότοδειροτομῆσον
Τρῶων αὐγλαὰ τεκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθεῖσ。
Τοῦρα δέ μοι παρὰ πητὺν κερανίσιν κέσσαν αὐτῶν.
Αμφὶ δέ σε Τρωαῖς Δαρδανίδες Βαθύκολποι
Κλαυσον^τ), νύκτας τε καὶ ἥματα δακρυχέεσσαι.
Τὰς αὐτοὶ καμόμεθα, Βίηφί τε δερί τε μακρῶ,
Πιέρας πέρθοντες πόλεις μερόπων ἀνθρώπων.

Thetis goes to Vulcan to obtain new armor for her son. Vulcan and some of his Works described. Ver. 369 -- 379. 410 -- 421.

Ηφίας δέ ικανε δόμον Θέτις αργυρόπεζα
Αφθιτον, ἀσερόεντα, μεταπέπει ἀδανατοιο,
Χάλκεον, ὃν ῥ' αὐτὸς παιήσατο Κυλλοποδίων.
Τοι δέ εὑρίσκοντες, ἐλιασόμενον τῷν Φύσεις,
Σπιύδοντα· τρίποδας γὰρ ἔσκεισι τάντας ἔτεμχεν,
Εξαμύνατε περὶ τοῖχον εὔσταθέος μεγάροιο.
Χρύσεα δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἔκάστω τουθμήνι θῆκεν,
Οὐφρα οἱ αὐτόματοι θέτον δυσαίατ' ἀγῶνα,
Ἀδ' αὖτις τρὸς δῶμα νεοίστο, θαῦμα ἰδεάζ.
Οἱ δέ τοις τόσον μὲν ἔχον τέλος, κατα δέ τοις
Δαιδάλεα προσέκειτο, τὰ δέ πρτιε, κόπιε δέ σεμύσι —
Ἡ, καὶ ἀπ' ἀκμοθέτειο τέλωρ αἴτον ἀνέση
Χαλδίων, ὑπὸ δέ κυνηματος ρέοντο ἀραιά.
Θύνας μέν ῥ' ἀπάνευθε πίθε τυρός, ὅπλα τε πάντα

Λάρνακής αρχιρέου συλλέγεται, τοῖς ἐπονέστοις
 Σπόγλων δ' ἄμφι πρόσωπα, καὶ ἄμφω χεῖρ, δότορέσθη,
 Αὐχένα τε στολὴν, καὶ σύνθετα λαζανίατα.
 Δῦ οὐχί χιτῶν· ἔλε οὐχί σκηνῆς παχύν. βῆ δὲ Θύραζε
 Χωλάδων· ὑπὸ δ' ἄμφιπλοι φένοντα ἄνακτε,
 Χρύσεια, γαῖης νεφτοῖν εὐοικοῖα.
 Τῆς ἐν μὲν νοοῖς ἐσὶ μετὸ Φρεσίν, ἐν δὲ καὶ αὐτῇ,
 Καὶ φένος, ἀδειάτον δὲ θεῶν αἴτοι πρύτανοι.
 Λι μὲν, ὑπαίδη ἄνακτος ἐποίησυν. — — — — —

The SHIELD of ACHILLES. Ver. 478 ---- 608.

Clypeus Vasti Cœlatus Imagine Mundi.

See the very learned Mr. BRYANT's Analysis of Ancient Mythology; Vol. I. p. 393.

ΠΟΙΕΙ δὲ πρώτητα σάκος μέγα τε, στολὴν τε,
 Πάντοτε δαιδάλλων, περὶ δ' ἄντικα βάλλε Φασινή,
 Τρίπλακα, μαρμαρέην, ἐκ δ' δειχύρεον τελαμῶνα.
 Πευτε δ' ἀρ' αὐτῷ ἔσπι σάκεος πίλιχες· αὐτὸς ἐν αὐτῷ
 Ποίει δαιδαλὰ πολλὰ ιδύιητο πραπίδεστι.

'ΕΝ μὲν γαῖαν ἔτελος, ἐν δὲ θρανὸν, σὺν οὐχί Θάλασσαν,
 Ήέλιόν τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πολύθυσταν·
 'Ἐν δὲ τὰ τέρεα πάντα, πέ τ' θρανὸς ἐγεφάνωται,
 Πληγίαδας Θ', Γάδας τε, πό τε φένος Ωρίωνος,
 "Αρκτον Θ', πη καὶ ἄμαξαν ἐπίκλητον καλέσαντι,
 "Η τ' αὐτῷ στέΦε), καί τ' Ωρίωνα δοκεῖ.
 Οἷη δ' ἄμυνορός ἐστι λοετρῶν Ωκεανοῖο.

ἘΝ δὲ δύω ποιητοῖς πόλεσι μερόπαις ἀνθρώπαιν
Καλάς· ἐν τῇ μέν ρᾳ γάμοι τὸ ἔστιν, εὐλαπίνας τε
Νύμφαις δὲ σκηναῖς θαλάμουν, δαιδαλοῖς πολυμημάσιν,
Ὕγιεον ἀνὰ ἄστυ πολὺς δὲ υμένας ὄφερε.

Κέρος δὲ ὄρχηστρες ἐνίσεον, ἐν δὲ ἄρα τοῖσιν
Αὐλοῖς, Φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον αἵ δὲ γυναικες
Ιεράμναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἵκαστη.

Λαοὶ δὲ εἰς αἰγαρῆς σταγανὸν ἀθρόος ἔνθα δὲ νέκτος
ὑρώρει δύο δὲ αὐδρες ἐνέκεον σένεκα ποιητῆς
Αὐδρος δόποφθειρένεις· ὁ μὲν εὔχετο, πάντας δόποδεναι,
Δῆμῳ πιθανόκων ὁ δὲ ανάκετο, μηδὲν ἐλέασθαι.

Ἀμφω δὲ εἴσαθης ἐπὶ ιερῷ πεῖραρ ἐλέασθαι
Λαοὶ δὲ αἱμφοτέροισιν ἐπήπιουν, αἱμφὶς αἱραγοί·

Κύρικες δὲ ἄρα λαὸν ἐρήτουν· οἱ δὲ γέροντες
Εἴατε οὐτὶς λιθοῖς, μέρος ἐνὶ κυκλῶ.

Σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσι ἔχον περοφάγων·
Τοῖσιν ἐπειεῖς ηιστον, αἱμοινοῦδις δὲ εδίκαζον.

Κατό δὲ ἄρετον μέσοισι δύο χρυσοῖς πέλαντες
Τῷ δόμεν, οἱ μετὰ τοῖσιν δίκην ιθύνται εἴπη.

ΤΗΝ δὲ ἑτέρην πόλιν αἱμφὶ δύο σρατοὶ εἴατο λαῶν,
Τεύχεσι λαμπόμνοις· δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βαλλή,

Ἡ Διαπραθέειν· η ἀνδιχα πάντα δάσκαδαν,
Κτῆσιν, σοην πολιέθρον ἐπήρατον σύντος εἴργα.

Οἱ δὲ ψπω πείθοντο, λόχων δὲ υπεθωρήσοντο.

Τεῖχος μέν ρᾳ ἄλοχοι τε φίλαι, χὺς τηπτα πέκυα,
Πύρατ, ἐφεξεότες, μετὰ δὲ ἀνέρες, οὗτοι ἔχε γῆρας.

Οἱ δὲ ιοῖς ηρχε δὲ ἄρα σφιν "Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
Αἱμφω χρυσείω, χρύσεια ἡ εἰματα εἴσαθη,

Καλῶ

Καλὰ καὶ μεγάλω σὺν τεύχεσιν, ὡς τε θεά περ,
 Ἀμφίς αἱρίζηλας λαοὶ δὲ ταταλίζονται οἵστε.
 Οἱ δὲ ὅπε δέρι ἵκανον, ὅδι σφίσιν εἶχε λοχῆσαι,
 Ἐν ποταμῷ, ὅδι τὸ αρδμέσιον πάντεστι βοτῶσιν,
 Ἐνθ' ἄρει τοι γέροντες, εἰλυμένοι αἴδοτο χαλκᾶς.
 Τοῖσι δὲ ἐπειτα ἀπαγεῦσθε δύω σκηπτοὶ εἴσατο λαῶν,
 Δέγυμνοι, ὁπότε μῆλα ιδοίατο καὶ ἔλικας βάσι.
 Οἱ δὲ τάχα τεφγένοιο, δύω δὲ αἵματα ἐποττο νομῆσε,
 Τερπόμενοι σύριγξι δόλον δὲ τοπι τρονόσοιν.
 Οἱ μὲν τὰ τροιδόντες ἐπέδραμον, ὥκα δὲ ἐπειτα
 Τάμνονται ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πάντα καλὰ
 Ἀργεννῶν οἰστον κτείνον δὲ πεπὶ μηλοβοτῆρας.
 Οἱ δὲ ὡς οὐν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βύσιν,
 Ἰράων τροπήροις καθήμενοι, αὐτίκεν φέρονται πάντα
 Βάντες ἀερσιπόδῶν μετεκίαθον· αἴψα δὲ ἵκοντο.
 Στησάμενοι δὲ ἐμάχοντο μάχην πολαριοῖ παρὸχθες,
 Βάλλον δὲ ἀλλήλας χαλκέρεστιν ἐγχέονται.
 Ἐν δὲ Ερισ, ἐν δὲ Κιδούμενος ὄμιλεσον, ἐν δὲ ὄλοὴ Κήρ,
 Ἀλλον ζωὸν ἔχοντα κείταλον, ἀλλον ἄστον,
 Ἀλλον τεθνεῖτα κατὰ μόδον ἐλκε ποδοῖν.
 Εἴμα δὲ ἔχεις ἀμφὶ ὄμοισι δαφνινέον αἴματι φωτῶν
 ομιλῶν δὲ, ὥστε ζωὸι βροτοὶ, ηδὲ ἐμάχοντο,
 Νεκρές τοι ἀλλήλων ἔριον καταλεθνεῖτας.
 ΕΝ δὲ ἐτίθεινται μαλακῆν, τοιεραν ἀρραν,
 Εύρειαν, τρίπολον τολλοὶ δὲ αροτῆρες ἐν αὐτῇ
 Ζεύγεα δινδύοντες ἐλάστρεον ἐνδα καὶ ἐνδε.
 Οἱ δὲ ὁπότε σρέψαντες ικοίατο τελσον αρέρης,
 Τοῖσι δὲ ἐπειτα ἐν χερσὶ δέπας μελιηδέος οἴνῳ

Δόσκεν ἀνὴρ ἐπιών· τοὶ δὲ στρέψασκον ἀνὸγμας,
ἱερμνοι νεοῖο Βαθύτερης τελσον ἵκεσθαι.

Ἡ δὲ μελαίνετ ὅπαδεν, δένηροιδή δὲ ἔσχε,
Χρυσεῖ περ ἐξον· τὸ δῆ περὶ Θάῦμα ἐτετυκτο.

ἘΝ δὲ ἑτίδῃ τέμενος Βαθυλήιον· εὐθὰ δὲ ἕριθος
Ήμων, ὁζέιας δρεπάνας ἐν χεροῖν ἔχοντες·

Δράγματα δὲ ἄλλα μετ' ὅγμον ἐπήτριμα πίπιον ἔραζε,
Ἄλλα δὲ ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδάνοισι δέοντο.

Τρεῖς δὲ ἄρ τοις ἀμαλλοδετῆρες ἐφέζεσσιν αὐτὰρ ὅπισθε,
Παιδες δραγμόσοντες, ἐν ἀγκαλίδεστι φέροντες,

Ἀστερχες παρέχον· Βασιλεὺς δὲ ἐν τοῖσι σιωπῇ
Σκῆπτρον ἔχων ἐσήκε δὲ π' ὅγμα γηθόσουνος κῆρ.

Κύρικες δὲ ἀπάνευθεν ταῦτα δρυὶ δαιτα πένοντο·

Βεν δὲ ιερόσοντες μέχεν, ἀμφεπον· αἵ δὲ γυναικες
Δηπινον ερίθοισιν, λεῦκον ἀλφίτα πολλὰ πάλυνον.

ἘΝ δὲ ἑτίδῃ τεφυλῆσι μέχε βρίθεσσαν ἀλωῆν,
Καλλί, χρυσέτην μέλανες δὲ ἀνὰ βότρυες ἥσσαν
Ἐσήκε δὲ κάμαξι Διαμπερὲς ἀρχυρέησιν.

Αμφὶ δὲ, κνανέλιν κάπετον, περὶ δὲ ἕρκος ἔλαστε
Καυττέρῳ μία δὲ οἴη ἀταρπιτὸς ἦν επ' αὐτῷ,
Τῇ νίσοντο Φορῆς, ὅτε τευγόων ἀλωῆν.

Παρθενικαὶ δὲ καὶ ηὔθεοι, ἀταλὰ φρονέοντες,
Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδεῖς καρπόν.

Τοῖσιν δὲ μέσοισι ταῖσι φόρμιγγι λιγεῖ
Ιμερόεν κιθέριζε· λίνον δὲ ταῦτα καλὸν ἀειδε

Λεπταλέη Φωνῇ· τοὶ δὲ ρήσοντες ὄμαρτῃ
Μολπῇ τοιούμω τε, τοσὶ σκαίροντες ἐποντο.

ἘΝ δὲ αγέλῃ τοῖσιν βοῶν ἡρθοκραιράων·

Λί δὲ βόες χρυσοῖς τετάχατο, καογιέρη τι,
 Μικηθμῶ δ' ὅπο κόπρα ἐπεοσβόντο νομονδε
 Πάρ ποταμὸν κελάδοντα, περὶ ροδανὸν δοναχῆσαι.
 Χρύσεις δὲ νομῆσεν ἄμεινον τοῦτο βόεσι
 Τέσσαρες, ἑπτά δὲ σφι χώνες πόδας ἀργοὶ ἔπονται.
 Σμερδαλέω δὲ λέοντε δύο εἰν πορώτησι βόεσι
 Ταῦρον ἐρύγμηλον ἔχετίν· οὐ δέ, μακρὰ μεμυκὼς.
 Ἐλκετο· τὸ δὲ χώνες μετεκίασθον, ηδ' αἴγανοι.
 Τῷ μὲν ἀναρρήσαντε βοὸς μεγάλοιο βούλαι,
 Εὐχατα χειλαν αἷμα λαφύοντον οἱ δὲ νομῆσες
 Αὔτως ἐνδιεσταύ, ταχέας χύνας ὀτρύνοντες.
 Οἱ δὲ ητοι δακεῖν μὲν ἀπετρεπτῶντο λέοντες,
 Ιστάμενοι δὲ μάλιστας ὑλάκτεον, ἐκ τοῦ ἀλέοντο.
 ἘΝ δὲ νομὸν ποιήσε περικλυτὸς Ἀμφιζήνεις,
 Ἐν καλῇ βίσαγη, μέγασι οἰωνοῖς αργυρούνται,
 Σπαθιάς τε, κλισίας τε, κατηρέφεσις ιδει σηκύς.
 ἘΝ δὲ χορὸν ποιήσε περικλυτὸς Ἀμφιζήνεις,
 Τῷ ἵκελον, οἷον ποτὸς σὺν Κυνωσῷ εὑρεῖν
 Διάδαλος ποσιησεν καλλιπλοκάμω Αριάδνη.
 Ενθα μὲν ηΐθεοι καὶ παρθένοις αλφεσίσοισι
 Όρχευντ, ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χειρας ἔχοντες·
 Τῶν δὲ αἵ μὲν λεπτὰς ὁθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
 Εἴσατο εὐηγήσεις, πᾶσα σίλβοντας ἐλαίω.
 Καὶ ράϊ μὲν καλὰς σεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
 Εἶχον χρυσείας εὖς αργυρέων τελαμονίων.
 Οἱ δὲ ὅτε μὲν θρεψασκον ὑπηρέμενοισι πόδεσι

'Ρῆα μάλ', ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄριδουν ἐν παλάμησιν

'Εζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἴκε θέησιν.

'Αλλοί δ' αὖ Θρέξασκον ἐπὶ σίχαις ἀλλήλοισι.

Πολλὸς δ' ἴμεροςκτα χορὸν πεῖσεν· ὄμηλος

Τερπόμυμοι· δοιὼ δὲ κινηστῆρε κατ' αὐτὰς

Μολπῆς ἐγάρχοντες ἐδίνουν κατὰ μέσογας.

'ΕΝ δ' ετίδῃ ποταμοῖο μέγα φένος Ὀκεανοῖο,

'Αντυγα πάρ ταυμάτινοι σώκος πάντα ποιεῖσθαι.

ΑΤΤΑΡ ἐπειδὴ τεῦχε σόκος μέγα τε σιβαρόν τε,

Τεῦχ' ἄρα οἱ Φύρηκα Φαενότερον πυρὸς αὐγῆς·

Τεῦχε δὲ οἱ κόρυθα Βελαρήν, κροτάφοις δέαρψαν,

Καλήν, δαιδαλέων ἐπὶ δὲ χρυσεον λόφον ἤκε·

Τεῦχε δὲ οἱ κυπρίδας ἕπεις καστέροισι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντας ὥπλα κάμε κλυτὸς Ἀμφιγυῆς,

Μηρτὸς Αχιλλῆος Θῆκε προπάροιθεν ἀείρας·

'Η δ', ἵρης ὡς, ἄλτο κατ' Οὐλυμπίαν νιφάευτος,

Τεύχεα μαρμαΐροντα παρ' Ήφαιστοιο Φέρεστα.

B E A U T I E S o f H O M E R.

BOOK THE NINETEENTH.

Thetis brings the divine armor to Achilles. Ver. 1 ---- 18.

Η ΩΣ μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὀκεανοῦ ρόσαν
Ὦρνθ', ἵνα ἀβανάτοις Φόως Φέροι, ἵδε βροτοῖσιν.
Η δὲ τῆς ἵπαντος, Θεῶν παρὰ δῶρα Φέρονται.
Εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμηνον ὃν φίλον ἦν,
Κλαίοντα λιγέως πολέες δὲ ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι
Μύρου θ'. ἡ δὲ σὺ τοῖσι παρίστατο δῖα Θεάων,
Ἐν τῷ ἄρα οἱ Φῦ χειρὶ, ἐπος τῷ ἔφατ', ἐκ τούτοις
Τέκνον ἐμὸν, τῷτον μὲν ἐάσσομεν, ἀχνύμενοι περ,
Κεῖσθ, ἐπειδὴ τρῶται θεῶν ίότην δαμάσθη.
Τύη δὲ Ήφαίστου πάρα κλυτὰ τούχεα δέξο,
Καλὰ μάλ', οἵ γάπω πιστάντες ὥμοιοις Φόρησεν.
Ως ἄρα Φωνήσσοι θεὰ κατὰ τούχες ἔθηκε
Προόδεν Αχιλλῆος τὰ δὲ ἀνέβραχε δάιδαλα πάντα.
Μυρμιδόνας δὲ ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, όδε τις ἔτλη
Ἄντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσσαν αὐτὰρ Αχιλλεὺς
Ως εἶδ', ὡς μιν μᾶλλον ἐδύ χόλος· εἴν τοι οὔτε
Δεινὸν ὑπὸ Βλεφάρων, ὡσεὶ σέλας, ἔξεσθανθεν
Τέρπετο δὲ τοιούτοις ἔχων θεῶν ἀγλαὰ δῶρα.

Agamemnon

Agamemnon and Achilles are solemnly reconciled. Speeches, presents and ceremonies pass on this occasion. Briseis is restored to Achilles; her lamentation over Patroclus. Achilles obstinately refuses to take any gift; his most beautiful and most pathetic Apostrophe to Patroclus. Ver. 278 — 339.

Δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεταλλύτορες ἀμφεπέκοντα,
Βαν δ' ἐπὶ τῇα Φέρουτες Ἀχιλλῆς Θέσιον.
Καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίησι Θέσιν, κάθισται δὲ χυνάκας
Ἴππας δ' εἰς ἀγέλην ἔλαστην Θεράποντες ἀγανοί.
Βριστῖς δ' ἄρ' ἐπειτή, ἵκελῃ χρυσῆν Ἀφροδίτη,
Ως ἴδε Πάτροκλον δεδαίγυμένον ὅζει χαλκῷ,
Ἀμφ' αὐτῷ χυμίη, λίγ' σκάκιες, χερσὶ δ' ἄμνοις
Στῆθεά τ', ηδ' ἀπαλήν πειρὴν, ιδὲ καλὰ πρόσωπα.
Εἶπε δ' ἄρα κλαίσσον γυνὴ, εἰκυῖα Θεῆσι.

Πάτροκλέ, μοι δειλῆ τολεῖσον κεχαρισμένη Θυμῷ,
Ζώὸν μεν σε ἔλειπον ἔγω, κλισίηθεν ἵστα,
Νῦν δέ σε τε θνεῖσθαι κικάνομα, ὄρχαμε λαῶν,
Ἄψ ἀνιστό: ὡς μοι δέχεται κακὸν σὺ κακὸς αἰσί.
Ανδρα μὲν, ὃ ἔδοσάν με πατήρ καὶ πότυσα μήτηρ,
Εἴδον πρὸ πόλιος δεδαίγυμένον ὅζει χαλκῷ.
Τρεῖς τε καστυγήτες, τύς μοι μία γείνατο μήτηρ,
Κηδέεσσ, οἱ πάντες ὀλέθριον ημαρ ἐπέσπον.
Οὐδὲ μὲν ζδ' ἔμ' ἔασκες, ὅτ' ἀνδρ' ἔμὸν ὥκης Ἀχιλλεὺς
Ἐκτείνει, πέρσεν δὲ πόλιν Θέσιο Μύνητος,
Κλαίειν, ἀλλ' ἔμ' ἔφασκες Ἀχιλλῆς Θέσιο
Κεριδόνεις ἄλοχον Θήσειν, ἄξειν τ' ἐνὶ ημεσὶν
Ἐς φθίην, δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσι.

T^o

Τῷ σ' ἄμιστον κλαῖσ τε θηότα, μείλιχον αἰεῖ.

Ως ἔφατο κλαῖστο· επὶ γένεσιν τοῦ γυναικεῖον
Πάτροκλου πρόφασιν, σφῶν δὲ αὐτῶν καὶδὲ εκάστη,
Αὐτὸν δὲ ἀμφὶ γέροντες Αχαιῶν παρέθεντο,
Λιοσόμην δειπνῆσαν ὃ δὲ ἡρώεστο τηναχθέων

Λιοσόμην, εἴ τις ἐμοιγε φίλων ἐπικείθετο εταίρον,
Μή με πέντε σίτοι κελύσετε, μηδὲ ποτῆς
Ἄσασδε Φίλον ἥτορ, ἐπεὶ μὲν ἄχρος αἰώνιον ἴκανον·
Δύναται δὲ εἰς ἥλιον μενέω, καὶ τλήσομαι θυπτος.

Ως εἰπὼν, ἄλλος μὲν ἀποκεδάσεν Βασιλίδας.
Δοιὰ δὲ Ατρεΐδας μενέτιν, καὶ διὸς Οδυσσέους,
Νέσωρ, Ιδομενεύς τε, γέρων οὐτοῦ πηγαλάτα Φοίνιξ,
Τέρποντες τοικινῶς ἀκακήμενον ἔδει τι Θυμῷ
Τέρπειο, τῷριν τολέμεις σόμα δύρεναι αἷμαστόεντος.
Μητούμενος δὲ ἀδινῶς ἀνενέκαστο, φένησον τε

Ηρα νύ μοι τοτὲ καὶ σὺ, διοσπερμορε, φίλαθετε εταίρων,
Αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαερὸν παρὰ δεῖπνον ἔγκαστος
Αἴψα εἰς ὅτραλέως, διπότες απέρχειατο Αχαιοί
Τρωσίν εὐφέποδάμοισι φέρειν τολυθαλκρυν ἄρπα.
Νῦν δὲ σὺ μὲν κεῖσθαι δεδαίγυμένος αὐτὸρ ἐφεύν καὶ
Αικιηνον τόσιος καὶ ἐδητός, ἐνδον ἔονταν,
Σῇ τοδεῦτη καὶ μὲν γάρ πι κακώτερον ἄλλο παθούμαν,
Οὐδὲ εἰ κεν τὸ πατρὸς διποφθιμένοιο τοιθοίμον,
Οσ πά νῦν φεύγει τέρεν κατὰ δάκρυον εἶδε,
Χῆτει τοιδεῦτης οὐδὲ ἀπλοθαπτῶ ενὶ δημαρχῷ
Εἰνεκα ριγεδανῆς Ελένης τρωσίν τολερεῖτο
Ἡ το, οσ Σκύρῳ μοι ἐντρέφεται φίλος γῆς,
Εἰ πά εἴτι γάει γε, Νεοπόλεμος θεοειδῆς.

Πρὶν μὲν γάρ μοι, Θυμὸς ἐν σῆθεσσιν ἔωλπῃ,
Οἷον εἰμὲ Φθίσας ἀπ' Ἀργεος ἵππούτοιο,
Αὐτῷ ἐνὶ Τροΐη, σὲ δέ τε Φθίηνδε νέεσσι,
Ως ἄν μοι τὸν παιδα Θοῖ σὺν τῇ μελαίνῃ
Σκυρόθεν ἔχαγάγοις, παῖς οἱ δεῦτες ἔκαστε,
Κτησιν ἐμήν, διμῶντες τε, καὶ ὑφερφέτες μέχεται δῶρα.
"Ηδη γὰρ Πηλῆα γ' οἴομαι ἡ πατὰ παρπατᾷ
Τεθνάμεν, ἡ πά τοιδὴν ἐτί ζώσται ἀκαχῆλας,
Γίραι τε συγερῶ, καὶ ἐμὴν πλιθεγγύδην αἰτεῖ
Δυζὴν ἀγέλιην, οἵτινος φθιμένου τούτου.
"Ως ἕΦατο κλαίων· Μήτι δὲ στάχοντο γέροντες,
Μηταύμψοι τὰ ἔκαστα ἐνι μεγάροισιν ἐλεῖπον.

Minerva, by the order of Jupiter, descends to strengthen Achilles.
He arms for battle. He is described with the utmost sublimity.
Ver. 350 ---- 403.

Ἡ δὲ ἀρπῇ εἰκῆια ταυτίερυχ, λιγνοφάνης,
Οὔρανος ἐκκατέπειλτο, δι' αἰθέρος αὐτῷρ' Ἀχαιοῖ
Αὐτίκα Θωρήσαστο κατὰ σρατὸν· ἡ δὲ Ἀχιλλῆ
Νέκταρ ἐνὶ σῆθεσσι ποὺ ἀμβροσίῃσι ἐρατεινὴν
Στᾶξ, ἵνα μή μιν λιμὸς ἀπερπῆς, γύναθ' ἵκηται.
Αὐτῇ δὲ τῷρος πατρὸς ἐριθενέος πυκινὸν δῶ
"Ωχετο· τοὶ δὲ ἀπένδυθε νεῶν ἔχεοντο Θοάνω.
Ως δὲ ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτεόνται,
Ψυχραὶ ὑπαὶ ριπῆς αἰθρηγενέος Βορέας.
Ως τότε ταρφειαὶ κόρυθες, λαμπτὸν γανόωσατ,
Νηῶν ἐκφορεοντο, καὶ ἀσίδες οὐφαλόεσσα.

Θώρηκές

Θάρηκες τε κραταγύαλοι, καὶ μείνυα δέραι.
 Αἴγλη δὲ χρανὸν ἵκε, γέλασε δὲ πῦοι τῷς χθῶν
 Χαλκῷ τῷδε εροπῆς ὑπὸ δὲ κτύπος ὥρυτο ποσῖν
 Ἀγρῶν· ἐν δὲ μέσοις κερύσσετο δῖος Ἀχιλλεὺς.
 Τῷ δὲ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε, τῷ δὲ οἱ σάση
 Λαμπέδην, ὡσέτε πυρὸς σέλας· ἐν δὲ οἱ ἄποι
 Δῦν' ἄχος ἀτλητῶν· ὁ δὲ ἄρα Τρωτὸν μηνεαίνων
 Δύσετο δῶρα Φεῦ, τά οἱ ἩΦαιστος κάμε τεύχων.
 Κητηΐδας μὲν πρῶτες τῷρι κητήμησιν ἔφησε
 Καλὰς, δέρυρέοισιν Ἐπισφυρίοις αραριάς.
 Δεύτερον αὖ, Θάρηκα τῷρι σύβεωσιν ἔδινεν.
 Ἀμφὶ δὲ ἄρ' ὄμοισιν Βάλετο ξίφος αρχυρόηλοι,
 Χάλκεον· αὐτὰρ ἐπειτα σάκος μέχα τε, στοιχόν τε,
 Εἴλετο, τῷ δὲ ἀπάνευθε σέλας γένεται, ηὔτε μηνης.
 Ως δὲ ὅταν σὴ πόντοι σέλας ναύτης φανεῖται
 Καιομένου τοῦρος, τὸ δὲ κατέται ὑψός· ὄρεσφι,
 Σταθμῶν ἐν οἰοπίλων τὸς δὲ σὸν ἐθέλοντας αἰλλατ
 Πόντον ἐπ' ιχθυόντα φίλων ἀπάνευθε φέρεσσιν
 Ως ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρ' οἰκανε
 Καλλί, δαιδαλέος· περὶ δὲ τευφάλειαν αἰείρας
 Κρατὶ θέτο Βελαρήν· η δὲ, αἰσήρως, ἀπέλαμπεν
 Ἰππάρις τριφάλεια· πεινασσόντο δὲ ἐθερατ
 Χρύσεαι, ἃς ἩΦαιστος ἱερόφον ἀμφὶ θαμειάς.
 Πειρήδη δὲ οὐδὲ εὐτεστο δῖος Ἀχιλλεὺς,
 Εἴ οἱ ἐφαρμόσειε, καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα.
 Τῷ δὲ ηὔτε περὶ γίνεται, αἰερε δὲ ποιμένα λᾶν.
 Ἐκ δὲ ἄρα σύριγγος πατρῶιον ἐστάσατε γυχος,
 Βρεθὲ, μέχα, στοιχόν· τὸ μὲν δὲ σύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 Πάλλει,

Πάλλεν, ἀλλά μονούσιος ὑπίσχετο πῆλαχ' Ἀχιλλεὺς,
Πηλίαδα μελίνην, τὴν πατρὶ Φίλῳ τάμεν Χείρων
Πηλίχ εἶχορυφῆς, Φόνον εμμενεῖ πρωεστιν.

Ἴππες δὲ ἀυτομέδωντε καὶ Ἀλιβίμος ἀμφίεποιτες
Ζάγρυσσαν, ἀμφὶ ἣν καλὰ λέπαδύ εἶσαν· εὐ δὲ χαλινὸς
Γαμφηλῆστος ἔβαλον, κατὰ δὲ ἡνίκα τοῖναι ὅπιστω
Κολλητὸν ποτὶ δίφρον· οὐ δὲ ἀρ μεσίγα Φαενύι
Χειρὶ λαβῶν αἵραρισταν, ἐφ' ἵπποιν ἀνόρεζστον
Αυτομέδων ὅπιθεν δὲ χορυστάμενος βῆ Ἀχιλλεὺς,
Τάχαν τοιμοφαίνον, ἀπὸ τλέπιτορ ὑπερίστη.
Σμερδαλέον δὲ ἵπποισιν ἐκέκλεπτο ταῦτας εὗο.

Ξάνθε τε, καὶ Βαλίε, πηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάρυν,
Ἄλλως δὲ Φράζεσθε σωστέμεν ἥνιοχῆς
Ἄψ Δαναῶν ἐς ὄρειλον, ἐπεὶ χεῖμεν πολέμου.
Μηδὲ, ὡς Πάτροκλον, λίπεται ποτόδι τελεσθεῖται.

BEAUTIES of HOMER.

BOOK THE TWENTIETH.

Jupiter upon the return of Achilles calls the Gods to council, and permits them to assist either side. The following description highly sublime. Ver. 32 ---- 78.

BAN δ' ἵμενας πόλεμονδε θεοὶ, δίχα θυμὸν ἔχοντες.
 Ἡρῷ μὲν μετ' ἀγῶνα νεῦν καὶ Παλλὰς Ἀθῆν,
 Ἡδὲ ποσειδάων γαμήχος, τὸν ἐρύκην
 Ἐρμέιας, ὃς τοῖν φρεσὶ πολυκαλίμητο κέκαστο
 Ἡφαιστος δὲ ἄμα τοῖσι κιε φένει βλεμεάναν,
 Χωλεύων, υπὸ δὲ κυῆρου ρώοντο αἴρανά.
 Ἐε δὲ τρῶας Ἀρης κερυτταίολος· αὐτῷ δὲ ἀντῷ
 Φοῖβος ἀκερσκόμητος, τὸν Ἀρεμιτις ιοχέαντα,
 Λητώ τε, Ζάνθος τε, Φιλομυειδῆς τὸν Ἀφροδίτη.
 Είως μέν ῥ' ἀπάνδεθε θεοὶ θυμτῶν ἔστιν ἀνδρῶν,
 Τέως Ἀχαιοὶ μὲν μέγ' ἐκύδανον, ὅνεκ τὸν Ἀχιλλεὺς
 Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαιτος ἀλεγεινῆς.
 Τρῶας δὲ πρόμος αἰνὸς υπῆλιθε γυῖα ἔκαστον,
 Δειδίστας, ὃς ὁρῶντο ποδώκεα Πηλείωνα
 Τεύχεισι λαμπόμενον, βροτολογγῷ ἴσουν Ἀρης.

Αντι

Αὐτὰρ ἐπὲι μεθ' ὄμιλον Ὄλύμπιοι πλυνθον ἀνδρῶν,
 Ὅρτο δὲ^ν Ερις κρατερή, λαοστόος αὖτε δὲ^ν Αἴγιη,
 Στᾶσ' ὅτε μὲν παρὰ τάφρου ὁρυκτὴν, τέχνεος ἔκτὸς,
 Ἀλλοτ' ἐπ' ἀκτάων ἐριδέπτων μακρὸν αὗτόν
 αὖ δὲ^ν Αρης ἐτέρωθεν, ἐρεμῆτη λαιλαπή ίσσει,
 Οὓς κατ' ἀκροτάπης τόλεως Τρώεσσι κελεύων,
 Άλλοτε πάρ Σιμόενης Θέσσην ὅππει Καλλικλώνη.
 Ως τὰς ἀμφοτέρας μάκαρες Θεοὶ ὄγρύνοντες,
 Σύμβαλον, ἐν δὲ^ν αὐτοῖς ἐρίδα ρήγουντο Βαρεῖαν.
 Δειγὸν δὲ^ν ἐβρόντησε πτερὺς ἀνδρῶν τε Θέσσην τε
 Τύφοις· αὐτὰρ ἐνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε
 Γαῖαν ἀπειρεσίην, ὁρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
 Πάντες δὲ^ν εἰσειοντο πόδες πολυπιδάκες Ιδης,
 Καὶ καρυφαῖ, Τρώων τε τόλεις, Καὶ νῆσος Αχαιῶν.
 Εδδεισεν δὲ^ν ὑπένερθεν, ἄναξ ἐνέρων Αἰδωνεὺς,
 Δείτας δὲ^ν ἐκ Θρόνος ἀλτο, καὶ ἵαχε· μή οἱ ὑπερθε
 Γαῖαν ἀναρρίζεσse Ποσειδάων ενοστήθων.
 Οικία δὲ^ν Θητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι· Φανέτη
 Σμερδαλέ, εὐρώεντα, τὰ τε συγέεστι Θεοί περ
 Τόσος ἄρα κιτύπος ὥρτο Θέσσην ἐρίδε ξωιόντων.
 Ήτοι μὲν γὰρ ἐναντία Ποσειδάωνος ἀνακτός
 Ιστε^ν Απόλλων Φοῖβος, ἔχων ιὰ πλερόεντα.
 Αντα δὲ^ν Ευαλίοιο θεὰ γλαυκῶπις Αἴγιη.
 Ηρη δὲ^ν αὐτέση χρυσοπλάκατος, κελαδεινή,
 Αρτεμις ιοχέαιρα, καστυνήτη Εκάτοιο.
 Λητοί δὲ^ν αὐτέση σῶκος, ἐριάνιος Ερμῆς.
 Αντα δὲ^ν ἡ ΉΦαίστοιο μέγας πτακὸς Βαθυδίτης,
 Οὐ Ξάνθου καλέσοι Θεοὶ, αὐδρες δὲ^ν Σκάμανδρον.

"Ως οἱ μὲν θεοὶ ἄγα τὸ Θεῖον ἴσταιντο πάτερ Ἀχιλλεὺς
"Εκτορός ἄγα μάλιστε λιλάκετο δῆμαι ὄμηλον
Πριαμίδεως τὸν τέλερον μάλιστε γε Θυμός ἀνάρτη
Αἴματος ἀστεῖον" Αριά, ταλαιπώρου τολεμεῖστην.

Aeneas and Achilles, Ver. 156 —— 175,

Τῶν δ' ἄπαν ἐπλύθη πεδίου, καὶ ἐλάμπετο χαλκῷ
· Ανδρῶν ηδὲ ἵππων· κάρκανε δὲ τοῦτο πόδεστιν
· Ορυμένων ἀμυδίῃς δύο δ' αὐτέρες ἔζοχοι ἄριστοι
· Ες μέσον ἀμφοτέρων συνίπτου, μεμαστε μάχεσθαι,
· Αἰνέας τὸν Αγγισταίδην, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
Αἰνέας δὲ τρώτος ἀπειλήσας θεοῖς
Νομισμάτων κέριδι βριαρῷ ἀτὰρ ἀπείδει θεοῖς
Πρόσθεν ἔχε σέρνοιο, τινασσε δὲ χαλκεον ἔγχος.
Πηλείδης δὲ ἐτέρανθεν ἐγκατίον ὥρτο, λέσην ἡσ
Σίντης, ὃν τε καὶ ἄνδρες διπλατάμικον μεμάρτυρι,
· Αυρόμενοι, πᾶς δῆμος ὁ δὲ, πρώτον μὲν ἀτίζων
· Ερχεται, ἀλλ' ἔτε κέν τις αρηβόσων αἰλούν
Διδρὶ βάλη, ἐσθλη τε χανέν, περὶ τὸν Φρός ὁδούτας
Γίγνεται, σὺ δέ τέ οἱ κραδίη σένες ἀλκιμῶν ὅτορ,
Οὔρη δὲ ταλευράς τε κοινοῖσι αμφοτέρων
Μασίεται, ἐε δ' αὐτὸν ἐποτεύνει μαχέσοντας.
Γλωσσιών δὲ ιδὺς Φέρεται μέντος πηγέων
· Ανδρῶν, ηδὲ αὐτὸς Φέρεται τρώτῳ ἐν ὄμηλον
· Ως Αχιλῆς ὠτοψε μέρος καὶ Θυμός αὐγήνειρ
· Αντίον ἐλέγειδικαν μεσσαλήπτορες Αἰνέας.

Achilles

Achilles and Hector respectively animate their troops.

Ver. 354 ---- 374.

Μηκέτι τῶν Τρώων εκὰς ἔστε, διὸς Ἀχαιοῖ,
 Ἄλλ' ἄγ', ἀνὴρ ἄντ' αὐθόρδος ἵτω, μεμάτω δὲ μάχεαδ.
 Ἀργαλέον δέ μοι ἐσὶ, καὶ οἴφθιμω περ ἔοντί,
 Τολγόσδ' αὐθρώπις εὐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεαδ,
 Οὐδέ καὶ Ἀρης, ὅστερ θεὸς ἀμβροσίος, όδε καὶ Αἴγαρη,
 Τοσαῦσδ' ιστιμίτις εὐφέποι σύρα, καὶ τονεόιτο.
 Άλλ' οὔσον μὲν ἐγὼ δύναραν χερσίν πε, ποσὶν τε,
 Καὶ στένει, τὸ μὲν ἔτι Φοινί μετηπέμπειν όδε ηὔστεον.
 Άλλὰ μαλὰ σιχὸς εἴμι Θάμπερες, όδε τινοῖσι
 Τρώων χαιρῆσειν, οἵσις χεδονὴ εὐχεος ἐλθη,
 Ως Φάτ' εποτρύνων Τρώεας δὲ Φαιόδημος Ἐκτωρ
 Κέκλεθ' ὄμοκλήσαις, Φάτο δὲ ιμεναῖς ἄντ' Αχιλῆος
 Τρῶες υπέρθυμοι, μὴ δείδιτε Πηλείωνα.
 Καὶ καὶ ἐγὼν ἐπεσοι. Εἰ ἀθανάτοις μαχοίμην,
 Ἔγχει δὲ ἀργαλέον, ἐπεὶ τῷλὺ Φέρτεροί εἰσοι.
 Οὐδὲ Αχιλεὺς πάντεοι τέλος μύθοις ὀπιζθοῖ,
 Άλλὰ τὸ μὲν τελέοι, τὸ δὲ καὶ μεαπγὺ κολόφ.
 Τέ δὲ εγὼ ἀντίος εἴμι, καὶ εἰ τῷρεὶ χειρας ἔοικεν,
 Εἰ πυρὶ χειρας ἔοικε, μῆνος δὲ αὐθῶνι σιδῆρω,
 Ως Φάτ' εποτρύνων οἱ δὲ ἀντίοις εὐχεῖς αὔρου
 Τρῶες. Τὸ δὲ ἀμυδίς μιχῇ μῆνος, ὥρτο δὲ ἀυτῆ.

Achilles kills Polydorus. His miserable situation raises the indignation of Hector. The character of Achilles is admirably sustained in the single line, v. 429. *'Acos, i2', &c.* Hector confesses the superiority of Achilles; he is rescued by Apollo. Ver. 419.
---- 454.

Ἐκτῷρα δὲ, ὡς ἐνόησε κασίγυμπτον Πολυθύωρον,
Ἐγτέρει χερσὶν ἔχοντα, λιαζόμδυον τεργί τοιούτην,
Κάρροι οἱ ὁφταλμῶν κέχυτ' αὐχλὺς, όδ' ἄρ' εἴτε τελη
Δηρού ἐκὰς σρωφᾶντ', ἀλλ' ἀντίος ἥλθ' Ἀχιλῆι,
Οὖτις δέρυ κραδάνων, Φλογὶ εἰκελος· αὐτῷρ' Ἀχιλλεὺς
Ως εἴδε, ὡς ἀνέπαιλτο, καὶ εὐχόμδυος ἐπος πῦδα·
Ἐγγὺς ἀνῆρ, δις ἐμόν γε μάλιστ' ἐσεμάσατο Θυμὸν,
Ος μοι ἐτεῦρον ἐπεφνε τελιμένον· όδ' ἄρ' εἴτε δῆν
Αλλήλας πλώσοιμεν ἀνὰ τοιολέμοιο γε: Φύρας.
Ἡ, καὶ ὑπόδρα ιδῶν τερσε: Φώνεεν "Ἐκτῷρα δῖον"
Ἄσον ἴθι, ὡς κεν Θάσον ὀλέθρε τείρας" ἵκησε.
Τὸν δὲ ταρβῆσας τροσε: Φη κρυθαίολος "Ἐκτῷρα
Πηλείδη, μὴ δῆ με ἐπέεσσι γε, ηπύπτον ὡς,
Ἐλπεο δειδίξεας· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς
Ημέν κερτομίας, ἷδ' αἴσουλα μυθήσαθεν.
Οἶδα δέ, ὃς σὺ μὲν ἐαθλὸς, ἐγὼ δὲ σέθεν τολὺ χέρων
Αλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν σὺ γύνασι κεῖται,
Αἴκε σε χειρότερός περ ἐών διτὸ Θυμὸν ἐλωμαῖ,
Δεὶρι βαλάνῳ ἐπεὶ καὶ ἐμὸν βέλος οὖτις πάροιθεν.

Hida,

Ηρα, καὶ ἀμπεπαλῶν τεστίδορυ, καὶ τὸ γένος Αἴγινη
 πλαῖς Αχιλλῆος τάλαιν ἔτραπτε κυδαλίμοιο,
 Ἐκα μάλα φύγασα· τὸ δὲ ἄλλο ἵκεν· Εκτόρα δῖον,
 Λίτε τὴν τροπάροιθε τοδῶν πέσεν· αὐτὰρ Αχιλλεὺς
 Ἐμμεμαὸς ἐπόρχοτε, κατακλάμψα μενταίνων,
 Σμερδαλέας ιάχων τὸ δὲ ἐπήρπαξεν Απόλλων
 Ρῆνα μάλι, ὥστε θεός, ἐκάλυψε δὲ ἄρδεντες τολλῆ.
 Τρὶς μὲν ἐπειτείς ἐπόρχοτε τοδάρκης δῖος Αχιλλεὺς
 Εγχεῖ χαλκείω, τρὶς δὲ πέρα τύφε βαθεῖαν
 Άλλος ὅτε δῆ τὸ τέταρτον ἐπέειστο, δαίμονις ἴσος,
 Δεινὰ δὲ ὄμοκλήσας ἐπεια τοιερόεντα τοροσηύδα·
 Εξ αὖ νῦν ἐφυγεῖς θάνατον, κύον· ἢτέ τοι ἄγχι
 Ήλθε κακὸν, νῦν αὐτέ σ' ἐρύσατο φοῖβος Απόλλων,
 Ω, μέλλεις εὔχεαδαμ, ίών εἰς δόπον ἀκόνιων.
 Η Ήνη σ' ἐζανύω γε καὶ υἷερον ἀνίσολήσας,
 Εἶπε τις καὶ ἐμοιγε θεῶν οὐπιτάρροδός εἶται·
 Νῦν δὲ ἄλλας Τρώων οὐπιεισομαχ, οὐ κε κιχείω.

Achilles pursues the Trojans with great slaughter.

Ver. 490 ---- 503.

Ως δὲ ἀναμαρμάξει Βαθέα ἄγκεα θεωτιδαὶς πῦρ
 Οὔρεος αἰγαλέοιο, Βαθεῖα δὲ καίεται ὑλη
 Πάντη τε κλονέων ἀνεμος Φλόγας εἰλυφάζει·
 Ως οὐγε πάντη θῦνε σὺν ἐγχεί, δαίμονις ἴσος,

ΚΤΕΝΟΜΕΝΩΣ

Κτενομένες ἐφέπων, ρέε δ' αἴραντι τοῖσι μέλαιναι.
 'Ως δ' ὅτε τις ζεύζη βόσις ἀργενας εὐρυμέτωπης,
 Τριβέμδυμα χρῆ λευκὸν ἐυτροχάλων ἐν ἀλαιῃ,
 Ρίμφα τε λέπτη ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ ποστ ἐριμέναι
 'Ως ὑπ' Ἀχιλλῆος μεραρθύμης μάνυχες ἵππη
 Στεῖボν ὄμοις νέκυας τε καὶ ασπίδας αἴραντι δ' ἄλαιν
 Νέρθεν ἀπας πεπάλαχτο, καὶ ἀντιχειρὶς αὖ περὶ διφρον,
 'Ας ἀρέσθιον ἴππεισιν ὄπλεσιν φαδάμηγες ἔβαλλον,
 Αἵτινες ποταμώτραιον ὁ δὲ ἵετα κῦδος αἰρεσθαι
 Πηλείδης, λύθρω δὲ παλάσσεται χεῖρος αἵπλης.

BEAUTIES of HOMER.

BOOK THE TWENTY FIRST.

The battle in the river Scamander. Ver. 1 ---- 33.

ΑΛΛ' ὅτε δὴ πόρον ἵξου ἐύρρετος ποταμοῖο
 Ξάνθη διηγέντος, ὃν ἀδένατος τέκετο Ζεὺς,
 Ἔντα θλείμηχας, τὰς μὲν πεδίονδ' ἔδιωκε
 Πρὸς τόλιν, ἥπερ Ἀχαιοὶ ἀποζόμενοι Φοβέοντο,
 Ἡμάλη τῷ πεστερῷ, ὅτε μακέντο Φαιδίμος Ἐκτῶρ
 Τῇ ρ̄ οἱ γε προχέοντο πεφυζότες· ἡρεχ δὲ Ἡρη
 Πίτνα πέσσθε βαθεῖαν, ερυκέμεν· ημίστεες δὲ
 Ες ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύρρον, δέργυροδίνει.
 Εν δὲ ἐπεοντο μεγάλῳ παπιγγῷ· βράχε δὲ αἴπα ρέεθρα,
 Οὐχαὶ δὲ ἀμφὶ περὶ μεγάλῃ ἱαχον· οἱ δὲ ἀλαλητῷ
 Εγγενον ἐνταξει, ἐλιασόμενοι κατὰ δίητα.
 Ής δὲ ὁ δὲ ὑπαὶ ρίπης περιόρος ἀκρίδες ἡρέθοντα
 θευγέμενα ποταμούνδε, τὸ δὲ φλέγεις ἀκάματον πῦρ
 Ορμεον ἐξαίφνης, ταῦ δὲ πιώσασι καθ' ὑδῶρ.
 Ής υπὲ· Ἀχιλῆος Ξάνθη βαθυδιηγέντος
 Πλήτο ρόος κελάδων Ἄπειρος ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν.
 Αὐτὰρ ὁ διογενῆς δόρυ μὲν λίπεν αὐτῷ ἐπ' ὁχθαῖς,

Κεκλιμένον

Κεκλιμένον μυρίκηστιν ὁ δ' ἐνθορε, δαιμονὶ τὸν,
 Φάσγανον οἰον ἔχων, κακὰ δὲ Φρεσὶ μῆδετο ἔργα.
 Τύπλε δ' Ὀπιστροφάδης· τῇ δὲ σόνος ὥρνυτ ἀσκῆς
 Αορι. Θεινομέναν, ἐρυθάνετο δ' αἴματι ὕδωρ.
 Ὡς δ' ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος ἵχθυες ἄλλοι
 Φεύγοντες, τιμπλᾶσι μυχῆσι λιμένος εὔόρμι,
 Δειδίοτες· μάλα γάρ τε κατεσθίδ, ὃν κε λάβησον.
 Ὡς Τρῶες τωταρμοῖο κατὰ δεινοῖο ρεεθροῖ
 Πτῶσον ὑπὸ κρημνάς· ὁ δ', ἐπεὶ κάμε χεῖρας σκάριων,
 Ζωὺς ἐκ τωταρμοῖο δυάδεκα λέγαστο κέρας,
 Ποιηὴν Πατρόκλοιο Μενοίλιάδαο Θανόντος.
 Τὰς ἐγγύε θύραζε τεφηπότας, πήγε νεῦρος·
 Δῆσε δ' ὅπιστα χεῖρας ἐντμήτωσιν ιμᾶσι,
 Τὰς αὐτὶ Φορέσκον Ὀπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσι·
 Δῶκε δ' ἐταίροισιν, κατάγειν κείλας Ὀπὶ νῆσος.
 Αὐτῷρ ὁ ἀψέποργσε, κατακτάμενα μενεάνιν.

Lycaon and Achilles. Ver. 64 ---- 113.

— — — — — 'Ο δέ οἱ χεδὸν ἥλθε τεφηπώς,
 Γένων ἀνθαδὸς μεμαώς· ταερὶ δ' ἥθελε θυμῷ
 Ἐκφυγέειν θάνατόν τε κακὸν καὶ κύρα μέλαιναν·
 'Ητοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεὺς,
 Οὐτάμεναν μεμαώς· ὁ δ' ὑπεδραμε καὶ λάβε γύνων
 Κύψας· ἐγχέπι δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτης ἐνὶ τοῖη
 'Εση, ιερένη γυνὸς ἀμμεναν ανδρομέοι,

Λύταρ

Αὐτὰρ ὁ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἐλῶν ἐλλίσαστο γύνων,
τῇ δ' ἑτέρῃ ἔχειν ἔγχος ἀκαχμένου, καὶ δὲ μεθίδι.
Καὶ μιν λιασόμενος ἐπειά περέσεντα προσηύδα.

Γνυθμαί σ', Ἀχιλεῦ· οὐ δέ μ' αἴδεο, καὶ μ' ἐλέησσιν
Ἀντί τοι εἴμι ἵκεταιο, διοτρεφὲς, αἰδοίοιο.

Πᾶρ γάρ σοι πεώτῳ πασσάμην Δημήτερος ἀκτίνη,
Ηματι τῷ, ὅτε μ' ἐιλεῖς ἐϋκτίμενη ἐν ἀλαῆ,
Καὶ μ' ἐπέρσαστας, ἀνευδεν ἄγων πατρός τε, Φίλων τε,
Λῆμνον ἐς τρυπάνειν ἐκατόμβοιον δέ τοι ἥλθον.
Νῦν δ' ἐλύμην τρὶς τόσα περάντας δέ μοι εἶνιν
Ἡδὲ δυωδέκατη, ὅτ' ἐς Ἰλιον εἰλήλαθα,

Πολλὰ παθῶν, νῦν αὖ με τεῆς ἐν χερσὶν ἔθηκε
Μοῦρ' ὄλον· μέλλω πάντας απέχθεαδαν διι τατρὶ,
Ος με σοὶ αὐτισ ἔδωκε· μινωδάδιον δέ με μήτηρ
Γένετο Λαοθόη, θυγατηρ "Ἄλτασ γέροντος,
Ἄλτεω, τοις Λελέγεσι· Φιλοπολέμοισιν ἀνάστη,
Πύραγον αἰπήσασταν ἔχων ὑπὸ Σαΐνιόεντι.

Ταῦ δ' ἔχει θυγατέρα Πρίαμος, πολλὰς δέ καὶ ἄλλας.
Τῆσδε δύω γενόμενα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις.

"Ητοι τοις πεώτοισι μετὰ παριλεεσσι δάμαστας,
Ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλεις δέξεις δερί.
Νῦν δὲ δὴ συντίθεις μοι κακὸν ἔστεπε· καὶ γὰρ οἵσι
Σὰς χεῖρας Φεύγεαδαν, ἐπεὶ ρ' ἐπέλαστέ γε δαίμων.
Άλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ Φρεσὶ βάλλει σῆσι.
Μή με κλένιν", ἐπεὶ δέ χρι διογύαστριος "Εκτορός είμι,
Ως τοι ἐταῖρον ἐπεφνεν ἐνησα τε, κρατερὸν τε.

Ως ἄρα μιν Πριάμοιο προσπόδα Φάίδημος γένεται,
Λιασόμενος ἐπέεστιν ἀμελικίον δ' ὅπ' ἄκυστον.

Νῆπτες, μή μοι ἄποινα πιθαύσκεο, μηδὲ ἀγόροις
Πρὸιν μὲν γὰρ Πάτροκλον Ἀππασσεῖν μέρσιμον ἤμαρ,
Τοῦθρα τί μοι πεφιδέσθαι εἴη; Φρεσὶ Φίλτερον γένεται
Τράσων, καὶ πολλὰς ζώες ἔλου, ηδὲ ἐπέρασται.
Νῦν δὲ τόχος ἔστι, ὃς καὶ θάνατον Φύγη, ὅτι καὶ Θεός γε
Ἴλιος προπάροιθεν ἐμῆταις ἐν χερσὶ Βάληστρῃ.
Συμπάντων Τράσων, περὶ δὲ αὐτὸν Πριάμοιο γε πείσθων.
Αλλὰ, Φίλος, θάνετε καὶ σύ τὴν ὁλοφύρεαν αὐτῶν;
Κατθάπετε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
Οὐχ ὄράσεις, οἷος καίγεις, καλός τε, μέγας τε,
Πατρὸς δὲ εἴριμεν ἀγαθοῖο, Θέσσαλος δὲ μὲν σύγενατο μάτηπος.
Αλλὰ ἐπὶ τοι καίμοι Θάνατος καὶ μοῖρα κρατεῖται.
Ἐστε δέ, ηδὲς, ηδὲς δειλητοί, ηδὲς μεστοί ἤμαρ.
Οπποτε τις καὶ ἐμεῖο ἄρδει σὺν Θυμῷν ἐληταῖ,
Η σύγε δέρι βαλῶν, η δέπο νευρῷ φιν διστῶ.

Achilles and Scamander. Ver. 233 ---- 283.

Η, καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν δερικλυτὸς ἐν Θορε μέσοσθι,
Κρητικὸς ἀπαίγας· οὐδὲ ἐπέστητο, οἰδηματι Θύσων
Πάντα δὲ ὄρην ρέθρα πυκνώμενος· ὥστε δὲ τεκράς
Πολλὰς, οἵ τε κατ' αὐτὸν ἀλισ ἔσται, θεῖς κατὰ Ἀχιλλεύς.
Τές εκβαλλε Θύραζε, μεμυκάς, ηὔτε ταῦρος,
Χερσονδε· ζώες δὲ εοσίων κατὰ καλὰ ρέθρα,

Κρύπτων

Κρύπτων ἐν δίνησι βαθέστοι μεγάλης.
 Δινέν δ' ἀμφὶ Αχιλῆα κυκώμενον ἵστοι κῦμα,
 ὅθι δ' ἐν σάκει τοῖσιν ρόσι, οὐδὲ σόδεσι
 Εἶχε σηρίζασθαι· οὐδὲ τοιελέκει εἴλε χερσὶν
 Εὐφνέα, μεγάλην· οὐδὲ τὸν ρίζῶν ἔριπτοι
 Κρημνὸν ἀπαντα διώσει, ἐπέρχει δὲ καλὰ ρέεθρα
 Οὔσιν τυκνοῖσι· γε φύρωσεν δέ μιν αὐτὸν,
 Εἰσα πᾶσ' ἔριπτο· οὐδὲ τὸν λίμνης ἀνοράσας,
 Ήἵζεν πεδοίο ποσὶ κραυπτοῖσι πέτεσθαι,
 Δέοτας· οὐδὲ τὸν ἔληγε μέγας Θεός, οὗτοι δὲ τὸν αὐτὸν
 Ἀκροκτελαινιόων, ἵνα μιν παύσετε πόνοιο
 Διον Αχιλῆα, Τράγοι δὲ λοιγὸν ἀλάλκος.
 Πηλείδης δὲ διπόρυσσεν, ὅσον τὸν δάρδος ἔρωτι,
 Λιέτῳ οἴματ' ἔχων μέλανος, τὸν Φηρητῆρος,
 οὐδὲ τὸν αἱρέπτος τε καὶ ὠκισος πελεμονῶν.
 Τῷ εἰκὼς ηἷζεν· ἐπὶ σήθισι δὲ χαλκὸς
 Σμερδαλέον κονάβιζεν· ὑπανθα δὲ τοῦ λιασθεὶς
 θῦν, οὐδὲ τὸν ὄπαθεν ἔπειτο μεγάλῳ ὄρυμα γενέσθαι.
 Ως δὲ τὸν ὄχετηγος διπόρυ πελανύδρος
 Αιμφιτὰ καὶ κήπτες ὑδατος ρόου ηγεμονεύει,
 Χερὶ μάκελλον ἔχων, ἀμάρης δὲ τὸν ἔχματα βάλλων·
 Τὸν μὲν τε πεφρέοντος, ὑπὸ Ψηφίδης ἀπαστρεψεν
 Οχλεῦν), τὸ δὲ τὸν κατεισθόμενον κελαρύζει
 Χάρω εἰνὶ πεσελεῖ, Φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα·
 Ως αἰσὶ Αχιλῆα κικήσατο κῦμα ρόοιο,
 Καὶ λανψήρον ἔσυτο· Θεοὶ δέ τε Φερτεροὶ ἀνδρῶν.

Οοσάχι

Οοσάκι δ' ὄρμήσει ποδάρχης δῖος Ἀχιλλεὺς
 Στῆνας ἐναντίον, καὶ γνώμενας, εἰ μιν ἀπαύλες
 Ἀθάνατοι φοβέαται, τοι δραγὸν εὑρὺν ἔχει,
 Τοσάκι μιν μέχει κῦμα διπτέρεος πλαμοῦ
 Πλάζωνται καθύπερθεν ὁ δὲ ψύχος ποτίνι ἐπῆδα,
 Θυμῷ ἀνιάζων ποτεμός δὲ υπὸ γένεται ἐδάμνα
 Λάθρος, ὑπαιδεις ρέων, κονίῳ δὲ ψέρετε ποδοῖν
 Πηλείδης δὲ ἀμωξεν, ιδὼν εἰς δραγὸν εὑρύν.

Ζεῦ πάτερ, ὡς γάτις με θεῶν ἐλεσινον ύπειν
 Ἐκ ποταμοῦ σάῶσαι· ἐπειτα γέ καύτι πάθοιμε.

Ἄλλος δὲ γάτις μοι τόσον αἴτιος δραγιάνων,

Ἄλλα φίλη μητηρ, η με ψεύδεσσιν ἐθελγεν,

Η μέν εφατο τρώων υπὸ τειχεῖ Θερμήτων

Λαγύηροις ὀλέεσθαι· Απόλλωνος βελέεσσιν.

Ως μέν φέλ· Ἐκταρ κτενας, οὐδὲν τέρπα φέρεισος,

Τῶ καὶ ἀγαθὸν μὲν επεφύ, ἀγαθὸς δέ κεν εὖενάριζε·

Νῦν δέ με λευκόλεων θανάτῳ εἴμαρτο ἀλῶνας,

Ἐρχθέντεν μεγάλῳ ποταμῷ, ὡς παιδα συφορθοῖ,

Οὐ ρά τε εναυλος διπέρος χειμῶνι περῶντα.

Achilles. Ver. 520 --- 525.

— — — — — Αὔταρ Ἀχιλλεὺς
 Τρώως ὄμῶς αὐτός τε ὀλεκεν Καὶ μάνυχας ἵππος.
 Ως δέ διε καπνὸς ιὰν εἰς δραγὸν εὑρὺν ικάνος
 Αγεος αἰθομένοιο, θεῶν δέ εἰ μηνὶς ἀνηκε.

Πᾶσι δ' ἔθηκε τόνον, πολλοῖσι δέ κῆδε ἐφῆκεν
Ως Ἀχιλεὺς Τρώεσι πόνον καὶ κῆδε ἐθηκεν.

Agenor. Ver. 573 ---- 580.

Ήτε τάρδαλις εἴποι Βαθέτης σὲ ξυλόχοιο
Αὐδρὸς Θηρητῆρος ἐναντίον, όδε πε θυμῷ
Ταρβεῖ, όδε Φοβεῦται, ἐπει κεν υλαγυμὸν ἀκέστη
Εἴπερ γὰρ Φθάμενός μιν ἡ ςτάσῃ, ηε βάλησιν,
Αλλά πε καὶ τεροὶ δερὶ πεπαρμένη σόκε δύστητα
Αλκῆς, πειν γε ηε ξυμβλήμεναι, ηε δαμῆναι.
Ως Ἀντήνορος ψὸς ἀγαυεῦ, δῖος Ἀγήνωρ,
οὐκ ἔθελεν Φεύγειν, τερὶν τειρήσατ' Ἀχιλῆσ.

B E A U T I E S of H O M E R.

BOOK THE TWENTY SECOND.

The Death of Hector.

The Trojans being safe within the walls, Hector alone remains to oppose Achilles. Priam alarmed endeavors to persuade his son to re-enter the town : Hecuba joins her entreaties, but in vain. Hector deliberates within himself ; at the approach of Achilles, his resolution fails him ; he flies ; Achilles pursues him thrice round the walls of Troy. The gods debate concerning the fate of Hector ; Minerva descends to the aid of Achilles. She deludes Hector in the shape of Deiphobus ; he stands the contest and is slain. Achilles drags the dead body in the sight of Priam and Hecuba. Their lamentation, tears, and despair. Their cries reach the ears of Andromache, who, ignorant of what had passed, was retired into the inner part of the palace : she mounts the walls, and beholds her dead husband. She swoons at the spectacle. Her excess of grief and lamentation.

" It is impossible but the whole attention of the reader must be awakened in this book ; the heroes of the two armies are now to encounter ; all the foregoing battles have been but so many preludes and under-actions, in order to this great event wherein the whole fate of Greece and Troy is to be decided by the sword of Achilles and Hector.

This

This is the book, which of the whole Iliad appears to me the most charming. It assembles in it all that can be imagined of Great and Important on the one hand, and of Tender and Melancholy on the other : Terror and Pity are here wrought up to perfection.

Through the whole book, a wonderful contrast and opposition of the Moving and Terrible, is perpetually kept up, each brightening the other."

POPE.

Not one line of this book is, or could be omitted. Indeed if nothing remained of Homer but The parting scene between Hector and Andromache; The description of the shield of Achilles; This Book; and Priam at the Tent of Achilles; they would have been sufficient to have rendered his name IMMORTAL.

Ω Σ οι μὲν κατὰ ἀσυ πεφύροτες, ηὔτε νέθροι,
Ιδρῶ ἀπεψύχοντο, τίον τ', ἀκέουντε διψαν,
Κελιμένοι καλῆσιν ἐπέλυσον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ¹⁰
Τάχεος ὁσον ἴσσεν, φόκε ὄμροισι κλιναντες.
Ἐκτόρα δ' αὐτῷ μεῖναν ὅλον Μοῖρ' ἐπέδησεν,
Ιλίας προπάροιδε, πυλάων τε Σκαιάσων.
Αὐτὸς Πηλείωνα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων.

Τίπε με, Πηλέος ψὲ, ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
Αὐτὸς Θυητὸς ἐών, θεὸν ἀμερότον; οὐδὲ νῦ πῶ με
Ἐγρας ὡς Θεός εἴμι, σὺ δ' ἀστερχεῖς μηνάνεις.
Η νῦ τοι γάτι μέλει Τρώων πόνος, οὐδὲ φόβησας,
Οἱ δῆ τοι εἰς ἄσυ ἄλευ, σὺ γέ δεῦρο λιάδης.
Οὐ γάρ με κτανέεις, ἐπεὶ γάται μόροιμος είμι.

Τὸν δὲ μέγ' ὄχθησες προσέφη πόδας ὥκυς Ἀχιλλεύς.
Ἐβλαψάς μ', Εκάεργε, θεῶν ὅλοώτατε πάντων,
Ἐιθάδε νῦν τρέψας δπὸ τάχεος· οὐ κ' ἔτι πολλοὶ

Γαῖαν ὁδᾶς εἶλον, τῷν Ἰλιον εἰσαφικέαδ.

Νῦν δὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τὸς δὲ ἐπιώστας
Ρηὶδίως, ἐπεὶ οὐτι τίσιν γένδεισας ὅπιστος·

Ἡ σ' ἀν τισαιμην, εἴ μοι δύναμις γέ παρέτι.

Ὦς εἰπὼν, περὶ αὖ μέχε φρονέων ἐβεβήκε,
Σδύμενος, ὡδὲ ἵππος ἀεθλοφόρος, σὺν ὄχεσφι,
Οσ ρά τε ρέα Θέησι τιτανόμενος πεδίοιο.

Ὦς Ἀχιλεὺς λαΐψηρά πόδας καὶ γύνατ' ἐνώμε.

Τὸν δὲ γέρων Πρίαμος πεῶτος ἴδεν ὁ Φθειλμοῖσι,
Παμφαίνοντι, ὡς ἀτέρ, ἐπεσύμενον πεδίοιο,
Οσ ρά τ' ὄπωρης εἰσιν δέριζηλοι δέ οι αὐγαὶ
Φαίνοντι πολλοῖσι μετ' ἀστρασι νυκτὸς ἀμολγῶ.
Ον τε κύντος ορίωνος ὑπέκλησιν καλέσοι.

Λαμπρότατος μὲν οὐκέτι, κακὴν δέ τε σῆμα τέτυκται,
Καὶ τε Φέρει πολλὸν πυρετόν δειλοῖσι βροτοῖσιν

Ὦς τῷ χαλκὸς ἔλαμπε τεῖχεσι Θέουτος.

Ωμωξεν δὲ γέρων, κεφαλὴν δὲ οὐκέ ταῦτα χερσὶν,
Τψόσ' ἀναρχόμενος, μέγα δὲ οιμωξας ἐγεγών,
Λιοσόμενος Φίλον ιόντος δὲ περπάροιδε πυλάων
Εἰσήκε, ἀμοτον μεμάως Ἀχιλῆι μάχεαδ.

Τὸν δὲ γέρων ἐλεεινὰ πεστήδα, χεῖρας ὄρευκε.

Ἐκτορ, μή μοι μίμνε, Φίλον τέκος, ἀνέρα τοτού
Οῖος, ἀνευδέλλων· οὐα μὴ τάχα ποτίμον ὑπίστημι,
Πηλέωνι δαμείσι· ἐπεὶ πολὺ Φέρτερός εἴτιν.

Σχέτλιος, αἴδε Θεοῖσι Φίλος ποσόνδε γένοιτο,
Οσον ἐμοί τάχα κέν εκύνεις καὶ γύπτεις ἔδονται
Κέιμδουν· η κέ μοι αἰνὸν διπλό πραπίδων ἄχος ἔλθοι.
Οσ μὲν πῶν πολλῶν τε καὶ ἐδλῶν εὗνιν ἔθηκε,

ΚΤΕΙΝΩ,

Κτένων, καὶ ταρνὰς νήσων ἐπὶ τηλεδαπάνων.
 Καὶ γὰρ νῦν δύο παιδεῖς Λυκάονα καὶ Πολύδωρον
 οὐ δύναμεν ἴδειν, Τρώων εἰς αἴσυν ἀλεύθιαν,
 Τέσσερις μοι Λαοθόν τέκετο, χρέοςσα γυναικῶν.
 Ἀλλ' εἰ μὲν ζώσοι μετὸν σρατῶ, ητούτον ἔπειτα
 χαλκὺς τε χρυσὸς τὸν δόπολυσόμεθ· εἶτι γὰρ ἔνδον·
 Πολλὰ γὰρ ὄπασε παιδὶ γέρων ὄνομακλυτὸς Ἄλτης.
 Εἰ δὲ γῆρης τεθνᾶσι, καὶ εἰν αἴδαιο δόμοισιν,
 Ἀλγος ἔμω Θυμῷ καὶ μητέρῃ, τοῖς τεκόμεοθα.
 Λαοῖσιν δὲ ἄλλοισι μινιατοδιάτερον ἄλγος
 Εογεταί, ην μὴ καὶ σὺ Θάντης, Ἄχιλλῆς δαμαδείς.
 Άλλ' εἰσέρχεο τεῖχος, ἔμὸν τέκος, ὅφρα σωάσῃς
 Τρῶας καὶ Τρανὰς, μηδὲ μέγα κῦδος ὁρέζης
 Πηλέοδη, αὐτὸς δὲ Φίλης αἰῶνος ἀμερθῆς·
 Πρὸς δὲ με τὸν δύσηνον ἔτι Φρονεούντες ἐλέαιρε,
 Δύσμορον, οὐ ρά πατήρ Κρονίδης ἐπὶ γύρασ τὸ δῶ
 Αἴση γενέτην δέργαλέν Φθίσι, κακὰ πόλλα σπιδόντε,
 Τίδης τὸν ὄλλυμένυτος, ἐλκυσθείσας τε θύγατρας,
 Καὶ Θαλάμους κοραιζόμενυτος, καὶ νῆπα τέκυτος
 Βαλλόμενα προτὶ γαῖῃ, σὺ αὖτη δηιοτῆν,
 Ἐλκομένας τε νυκτὸς ὀλοῖς υπὸ χερσὶν Ἄχαιῶν.
 Αὐτὸν δὲ τὸν πόματόν με κύνες πρώτης θύρησιν
 Ομηταὶ ἐρύσθοι, ἐπεί κέ τις ὀζεῖ χαλκῷ
 Τύφας, ηὲ Βαλὰν ρεθέων ἐκ Θυμὸν ἐληταί,
 Οὓς τρέφου εν μεγάροισι, τρεπεζῆς πυλαωρὸς,
 Οἱ καὶ ἔμὸν αἷμα πόντες, ἀλυσούστες περὶ Θυμῷ,
 Κεύσοντες τὸν προθύροισι· νέω δέ τε πάντας ἐπέσικεν
 Ἀρτῆς καταμένω, δεδαιγμένω ὀζεῖ χαλκῷ,

Καῖσαρ· πάντα Ἰωνία την περιφέλειαν περιβαλλόντα περιπολούσας
 Ἀλλ' οὐτε δῆ πολιόν τε λέπη, πολιόν τε γένον,
 Αἰδῶ τε αἰχμύνασι πάντας καταπέπιον γέροντος,
 Τέτο δῆ σικήνου πάλαι διπλοῖσι βρετοῖσιν.

"Η δὲ ὁ γέρων, πολιός δὲ ἄρα τρίγχες ἐλκετοῦ χρόνος
 Τίλλων εἰς κεφαλῆς· ἀδέξιος δὲ πακρυχέεσσα,
 Μήτηρ δὲ αὖτις ἑτέρωθεν ὀδύρετο πακρυχέεσσα,
 Κόλπον ἀνιεμένη, ἑτέρη φίδιον μαζῶν ἀνέρχεται,
 Καί μιν πακρυχέεσσα ἔπειτα πλεύσεται περοσηύσσεται.

"Εκτορ, τέκνους ἔρδει, τάδε τὸν μάρτιον, μάκρη μὲν ἐλέφορος
 Αὐτὴν, εἴ ποτε τοι λαθυσθεῖσα μαζῶν ἐπέρχονται,
 Τῶν μηῆσαι, φίλε τέκνον· ἀριστεὶς ἡ μήτηρ ἀνδρα
 Τείχεος σύντος ιών· μηδὲ πατέρας ἴσσεται τέττα.
 Σχέτλιος· εἴπερ γάρ σε πατέρας τίταναν, φίλον διάλος, δὲ τὸν τύπον
 Κλαύσομην ἐν λεχέεσσα, φίλον διάλος, δὲ τέκνουν ποτί,
 Οὐδὲ ἄλοχος πατέρας πατέρας· ἀνεύτε δὲ σε πέντε μοῖν
 Ἀργείων πατέρα πατέρας πάντας ταχίστας κατέβονται.

"Ως τώ γε κλασκούστε περοσανδήτους φίλους μόνους,
 Πολλὰ λιαστομήνα· ἀδέξιος δὲ πατέρας πατέρας·
 Εκτορ· εἴπερ γάρ μίμην· Αχιλῆς πελάριον μάστην ιόντα.
 "Ως ἡ δράκων ἐπὶ χειρὶ ὄρεστερος ἀνδρας τελίκοι,
 Βεβρωκας κακὰ φέρνων, εἴδο δὲ τὸν χόλον μίνος,
 Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν, εἰλαστόρεμας περὶ χειρί.
 "Ως Εκτωρ, ασθετον ἔχων μένος, τοχεχώρης
 Πύργῳ ἐπὶ παρεχοντας φασεῖν αἰσιόδιον ἐρέστας.
 "Οχθίσας δὲ ἄρα εἴπει πατέρας δὲ πατέρας λάγτορας Θυρόν
 "Ωμοι εγών, εἴ μεν καὶ πατέρας καὶ τείχεα δέονται,
 Πελυδάμας μοι παρεστος ἐλεγχούσιον ἀναγκήσει,

'Ος μ' ἐκέλευσε Τρῶας ποὺς τοῖόντιν πρύσαδε,
 Νύχθ' ὑπὸ τώδ' ὄλον, ὅτε τ' ἀρετὴ δύος Ἀχιλλεός.
 'Αλλ' εὐγὰς πειθόμενος οὐδὲν πολὺ κέρδιον ἔμεν·
 Νῦν δ' ἐπεὶ ὠλεσσα λαὸν ἀποστάλησσιν ἐμῆσιν.
 Αἰδεόμενοι Τρῶας καὶ Τρωάδες ἐλκειπέπλαις,
 Μήποτε τις σπηλαῖς κακωτερος ἄλλος ἔμενοι,
 'Εκτῷρης ήφις Βίηφις πιθήσας ὠλεσσε λαόν.
 'Ως ἐρέσσιν ἔμοις ἐγενότος ἀγαθὸν πολὺ κέρδιον ἔμεν,
 'Αντίως η Ἀχιλλῆς κατακλίσαντα νεεθαῖ,
 Ήνε κεν αὐτῷ ὀλέσσῃ ἐυχλεῖσσος ποζὸς πόληρος.
 Εἰ δέ κεν ἀσπίδα μεν καταβεστόμενοι ἀμφιφαλέσσαται,
 Καὶ κόρυθα Βριαρῆν, δόρυ δὲ τὸ πρὸς τοῖχος ἐρέσσατ,
 Αὐτὸς ίὰν Ἀχιλλῆς ἀμύμονος ἀντίος ἐλθὼ,
 Καὶ οἱ ὑπόχωροι 'Ελένεω, καὶ κῆρυκας ἄρι αὐτῇ
 Πάντα μάλι, οὐσα τὸν Ἀλέξανδρος κοίλης εἰνὶ ιησοῦν
 Ήγάγετο Τροίην, οὐδὲ τὸ πλευτον τοίκεος δέρχη,
 Δωσέμεν 'Ατρεΐδην ἄγεων, ἀμα τὸν φίς τοιοῦτον
 'Αλλ' ἀποδάσσεις, οὐσα πολέοις ποδὲ κέκενθε.
 Τρωσὶν δὲ μετοπισθε γεράσον ὄρκον ἐλαμψα,
 Μῆτι κατακρύψειν, ἀλλ' αὐδίχα πάντα δάσαδε,
 Κτησιν ὅσιον πολιεύθρον ἐπέρατον ἐντὸς ἔεργα.
 'Αλλὰ τίη μοι ταῦτα Φύλος διελέγατο Θυμός;
 Μή μιν εὐγὰς μὲν ἵκανον ίών οὐδὲ μὲν εἰλεῆσον,
 Οὐδὲ τι μὲν αἰδεστεται, καλενέδη δέ με, γυρινὸν ἔοντα,
 Αὐτῶς ὥστε γυναῖξσα, ἐπεὶ καὶ διπὸ τεύχεα δύνω
 Οὐ μέν πως νῦν εἴνι διπὸ δρυὸς καὶ διπὸ πέτρης
 Τῷ οὐριζέμδηνα, ὅπε ταρθένος πιθεός τε,
 Πάρθενος ηγέτεος το, οὐριζέσσον ἀλλάδοισιν.

Βέλτερον αὐτὸν ἔριδι ἔσωελαυνέμεν· ὅπῃ τάχισα
 Εἰδόμεν, ὅποιέρω κεν Ὁλύμπιος εὐχός ὄρέῃ.
 Ὡς ὥρμαινε μάρων ὁ δέ οἱ σχεδὸν πλάθεν Ἀχιλλεὺς,
 Ἰος Ἐνυαλίω κερυφᾶικι τολεμισῆ,
 Σέκων Πηλιάδα μελίην κατὰ δέξιὸν ὥρμον,
 Δεινήν ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἰκελος αὐγῇ
 Ἡ πυρὸς αἰθομένῳ, ἡ ηλίας ἀνιόντος.
 Ἐκτορα δ', ὡς σύνησεν, ἐλε τρόμος, οὐδὲν ἀρέτη τελη
 Αῦθι μάρεν, ὅπισω ἢ πύλας λίπε, βη δὲ φοβηθεῖσι.
 Πηλείδης δὲ πόροσε, ποὶ κραιποῖσι τεπιθώσ.
 Ήύτε κίρκες ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πειηνῶν,
 Ρηιδίως οἴμησε μετὰ τρίγρωνα πέλεσαν.
 Ἡ δέ Φοβεῖται ὁ δὲ ἔγγοθεν ὅχυ λεληκὼς
 Ταρφέ επαίσδ, ἐλέσιν τέ εἰ θυμὸς ἀνώγε.
 Ὡς ἀρόγύ ἐμμεμαὼς ιθὺς πέτετο πρέσει δὲ Ἐκτωρ
 Τεῖχος ωδὸς Τρώων, λαιψηρὰ δὲ γύνατ' σκάμα.
 Οἱ δὲ παρὰ σκοπίην καὶ ἐρινεὸν ηνεμόεντε
 Τείχεος αἰὲν ὑπὲκ κατὰ μαζιτὸν ἐσεύοντο.
 Κρενὰ δὲ ικανον καλλιρρόω, ἐνδε δὲ πηγαὶ
 Δοιαὶ ἀναίσχται Σκαμάνδρος δινήεντος.
 Ἡ μὲν γάρ Φοβεῖται λιαρῶ ρέδ, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
 Γίνεται εἶξ αὐτῆς, ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένου.
 Ἡ δὲ ἐπέρη Θέρει τεφρέδ, εἰκυῖα χαλάζη,
 Ἡ χιόνι Ψυχρῆ, ἡ εἶξ υδατος κρυστάλλω
 Ἡ ενδε δὲ ἐπ' αὐτάων τωνυοὶ εύρεες ἔγγος ἔστι
 Καλοὶ, λαινεοὶ, οἵτι εἴμαται συγαλόεντε
 Πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι, καλαί τε θύγατρεις,
 Τοπεῖν ἐπ' εἰρήνης, τῷριν ἐλθεῖν ύπεις Ἀχαιῶν.

Τῇ ἵνα παρεδραμέτιν, Φεύγων, ὁ δ' ὅποδε διώκειν
Πρόδε μὲν ἐδῆλος ἔφελγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων
Καρπαλίμας· ἐπεὶ γάρ οἱ ιερῆιον, ἐδὲ βοσκεῖς
Ἀρνύθην, ἂν, τε ποσὶν ἀεθλια γίνεται ἀνδρῶν,
Ἄλλὰ τεῖς ψυχῆς θέοντος ἐκτόρος ἵπποδάμοιο.

Ως δ' ὅτις αεθλοφόροις τερεψί τέρματα μωνυχες ἵπποι
Ρίμφα μάλα τρωχῶσι· τὸ δέ μέρος κείται αεθλον,
Η τρίπος, ἡνὶ γυνὴ, ἀνδρὸς καταπεθυεῖτος.

Ως τὰ τρίς Πριάμοιο πόλιν τείσιδινθήτιν
Καρπαλίμοισι πόδεσι· θεοὶ δέ τε πάντες ὄρῶντο.
Τοῖσις ἥ μύθων ἤρχε τωτὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·

Ως πόποι, ἡ φίλον ἀνδρα διωκόμδουν περὶ τείχος
Οφθαλμοῖσιν ὄρῶμεν· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ητορ
Ἐκτόρος, ὃς μοι τολλὰ βοῶν σπέττει μηρὶ ἔκην,
Ιδης σὺ κερυφῆσι τοιλυπίγχος, ἄλλοτε δ' αὐτε
Ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὖτε ἐδιος Ἀχιλλεὺς
Ἄησυ περὶ Πριάμοιο ποσὶν πεχέεσι διώκει.

Αλλ' ἀγετε, Φράξειτε, θεοὶ, καὶ μηδιάσατε,
Νέ μιν σὺν θενάτοιο σπιώσομεν, ἡνὶ μιν ἥδη
Πηλείδη Ἀχιλῆι δαμάσομεν, ἐδῆλον ἔοντα.

Τὸν δ' αὐτε πεσσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ω πάτερ, δέργικέραυνε, κελαινεφέτε, οἵον ἔειπες;
Ἀνδρα θυητὸν ἔοντα, πάλαυ πεπρωμένον αἴση,
Ἄψ εἴθελεις θενάτοιο δυσηχέος ἐζαναλῦσε;
Ἐρδος· ἀπὸ γάτοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμδους πεσσέφηνε φεληρέτο Ζεὺς·
Θάρος, Τελτουγένεια, φίλον τέχος· γάρ τοι περιμένω

Πρόφροντι μενέσαγκη, οὐδέλα δί της φύσιος εἴηση.

Ἐρζον, ὅτι δή τας νόος ἐπλεπτο, μηδὲ τὸ πεύσθι.

Ως εἰπών, ὀτρυπεὶ πάρτος μερισμῆς ἀγαπάω.

Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιον καρῆναι αἰγαῖσσα.

Ἐκτορα δ' ἀστεράρχες μιλούειν ἔφεπτ' ἄντες Ἀχιλλέας.

Ως δ' ὅτε περὶ δόρον ὥρος φύτησεν εἰλάφειον σίγατο,

Ὀροτις ἐξ εὐηῆς, οὐδὲ τὸ μῆγχεα, τὸ Διὸν βίνατος.

Τὸν δέ, εἰπέρ τε λαΐθηνος μιλαπτῆρας ὑπὸ θάρυστο,

Αλλά τὸ ἀνιχνεύων θέλι ἐρπεδον, ἔφερεν καὶ πύρη.

Ως Ἐκτωρ δὲ λῆπτι παδάνεια Πηλεάνα.

Οαγάκι δὲ ὄρρηστες τούλαντον Δαρδανίαν

Αντίον αἰχναοῦ, ἐνδρίπτεταις ἐπὶ πυργούς,

Εἴπως οἱ καρύπερθειν ἀλλάλιοιν φελέεσσι.

Τοαγάκι μιν προπέροιδεν δεπερέψασκε παραβάτας

Πρὸς πεδίον γένετος ἢ ταῦτα τοῖλας πέτετονται.

Ως δὲ ἐν ὄνερῷ τὸ σένα^{τον}) φεύγοντα διώκειν.

Οὔτ' αὖ δέ τὸν διώματαν φένεύγειν, οὐδὲ διώκειν.

Ως δέ τὸν δύνατο μάρψην πασσίν, τὸ δέ τος τελεῖα.

Πῶς δέ κεν Ἐκτωρ πῆρες υπερέφυγεν θενάτοις,

Εἰ μή οἱ τούματόν τε καὶ υέστετον πήσετο^{το} Δαΐδας.

Ἐγγύθεν, ὃς νι τὴν ἐπωρητείαν λατιψηρά τε γέγενε;

Λαοῖσιν δὲ ἀνέστε καρῆναι τὸν Ἀχιλλέας,

Οὐδὲν εἴα ἐμδημαὶ ἐπὶ Ἐκτορι πακρεὶ φένδειναι.

Μῆτις κῦδος ἀροιτο φενλει, οὐδὲ δεύτερος εἴλει.

Αλλ' ὅτε δῆ τὸ τέσσερτον ἐπὶ καρκίνες εἰφίκουτο,

Καὶ τότε δῆ γρῦποις τοστήρες ἐτίτεσσεν πάλιντο.

Ἐν δὲ ἐτίδη δένος πῆρε πανηλεγένος θενάτοις,

Τὴν μὲν Ἀχιλῆος, τὴν δὲ Ἐκτόρος ἵπποδάμαιον·
Ἐλκε δέ μέσα λαβεῖν ρέπε δέ, Ἐκτόρος αἰσθητοῦ γραφή,
Ωχέτο δέ εἰς αἴσθατο λόπεν δέ ἐν φοῖβος Ἀπόλλων.
Πηλέωνα δέ ικανε θεὰ γλωττῶπις Ἀθηνα,
Ἄγχος δέ ισαρμήν ἔπειτα περόενται προσηνέδα.

Νῦν δή νῷ γέ ἔολπα, Διὶ Φίλε, Φαιδρὶ Ἀχιλλεό.
Οἶσεδα μέγα κῦδος Ἀχαιοῖς προτὶ νῆσος,
Ἐκτόρα δημιώσαντε, μάχης ἀτόν περ ἔοντα.
Οὐ οἱ νῦν ἔτι γέ εἰς τεφυγικῶν ἄμμει γνέαζ,
Οὐδὲ εἴ κεν μάλα πολλὰ πέποι εἰάερος Ἀπόλλων,
Προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν σῆθι καὶ ἀμπτιεύ τόνδε δέ εὔγε τοι
Οἰχομόρη πεπιθήσω σλαντίσαι μαχέσσας.

Ως Φάτος Ἀθηναῖηρ δέ εἰπειστο, καίρε τοῦ θυμῷ.
Στῆ δέ ἄρε επὶ μελίης χαλισουλώχινος ἐρεισθεις.
Ἡ δέ ἄρα τὸν μὲν ἔλευπε, κικηστο δέ τοι Εκτόρα διον,
Δημόσιω εἰκῆδε σέριας καὶ ἀτερέας Φωνήν.
Ἄγχος δέ ισαρμήν ἔπειτα περόενται προσηνέδα.

Ηθεῖ, οὐ μάλα δῆ σε βιάζει) ἀηδος Ἀχιλλεὺς,
Ἄσυ πέρι Πελαμοῖο ποσὸν παχεεας διώκων
Αλλ' ἄγε δῆ τέωμεν, καὶ ἀλεξάφεσθα μάρνοντες.

Τὴν δέ αὖτε προσέσπει μέγας κορυφαῖολος Ἐκτόρος
Δημόσιος, οὐ μέν μοι τὸ πάρος πολὺ Φίλτατος γῆδα
Γιωτῶν, 85 Ἐκάβη τοῦτο Πριάμος τέκε παιδας
Νῦν δέ εἴτι καὶ μᾶλλον νοέω Φρεσὶ τιμῆσεαθε,
Ως ἔτλης, εμεῦ εἴνει, ἐπεὶ ίδες ὅφθαλμον,
Τέχεος ἔχελθειν. ἄλλος δέ εἴντοθε μάρσσι.

Πρόφροντι μεντέμενη, ἀθέλα δὲ της φύσιος εἴναι
Ἐρζον, ὅτι δή τοι νόος ἔπλετο, μηδὲ τὸ ξύνον.

Ως εἰπών, ὥτρακε πάρος μεραρχεῖς Λαζάρου
Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιον καρῆναι πέμψατο.

Ἐκτορα δ' ἀστεράρχες μηλούσων ἔφετ ἄντος Αχιλλέως.

Ως δ' ὅτε νερὸν ὄρεσθε πόνον ἐλεύθερον σύρεται,

Ορούς εἴξειν, σία τὸ ἄγκεα, τῷ Διὶ βούλονται
Τὸν δ', ἐπέρ τε λαζήνοις καταπλήγεται ὑπὸ Θάρεων,

Αλλά τὸ ἀνιχνεύων θέλει ἔργεδον, ἔφετον τεντρή

Ως Ἐκτωρ όλην ποδάρια Πηλείωνα.

Οστάκι δ' ὄρρηστες τοιλάνων Δαρδανίων

Αυτίον αἰχναῖς, ἐνδριήτες ἐπὶ πόργυζες,

Εἴπως οι καζύπερθειν ἀλάλικοιν φελέεσσι.

Τοστάκι μιν τοροπέροιδεν διπλορέψασκε παραβάτας
Πρὸς πεδίον γένεταις ἐποτὶ πολίος πέτεταινοι.

Ως δὲν ὄνειρω τὸ σύνοντα Φεύγοντα διάκονον.

Οὔτ' αὖτος δὲ τὸν διώαταν τασθεύγειν, ἀτ' οἱ διάκονοι

Ως οἱ τὸν δύνατο μάρψαντες ποσὶν, καὶ δὲν αἰλίζανται.

Πῶς δέ κεν Ἐκτωρ πῆρες υπεξέφυγεν Ιανάτοιο,

Εἰ μή οι πύματόν τε καὶ ὕστετον πῆλεται Λαπίδαιοι

Ἐγγύθεν, οἵ τι ἐπώροις μένος λαυρίηρει τε γένει;

Λασῖσιν δὲνέστε καρῆστι δῖος Αχιλλέως,

Οὐδὲντας ἐμδυακεῖται Ἐκτωρ πάρεται φελείων.

Μήτις κύδος ἀρούροι φελείων, οὐδὲ πεντερος ἐλάζει.

Αλλ' ὅτε δή τὸ τέσσερτον ἐπὶ κεραῖς εἰφίσσοτο,

Καὶ τότε δή μερόσην ταστήροις ἐτίσσοντε πάλαιστας

Ἐν δὲν ἐτίθεται πῆρε πανηλεγένος Ιανάτοιο,

Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δὲ Ἐκτόρος ἵπποδάμαιοι·

Ἐλκε δὲ μέσα λαβὼν ρέπε δέ, Ἐκτόρος αἴσιμον ἦμαρ,

Ωχέτο δέ εἰς αἴδας λύπει δέ εἰς φοῖος Ἀπόλλων.

Πηλέωνα δέ ικανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,

Αγχὺ δέ ισαμάχη ἐπεια τερόεντα τροσηῦδα·

Νῦν δή γάρ γέ ξολπα, Διὶ Φίλε, Φαιδρὶ· Ἀχιλλεύ.

Οἶσεδαί μέγα κύδος Ἀχαιοῖς τροπὴν τῆς,

Ἐκτόρα δημάσαντε, μάχης ἀτόν περ ξόντα.

Οὐ οἱ νῦν ἔτι γέ εἰς τεφυγμάνον ἄμεμε γνέσχ,

Οὐδὲ εἴ κεν μάλα τολλὰ πιστὸν ἐκάεργος Ἀπόλλων,

Προπροκυλινδόμαρος τατρὸς Διὸς αἰγιόχου.

Ἄλλα σὺ μὲν νῦν σῆθι καὶ ἀμπτιε· τόνδε δέ εὔω τοι

Οἰχομάχην πεπιθήσω σιντίθειν μαχέσασθ.

Ως Φάτ· Ἀθηναῖτο δέ επειθετο, χαῖρε γέ θυμῷ·

Σῆτο δέ περι μελίης χαλκογλώχινος ἐρεισθεις.

Ἡ δέ ἄρα τὸν μὲν ἔλευτε, κιχήσατο δέ Ἐκτόρα διον,

Διὶ Φόβῳ εἰκῆ δέρας καὶ ἀτερέα Φωνήν·

Αγχὺ δέ ισαμάχη ἐπεια τερόεντα τροσηῦδα·

Ηθεῖ, οὐ μάλα δή σε βιάζει ἀητος Ἀχιλλεὺς,

Ασυ πέρι Πελάμοιο τοσὸν ταχεέσσι διώκων·

Αλλ' ἄγε δή γέωμεν, καὶ ἀλεξάμεθα μέροντες.

Τὴν δέ αὖτε τροσεῖπτε μέγας κορυφαῖολος Ἐκτόρ

ΔηϊΦόβος, γέ μέν μοι τὸ τάρος τολὺν Φίλτατος ἥδα

Γνωτῶν, γέ· Ἐκάεθη δέ τοι Πριάρος τέχε ταῦδας·

Νῦν δέ εἴτι καὶ μᾶλλον νοέω Φρεσὶ τιμῆσεδα,

Ως ἔτλης, εμεῦ εἴνεκ, ἐπεὶ οἶδες οὐθαλμῶν,

Τάχεος εὔελθειν· ἄλλοι δέ εἴντοθε μέροσι·

Τὸν δ' αὐτέ τροσέειπε Θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 'Ηθεῖ, οὐ μὲν πολλὰ πατήρ καὶ πόγνα μῆτηρ
 Λίσσονθ', εὔστης γεννάμενοι, ἀμφὶ δὲ εταῖροι,
 Αὗδι μήρειν (τοῖον γὰρ πατρομένεσιν ἄπαντες)
 'Αλλ' ἐμὸς ἔνδοθι Θυμὸς ἐτέφετο πένθει λυχνῶ.
 Νῦν δὲ οἴδης μεμαῶτε μαχάριμεθα, μηδὲ τοι δύρων
 'Ετσι Φειδώλῃ, οὐα εἰδομεν, εἶκεν Ἀχιλλεὺς
 Νῷοι κατατίνεινας, ἐναρριθ Βροτόεντα Φέρηται
 Νῆας ἐπὶ γλαφυροῖς, οὐ κεν σῶ δύρι δαρμέσθ.

Ως Φαμένη, Καὶ χερδόστυνη πρῆσοτ, Ἀθήνη.
 Οἱ δὲ στεῖλης δηδούλοις οὐκέτε, επὶ ἀλλήλοισιν ιόντες,
 Τὸν πατρότερος πεσσέειπε μέγας κορυφαίολος Ἐκτωρ·

Οὐ σὲ τοι πάρος περ
 Τρὶς περὶ ἄστυ μέγας Πριάμος δίου, όδε ποτὲ ἔτλις
 Μεναγέ επερχόμενον γάνην αὐτέ με Θυμὸς ἀνῆκε,
 Στήμενας ἀντία σεΐο ἐλοιμέ κεν, οὐ κεν ἀλοίην.
 'Αλλ' ἄγε δεῦρο Θεὺς ὅπιδάμεδας τοι γὰρ ἄριστος
 Μάρτυρος ἔσοντ) Καὶ επίσκοπος ἀρμονιάων.

Οὐ γάρ εγώ σὲ ἐκπαγλον ἀεικιῶ, αἴκεν ἐμοὶ Ζεὺς
 Δώῃ καρμονίων, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμα.
 'Αλλ' ἐπεὶ ἄρε κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε, Ἀχιλλεῦ,
 Νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν ὡς δὲ σὺ ρέζειν.

Τὸν δὲ πατέρα ιδὼν πεσσέφη πόδας ὥκις Ἀχιλλεύς·
 'Ἐκτορ, μή μοι, ἄλαστε, σωημοσύνας ἀγόρδε.
 'Ως σόκε εἴτι λέγοις καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιεῖς,
 Οὐδὲ λύκοι τε οὐδὲ ἄρνες ὄμοΦρονα Θυμὸν ἔχοσιν,
 'Αλλὰ κακὰ Φρονέεστι θλαυπερές ἀλλήλοισιν.

Ως δέκας ἔτες ἔμε καὶ σε φιλήμενα, ωτε τι νῶιν
Ορκια ἔσονται, πείν γ' οὐ ἔτερόν τε πεσόντας
Δίματος ἀστυν Ἀρηα ταλάνεριν πολεμισήν.

Παντοῖης αρέτης μιμητήκεο· τῦν σε μάλα χρὴ
Αἰχμητήν τὸν ἔμεναι καὶ Θαρρολέον πολεμισῆν.
Οὐ τοι εἴτε ἔσθι υπάλυξις, ἀφαρ δὲ σε Παλλὰς Ἄδην
Εὐχαὶ ἔμωδας δαμάσαι· τῦν δ' ἀθρόα πάντας δοτοῖσσις
Κύδες ἔμῶν ἑτάρων, τοὺς ἔκτανες εὐχεῖ θύων.

Ηρά, καὶ ἀμπεπαλῶν προΐδη δολιχόσκιον εὐχος·
Καὶ τὸ μὲν ἄντα ιδῶν ηλεύθερο Φαίδημος Ἐκλωρ.
Εὔετο γὰρ προϊδῶν, τὸ δὲ υπέρπλατο χάλκεον εὐχος,
Ἐν γάμῳ δὲ πάγματι ἀνὰ δὲ πρπασε Παλλὰς Ἄδην,
Ἄψ δὲ Αχιλῆι δίδε, λάθε δὲ Εκτορα, ποιμένα λαῶν.
Εκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλειῶνα·

Ημέροτες, ςδ' ἄρα πώτι, Θεοῖς ὑπτιένετε· Αχιλλεός,
Ἐκ Διὸς ἡγίδεις τὸν ἔμὸν μόρον, οὗτοι εὐφησ γε·
Αλλά τις δρτιεπῆς οὐ πτίχλοπος ἐπλεο μύθων,
Οφρά σ' ὑποδέσισ μήρεος ἀλκῆς τε λάθωρα.
Οὐ μέν μοι Φεύγοντι μετεφρένω σὺ δόρυ πήξεις,
Αλλ' ίθυς μεμαῶτι Διψή σήθεσφιν εἰλασγον,
Εἴ τοι ἔδωκε Θεός· τῦν αὖτ' ἔμὸν εὐχος ἀλβαν
Χάλκεον, ὡς δῆ μιν σῶν ἐν χροῖ πᾶν κομίσαο·
Καὶ κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεων γέροιτο,
Στο καταφθιμένοιο· σὺ γάρ σφισ τῆμα μέγιστον.

Ηρά, καὶ ἀμπεπαλῶν προΐδη δολιχόσκιον εὐχος,
Καὶ βάλε Πηλείδαο μέσον σάκος, ςδ' ἀφάμαρπ·
Τῇλε δὲ πεπλάγχη σάκεος δόρυ χώσατο δὲ Εκτωρ,

οὐδείς

Οτίς ρά οι βέλος ἀκὺ ἐγώσιν ἔφυτε χερός
 Στη δὲ κατηφήσας, καὶ ἄλλ' ἔχε μάλινον ἔγχος.
 Δῆμος δὲ σκάλψ λευκάσπιδα, μακρὸν αἷσας,
 Ήπειρού δέ μιν δόρυ μακρόν, ὃ δὲ τί οἱ ἐγγόνες φεν.
 Εκταρ δὲ ἔγρω ήσιν εὐτὸς φρεσὶ, φάνησέν τε.

Ω πάτη, η μάλα δή με θεοὶ διέναστον ἐκάλεσαν
 Δῆμος δέ μέντος εὔχεται εφάρμην πρῶτα περέντα.
 Άλλ' ο μὲν τούτος, εἴμεν γε εὐτοπίστητες Αθήνη.
 Νῦν δὲ δή εὐχύτες μοι Θάνατος κακός, καὶ τὸ ανενένευ.
 Οὐδὲ ἀλέη, η γάρ ρα πάλαι τὸ γε φίλτερον πεν
 Ζηνί τε, καὶ Δίος γες Ἐκιβόλω, οὐ με πάρος γε
 Πρόφρονες εἰρύα³; τὸν αὐτές με μοῦρα κικάντ
 Μὴ μὰν ἀποθέτε γε καὶ ἀκλεῖσις διπλοίμα,
 Άλλα μέντος ρέζας τι καὶ ἐαγομένων πυθέσθ.

Ως ἄρα Φωνήσας, εἰρύασα το φάσμαν δέη,
 Τό οι ὑπὸ λαπάρην τέττατο μέγα τε, τίβαρόν τε.
 Οἵμησεν δὲ ἀλεῖς, ὡς' αἰετὸς ψυλιπτήσι,
 Ως τὸ εῖσιν πεδίουδε οὐδὲντες ερεβεντῶν,
 Αρπάζων, η ἄρν' ἀμαλῆν, η πάσκα λαγωόν.
 Ως "Εκταρ οἴμησε τικάσων φάγανον δέη.
 Ωρμῆθη δὲ Αχιλλεὺς, μήνεος δὲ εμπλήσατο θυμὸν
 Αχείς τούτοις δὲ στίχος σέρνοντο κάλυψε
 Καλὸν, δαιδάλεον κέρυτον δὲ ἐπένενε φασινή,
 Τετραφάλαρα, καλού δὲ τούτοις εἴθερα
 Χρύσεα, οἷς "Ηφαιστος ίδι λόφον ἀμφὶ διερειά.
 Οἷος δὲ ἀστήρ εῖσι μετ' αἰράσις γυντὸς ἀμαλγῶ
 Εαστερος, οἷς κάλλιστος εἰν θρωνῷ ιστε³) αἰστήρ.

Ως αἰχμῆς ἀπέλαυπτ' εὑήκεος, τὴν ἄρ' Ἀχιλλεὺς
Πάλλεν δέξιτερη, Φρονέων καὶ τὸν Ἐκτόρι δίω,
Εισορόων χρόαν παλλόν, σπῆ εἴδετο μαράσσει.

Τὸ δὲ καὶ ἄλλο τόσου μὲν ἔχει χρόα χάλκεα τεύχη,
Καλὰ, τὰ Πατρόπολοιο Βίην στάριζε πατακτής
Φαίνετο δὲ καὶ κληῆδες ἀπὸ ὄμβρων σωγένες ἔχεις,
Λαυκανίης, ἵνα τε φυχῆς ἀκίσος ὄλεθρος.
Τῇ δὲ ἐπὶ οἱ μεμιάως ἔλαστρος ἔγγει δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἀνίκου δὲ ἀπαλοῦ διὰ αὐχένος ἥλυθ' ἀκαηῆ.
Οὐδὲ ἄρ' ἀπὸ ἀσφάραγον μελίτη πάρες χαλκοβάρεσσι,
Οφρει τί μιν προπέπτη ἀμειβόμενος ἐπέεστιν.

Ηρίπε δὲ κανίστος· οὐδὲ ἐπειζατο δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἐκτόρ, ἀπέρ περ ἔφαστα, Πατροκλῆ ἐξεναρίζων,
Σῶς ἔστεαδ, εἷμε δὲ καὶ οὐ πίζεο νόσφιν ἔοντας.
Νήπιε, τοιοῦ δὲ ἀνενθεν ἀσεπτῷ μέγ' ἀμείνων
Νηυστὸν ἐπὶ γλαφυρῷσιν ἔγειρε μετόπισθε λελέψιμος,
Οὓς τοι γύνατ' ἔλυσε· σὲ μὲν κύνες ηδὲ οἰωνοί
Ἐλκήσθατο δικῶς, τὸν δὲ κλερχόσιν Ἀχαιοί.

Τὸν δὲ ὄλιγοδραυνέαν προσέφη κορυφαίολος Ἐκτόρ.
Λίγορι ὑπὲρ φυχῆς, καὶ γύναν, σῶν τε τοκήσαν,
Μή με ἔσα πάρα πινστὸν κύνοντας παταδάψας Ἀχαιῶν·
Ἄλλα δὲ μὲν χαλκόν τε ἄλις, χρυσού τε δέδεξο,
Δῶρα, τὰ τοι δώσασθαι πετήριος καὶ πότνια μήτηρ·
Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐργὸν δόμενα πόλιν, ὅφρα πόρος με
Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοὶ λελάχωσι θανόντες,
Τὸν δὲ ἄρ' ὑπόδρας ιδῶν προσέφη πόδες ἀκὺς Ἀχιλλεύς·
Μή με, κύνος, γύναν γενάζεο, μηδὲ τοκήσαν.

Αἰ γάρ πως αὐτὸν με μένος ηγήθυμός ἀνέπι
 "Ωμὶς δοτομηνόμηκον χρέα ἔδμεναν, οἵα μὲν τορχας·
 "Ως σὸν ἔστι, ὃς τῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι·
 Οὐδὲ εἴ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσιτρίτης ἀποινα
 Σπίτσωστ' ἐνδιάδι ἄγοντες, ταῦθα χωνταπεῖρος ἢ καὶ ἄλλα.
 Οὐδὲ εἴ κεν σ' αὐτὸν χρυσῶν ἐρύταντος ἀνώγοι·
 Δαρδανίδης Πρίαμος δέ τοις σέ γε πότνια μήτηρ
 "Ενθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτῇ,
 "Άλλα κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.

Τὸν δέ καὶ λαθηνῆσκων προσέφη κορυφαῖολος Ἐκταρ.
 "Η σ' εὖ γενώσκων περισσοσομεν, δέ τοις ἔμελλον
 Πείστεν· οὐ γὰρ οὐδὲ γε σιδῆρος ἔνδοθι θυμός·
 Φράζεο νῦν, μήτοι τι θεῶν μήνυμα γένωμαι
 "Ηματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Εαθλὸν ἔοντα, δὲστωσιν δὲν Σκαμησι πύλησιν.

Ως ἄρα μιν εἰπόντε τέλος θενάτοιο κάλυψε·
 Ψυχὴ δέ σὺν ρεθέων πλαυδύη αἰδόσσε δε βεβήκει,
 Ον πότμον γούωσα, λιπτάστης ἀδροτῆτα καὶ ηθην.
 Τὸν καὶ τεθνεῖστα προσηύδα διος Ἀχιλλεύς.

Τεθναθι· καῆρα δέ τοις τότε δέξομαι, ὅππότε κεν δη
 Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ηδὲ ἀθανάτοις θεοὶ ἄλλοι.

Η ἡρα, καὶ σὺν νεκροῖο ἐρύσατο χάλκεον ἔγχος·
 Καὶ το γάνδιθεν ἔητιχ, οὐ δέ τοις ἀμων τεύχε εσύλα
 Αίματόντεντ· ἄλλοι δὲ τεῖδραμον φέσιν Ἀχαιῶν,
 Οἱ καὶ θηῆσαντο Φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν
 Εκτορος· δέ ἄρα οἱ τις ἀντητι γε παρέση.
 Ωδὲ δέ τις εἰπεσκεν ιδῶν εἰς ταλπίον ἄλλον·

"Ω πόποι,

"Ω πόποι, η μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάσαθα
Ἐκτῷρ, η ὅτε τῆς ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέω.

"Ως ἄρα τις ἔπεισκε, καὶ ἐτίσασκε παρασέν.
Τὸν δὲ πεῖς ἐγενάριζε ποδάρης δῖος Ἀχιλλεὺς,
Σπὰς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεισα πλερόεντ' ἀγόρευεν.

"Ω φίλοι, Ἀργείων ηγήτορες, ηδὲ μέδοντες,
Ἐπειδὴ τὸνδὲ ἄνδρα Θεοὶ δαμάσασθα ἔδωκαν,
Οὐ κακὰ πόλλα ἐρδεσκεν, ἕστ' όστις σύμπαντες οἱ ἄλλοι
Βιδ' ἀγετ', ἀρφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
Οφρὰ κέ τι γνῶμεν Τρώων νόοι, οὐτιν εχχοτιν.
Η καταλεγέψοιν πάλιν ἄκρην, ταῦδε πεσόντος,
Ηὲ μήνεν μεμάσσοι, καὶ Ἐκτορος όπ' ἔτ' ἔοντος.
Αλλὰ τίη μοι πεῦτα φίλος διελέξατο Θυμός;
Κατηγ πάρ νήεστι νέκις ἄκλανσος, ἄδαπλος,
Πάτροκλος. Θ δὲ σὸν ὘πιλησματ, σφρ' ἀν εγαγε
Ζωῖσιν μετέω, καὶ μοι φίλα γάνατ' ὄρωρη.
Εἰ δὲ Θανόντων περ καταλήθοντ' εἰς αἴδοι,
Αὐτῷρ ἐγὼ κακέεθι φίλος μεμνήσομι ἔταιρο.

Νῦν δὲ ἄγ, αἰσιόντες Παιήονα, κύροι Ἀχαιῶν,
Νηροσὶν ἐπὶ γλαΦυρῆσι νεώμεθα, τόνδε δὲ ἄγωμεν.
Ηράμεθα μέχει κῦδος ἐπέΦυομεν Ἐκτορα δῖον,
Ω, Τρῶες καπά ἀσυ, Θεῶν ἀσ, εὐχετόσαντο.

"Η ρά, ικύ "Ἐκτορε δῖν ἀεικέα μῆδειο ἔργας."
Ἀμφοτέρων μετόπῳδε ποδῶν τέτρηνε τένοντε
Ἐς σφυρὸν όπ' πλέρης, Βοεὺς δὲ ἐξηπλεν ομάνιας,
Ἐκ δίφροιο δὲ ἔδησε· κάρη δὲ ἐλκεαδῆς ἔασεν.
Ἐς δίφρον δὲ ἀναβάτας, ἀνά τε κλυτα τεύχε ἀείρας,

Μάπιξεν

Μάστιχέν ρ' ἐλάσαι, τὰ δ' αὐτὰ ἀκούει τε περιεδημ
Τῷ δὲ ήν ἐλκομήδωνο κονίος αλαζός ἀμφὶ δὲ χαῖτος
Κυάνεας πίλιναντο, καρη δ' ἄπτει εὐ κοινων
Κεῖτο, πάρος χαρίει τότε δὲ Ζεὺς δισμήνεσσος
Δῶκεν ἀεικίσασθε ἦν πατεῖσθαι γαῖην.

"Ως δέ μὲν κεκόνιτο καρη ἄπτειν η δέ νη μῆτηρ
Τίλλε κόρην, διπλὸν δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτοντα
Τηλόσεις κάκισσεν δὲ μάλα μέγα, πιοῦ ἐπιδόσαν.

"Ομωνύμεν δὲ ἐλεσινὰ πατήρ Φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὺς
Κακοῦ ὡς τ' ἔχοντο, καὶ οἰμωγῆ κατὰ ἄπτου.

Τῷ δὲ μάλιστρον ἔπινεν εὐαλίγυμον, ὡς εἰ ἄπτον

"Ιλιος ὁ φρυσόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρην.

Λαοὶ μὲν ρά γέρενται μόλις ἔχον ἀρχαλοωντι,

"Εξελθεῖν μεμαῶται ταῦλάων Δαρδανιάων

Πάντας δὲ ἐμπιτάνει, καλιγόδομος κατὰ κόπρον,

"Ἐξονομακλήδην ὄνομάζων ἄνδρα ἔκαστον.

Σχέδει, Φίλοι, καὶ μὲν οἴον βάσιτε, κακόμινοι περ.

"Εξελθόντα τόλμος, ἵκεσθ' ἐπὶ νῆσος Ἀχαϊῶν.

Λίστομαται ἀνέρα τύπον ἀτάσθαλον, ὁ δρυμορρόν,

"Ην πως ἥλικιν αἰδέοσε), ηδ' ελείσῃ

Γῆρας· καὶ δέ νη τῷδε πατήρ τοίσθις τέτυκται

Πηλεὺς, ὃς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεψε, πῆμα γενεόδυ

Τρωσί· μάλιστα δὲ μοὶ τῷτον πάντων ἄλγε ἔδηκε.

Τόσας γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθέαντας.

Τῶν πάντων γέ τόσον ὁδύροματ, ἀχυρώνος περ,

"Ως ἐνὸς, δέ μ' ἄχος ὁὖν κατοίκε) αἰδος εἴσω,

"Ἐκτορος ὡς ὁ φελευ Θανέσιν ἐν χερσὶν ἐμῆσε:

Tω

Τῶς καὶ πορεοτάμενοῖς κλαίοντέ τε, μυρομένω τε,
Μήτηρ θ', ἡ μὲν ἔτικτε δυστύμορος, ηδὲ ἐγὼ αὐτός.

Ως ἐφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ σενάχοντο πολιταῖ.

Τρωῆσιν δὲ ἐκάβη ἀδινῆ εὑπρήχε γοοιο·

Τέκνουν, ἐγὼ δειλὴ τί νῦν βέσσαμαι, αὖτε παθόσαι,
Σεῦ διποτεθνεῖστος; ὁ μοι νύκτας τε καὶ ἥμαρ
Εὐχαλὴ κατὰς ἀδυ τατέστεο, ταῦται τὸνεπαρ.
Τρωσί τε καὶ Τρωῆσι κατὰς πόλιν, οἴ σε, Θεὸν ᾧ,
Διδέχατ· ηδὲ γαρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησα,
Ζωὸς ἐών· νῦν αὖ Θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.

Ως ἐφατο κλαίσο· ἀλοχος δὲ πάντας πέπυσα
Ἐκτορος· ό γάρ οἱ τις ἐτητομος ἄγελος ἐλθὼν
Ηγειλ, ὅπις ῥά οἱ τόσοις ἐκτοθι μίμης πυλάσσων.
Αλλ' ἦγε ισὸν ὑφαίνε, μυχῷ δόμις υψηλοῖο,
Διπλακα μαρμαρένην, ἐν δὲ θρόνα ποκίλη ἐπαστε·
Κέλετο δὲ ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοις κατὰς δῶμας
Ἀμφὶ ταυρὶ σήσαι τρίποδα μέγαν, ὅφρα πέλοιστο
Ἐκτορε Θερμὰ λοετρὰ μάχης σκνοσησαντι·
Νηπίη, δέδενόησεν, ὁ μὲν μάλα τῇλε λοετρῶν
Χερτὶν Ἀχιλλῆς δάμασεν γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Κακιτός δὲ ἕκκοτε καὶ οἰμαγῆς διπὸ ταύρυς,
Τῆς δὲ ελελίχθη γυρα, χαμαὶ δέ οἱ ἐκπεσε χερκίς·
Η δὲ αἵτις δρμαζῆσιν εὐπλοκάμοισι μετηγύδει·

Δεῦτε, δύω μοι ἐπεαδον, ίδωμ, ὅτιν ἐργα τέτυκται
Διδοίης ἐκυρῆς ὅπος ἐκλινον, ἐν δέ μοι αὐτῇ
Σηκεσι ταύλλεται ἥτορ αὖτε δόμα, γέρε δὲ γῆνα.

Πήγκυταις ἐγγὺς δῆ τι κακὸν Πρελάμοιο τέκεστι.
 Αἱ γὰρ ἀπ' ψατος ἐστὶ ἐμεῖς ἔτις ἀλλὰ μάλισταις
 Δεῖδω, μὴ δῆ μοι Θρασσὸν Ἐκτορα δῖος Ἀχιλλεὺς
 Μῆνον δότομηζας πόλος, πεδίονδε δίηται.
 Καὶ δῆ μιν καταπαύσῃ ἀγηνορίης ἀλεγενῆς,
 "Η μιν ἔχεσθι· ἐπεὶ ωπτὸν ἐνὶ πλαγῇ μένει ἀνορῶν,
 "Αλλὰ πολὺ προφέεσθε, τὸ δὲ μένος ωδεῖ τοιαν.

"Ως Φαρμένη, μεζαρόοιο δίεστυτο, μακράδι ἵση,
 Παλλομήνη κραδαῖν ἄμα δ' ἀμφίπολοις καὶ τοι αὐτῷ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πύργου τε καὶ ἀνορῶν ἴσχει ὄμηλος,
 "Εἴη παπίγναστος ἐπὶ τεχεῖ· τὸ δὲ ἐνόησεν
 "Ελκόμενον περιθεν πόλοιος, ποχέες δέ μη ἕππος
 "Ελκον ἀκηδέσως καίλας ἐπὶ πηλὸς Ἀχειτῶν.
 Τὴν δὲ κατ' ὁφθαλμῶν ἐρεβεντὴν νὺξ σκάλιψεν.
 "Ηρίπε δὲ ἔχοπτίσω, δότο δὲ Φυχὴν ἐκάπιυσε.
 Τῆλε δὲ δότο κρατὸς χρέος δέσματα σιωπέοντα,
 "Αμπυκα, κεκρύφαλόν τοι, ηδὲ πολεκτὴν ἀναδέσθην,
 Κρήδεμνόν θ', ὁ ράοις δάκνεις χρυση Ἀφροδίτη,
 "Ηματι τῷ, ὅτε μηδὲ κερυττικόλος ἡκάρας· Ἐκτωρ
 "Ἐκ δόμῳ Νετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία εἶδεν.
 "Αμφὶ δέ μιν γαλόω τε τὸ εἰνατέρες ἄλις ἔστε,
 Αἱ εἰ μετὰ σφέσιν εἶχεν ἀτυχομέτην δότολέσθ.
 "Η δὲ ἐπεὶ δὲν ἀμπινυτο, καὶ εἰς Φρένα Θυρὸς ἀγέρθη,
 "Αμβλήδην δούσσωτι μετὰ Τρωῆσιν ἔσπειρ.
 "Ἐκτορ, ἐγὼ δύσηγας· οὐδὲν ἄρα γεννόμενος· αἴση
 "Αμφότεροι, οὐ μὲν ἐν Τροΐᾳ Πριάρις κατὰ δάκριστο,

Αὐτὰρ

Αὐτὰρ ἐγώ Θῆσον, ταπελάκω ὑλέεσση,
 Ἐν δόμῳ Ἡετίωνος ὃ μὲν ἔτρεφε τοῦθον ἐδίκιον,
 Δύσμορος αἰνόμορον· τὸς μὴν οὐ φέλε τελέσθαι.
 Νῦν δὲ σὺ μὲν αἴδει μόνος, τὸν δὲ πεύθεσθι γάρ,
 Ἔρχεαι, αὐτὰρ ἡρὸς πορεύοντος εἰς πεύθεσθι λείπεις
 Χηρῆν ἐν μεγάροις· τοῖς δὲ ἐτιοῖς αὐτῶς,
 Οὐ τεκομεν, σοῦ τοι, μεταμορφοῦ· έτει δὲ τότε
 Εογεαί, Ἐκτῷρ, θυεαρ, ἐπεὶ Θάρεις· έτει δὲ διτος.
 Ήνυπέρ γὰρ τόλεμον γε φύγη πολύδακρυν Ἀχαιῶν,
 Λίετοι τότε γε τόλεμος καὶ κακὸς ὅπισθα
 Εαγοντ· ἀλλοι γάρ οἱ πατερίστοι περάτας.
 Ήμαρ δὲ ὄρφανοκὸν πιναφήλικα παιδα τίθησι.
 Πάντα δὲ υπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειά.
 Δευόμηνος δὲ τὸν ἄνεστι παῖς ἐσ πατρὸς ἐταίρυς,
 Άλλον μὲν χλαύης ἐρύων, ἀλλον δὲ χιτῶνος·
 Τῶν δὲ ἐλεηστῶν κοτύλην τις τοῦθον ἐπέρχε,
 Χάλεξ μὲν τὸν ἐδίην, υπεράρην δὲ σὺν ἐδίηνε.
 Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλῆς σὺν δαιτύος ἐσυφέλιξε,
 Χεροὺν πεπληργώσ, καὶ ὄνειδεῖοισιν σνίσων,
 Ερρετῶσ· καὶ σὸς γε πατὴρ μεταδάκρυνται ἡμῖν.
 Δακρυόεις δὲ τὸν ἄνεστι παῖς ἐσ μητέρα χήρην,
 Λισάναζ, ὃς πατέρι μὲν ἐσ ἐπὶ γέναισι πατερός
 Μυελὸν οἰον ἐδεσκε, σὺν δὲ πίνα οὐ μημόν·
 Αὐτὰρ ὁ δὲ υπνος ἔλοι, παύσατο τε νηπιαχεύων,
 Εὔδεσκ, ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήμει,
 Εινῆ ἐνὶ μαλακῇ, Θαλέων ἐμπληστήμηνος κῆρ.

Νῦν δ' ἀν τολλὰ πάθητι, Φίλε δέπο τατρὸς ἀμαρτῶν,
 Ἀσυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέσοντι
 Οἷος γάρ σφιν ἔρυσσ τύλας καὶ τείχεα μακρά.
 Νῦν δὲ σε μὲν ταρὰς ηγεσίν κορωνίστι, νόσφι τοκήσω,
 Αἰόλαι εὐλαβὴδονται, ἐπεὶ καὶ κύνες κορέσσωνται,
 Γυμνόν· ἀτάρ τι εἴματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται,
 Λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χεροὶ χυνακῶν.
 Άλλ' οὗτοι ταύτη τάντα καταφλέγω πυρὶ κηλέω,
 Οὐδέν οὐδὲ γέρεος, ἐπεὶ σύν εὐκείστεαι αὐτοῖς,
 Άλλὰ πέρος Τρώων Καὶ Τραιάδων κλέος ἐναψ.
 Ως ἐφατο κλαίειτο· ἐπὶ δὲ σενάχοντο γυμνᾶκες.

Πη
 Κε
 Έυ
 Εὔ
 Νη
 Έκ
 Ήλ
 Πά
 Κα
 Στη
 Ε
 Ού
 Θάπ

B E A U T I E S o f H O M E R.

BOOK THE TWENTY THIRD.

The Ghost of Patroclus appears to Achilles. Ver. 57 --- 108.

ΑΤΤΑΡ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος εἴχερον ἔντο,
 Οἱ μὲν κακκέιοντες ἔβαν κλισίηνδε ἔκαστος
 Πηλείδης δὲ ἐπὶ Θινὶ τολυφλοίσθοιο θαλάσσης
 Κατὸ Βαρυσενάχων, τολέστιν μετὰ Μυρμιδόνεατν,
 Εὐ καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ηγίόνος κλυζεοκον.
 Εὗτε τὸ ὑπνος ἔμερπλε, λύων μελεδήματα Θυμᾶ,
 Νήδυμος ἀμφιχυθέεις μάλα γὰρ κάρε φαίδημα γυῖα,
 Ἐκτὸρ ἐπαίσων περπῆ Ιλιον ἤνεμόσεαταν.
 Ήλέτε δὲ ἐπὶ Φυχῇ Πατροκλῆος δειλοῖο,
 Πάντ' αὐτῷ μέγεθός τε καὶ ὄμματα καλέ εἰκυῖα,
 Καὶ Φωνῆν καὶ τοῖα πεῖχεν ξεῖνα εἴματα ἔξο.
 Στῆ δὲ ὑπέρ κεφαλῆς, καί μιν πέριος μῦθον ἔειπεν.
 Εὔδεις, αὐτὰρ ἔμετο λελασμένος ἐπλευ, Ἀχιλλεῦ;
 Οὐ μέν μεν ζώοντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος
 θάπτε με ὅπιτάχιστ, τῶλας αἴδαο περήσω.

Τῆλέ με εἴρυξα Φυχαὶ, εἰδωλα καμόντας,
Οὐδὲ μέ πως μίσγοδε τόπος ποτεμοῖο ἔῶσιν:
Αλλ' αὕτως ἀλάλημα τὸν εὐρυπύλες αἴδος δῶ.
Καὶ μοι δῶς τὴν χεῖρα, ὅλοφυρομα: τὸ δὲ τὸν αὐτὸν
Νιαζοματέλης αἴδος, επήν με ταῦρος λελάχητε.
Οὐ μὲν ηὖται ζωοὶ γε Φίλων ἀπάνευθεν ἐταίρων
Βιβλᾶς εὔόμδους βιβλεύσομεν· αλλ' εἰπὲ μὲν κῆρ
Ἀμφέχανε συζερῆ, ἥπερ λάχε γεννόμυμόν περ.
Καὶ δέ σοι αὗτῷ μοῖρα, θεοῖς ὑπτιέκελ· Αχιλλεῖ,
Τέχνῃ ὑπα Τρωῶν εὐτρύεισαν θητείσθι.

Αλλο δέ τοι ἐρέω καὶ εὐφῆμομα, αἷκε τίθηαι,
Μὴ εμὰ σῶν ἀπάνθετο τιθήμενας ὅστε, Αχιλλεῖ.
Αλλ' ὅμες ὡς ἐπερφύμενοι σὺν ὑμετέροις δόμοισι,
Εὗτέ με τυτ. Τὸν δόντα Μεγαίτιος εἶ, Οπόεντος
Ηγαγεν υμέτερόνδε, ἀκαρκτασίης τὸν λυγρῆς,
Ηματὶ τῷ, ὅτε παιδα κατέκενον Αμφιδάμαντος,
Νήπιος, σὺν ἔθαλῳ, ἀμφ' ἀσρηγάλοισι χαλωθέεις,
Ενδέ με δέσμομνος ἐν δέμασιν ἵπποῖς Πηλεὺς,
Ἐτρεφέ τὸν ἐνδυκέως, καὶ σὺ Θεράποντ' ὄνομανειν
Ως δέ τοι ὁσέα νῶιν ὅμη σορὸς ἀμφικαλύπται,
Χρύσεος ἀμφιφορεὺς, τὸν τοι τοῦρε πάτνιος μῆτη.
Τὸν δὲ ἀπαμειβόμνος πεσούφη τάσσεις αἵνες Αχιλλεύς
Τίπλε μοι, ἥδεον κεφαλὴ, δεῦρο τίληλαθαι,
Καὶ μοι ταῦτα εκεῖς ὑπτιέλλεαι; αὐτὰρ ἐγεώ τοι
Πάντα μαλά σκτελέω, καὶ τείσομαι, ὡς σὺ κελέψεις.
Αλλά μοι ἄσον σῆδει· μίνικά περ ἀμφιβαλόντε

Αληθεῖς,

Αλλήλους, ὅλοις τε περπάνεσθαι γέοισι.

Ως ἄρα Φωνῆσις ἀρέσκετο χεροὶ Φίλησι,
Οὐδὲ ἐλαῖε· Ψυχὴ δὲ κατὰ χλοὺς, ἢντε καπνός,
Ωχετο τέρεγχοια· ταφὰν δὲ αὔρησεν Ἀχιλλεὺς,
Χεροὶ τε συμπλαΐαγησεν, ἕπος τὸ ὄλοφιδυὸν ἔσπεν·

Ω πόποι, η̄ ρά πις ἐσὶ Κείν αἰδασ δόμοιο
Ψυχὴ καὶ εἰδῶλον, ἀπὸρ Φρένες δοκεῖ εν τάμπηι
Πανυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο
Ψυχὴ ἐφειτήκει γρόωσι τε, μυρομένη τε,
Καὶ μοι ἐκαστ' ἐπέτελλεν εἴκτο δὲ θεσκαλον αὐτῷ.
Ως Φάτο· τοῖσι πᾶσιν ὑφ' ἡμέρου ὥρατε γέοισι.

The Greeks prepare materials for the funeral pile. The verification is highly expressive of the thing described. Ver. 110---
124.

— — — Ἀτὰς χρέαν Ἀγαμέμνων
Οὐρῆας τὸ ὕδρυνέ καὶ αὐρέας, αἰχμένες ὑλές,
Πάντοθεν δὲ κλισιῶν ἐπὶ δὲ αὐτῷ ἐστλὸς ὄραρες
Μηρόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.
Οἱ δὲ ισεν ὑλοτόμες τελέκεας εἰς χερσὶν ἔχοιτε,
Σεράς τὸ εὐπλέκησθε· πέδον δὲ ἄρηρες κίσιν αὐτῶν
Πολλὰ δὲ αὐναῖς, κάσταις, πάραντα τε, δόχμεσσι το, ἥλθεν
Ἄλλ' ὅτε δὴ κηρύξεις περσέσαν πλυπίδακος Ἰδης,
Αὐτίκ' ἄρα δρῦς ἴψικόμηντα τακτήσει χαλινῶ
Τάμυον επεγόμενοι· τῷ δὲ μεγάλα κίνητοι
Πίπλον τὰς μὲν ἐπειτε διαπλήσοντες Ἀχαιοῖς,

*Εκδεον

Ἐκδεον ἡμίόνων, ταὶ δὲ χθόνας πᾶσὶ δατιῶνται,
Ἐλδόμηνα πεδίοισο, διὰ ρωπήια πυκνά.

Πάντες δὲ ὑλοτόμοι Φιτεὺς Φέρον· ὡς γὰρ ἀνών
Μηρίόνης, Θεράπων ἀγαπήντος Ιδομένηο.

*The Winds, by the command of Iris, arise, and the funeral pile
is consumed.* Ver. 212 ---- 228.

Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰπώστ' ἀπεβῆσετο τοὶ δὲ ὄρεοντα.
Ἡχῇ θεαστή, νέφεσι κλονέοντε πάροιθεν.
Αἴψα δὲ πόντον ἵκανον ἀημίναν· ὥρτο δὲ κῦμα
Πνοιῇ τὸ λιγύρῃ· Τροίην δὲ ἐρίζωλον ἵκεσθην,
Ἐν δὲ πυρὶ πεστίν, μέχοι δὲ ἵαχε θεασιδαῖς πῦρ.
Παννύχιοι δὲ ἄρετοι γε τυρῆς ἀμυδίς Φλόγυς ἔβαλλον,
Φυσῶντες λιγέως· οὐδὲ πάνυχος ὡκὺς Αχιλλεὺς
Χρυσές σὴκρητῆρος, ἔχων δέπας ἀμφικύπελλον,
Οἶνον ἀφυασόμηνος χαράδις χέε, δεῦε δὲ γαῖαν,
Ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος δειλοῖο.
Ως δὲ πατὴρ οὐ παιδὸς ὁδύρετο οὔσεα καίων
Νυμφία, οἵσε θενῶν δειλὺς ἀκάχησε τοκῆας.
Ως Αχιλλεὺς ἑτάροιο ὁδύρετο οὔσεα καίων,
Ερπύζων παρὰ τυρκαῖην, ἀδινὰ συναχίζων.
Ημος δὲ Εωσφόρος εἴσι, Φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν,
Οὐ τέ μέτε κροκόπεπλος ὅπειρ ἀλα κιδναταὶ Ήντα,
Τῆμος τυρκαῖη ἐμαραίνετο, πάνσατο δὲ Φλόγη.

Funeral Games are celebrated in honor of Patroclus. The following extract from the Chariot-Race is highly picturesque.
Ver. 362 --- 382.

Οι δ' ἄμα πάντες ἐφ' ἵπποισιν μάστιχας σέιραν,
Πέπληγόν θ' ιμᾶσιν, ὁμόκλινον τ' ἐπέεσσιν
Ἐσυμβύωσ· οἱ δ' ὥκα διέπρημον πεδίοιο,
Νόσφι γεῶν, πεχέως· τὸν δὲ σέρνοιστι κνήι
Ἴστις ἀερομέλι, ὡς νέφος, ἢ θύελλα·
Χαῖται δ' ἔρρωντο μετὰ τονοῖς ἀνέμοιο.
Ἄρισται δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ τίλινατο πλαυσοτέρῃ,
Ἄλλοτε δ' αἰχασκε μετήρα· τοὶ δ' ἐλατῆρες
Ἐγουσιν ἐν δίφροισι· πάτασε δὲ Θυμὸς ἐκάστη
Νίκης ιερένεων κέκλοντο δὲ οἵσιν ἐκάστος
Ἴπποις, οἱ δ' ἐπέτονοι κνίοντες πεδίοιο.
Ἄλλ' οὐδὲ δὴ πάματον τέλεον δρόμου ὠκεῖς ἵπποι
Ἄψ εφ' ἀλὸς πολλιῆς, τότε δὴ αρέτῃ γε ἐκάστη
Φάνετ· ἀφαρ δ' ἵπποισι τάθη δρόμος· ὥκα δ' ἐπεῖται
Αἱ φηρυγίαδα ποδώκεες ἐκφερον ἵπποι.
Τὰς δὲ μετέχειν περού Διομήδεος ἀρσενές ἵπποι
Τρωῖοι· καὶ δέ πι πολλὸν ἀνδρῶν ἔστιν, ἀλλὰ μάλιστας·
Αἰσι γὰρ δίφρες ὅπισσοις μετέστησαν.
Πυοῖ δ' Εύρηλοιο μετάφρενον, εὔρεε τ' ὥμω,
Θέρμετ· επ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πετέσθη.

Antilochus and Menelaus dispute concerning the distribution of the prize: the ingenuous confession of the former, and generous reply of the latter, are very beautiful and truly in character.

Ver. 586 ---- 611.

Τὸν δ' αὐτὸν Ἀντίλοχος πεπικρύμενος ἀντίον ηὔδαι·
 Ἄρχεο νῦν, πολλὸν γὰρ ἔγαγε νεώτερός εἰμι
 Σέιο, ἄναξ Μενέλαος, οὐ δέ περτερός καὶ δρεῖσθαι.
 Οἶδ', οἵας νέας ἀνδρὸς ὑπερβασία τελέθεσται·
 Κραυγνότερος μὲν γάρ τοι νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.
 Τῶν τοι Πειλάτων κραδίη· ἵππον δέ τοι αὐτὸς
 Δάσσω, τὴν αἴρομέν· εἰ καὶ νῦν κεν οἴνοθεν ἄλλο
 Μελέον ἀπαλτήσεις, ἄφαρ καὶ τοι αὐτίκα δῶναι
 Βελαιμένη, οὐδὲ οὐδὲ, διορεφεῖς, ηματα πάντα.
 Ἐκ Θυμῷ πεσέειν, καὶ δαιμοσιν εἶναι ἀλιτρός.
 Ή ρέ, καὶ ἵππον ἀγαν μεραρχίμενος Νέστορος γῆς
 Εν χειρεσσι τίθει Μενέλαος· τοῦ δέ Θυμός
 Ιάνθη, ὡσεὶ τε φειδεῖσσας σέρον
 Ληίεις ἀλδησκοντος, ὅτε Φρίστοντι αἴρεται·
 Οις ἀρσεσοι, Μενέλαος, μετὰ Φρεσὶ Θυμός ιάνθη·
 Καὶ μεν Φανήστεις ἐπει τερόεντα πεσομόδαι·
 Ἀντιλοχε, νῦν μέν τοι ἔγουν πατεῖσθαινομεν αὐτὸς,
 Χασόμενος· ἐπεὶ γάρ τι παρήρος, καὶ δέ αἰσι Φρεστ.
 Ηδα πάρος· νῦν αὖτε νόον μίκηνος νεοτη.
 Βέλτερον αὖτε ἀλέσσοις ἀμείνονας ἡ περοπίνειν·
 Οὐ γάρ κέν με ἄλλος αὐτῷ παρέπεσσεν· Αχαιῶν,

Αλλά

Ἄλλὰ σὺ γὰρ δὴ πόλλον ἔπαθες, καὶ τόλλον ἐμόγησις,
Σὺ τε πατήρ ἀγαθὸς, καὶ ἀδελφὸς, σύνεκτος ἐμεῖσθαι
Τῷ τοι λιαστομένῳ θῆτι πειτομάνῃ, ηδὲ καὶ ἄππου
Δώσω, ἐμήν περ ἐξουσίην ἵνα γνώσωτο καὶ οἴδε,
Οὐ εἶμος οὐκέτε Θευκὸς ὑπερβίαλος καὶ αἰτημένος.

Epeus and Euryalus engage in the Boxing match.

Ver. 685 ---- 699.

Τὸ δέ, ζωστιμένων Βίτιων ἐστι μέσον ἀγῶνας.
Αὐταὶ δὲ ἀναχομένων χερσὶ σιβαρῆσιν ἀμφὶ ἀμφῷ,
Σὺν δὲ ἐπεσον, σὺν δὲ σφι, βαρεῖαν χεῖρες ἐμιχθεῖν.
Δεινὸς δὲ γρόμασθος γῆρας γένεται, ἕρρεε δὲ ιδρῶς
Πάντοθεν σκη μελέων. Όππι δὲ ἀρνητο Θεος Ἐπειός,
Κόψε δὲ παπτήναντα παρήιον, καὶ δὲ ἄρτες δῆν
Εἰσκειν· αὐτῷ γὰρ ὑπῆριπτε φαίδημα γυῖα.
Οι δὲ οὖθας οὐτὸς Φρικὸς Βορέως ἀναπάλλεται¹⁾ ιχθύς
Θινὲπ Φυκιόεντι, μέλαινα δὲ εἰ κῆμα καλυψειν
Οι πληγεῖς ἀνέπαλτο· αὐτὰρ μεγάθυμος Ἐπειός
Χερσὶ λαβὼν ἀρθρώσεις· Φίλοι δὲ ἀμφέσσεν ἰτάροι,
Οἱ μιν αἴγον δὲ ἀγῶνος ἐφελκομένοισι τούτοισι,
Διμα παχὺ πήνονται, καρποί βάλλονται ἐτέρωστε·
Καὶ δὲ ἀλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιγ διστον ἀγοντες·
Αὐτοὶ δὲ οἰχόμανοι κέρμισιν δέπας ἀμφικύπελλον.

The Wrestling match: Ajax Telamon, and Ulysses.
Ver. 710 ---- 732.

Ζωστερένω δ' ἄρα τώ γε Βάτην ἐς μέσον ἀγῶνα,
 Ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ σιβαρῆσιν
 Ως δὲ ὅτι ἀμείβοντες, τός τε καλυτὸς πρᾶξε τέκνων,
 Δάματος ὑψηλοῖο, βίσις ἀνέμων ἀλεσσατ
 Τετρέγχι δ' ἄρα νῶτα, Φραστειάων διὰ χειρῶν
 Ἐλυθύμησα σφεώς, κατὰ δὲ νότιος ρέεν ιδρῶσ·
 Συκναὶ δὲ σμώδιγέσις ἀνὰ τολμράς τε καὶ ὡμυς
 Αἴματι φοινικόεσσι ἀνέδραμον οἱ δὲ μάλισται
 Νίκης ιεωθηρ, τρίποδος πέρι τοιητοῖο.
 Οὐτ' Ὁδυστὴς δύνατο σφῆλαι, χόδε τι πελάσατ,
 Οὐτ' Αἴος δύνατο, χρατερὴ δὲ ἔχεν ἵς Ὁδυστος.
 Άλλ' ὅτε δὴ ράνιαζον ἐύκυρμιδες Ἀχαιοι,
 Δῆ τότε μιν ἀφοσσείπε μέχας Τελαμώνιος Αἴος·
 Διογένες λαερτιάδη, τολυμήχαν' Ὁδυστεύ,
 Η μάναστρο, η ἐγώ σε· τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μελήσῃ.
 Ως επτάνη, ἀνάστρε· δόλῳ δὲ ληθετ' Ὁδυστεύ·
 Κόψι ὅπιθεν κάληπτα τυχῶν, ὑπέλυσε δὲ γοῦν·
 Καὶ δὲ ἔβαλ' ἐξοπίσω· ἐπὶ δὲ σύζεατην Ὁδυστεύ
 Κάππεσε· λαοὶ δὲ αὖ θηεῦντό τε, θάρισησιν τε.
 Δεύτερος αὖτ' ἀνάστρε· τολύτλας δῖος Ὁδυστεύ,
 Κίνησεν δὲ ἄρα τοῦ θόνα ἀπὸ χθονὸς, χόδε τ' ἀστρε·
 Εν δὲ γόνῳ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω
 Πλησίοις ἀλλήλοισι, μιάνθησιν δὲ κονίη.

The Shooting match. Ver. 862 ---- 881.

Τεύχρος ἐπέστος κλήρω λάχεν· αὐτίκα δὲ οὐ
Ηκεγι Πτικρατίως, καὶ δὲ πείλησεν ἄνακτον
Ἀργῶν τρωτογόνων ρέζειν κλειτὸν ἐκατόμβιον
Ορνιθος μὲν ἄμαρτε, μέγηρε γάρ οἱ τούγε Απόλλων,
Αὐτὰρ ὁ μῆρυνθον βάλε πάρ πόδα, τῇ δέδετ' ὄρνις
Αντικρὺ δὲ ἀπὸ μῆρυνθον τάμε πικρὸς οἴστος.
Η μὲν ἔπειτε ηὗξε τῷρος ὕρανὸν, ηδὲ πιρεΐδη
Μηρινθος τῷροτὶ χαιῖαν· αὐτὰρ κελάδησιν Αχαιοί·
Σπερχόμενος δὲ ἄρα Μηριόντης εἰνείρυσε χειρὸς
Τόχον· αὐτῷ δὴ οἴστον ἔχειν πάλα, ὡς θείην.
Αὐτίκα δὲ πιείλησεν ἐκηβόλω Απόλλωνι
Ἀργῶν τρωτογόνων ρέζειν κλειτὴν ἐκατόμβιον.
Γῆ δὲ ὑπὲν νεφέων εἰδὲ τεύρωνα πέλεσιν,
Τηνὸν οὐγε δινεύκοσιν ταῦθα πιέρυγος βάλε μέσων·
Αντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος· τὸ μὲν ἀψὲ ἐπὶ χαιῖ
Προδεν Μηριόντο πάγη πόδος· αὐτὰρ η ὄρνις
Ιῶ εφεζομένη τῆς κυανοπρώρῳ,
Αὐχένι ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ τοιερχὶ πυκνὰ λίαστεν.
Ωκὺς δὲ ἐκ μελέων Θυμὸς τιάτο, τῇλε δὲ ἀπ' αὐτῷ
Κάππεσε· λαοὶ δὲ αὖ Θηεῦντό τε, θάριβησάν τε.

The last Game; wherein Achilles bestows the prize without contumely upon Agamemnon. The delicacy and judgment of HOMER nowhere more conspicuous than in this instance. Ver. 884--897.

Αὐτὴρ Πηλείδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ δὲ λέπτη ἄσπιρον θύρος ἀξίους ἀνθερόεντος
 Θῆκ' εἰς ἀγῶνα Φέρων· καὶ β' ἥραντος ταῦθεντος
 'Αν μὲν ἄρ' Ἀτρείδης εὑρυκρέων· Αχαμέμενων,
 'Αν δ' ἄρα Μηρίσοντος, θεράπων ἐν τοῖς Ιδομεύησος.
 Τοῖοι δὲ καὶ μετέπειπον ποδάρκης δῖος· Αχιλλεὺς·
 'Ατρείδη, ιδμεν οὖδ', οσσον αφοβεῖηκας ἀπίστων,
 'Ηδ' οὔσον δυνάμει τε καὶ ἥρασιν ἐπλευτεῖσθαι.
 'Αλλὰ σὺ μὲν τοῦτον ἔχων καίλας ἐπὶ τῆς
 'Ερχευ, ἀτὰρ δόρυ Μηρίσονη ἥρωι τόρωμέν,
 Εἰ σύ γε σῶι Θυμῷ ἐθέλοις· κέλομεν γὰρ ἔγαγε·
 'Ως εἴφατ· τὸ δὲ ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν· Αχαμέμενων.
 Δῶκε δὲ Μηρίσονη δόρυ χάλκεον· αὐτὰρ οὐ γέρως
 Ταλαθυσίω κήρυκι δίδει τεκικαλλὲς ἀεθλον.

B E A U T I E S o f H O M E R.

BOOK THE TWENTY FOURTH.

The situation of Achilles exquisitely described.

Ver. 1 --- 12.

Λ γτο δ' ἀγῶν, λαοὶ δὲ θεὰς ἐπὶ νῆσος ἔμεσοι
 Ἐσκίδναντ' ἴεναι τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
 Ἰπὺς τε γλυκερὸς ταρπήμαντος αὐτῷρ 'Αχιλλεὺς
 Κλάτε, Φίλες εἰπέρε μεμυημένος, ύδε μὲν ὑπνος
 Ήρή ταυταμάτωρ, ἀλλ' ἐσρέφετ' ἐνδει καὶ ἐνδει
 Πατρόκλος τοθέων ἀδροτῆτα τε καὶ φένος ηὗ.
 Ήδ' ὅποις τολύπευσος οὐκ αὐτῷ, καὶ πάθει αἴλγει,
 Λιδρῶν τε πλολέρεις, ἀλεγενά τε πύραλος τείρων·
 Τῶν μιμηστήρειος, Ιαλερὸν κατὰ δάκρυντος εἶσεν,
 Άλλοτ' ἐπὶ τηλερᾶς κατακέιμενος, ἄλλοτε δ' αὐτε
 Ηπίος, ἄλλοτε δὲ πρωνῆς τοτε δ' ὄρθος ἀναζεῖς
 Λιγνέοκ' ἀλύων, παρὰ διν' ἀλός. — — — — —

Unhappy

Jupiter sends Iris to Priam; his unhappy situation.

Ver. 159 ---- 168.

Ως ἔφατ': ὥρτο δὲ Ἰρις ἀελόπος ἀγελέσσος
 Τζεν δὲ εἰς Περάμοιο κίχεν δὲ εὐοπήν τε γόν τε
 Παιδεῖς μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθῆμενοι ἐνδοθεν αὐλῆς
 Δάκρυσιν εἴμαστ' εὐφυρον· οὐ δὲ εὖ μέσοισι γεραιὸς
 Εντυπᾶς δὲ χλαίη μεκαλύμματος, ἀμφὶ δὲ πολλὴ
 Κόπρος ἦν κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῦ γέροντος.
 Τὴν δὲ κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἔηστι.
 Θυγατέρες δὲ ἀνὰ δώματ', ιδὲ νυοί, ἀδύροντο,
 Τῶν μημησκόμεναν, οἱ δὲ πολέες τε καὶ εαθλοὶ
 Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὄλεσσιντες.

Reply of Priam to Hecuba, who had endeavoured to dissuade him from going to Achilles: He severely reproaches his surviving sons. Ver. 219 ---- 348.

Τὴν δὲ αὗτε περισσεῖπε γέρων Πρίαμος Θεοεδός·
 Μή με ἐθέλοντ' οἴεναι κατερύκανε, μηδὲ μοι αὕτῃ
 Ορις δὲ μεγάροισι κακὸς πέλευ· οὐδὲ με πείσεις.
 Εἰ μὲν γάρ τις μὲν ἄλλος Πτιχθονίων σκέλευεν,
 Ή οἱ μάντεες εἰσι, Θυοσκόοι, ηἱ ιερῆς,
 Ψεῦδος καν Φάιμεν, οὐδὲ νοσφιζόμετε μᾶλλον
 Νῦν δὲ, αὔτος γὰρ ἀκοστὸς Θεός, καὶ ἐσέδρακον ἄντην,
 Εἶμι, καὶ δύχ ἄλιον ἐπος ἔστεται· εἰ δὲ μοι αἴσια
 Τεθνάμενα παρὰ νησοῖν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,

Βόλομας

πλορίαν· αὐτίκα γάρ με κατακλένειν Ἀχιλλέυς,
λυκὰς ἐλόντ' εμὸν ψον, ἐπὶν γάρ εἰς ἔρον εστιν.

Ἦ, καὶ Φαριάρων Σπιθύριατε καλὸν αὔρων·
Ἐνθεν δώδεκα μὲν τοξικαλλέας ἔχελε πέπλους,
δώδεκα δ' ἀπλοΐδας χλαινας, τόσας δὲ τάπητας,
τόσα δὲ Φάρρας καλὰ, τόσας δὲ ἐπὶ τοῖς χιλίαις.

Χρυσὸς δὲ σῆσας ἔφερεν δέκα τάντα τάλαντα·
Ἐκ δὲ δύο αἴσθωντας τρίποδας, πουρας δὲ λέβητας,
Ἐκ δὲ δέπτας τοξικαλλέας, ὁ οἱ Θρῆνες πάρον ἄνδρες
ἔγειριν ἐλθόντι, μέρος χίερας· όδε νῦν τὸ περ
κοῦτον ἐνὶ μεχέροις ὁ γέρων τοις δὲ ηὔτελε θυμῷ
μίσαθαν Φίλον ιόν· ὁ δὲ Τρῶας μὲν ἀπάντας
ἀθόητος ἀπείρυεν, ἐπεισ ἀιχροῖσιν ἀνίστων·

Ἐρρετε, λωβητῆρες, ἐλεγχεες· ώντος καὶ νῦν
τοῖς εὑνεῖς γύρος, ὅπι μὲν ἡλθεῖτε κηδησούτες;
Ὕπεδ', ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἀλλιέ ἐδώκε,
παῖδ' ὀλέσας τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γνάσεαδε καὶ ὑμεῖς
πίτεροι γῦ μᾶλλον Ἀχαλοῖσιν δῆ ἐγεαδε,
ἐντος τε θευεῖτος, ἐναντέμενον αὐτῷρ ἐγωγε,
φιν ἀλαπαζομόχην τε πόλιν, κεραίζομένην τε,
φθαλμοῖσιν ιδεῖν, βασιν δόμον αἰδος ἐισω.

Ἦ, καὶ σκηντανίω διεπ ἀνέρας· οἱ δὲ ἵστανται,
περχομένοιο γέρουτος· ὁ δὲ γάστιν σιτον ὄμοκλα
τεκείων, Ἐλενόν τε, Πάριν τ', Αγαθώνα τε δῖον,
μημονά τ', Αντίφονόν τε, Βοὴν ἀγαθόν τε Πολίτην,
μήθον τε, καὶ Ιππόθοον, καὶ Δῖον ἀγαθούν.
Επί τοῖς δὲ γεραῖος ὄμοκλητας σκέλους·

Q

Σπεύσατε

Σπεύσατέ μοι, καὶ τάκνα, καὶ γόνες· αὐτὸς ἄμα πάλιος
 Ἐκτόρος ὀφέλετ’ ἀντὶ θοῆς ἐπὶ νησοῖς πεφάδα.
 Οὐ μοι ἐγὼ σταυρόποτρος, ἐπεὶ τέκον φύεις αἱρίσεις
 Τροίης εὐρεῖ, τῷ δὲ οἰτίνα Φοῖβος λελεῦθεν.
 Μήσαρά τ’ ἀντὶ θεού, καὶ Τρωΐλον ιπποχάρρην,
 Ἐκτορά θ’, ὃς θεὸς ἐστε μετ’ ἀνδράσιν, τὸδὲ ἔνοι;
 Αὐτὸς γε θητεὺς πάις ἐμμένει, ἀλλὰ Θεοῖς
 Τὸς μὲν ἀπάλεος⁷ Αρτις, τὸ δὲ ἐλέγχεια πάντα λέλεπται,
 Ψεῦσαρ⁸ τ’, ὄρχησταί τε, χοροιτυπίησιν ἀεριζοι,
 Αριῶν ηδὲ⁹ εριφῶν ὅπιδηριοις σφρακτῆρες.
 Οὐκ ἀν δῆ μοι ἄρεταν ἐφοπλίσατε πάχεια,
 Ταῦτα τε πάντα ὅπιδεῖτε, οὐτανταρμένοιο;

*Beautiful description of Mercury, who goes, by order of Jupiter
to conduct Priam to the tent of Achilles. Ver. 340 --- 348.*

Αὐτίκι¹⁰ ἐπειδὴ¹¹ ὑπὸ ποσὶν ἐδῆσατο καλὸς πέδιλος,
 Αμβρόσια, χρύσεια, τάρειν Φέρον ημέν¹² ἐφ’ ὑγρῷ,
 Ήδὲ¹³ ἐπ’ ἀπέιρονα γεῖσιν, ἄμα πυοῖς ἀσέμοισι
 Εἴλετο¹⁴ τὸν ράσσον, τῇ τ’ ἀνδρῶν ὄμφατο¹⁵ θέλεια,
 Ων ἐθέλει, τὸς δὲ αὐτεῖ¹⁶ οὐ πυώσαται ἐγείρεις
 Τὴν μετὰ χερσὸν ἔχων πέτετο χρατὸς¹⁷ Αργείφοντος.
 Αἴψα δὲ¹⁸ ἄρα Τροίην τε καὶ¹⁹ Ἑλλήσοντον²⁰ οἰκανεῖ
 Βῆ δὲ²¹ οἴεναι, κάρῳ αἰσουπτῷρι ἐσικάσ,
 Πρῶτον ὑπηρήτη, τόπερ χαριεσάντη πόητη;

Mercu

Mercury instructs Priam. Perhaps the mind of man cannot form a more noble or perfect picture in all its parts, than the Interview between Priam and Achilles. Ver. 460 --- 632.

Ω γέρον, οἳτοι ἔχετε θεὸς αὐτοῖς πρόστατον εἰλίκια
Ερμίοις· οὐδὲ γάρ με πάτερ ἀμφι τομητὸν ὅπλογεν·
Αλλ' οἳτοι μὲν ἔγειραι πάλιν εἰσιμον, τὸν Αχιλῆος
Οφθαλμὸς εἴσερμι· καρεσιητοι δέ καὶ εἴη,
Αθάνατον θεὸν ὃδε βροτὸς αγαπαζέμεν ἄκτις.
Τύπος δὲ εἰσελθῶν λάβε χάκατα Πυλέσιον,
Καὶ μην ὑπὲρ πατέρος καὶ μητέρος ἡγεόμενοι
Λίογο, καὶ τέκεος ἵνα οἱ σὺν θυρὰν ὄριμη.

Ως ἄρα Φωνήσας ἀπέβη τῷρος μακρῷ "Ολυμπίου
Ερμίοις" Πρίαμος δὲ εἶπεν πάπων ἀλτο χαραζέε,
Ιδίουν δὲ κατ' αὐτὸν λίπεν ὁ δὲ μίμητης ἐρύκων
Ππτὸς ἥμιοντες τε γέρον δὲ ιδὺς καὶ οἶκος,
Τῇ δὲ Αχιλεὺς οἰζεσκε, Διὶ φίλος· ἐν δὲ μην αὐτὴν
Επει· εὔπορος δὲ απάνθετο κατέστατο· τῷ δὲ δύο οἰκοῖ
Ηρως Αὐτομέδων τε, καὶ Αλκίμος, οὗτος δὲ Δομός,
Ποιπνυον παρείσηε· (καὶ δὲ απέληγεν εἰδώδης
Εφθων καὶ τῶνων, εἴτε καὶ παρέκεστο πράπεδα.)
Πάσδε ἔλαθε εἰσελθῶν Πρίαμος μέγας, αὐγῇ δὲ ἄρετος
Χερσὶν Αχιλλῆος λάβε χάκατα, καὶ κύνες χειρας
Δενᾶς, ἀνδροφόνες, αἵροι πολέας κτάνει παῖς.

'Ος δ' ὅταν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὃς' ἐνὶ πάτρῃ
 Φῶτα καλακτεῖται, ἄλλον ἔχετο δῆμον,
 'Αιδρὸς ἐς ἀφυεῖ, θάρμος δ' ἔχει εἰσπόντας·
 'Ος Ἀχιλέως θάρμοισεν ἴδιων Πρίαμον θεοειδέα·
 Θάρμοισαν δὲ τῷ ἄλλοι, ἐς ἄλληλας ἐν ἴδοντο·
 Τὸν καὶ λιασόμηνος Πρίαμος πρὸς μῆδον ἔσπε·
 Μηῆμη πατρὸς σεῖο, Θεοῖς ὑπεικελ' Αχιλλεῦ,
 Τηλίκιος, ὡστὴρ εὐγὼν, ὀλοῶ ἐπὶ γῆρασ οὐδέ·
 Καὶ μὲν πατέρων πεποιηταὶ ἀμφὶς ἔοντες
 Τείρφος, οὐδὲ τις ἐσὶν αἴρην καὶ λοιγὸν ἀμῦνας·
 'Αλλ' ἥτοι καῖνός γε, σέθεν ζώοντος ἀκέων,
 Χαίρε τ' ἐν θυμῷ, ἐπὶ τὸν ἐλπεταὶ ηματα πάντας
 "Οψεας φίλον γὰρ δότο Τρομῆεν ίόντα·
 Αύταρ εὐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκουν γὰς δρίσες
 Τροίην εὑρέη, τὸ δ' ψπινα φημὶ λελαφθαί.
 Πεντηκοντά μοι ἥσι, ὅτ' ἥλυθον γές Αχαιῶν·
 Εννεακαΐδεκα μέν μοι ἵης ὥστε τηδός ἥσαν,
 Τὰς δ' ἄλλας μοι ἔτικτον ἐνὶ μετάροισι γυναικες.
 Τῶν μὲν πολλῶν θύρος Ἀρης υπὸ γύναις ἐλυσεν·
 'Ος δέ μοι οἶος ἦν, εἴρυτο δὲ ἄσυ καὶ αὐτὸς,
 Τὸν σὺ πρώην κτείνας, ἀμυνόμενον περὶ πάτρης,
 "Εκτορα τὰ νῦν εἴνεχ' ἵκανω τῆς Αχαιῶν,
 Λυτόμενος παρεῖ σεῖο, Φέρω δὲ ἀπερεῖοι ἀποινα.
 'Αλλ' αἰδεῖο Θεός, Αχιλλεῦ, αὐτὸν τὸν ἐλέησον,
 Μητόμενος σὺ πατρός εὐγὼ δὲ ἐλεεινότερός περ,
 Ετελγη δέ, οἵ τις ψπιχθόνιος Βροτὸς ἄλλος,

Aydrōs

Ανδρὸς ταῖδοφόνοιο ποτὶ σομα χεῖρ' ὄρέγεσθ.

Ως Φάτο τῷ δ' ἄρα πατρὸς οὐφίμερον ἀρσε γόοιο.

Αψάρμενος δ' ἄρα χειρὸς, ἀπώσπατο πᾶς γέροντα.

Τῷ δὲ μητρικύῳ, οὐ μὲν Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο,

κλᾶς ἀδινὰ, προπάροιτε ποδῶν Ἀχιλῆος ἐλυθεῖς.

Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς καλαίεν εὖ πατέρ, ἀλλοτε δ' αὗτε

πάτροκλον. Τῇ δὲ σοναχῇ κατὰ δαματ' ὄφερδ.

Αὐτὰρ ἐπεί ρι γόοιο τετάρπελο δῖος Ἀχιλλεὺς,

Καὶ οἱ δύτη πραπίδων ἥλιθοις, ηδ' ἀπὸ γυίων,

Αὐτίκ' ἀπὸ Θρόνυς ἀρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίση,

Οἴκτείρων πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένεσον.

Καὶ μιν Φωνῆσας ἐπει περόεντα προσηνδα.

Α δεῖλ, οὐδὲ πολλὰ κάκ' ἄνοχεο σὸν κατὰ θυμόν.

Πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθεμεν οἶος,

Ανδρὸς ἐσ ὄφελμάς, οἵ τοι πολέας τε καὶ ἑστλοὺς

τίεας ἐγεναρίζα; σιδηρεον πῦ τοι ητορ.

Αλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἔζεν ἐπὶ Θρόνυς ἀλγεα δὲ ἔμπηκ

Ἐν θυμῷ κατακειδή εὔσορκεν, ἀχνύμδυοι περ

Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλετακ χρυσοῖο γόοιο.

Ως γο ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι Βροτοῖσι,

Ζώειν ἀχνυμένες· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδεες εἰσί.

Δοίοι γάρ τε πίθοι κατακεία) σὺ Διὸς φύδει

Δώρων, οἵα δίδωσι, κακῶν ἕτερος δέ, ἔσων.

Ω, μὲν καμιῆς δάμη Ζεὺς τερπικέραυνος,

Αλλοτε μέν τε κακῶν ὅγε κύρε), ἀλλοτε δὲ ἑστλῶ.

Ω, δέ κε τὸ λυγρῶν δάμη, λαβητὸν ἐθηκε.

Καὶ ἐκακὴ βεβρωσις ὅπι χθόνα δῖαι εἰλαύνει
 Φοιτᾶ δ' ὅτε Θεοῖς τετιμένος, ὅτε βροτοῖσιν.
 Ὁς μὲν καὶ Πηλῆι θεοὶ δόσαν ἀγλαῖα δῶρα
 Ἐκ γῆς τῆς πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώποις σκέπασσι
 Ολέω τε, ταλάτω τε, ἄνασσε δέ Μυρμιδόνει,
 Καί οἱ Θυητῶν εόντες θεὰν ποίησαν ἄκοιν.
 Άλλ' ὅπι καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακὸν, οὐδὲ οἱ οὗτοι
 Παιδῶν ἐν μεγάροισι γονὴ γέρετο κρείσυνται,
 Άλλ' ἔνα παιδία τέκει ταναάροιον· οὐδὲ νῦν τὸν γε
 Γηράσκοντα κορίζω, ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτερ
 Ήμειν ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κήδων, ηδὲ σὺ τέκνα.
 Καί σε, γέρον, τοπεῖν μὲν ἀκόσμεν οὐλεῖον εἶναί,
 Οασον Λέσβος ἄνω Μάκαρος ἐδός ἐντὸς ἑέρου,
 Καὶ Φρυγίη καθύπερθε, καὶ Ελλήσποντος απέρων,
 Τῶν σε, γέρον, ταλάτω τε καὶ ίάσι Φασὶ κεκάλῃ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τοι τῆμα τοῦ ιησαζον ψρανίωνες,
 Αἰεὶ τοι ταρέρι ἀσυ μάχαι τ' ἀνδροκτασίαν τε.
 Ανοχεο, μηδὲ ἀλίασον οδύρεο σὺν κατὰ Θυμόν.
 Οὐ γάρ τι ταρῆσις ἀκακήμενος μός ἐησος,
 Οὐδέ μιν ἀντῆσεις, ταρίν καὶ κακὸν ἄλλο τάθηθα.
 Τὸν δ' ήμείσετ' ἐπειτα γέρων, Πρίαμος θεοειδῆς.
 Μή μέ πω εἰς Θρόνον ἴζε, διοτρεφὲς, οφρα κεν Ἐκταρ
 Κεῖται ἐνὶ κλισίησιν ἀκηδῆς· ἀλλὰ τάχιστε
 Λῦσον, οὐδὲ φθελμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι αἴποινα
 Πολλὰ, τά τοι Φέρομεν· σὺ δὲ τῶνδες ἀπόναιο, καὶ ἐλθαίς
 Σὴν εἰς τατρίδα γαῖαν, ἐπεὶ με ταρῶσσυ ἐσσας

Δύτον τε ζώειν, καὶ ἄρδην Θάσος πέλιον.

Τὸν δὲ ἄρδην πόδας ἴδαι προσέφη πόδας ὥκης Ἀχιλλέως.

Μηχετί γῦν μὲν ἐρέθιζε, γέρων· νοέω δὲ καὶ αὐτὸς

Ἐκτορά τοι λύσομεν· διάθεν δέ μοι ἀγαλματίλιθον,

Μῆτηρ, οὐ μὲν ἔτεκεν, θυγάτηρ ἀλίσιο γέροντος

Καὶ δέ σε γεννώσκω, Πρίαμος, Φρεσίν, ωδέ με λύθεις,

Οὐδὲ θεῶν τίς σ' ἤγει θάσος ἐπὶ γῆς Ἀχαιῶν·

Οὐ γάρ κεν τλαῖνη βροτὸς ἐλθέμεν, ωδέ μάλιστρον,

Ἐς σρατόν· ωδέ γὰρ ἀντὶ φυλάκης λάθος, ωδέ καὶ ὄχης

Ρεῖα μετοχλίος εἰς θυράσιν ἡμετεράσιον.

Τῷ γῦν μή μοι μᾶλλον σὺ ἀλγεσθεὶς θυμὸν ὄρυμις,

Μή σε, γέρων, ωδὸν αὐτὸν σὺ κλισίησι εἴσω,

Καὶ ικέτην περ ἔστα, Διὸς δὲ ἀλιτωμον ερετμάς.

Ως ἔφατ· ἔδεσσεν δὲ ὁ γέρων, καὶ ἐπειθέο μήδε.

Πηλείδης δὲ αἶγοι, λέσιν ἔστι, ἄλλο θύραζε,

Οὐκ οἶστος ἄμα τῷ γε δύο θεράποντες επαύοι,

Ηρως Αὐτομέδον τε καὶ Ἀλκιμος, ως ρά μάλιστε

Τις Ἀχιλλεὺς ἐτάρον, μετὰ Πάτροκλον γε θαυόντα·

Οἱ τόθεν ὑπὸ Συγόφιν λύον ἵππας ἡμιόνες τε,

Ἐς δὲ ἄγαλμον κήρυκα καλέστορα τοῦ γέρουλος·

Κάδδος ἐπὶ δίφροις εἴσαντι εὐζέπειον δὲ ἀπ' ἀπήντης

Ηρεον· Ἐκτορέντης κεφαλῆς ἀπεράντοις ἀποινα.

Κάδδος ἐλιπον δύο φάρε, εὑνητὸν τε χιτῶνα,

Οφρα νέκυν πυκάσας δῶν οἰσάνδε φέρεαδαν·

Διωὰς δὲ σκηναλέσσας λύσομεν λέλετ, αμφί τ' ἀλεῖψαν.

Νόσφιν ἀπράσας, ὡς μὴ Πρίαμος ἴδαι γῆν·

Μὴ ὁ μὲν ἄχυρμένη χραδὶν χόλον σύκει ερύσασθε,
Πάντα ἴδων, Ἀχιλῆι δ' ὅριν θέμι φίλον πήγορ,

Καὶ εἰ κατακτένετε, Διὸς δ' ἀλίτηται εφεγμάτ.

Τὸν δ' ἐπεὶ ἐν δρασαὶ λῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλάιῳ,

Ἀμφὶ δὲ μιν Φάρος καλὸν βάλον, ηδὲ χιτῶνα,

Αὐτὸς τόνυ 'Αχιλεὺς λεχέων ἐπεδίκην ἀείρας,

Σὺν δ' ἔταροι ηέρσιν ἐυζέσην ἐπ' ἀπήνην.

Οὐ μωζέν τ' ἄρεπεντα, φίλον δ' ὄνομην ἔταιρον.

Μή μοι, Πάτροκλε, σκυδμανέμεν, αἷς τοῦτοι,
Εἴναι αἰδός περ ἐσαν, ὅτι 'Εκπορα δίον ἐλυσα

Πατρὶ φίλῳ ἐπεὶ τοι μοι αἰσικέα δῶκεν ἀποινα.

Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδε δύοδάσομου, ὅστις ἐπέοικεν.

Ηρά, καὶ εἰς κλισίην τάλιν ηἱε δίος 'Αχιλλεύς.

Ἐξέτο δ' ἐν κλισμῷ τολυμαδάσλῳ, ἐνθεν αἰνέση,

Τούχας δὲ ἑτέρως, τρωτὶ δὲ Πρίαμον φάγο μῆθον

Τίος μὲν δῆ τοι λέλυτο, γέρον, ὡς σκέλεσ,

Κεῖται δὲ σὺ λεχέεσ, ἀμα δὲ ηῆ φανομενῆφιν

Οψεας αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μησώμεθα δόρπος,

Καὶ γάρ τοι ηὔκορος Νιόβη ἐμνήσατο σίτη,

Τῆπερ δάδεκα ταῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὅλοντο,

Ἐξ μὲν Θυματέρες, ἐξ δὲ γέες ηῶσοντες.

Τὰς μὲν Ἀπόλλων πέφυεν ἀπ' δέχυρέοιο βιοῖο,

Χωρμενος Νιόβη, τὰς δὲ Ἄρτεμις ιοχέαιρα,

Οὕνεκ ἄρα Λητοῖς ιοσάκητο καλλιπαρήσ.

Φῇ δοκῶ τεκέειν, ή δ' αὐτὴ γέννατο πολλάς.

Τὰ δὲ ἄρα, καὶ δοιά περ ἐσόντ, δότε τάντας ὄλεσαν,

Οἱ μὲν ἄρ' ἐνυῆμαρ κέατ' ἐν Φόνῳ, όδε τις ἦν
 Κατθάψας λαὸς δὲ λίθος πόησε Κρονίων.
 Τὸς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ Θάψαν θεοὶ θραύσανεσ.
 'Η δ' ἄρα σίτις μνήσετ', ἐπεὶ καὶ με δακρυχέσσομαι.
 Νῦν δέ πτε ἐν πέτρησιν, ἐν χρεοῖν οἰοπόλοισιν,
 'Ἐν Σιπύλῳ, ὅδι Φασὶ θεάων ἔρμην εὐνὰς
 Νυρφάων, αἵτ' ἀμφὶ Αχελώιον ἐρράσαντο,
 'Ἐνδε, λίθος περ ἐβατα, θεῶν σκηνή, κηδεῖα πέσσος.
 'Αλλ' ἄγε δὴ καὶ νῦν μεδόμεθα, διε γεραιὲ,
 Σίτις, ἐπειτα καὶ αὖτε φίλον ταῖδα κλαίοιδα,
 'Ιλιον εἰσαγαγών τολυδάκρυλος δέ τοι ἔστη.

'Η, καὶ ἀναιζας διν ἄργυρον ἀκὺς Ἀχιλλεὺς
 Σφάξ· ἐπεροι δ' ἐδερόν τε καὶ ἄμφεπον εὗ κατὰ κόσμον,
 Μίσυλλόν τ' ἄρ' Πτιζαμένων, τεῖρσίν τ' ὀθελοῖσιν,
 Ωπῆμον τε τοξιφραδέως, ἐρύσαντο τε πάντα.
 Αὐτομέδων δ' ἄρα σῖτον ἐλῶν ἐπένειμε τραπέζῃ
 Καλοῖς ἐν κανεοισιν ἀπέρι κρέας νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνειαθ' ἐποίμα τροχεύματα χειρας ἕαλλον.
 Αὐτῷρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 'Ητοι Δαρδανίδης Πρίαμος θάύμαζεν Ἀχιλλεῖ,
 'Οατος ἔην, οἴος τε θεοῖσι γῆ ἄντα εώκε.
 Αὐτῷρ Δαρδανίδην Πρίαμον θάύμαζεν Ἀχιλλεὺς,
 Ειορόσιν ὄψιν τ' ἀγαθήν, καὶ μῆδον ἀκέων.

Priam returns to Troy with the body of Hector. The lamentations over him. Ver. 696 to the end of the ILIAD.

Οι δ' εἰς ἄδυτον ἐλαύνοι μεγάλη τε σοναχῇ τε
 Ἰππός· ιμίονος δὲ νέκυν Φέρον, καὶ δέ τις ἄλλος
 Εγὼ πεφεδρός ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν
 Άλλ' ἄρα Καστανόδρη, ίκέλη χρυσῆ Αφροδίτη,
 Πέργαμον εἰσαγαβάσσα, φίλον πατέρα εἰσεκόπειν
 Εσεότερον δὲ φέρειν, κήρυκά τε ἀσυνοίστιν.
 Τὸν δ' ἄρετέ φέρειν ιδε κείμενον ἐν λεχέεσσι
 Κάκισσέν τ' ἄρετέ πειλα, γέγουσέ τε πάντας κατὰς ἄδυτον.
 Οὐφεδε, Τρῶες, καὶ Τρωάδες, Εκτόροιούτες,
 Εἴποτε καὶ ζώοντι μάχης σκυνοσύσαντι
 Χαίρετε· ἐπεὶ μέχεται χάρμα πόλεως τὴν, πάντα τε δῆμον.
 Ως ἔφατε· καὶ δέ τις αὐτόδιτος ἐνί πολόλει λίπεται ἀντρός,
 Οὐδὲ γυνῆ· πάντας γὰρ ἀάσχετον ἴκετο πένθος.
 Αγχῷ δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ἄγοντες.
 Πρῶτην τὸν γένετον ἀλοχόης τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ
 Τιλλέαδην ἐφέμαξαν εὔτροχον αἰχλαστα,
 Απλόμυναι κεφαλῆς· καλάνων δὲ αἱμφίσια δόμιλος.
 Καί νῦ κε δῆ περιπαντας ἡμαρτεῖσες ἡέλιον καταδύντα
 Εκτόρα δακρυχέοντες ὁδύροντο πεφετελάων,
 Εἰ μηδέποτε σκέψῃς δίφροιο γέρων λαοῖσι μετηύδα·
 Εἰζατέ μοι, φέρεντοι διελθέμενοι αὐτὸρες ἐπειτα

"Αγεστε

"Ασεαδε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγομεν δόμονδε.

"Ως ἔφατ'. οἱ δὲ διέσησαν, καὶ εἶχαν ἀπῆκτη.

Οἱ δὲ επεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δέματα, τὸ μὲν ἐπειτα
Τρητοῖς σὺ λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δὲ εἰσαν αὐτοῖς,
Θρήνων ἐξάρχες, οἵτε σομέσσαις αἰσθην

Οἱ μὲν ἡρ. Ἐθρήνεον, ἕτεροι δὲ σενάχοντο χυνάκες.

Τῆσιν δὲ Ἀνδρομάχη λευκῶλενος ἥρχε γέσσοι,

"Εκτορος αὐδροφόνοιο κάρη μετὰ χερούν ἔχοσα.

"Ανερ, ἀπὸ αἰώνος νεος ὄλεο, καὶ δὲ με χήρην
Αἴπεις ἐν μηγύαρον τῷσι δὲ εἴτι νῆπος αὐτῶν,

"Ον τέκερνεν σὺ τ', ἔγω τε, δυσσύμμοροι, καὶ δέ μιν οἷον

"Ηέτην ἴζεαδ. τῷριν γὰρ πόλις ηδὲ κατ' αὔρης

Πέρσεταν· οὐδὲ ὅλωλας ἐπίσκοπος, οὐδὲ μιν αὐτῶν

"Ρυσκευ, ἔχεις δὲ ἀλόχοες κεδνὰς, καὶ νῆπια τέκνα.

Αἱ δῆ τοι τάχα τηνὸν ὄχησονται γυλιαφυρῆται,

Καὶ δῆ ἔγω μετὰ τηνοι· σὺ δὲ αὖ, τέκος, οὐδὲ μοὶ αὐτῇ

"Ἐψεα, ἔιθα κεν ἔργα αἰτεέα ἐργαζοίο,

"Αεθλεύων τῷρο ἀνακτος ἀμειλίχε· οὐ τις Ἀχαιῶν

"Ρίψι, χειρὸς ἐλῶν δότο, τούργη, λυγχὸν ὄλεθρον,

Χωόμενος· οὐ τινὶ δηπτὺ ἀδελφεὸν ἔκτανεν· Εκτωρ,

"Η πατέρ, οὐδὲ καὶ γόνον ἐπεὶ μάλα τολλοὶ Ἀχαιῶν

"Εκτορος εν τῷλάμησιν ὁδᾶς ἔλον ἀστεῖον δόδας.

Οὐ γὰρ μείλιχος ἐσκε τέος ἐν δαι λυγεῃ·

Τῷ καὶ μιν λαοὶ μεν ὁδύρον) κατὰ αῖνο.

"Αρητὸν δὲ τοκεῦσι γόνον καὶ πένθος ἔθηκας,

"Εκτορ, εμοὶ δὲ μάλιστα λελέψεται ἀλγεα λυγεα.

Οὐ γάρ μοι Θυήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξαι
Οὐδὲ τί μοι εἴπεις τωνικὸν ἔπος, οὐ τέ κεν αἰσὶ^τ
Μεμετήκην πύκτας τε Κῆματα δακρυχέεσσε.

"Ως ἔφατο κλαίστο· ἐπὶ γὰρ σεναχενίῳ γυναῖκες.
Τὴν δὲ αὖθ' Ἔκαστη ἀδινὴ ἐζηρχε γόοιο·

"Ἐκτορ, ἐμῷ Θυμῷ πάντων τολὺ φίλτατε παῖδαν,
ἢ μέν μοι ζωός περ ἐών, φίλος ηδα θεοῖσιν,
Θοὶ δὲ ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θαυμάτοιο περ αἰση·
Ἄλλος μὲν γὰρ παῖδας εμὸς πόδας ὥκνεις Ἀχιλλεὺς
Πέρναχ, ὃντιν' ἐλεσκε, πέρην ἀλλὸς ἀτρυγέτοιο,
Ἐς Σαμον, ἐς τὸν Ιμβρον, καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν
Σεδ δὲ ἐπεὶ ἐζέλετο ψυχὴν τανάκης χαλκῶ,
Πολλά σε ρυτάζεσκεν ἐξ αὐτοῦ σῆμα ἐπάροιο,
Πατρόκλος, τὸν ἐπεφνεις, ἀνέσησεν δέ μιν δέδηστο.
Νῦν δέ μοι ερσήσεις καὶ τρόσφατας ἐν μεγάροισι
Κεῖσθαι, τῶν ἵκελος, ὃντιν' αργυρότοξος Ἀπόλλων
Οἷς ἀγανοῖς βελεεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνει.

"Ως ἔφατο κλαίστα, γόοιν δὲ ἀλίασσον ὄρινε.
Τὴσι δὲ ἐπειθ' Ἐλένη τριτάτη ἐζηρχε γόοιο·

"Ἐκτορ, ἐμῷ Θυμῷ δαέρων τολὺ φίλτατε πάντων,
ἢ μέν μοι πόσις ἐσὶν ἀλέξανδρος θεοειδῆς,
Οσ μέντοις Τροίηνδος ὡς τῷριν ὠφελλον ὄλεσθε.
Ηδη γὰρ νῦν μοι τάδε εἰκεστὸν ἔτος ἐσὶν,
Ἐξ γὰρ κεῖθεν ἐθην, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης·
Άλλος δὲ πώ σεῦ ἀκτον κακὸν ἔπος, δέδηστος Φηλον·
Άλλος δὲ πεις με καὶ ἄλλος, ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίποις

Δαέροις,

Δαέρων, η χολόων, η εἰναστέρων ἐϋπέπλων,
 Ή ἔκυρη, (ἔκυρὸς Ἰητός, πατήρ ὁς, ηπιος αἰεί.)
 Άλλα σὺ τούγχανες ἐπέεστι παραιθάμενος κατέρυκες,
 Σῆτος ἀγανοφροσύνη, καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεστι.
 Τῷ σὲ Φέατος κλαίω καὶ ἔμι αἱμορού, ἀχνυμένη κῆρος
 Οὐ γάρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροΐη εύρεται
 Ήπιος, όδη Φίλος πάντες δέ με πεφρίκασιν.
 Ή οὐ φατο κλαίστος· ἐπὶ δὲ ἐσενε δῆμος ἀπείρων.
 Λαοῖσιν δέ γέρων Πρίαμος μετὰ μῆδον ἔειπεν
 Αἴξετε νῦν, Τρῳες, ξύλα ἀσυδε, μηδὲ τι Θυμῷ
 Δέσοιτε Αργείων πυκινὸν λόχον· η γάρ Αχιλλεὺς
 Πέμπων μὲν ὡδὸν ἐπέτελλε μελανάσσων δότοις ηῶν,
 Μὴ πείν πυρμανέειν, τῷριν δωδεκάτη μόλῃ ηώς.
 Ή οὐ φατο· οἱ δὲ ὑπὸ ἀμάζησιν βόας ημιόνες τε
 Ζεύγνυσαν αἴψα δὲ ἐπειτα τῷρο ἀξεος πηγερέθουσα.
 Ενημαρ μὲν τοι γε ἀγίνεον ἀστέλον ὑλην
 Άλλος δέκατη ἐφάνη Φαεστίμορος ηώς,
 Καὶ τότε ἄρα ἐξεφερον Θρασύν "Εκτορα δάκρυχέοντες"
 Εν τῷ τοτε υπάτῃ νεκρὸν Θέσσαν, καὶ δὲ ἐβαλον πῦρ.
 Ή μοι δέ πριγένεια Φάνη ροδοδάκτυλος ηώς,
 Τημοσ ἄρα ἀμφὶ τυρὸν κλυτῷ "Εκτορος ἐγρετο λαός.
 Αὐτῷρ ἐπει τῷ πηγερέθεν, ομηρεέες τοι εγένοντο,
 Πρῶτον μὲν κατὰ τυρκαιήν σέσσαν αἴψοπι οἴγω
 Πάσαν, όποσον ἐπέρχεται τυρὸς μένος· αὐτῷρ ἐπειδα
 Αξέα λοικὰ λέγοντο καστιγμητοι, ἐπεροι τε,
 Μυρόμενοι, Θαλερὸν δέ κατέβετο δάκρυ παρεῖων.

Καὶ

Καὶ τά γε χρυσέην ἐς λάρνακα Θῆκαν ἀλόντες,
Πορφυρίου πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν
Αἴθα δ' ὅρ' ἐξ κοίλης κατέπειν Θέσαν· αὐτὰρ ὑπερδέ
Πυκνοῖσιν λάεσαι κατεβρέσαν μεγάλοισι.
Ρίμφα δὲ σῆμα ἔχειν, πάει δὲ σκοτιὶ σύντοπον πάντα.
Μὴ τελὺν ἐΦορμηθεῖν εἰνενήμηδες Λαζαροί.
Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίοναν αὐτὰρ ἔπειτα
Εὗ συναγειράμενοι, δαίνωντες ἐρικυδέα δαίνων.
Δώμασιν δὲ Πριάμοιο διογρεθέος βασιλῆος.
Ος οὐγέ αμφίεπον τάφον ἐποδάμενος.

I N D E X.

	B.	P.
A CHILLES, with the greatest propriety, is the first who inquires into the cause of the pestilence —	1	3
<i>quarrels with Agamemnon</i> — — —	<i>ib.</i>	6
<i>delivers up Briseis</i> — — —	<i>ib.</i>	13
<i>receives the ambassadors</i> — — —	9	76
<i>consents to the request of Patroclus</i> — — —	16	150
<i>bastens him to arm</i> — — — —	<i>ib.</i>	152
<i>his spear described</i> — — — —	<i>ib.</i>	153
<i>arms the Myrmidons</i> — — — —	<i>ib.</i>	<i>ib.</i>
<i>prays for the safety of Patroclus</i> — — — —	<i>ib.</i>	154
<i>his cup described</i> — — — —	<i>ib.</i>	155
<i>his horses mourn the death of Patroclus</i> — — — —	17	168
<i>his excessive grief</i> — — — —	18	{ 174 180
<i>his pathetic replies to Thetis</i> — — — —	<i>ib.</i>	175
<i>is nobly described</i> — — — —	<i>ib.</i>	177
<i>description of his famous shield</i> — — — —	<i>ib.</i>	182
<i>is reconciled to Agamemnon</i> — — — —	19	189
<i>his Apostrophe to Patroclus</i> — — — —	<i>ib.</i>	190
<i>arms for battle</i> — — — —	<i>ib.</i>	191
<i>his speech to his horses</i> — — — —	<i>ib.</i>	193
<i>— and Æneas</i> — — — —	20	196
<i>animates the Greeks</i> — — — —	<i>ib.</i>	197
<i>— and Hector</i> — — — —	<i>ib.</i>	198
<i>routs the Trojans</i> — — — —	<i>ib.</i>	199
<i>— and the river Scamander</i> — — — —	21	{ 201 204
<i>— and Lycaon</i> — — — —	<i>ib.</i>	204
<i>is deceived by Apollo</i> — — — —	22	209
<i>approaches the walls of Troy ; nobly described</i> — — — —	<i>ib.</i>	{ 214 <i>ib.</i>
<i>pursues Hector twice round the walls</i> — — — —		<i>ib.</i>

INDEX.

	E.	P.
<i>his speech to Hector</i>	ib.	218
<i>fights with and kills him</i>	ib.	221
<i>rejects his dying request</i>	ib.	ib.
<i>his speech to the Greeks after the death of Hector</i>	ib.	{ 223
<i>insults his body</i>	ib.	}
<i>— and the Ghost of Patroclus</i>	23	229
<i>his grief for him</i>	ib.	232
<i>celebrates the funeral Games</i>	ib.	233
<i>behaves to Agamemnon with the greatest propriety</i>	ib.	238
<i>his grief and uneasiness exquisitely described</i>	24	239
<i>his surprise at the appearance of Priam in his tent, &c.</i>	ib.	244
 <i>Hegis described</i>	{ 2 5 15	23 50 140
 <i>Aeneas, being recovered and invigorated by Apollo, returns to the battle</i>	5	48
<i>seeks Idomeneus</i>	13	127
<i>— and Achilles</i>	20	199
 <i>Agamemnon, haughtily rejects the petition of Chryses</i>	1	2
<i>quarrels with Achilles</i>	6	6
<i>sends two Heralds to bring Briseis</i>	ib.	13
<i>relates his dream</i>	2	15
<i>his artful speech, proposing a return</i>	ib.	17
<i>his sceptre described</i>	ib.	ib.
<i>generously confesses his error; his spirited exhortation</i>	ib.	22
<i>nobly described</i>	ib.	24
<i>his speech to Menelaus wounded</i>	4	40
<i>revives the troops</i>	ib.	41
<i>his distress</i>	{ 9 10	75 91
 <i>sends ambassadors to Achilles</i>	9	76
<i>visits the camp</i>	10	91
<i>sublimely described</i>	11	110
<i>his heroic behaviour</i>	ib.	102
<i>is wounded</i>	ib.	104
<i>— and Achilles reconciled</i>	19	180
<i>honored with the greatest propriety by Achilles</i>	23	238
	Agenor	

I N D E X.

	B.	P.
Agenor and Achilles	29	207
Ajax Telamon, the bravest next to Achilles	2	25
	17	167
fights with Hector	7	62
speech to Achilles	9	88
rescues Ulysses	11	108
his retreat nobly described	ib.	109
encourages his troops	15	144
his valor and activity	ib.	148
wearied out	16	152
defends the body of Patroclus	17	165
his celebrated speech and prayer	ib.	169
— and Ulysses in the Wrestling match	23	236
Ajaces	13	128
	129	
Alcathous slain by Idameneus	ib.	127
Ambuscade ; admirable description of the brave man and coward	ib.	124
Andromache ; the universally and justly admired Parting- scene care of Hectors horses	6	56
tenderly employed preparing for his return ; is alarmed at the noise ; hastily mounts the walls, sees her husband dragged along towards the ships ; swoons ; her grief for his death	8	72
lamentation over him	22	225
Antilochus, his exploits	24	251
informs Achilles that Patroclus is slain	15	145
his modest apology to Menelaus	18	174
Apollo punishes the Greeks	23	234
marches before Hector with the Aegis	1	3
levels great part of the Grecian Wall	15	140
Aias, speech of	ib.	141
Astyanax, most beautiful and natural description of his future lot, upon the death of his father, most pathet- ically described	12	113
Ates description of	6	58
Axylus, his amiable character	22	227
	9	86
	6	52
	BATTLE,	

I N D E X.

	B.	P.
BATTLE, sublime description of the first at the ships	4	43
Briseis, taken from Achilles restored; her grief for Patroclus	15	153
CEBRION, contest for his body	1	13
Chain Golden	19	189
Chalcas	16	160
Chryses repulsed; his retreat and prayer to Apollo	8	66
DIOMED, noble description of retreats from Hector	1	4, &c.
kills the hospitable Axylus	ib.	3
terrified by Jupiter; reluctantly retreats	5	45
with great spirit opposes Agamemnon's proposal	ib.	49
his spirited speech after the Embassy	6	52
finely contrasted to Nestor	8	70, &c.
intercepts Dolon	ib.	90
is wounded by Paris; expresses his contempt of him in the bitterest terms	10	94
Discord, the goddess described	ib.	98
Ditch, the Grecian described	11	106
Dolon, the Trojan spy	4	43
EMBASSY to Achilles	11	100
Epeus and Euryalus engage, in the Boxing-match	12	111
Eumelus, his famous mares	10	97
Euphorbus wounds Patroclus	9	76
is killed by Menelaus	23	235
FAME personified	2	25
Flight, the companion of Fear	2	17
Fountains, two near Troy described	9	75
GAMES funeral for Patroclus	22	214
Glaucus, part of his reply to Diomed	23	233, &c.
Gods, sublime description of	6	52
Gorgon	20	194
Gorgythion killed by Teucer	11	101
Greeks, prepare materials for the funeral pile of Patroclus	8	72
HECTOR, warmly and justly rebukes Paris	23	231
rebuked	3	27

I N D E X.

	B.	P.
rebuked by Sarpedon	—	5
attended by Mars	—	ib. 49
reproves Paris with great art and delicacy	—	6 53
bis affecting answer to Helen	—	6 55
the Parting-scene	—	ib. ib.
noble prayer for bis son	—	ib. 59
manly and tender reply to Paris	—	ib. 60
challenges the bravest of the Greeks	—	7 61
fights with Ajax	—	ib. 64
Speeches	—	ib. } 65
		} 67
upbraids Diomed	—	8 71
encourages bis troops and borses	—	ib. ib.
pursues the Greeks	—	ib. 73
described	—	11 102
returns to battle, Agamemnon being wounded	—	ib. 105
avoids Ajax	—	ib. 109
endeavors to force the intrenchments	—	12 111
contempt of Omens	—	ib. 114
bravery and terrible appearance	—	ib. 119
attacks the Græcian Phalanx	—	13 122
kills Amphimacus	—	ib. 123
renews the attack	—	ib. 129
opposed to Neptune; sublime description	—	14 136
wounded by Ajax	—	ib. 137
vigorously renewes the attack	—	15 139
routs the Greeks	—	ib. 140
enters the breach, &c.	—	ib. 141, &c.
described with the greatest sublimity	—	ib. 146
kills Patroclus	—	16 161
puts on the armor of Achilles	—	17 166
pursues the Greeks bearing off Patroclus	—	17 171
spirited reply to Polydamas	—	18 179
exhorts the Trojans	—	20 197
— and Achilles	—	ib. 198
refuses to enter the walls; waits for Achilles; his soliloquy	—	22 212
says	—	ib. 214
		<i>deceived</i>

I N D E X.

	B.	P.
<i>deceived by Minerva he stands the combat</i>	—	ib. 217
<i>bis speeches to Achilles</i>	—	ib. { 218
		{ 215
<i>bis soliloquy, finding himself deceived</i>	—	ib. 220
<i>dying speeches</i>	—	ib. 221, &c.
<i>bis body insulted</i>	—	ib. 223
<i>lamentations over him</i>	—	24 250
<i>Hecuba, most pathetically intreats Hector to retreat within the walls</i>	—	22 212
<i>bewails his death</i>	—	ib. 225
<i>laments over him</i>	—	24 252
<i>Helen, on the Trojan wall; her beauty; describes some of the Græcian leaders; her candid self-condemnation</i>	—	3 29, &c.
<i>speech to Venus</i>	—	ib. 35
<i>taunting speech to Paris</i>	—	6 54
<i>tender speech to Hector</i>	—	6 54
<i>lamentation over, and character of him</i>	—	24 252
<i>Helenus and Menelaus</i>	—	13 127
<i>Hours, their employment</i>	—	5 50
<i>IDOMENEUS description of; bis admirable reply to Meriones</i>	—	13 124
<i>attacked by the Trojans</i>	—	13 125
<i>kills Alcathous</i>	—	ib. 126
<i>Juno, her horses and chariot described</i>	—	5 49
<i>adorns herself; obtains the Cestus from Venus; deceives Jupiter</i>	—	34 133
<i>Jupiter, solemnly and sublimely ratifies his promise to Thetis</i>	—	1 14
<i>threatens the gods in a speech full of sublimity</i>	—	8 68
<i>weighs the fate of } Greece and Troy</i>	—	8 70
<i> } Achilles and Hector</i>	—	22 216
<i>burls a thunderbolt before Diomeds horses</i>	—	8 70
<i>bis concern for Hector</i>	—	17 166
<i>LEONTEUS and Polypœtus defend the gate</i>	—	12 112
<i>Locrians, their manner of fighting</i>	—	13 128
<i>Lycaon and Achilles</i>	—	21 203
<i>MENELAUS, fights with Paris</i>	—	3 33
<i>treacherously wounded by Pandarus</i>	—	4 39
<i>— and Agamemnon</i>	—	10 92
<i>assists in rescuing Ulysses</i>	—	11 108
		— and

I N D E X.

		B.	P.
— and Helenus	—	13	127
defends the body of Patroclus	—	17	164
kills Euphorbus	—	ib.	ib.
bis generous reply to Antilochus.	—	23	234
Minerva described	—	2	23
her descent from heaven	—	4	38
gives to Diomed an aspect full of terror	—	5	45
sublime description of her Aegis, &c.	—	ib.	50
animates the Greeks	—	17	169
strengthens Achilles	—	19	191
deceives Hector in the shape of Deiphobus	—	22	217
Myrmidons, their employment whilſt inactive	—	2	25
NEPTUNE most sublimely described	—	13	131
is opposed to Hector	—	14	136
Nestor, his eloquence	—	1	10
discipline	—	4	42
asleep, finely contrasted to Diomed	—	10	94
bis anxiety beautifully illustrated	—	14	131
prays to Jupiter	—	15	142
pathetically exhorts the Greeks	—	ib.	147
Niobe, her story	—	24	248
OMENS, disregarded by that great lover of bis country,			
Hector	—	12	114
Orphanage, its misery described	—	22	227
PANDARUS treacherously wounds Menelaus	—	4	38
Paris hastily retreats from Menelaus	—	3	27
is rescued by Venus	—	ib.	33
— and Helen	—	ib.	37
rebuked by Hector	—	6	53
arms himself	—	ib.	60
wounds and insults Diomed	—	11	106
Patroclus, petitions Achilles, &c.	—	16	151
puts on the armor of Achilles, &c.	—	ib.	153
routs the Trojans	—	ib.	158
— and Sarpedon	—	ib.	159
bis dying speech to Hector	—	ib.	162
contest for bis body	—	{ 17	165
		} 18	178
			bis

I N D E X.

	B.	P.
<i>bis character by</i> } Jupiter	17	166
Menelaus	ib.	171
Briseis	19	189
Phalanx, <i>the Græcian described</i>	13	122
Phoenix, <i>bis speech to Achilles</i>	9	85
Plato, <i>bis terror sublimely described</i>	20	195
Polypoetus, <i>vid. Leontes</i>		
Prayers, <i>elegant description of them</i>	9	86
Priam, <i>at the Scæan gate</i>	3	30
<i>terrified at the approach of Achilles, earnestly intreats</i>		
<i>Hector to enter and defend the city</i>	22	210
<i>bis frantic grief, seeing the body insulted; bewails bis</i>		
<i>death</i>	ib.	224
<i>bis reply to Hecuba; bis unhappy situation most patheti-</i>		
<i>cally described</i>	24	240
<i>severely reproaches bis surviving sons</i>	ib.	ib.
<i>in the tent of Achilles</i>	ib.	ib.
<i>returns with the body of Hector</i>	ib.	243
<i>lamentation over him</i>	ib.	&c.
RAINBOW, <i>a sign to mortals</i>	11	201
SARPEDON, <i>bis spirited speech to Hector</i>	5	46
<i>bravery at the intrenchmen's</i>	12	116
<i>spirited and generous speech to Glaucus</i>	ib.	117
<i>makes the first breach in the wall</i>	ib.	118
<i>killed by Patroclus; last words to Glaucus</i>	16	159
<i>contest for bis body</i>	ib.	160
Scamander	21	201
	204	
Shooting match	23	237
Somnus	14	134
TARTARUS, <i>described</i>	8	68
Thersites; <i>a person once mentioned and no more; bis cha-</i>		
<i>racter, speech and chastisement</i>	2	19
Teucer, <i>kills</i> } Gorgythion	8	72
} Imbrius	13	123
Thetis and Achilles	18	175
VENUS, <i>rescues Paris from Menelaus, &c.</i>	3	34, &c.
		Ulysses

I N D E X.

		B.	P.
Ulysses rebukes, and chastises Therites	—	2	29
Speech to Achilles	—	9	78
intercepts Dolon	—	10	98
his distress and soliloquy	—	11	107
spirited reply to Agamemnon	—	14	132
— and Ajax in the Wrestling match	—	23	236
Vulcan, description of; his wonderful works	—	18	181
			183
WINDS, arise, and consume the funeral pile of Patroclus	23	232	

S I M I L I E S.

The most remarkable, taken

1. from Beasts in general:

Bull, his stateliness, to the port of Agamemnon	—	2	24
Ram, stalking among the flocks, to Ulysses among the troops	3	31	
Hannibal, bigbred and wanton, to Paris	—	6	60

Note: This simile in the same words is applied to Hector, B. 15. P. 139. by no means with equal propriety; Eustathius thus observes: Οι παλαιοι δύο σίχες καταῦθε μηρίκες εἰς της παρασόλης δίχονται, τας εὐ τῇ αρχῇ τας δὲ τισταράς. οὐδὲ ίτυντο, παρελθείσας τῷ οὐέλῳ ή ἀσεμόκον, ως ἄλλαχος κάλλιστη καμίνων ἐπέταν ἐπών, Ε μὴ σιλαῦδε.

Hound, bunting a Lion, to Hector chasing the Greeks	—	8	73
Dogs, watching the folds, to the Night-guards of an army	10	95	
Hounds, chasing an hare through a deep covert, to Ulysses and Diomed pursuing Dolon in the night	ib.	98	
Cows or heifers, flying from a Lion, to the Trojans flying from Agamemnon	—	11	194
Hounds, cheered and set on by the Hunters, to the Trojans encouraged by Hector	—	ib.	105
Boar, attacked by Hunters and Dogs, to Ulysses surrounded by the Trojans	—	ib.	107
			Stag,

I N D E X.

	B.	P.
Stag, surrounded by Wolves, who were dispersed by a Lion, to Ulysses, surrounded by the Trojans, who are dispersed by Ajax &c.	ib.	108
Ars, beaten by Boys, to Ajax barrased by the Trojans —	ib.	110
Boars, two wild, to Polypoetus and Leonteus —	12	112
Fawn, carried off by two Lions, to the body of Imbrius carried off by the Ajaces	13	123
Boar, enraged, to Idomeneus —	ib.	127
Herds, &c. put in confusion by two wild beasts, to the Greeks routed by Apollo and Hector	15	141
Hound, fastning upon a Roe, to an Heroe rushing upon an enemy	ib.	145
Wild beast, having done mischief, retreats, to the retreat of Antilochus	ib.	ib.
Ravenous Wolves, to the Myrmidons —	16	153
Wolves, dispersing flocks, to the Greeks routing the Trojans	ib.	157
Bull, killed by a Lion, to Sarpedon killed by Patroclus —	ib.	159
Heifer, her concern for her calf, to that of Menelaus for Patroclus	17	164
Boar, dispersing Hounds &c. to Ajax dispersing the Trojans	ib.	167
Mules, dragging a Beam, to Heroes bearing off a dead body	ib.	172
Boar wounded, pursued by Hounds, who stop when be turns, to the Trojans pursuing the Greeks but stopping when the Ajaces turn and oppose them —	ib.	ib.
Panther hunted, to Agenor —	23	207
Race-horse to Achilles —	22	210
Race-horses, running round the Goal, to Achilles pursuing, and Hector flying round the walls of Troy —	22	215
Hound, pursuing a Fawn, to Achilles pursuing Hector	ib.	216

2. From Lions.

Lion, rejoicing over and greedily devouring his Prey, to Menelaus at the sight of Paris.	3	27
— in the fold, and wounded by the Shepherd, to Diomed	—	—
— enraged at his wound —	5	46
— and Fawn, to the Trojans dismayed —	81	103

— 10

I N D E X.

	B.	P.
— to Agamemnon destroying the Trojans	ib.	104
— his sullen retreat, to that of Ajax	ib.	109
— or Boar, amidst Hunters &c. to Hector amidst the Greeks	12	141
— attacking a well-guarded Fold, to Sarpedon attacking the Grecian Wall	ib.	116
— rescuing a Deer or Goat from Hunters, to Hector re-lieving the Trojans	15	139
— seizing a Bull from the midst of the herd, to Hector routing the Grecians	ib.	147
— and Boar, fighting for a Spring, to Hector and Patroclus	16	161
— defending his cubs, to Ajax protecting the body of Pa-troclus	17	165
— seizing and devouring an Heifer, to Menelaus killing and despoiling Euphorbus	ib.	165
— compelled to desert his Prey, to Menelaus unwillingly leaving the body of Patroclus	ib.	170
— raging for the loss of his cubs, to Achilles, for Patroclus	18	180
— enraged and rushing upon his Prey, to Achilles upon Aeneas	20	196
Two young Lions, killed by an Hunter, to the twin sons of Diocles slain by Aeneas	5	48
— seeking their Prey in the Night, to Ulysses and Diomed	10	96
— seizing a Goat from the Dogs, to the Ajaces carrying off the body of Imbrius	13	123
— fighting, to Hector and Patroclus	16	161

3. From Birds.

Swans, &c. their flight, to the marching and movement of the Troops	2	23
Cranes, their Dissonant Noise, to that of the Trojans	3	26
Bird, seeking and bringing Food to her young, neglecting herself, to Achilles laboring and fighting for the Greeks	9	8F
Hawk, his rapid flight, to that of Apollo	15	138
Eagle, grasping his Prey, to Hector seizing a ship —	ib.	148
		— darting

I. N. D. E. X.

	B.	P.
— darting his Eye towards his Quarry, to Menelaus looking for Antilochus	17	171
Birds, flying from an Hawk, to the Greeks flying from Hector and Æneas	ib.	173
Falcon, pursuing a Dove, to Achilles pursuing Hector	22	214
Eagle, to Achilles	21	205
— to Hector	22	220

4. From Serpents and Insects.

A Traveller starting back from, to Paris hastily retreating from Menelaus	3	27
Roll'd up, and collecting his Venom, to Hector waiting for Achilles	22	212
Bees, swarming, to a numerous Army issuing forth	2	16
Wasps, defending their Nests, to Soldiers defending a Rampart	12	113
— provoked, and flying at a Traveller, to Troops enraged and rushing to the attack	16	156
Locusts, driven into a River, to the Trojans driven by Achilles into the river	21	201
Grasshoppers Chirping, to old men Talking	3	30
Flies, their continued Attacks, to the unremitting ardor of Troops	2	24
— about the Milk-pail, to the Greeks and Trojans round the body of Sarpedon	16	160

5. From Fire.

Bright Flames, to the Splendor of Armor	2	23
Conflagration spreading, to the Rapid march of an Army	ib.	25
Trees sinking in a Conflagration, to Men falling in Battle	11	103
Beacon, its light seen afar off at sea, to the Splendor of Achilles's shield	19	192
Fire, the crackling of a wood, to the noise of two Armies engaging	14	136
— raging in and destroying a Wood, to the dreadful fury of Hector	15	146
— increased by the Winds, and destroying a City, to the Trojans pursuing and slaughtering the Greeks	17	172 — seen

I N D E X.

	B.	P.
—seen afar off, to the bright rays darting from the head of Achilles, seen upon the ramparts	18	177
—burning and destroying every thing around it, to the great slaughter made by Achilles	20	199
—by the judgement of heaven, distressing a city, to Achilles afflicting the Trojans	21	206
Consternation of the inhabitants in a city on fire, to the con- sternation of the Trojans upon the death of Hector	22	224

6. From Trees.

Poplar, its fall to that of Simoisius	4	44
Ash — to Imbrius	13	123
Olive — to Euphorbus	17	165
Oak, overturned by a thunder-bolt, to Hector striken down by a stone thrown by Ajax	14	137
— &c. to Sarpedon	16	159
Two Oaks, withstanding the power of the Wind, to two Heroes maintaining their posts	12	112
Short duration and quick succession of leaves, to the genera- tions of men	6	52

7. From the Sun, &c. Lightning, Clouds, Snow, &c.

Moon and Stars, in a clear night, to the brightness and number of the Trojan fires	8	74
Star, its baneful rising, to Diomeds dreadful appearance	5	45
— baneful, now shining, now obscured by clouds, to Hector now appearing in front, now in the rear	11	102
Sun, to Achilles in his chariot	19	193
Dog-Star, shedding its baneful influence, to Achilles ap- proaching the walls of Troy	22	210
Evening-Star, its brightness, to the point of Achilles's spear	ib.	220
Earth, shaken by Thunder, to its trembling under the march- ing of a numerous army	2	25
Lightning, its flashes, to the armor of Idomeneus	13	124
Meteor, shooting, to the rapid descent of Minerva	4	38
		Clouds,

I N D E X.

	B.	P.
Clouds, rising, to dust raised by an army	3	26
— gathering and lowring, to the troops of Ajax preparing for battle	4	41
— settling and permanent upon the mountain tops, to the Greeks maintaining their ground	5	48
— dispersed and the prospect cleared, to the smoke dispersing, and the navy, &c. appearing	16	157
Snow, falling, to the eloquence of Ulysses	3	32
— or Hail, successively falling, to the quick sighs of Agamemnon in distress	10	91
— falling thick, to the multitude of Stones, &c. thrown by the Greeks and Trojans	12	113
— its thick flakes, to showers of Stones	ib.	116
— its lustre, to that of armor	19	191
Cloudy after fine weather, to the flight of the Trojans after their success	16	158
Rainbow, to Minerva	17	169

8. From the Sea, Winds, &c.

Sea, noise of its waves, to the noise and tumult of the people	2	{ 18 22
— its waves continually encreasing and rolling to the shore, to troops rushing forth to battle	4	43
— agitated by different winds, to minds distract'd by different opinions	9	75
— its waves swelling, and at last impell'd one way by a particular wind, to Nestor at first in doubt, at length determin'd	14	131
— its waves breaking into a ship, to the Trojans mounting the breach	15	142
— and River meeting and raging, to the Greeks and Trojans	17	167
Rock, withstanding the fury of Winds and Waves, to the Greeks withstanding the furious attack of the Trojans	15	146
		Torrents

I N D E X.

	B.	P.
Torrents, two opposite rushing and clashing together in a valley, to the noise, &c. of two armies engaging —	4	44
— overturning every thing, to Ajax bearing down every thing before him	11	108
River, overturning every thing, to the fury of Diomed	5	45
— stopping a traveller, to Diomed stopped by Hector — ib.		49
Gale, rising and favorable to weary sailors, to Hectors return to battle	7	61
Winds, contrary, illustrating the different opinions of the Greeks, one part being inclined to return, the other to continue the siege	9	75
— different, raising a cloud of dust, to armies engaged	13	126
— raging, sea roaring, to the noise of two armies engaged	14	136
— raging in a wood, to the armies engaged	16	161
Whirl-wind and Storm upon the sea, to Hector at the head of the Trojans furiously attacking the Greeks	13	129
Storm, raging, to Hector, routing the Greeks	11	105
— terror of sailors in a ship on the point of foundering, to that of the Greeks	15	147
— Autumnal, its direful effects, to the Trojans routed	16	158
Dolphin, fishes flying from, to the Trojans flying from Achilles from the river	21	202

9. From RURAL AFFAIRS.

Corn, bended by the wind, to troops running one way —	2	18
— reaping of in opposite ranks, to men slain in battle	11	102
— troden out by oxen, to horses trampling upon the slain	20	200
Beans, &c. winnowed, &c. to an arrow bounding from armor	13	128
Chaff, covering and whitening the barn-floor, to the flying Greeks, covered with dust	5	47
Shepherds, collecting their several flocks, to leaders arranging their respective troops	2	24
Sheep, their bleating, to the dissonant noise of the Trojans, &c.	4	43

T wo

I N D E X.

	B.	P.
<i>Two Bulls, yoked and ploughing together, to the Ajaces labouring together in the battle</i>	13	130
<i>Felling of Timber, its noise to that made by combatants striking upon each others armor</i>	16	160

Miscellaneous Similes.

<i>Mother, defending her child from a fly, to Minerva defending Menelaus from an arrow</i>	4	39
<i>Staining of Ivory, to the blood trickling down the thighs of Menelaus</i>	4	40
<i>Teucer, sheltered by the shield of Ajax, to a child protected by its mother</i>	8	72
<i>Poppy, bending its head, to Gorgythion</i>	ib.	ib.
<i>Fountain trickling, to Agamemnon weeping</i>	9	75
<i>Woodmans time of dining</i>	11	102
<i>Woman, in travail, her pain, to that of Agamemnon wounded</i>	11	105
<i>Hunter, setting his Dogs upon a Boar or Lion, to Hector animating his troops against the Græcians</i>	ib.	ib.
<i>Limits of grounds disputed by two countrymen, to two armies disputing a post</i>	12	119
<i>Wool, weighed in equal portions, to a battle equally maintained</i>	ib.	ib.
<i>Fragment of a rock, falling, bounding, suddenly stopping, to Hector, rushing on, attacking but stopped by the Græcian Phalanx</i>	13	122
<i>Mars and Terror, to Idomeneus and Meriones</i>	ib.	125
<i>Juno's rapid Flight, to the rapidity of a travellers mind, passing from place to place</i>	15	138
<i>Houses of sand, soon built and destroyed, to part of the Græcian rampart, levelled by Apollo</i>	ib.	142
<i>Shipwright using the colored line to even his work, to the equality of the engagement</i>	ib.	143
<i>Desultor, to Ajax leaping from ship to ship</i>	ib.	148
<i>Child, lamenting to its Mother, to Patroclus supplicating Achilles</i>	16	150
		<i>Cement.</i>

I N D E X.

	B.	P.
Cement. Stones of a wall closely and strongly cemented together, to the close compact ranks of the Myrmidons ——————	ib.	154
Heifer, protecting her calf, to Menelaus protecting the body of Patroclus ——————	17	164
Oxhide, strained different ways by different people, to the body of Patroclus pulled this and that way by the Greeks and Trojans ——————	ib.	168
Column, fixed upon a tomb, to the Horses of Achilles, immovable through grief ——————	17	169
Mound, notwithstanding the most impetuous torrent, to the Ajaces resisting the Trojans ——————	ib.	172
Circular Dance, to the rapid motion of a wheel ——————	18	187
Stream, led by channels into a garden, and overtaking the workmen, to Scamander continually overtaking Achilles ——————	21	205
Dream of two men running, the one cannot escape, nor the other overtake, to Hector pursued by Achilles ——————	22	216
Father, mourning for the untimely death of his son just betrothed, to Achilles for Patroclus ——————	23	232
Dew refreshing the springing Corn, to Menelaus rejoicing at the behaviour of Antilochus ——————	23	234
Rafters closely joined, to two Wrestlers ——————	ib.	236

T H E   E N D.

